

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

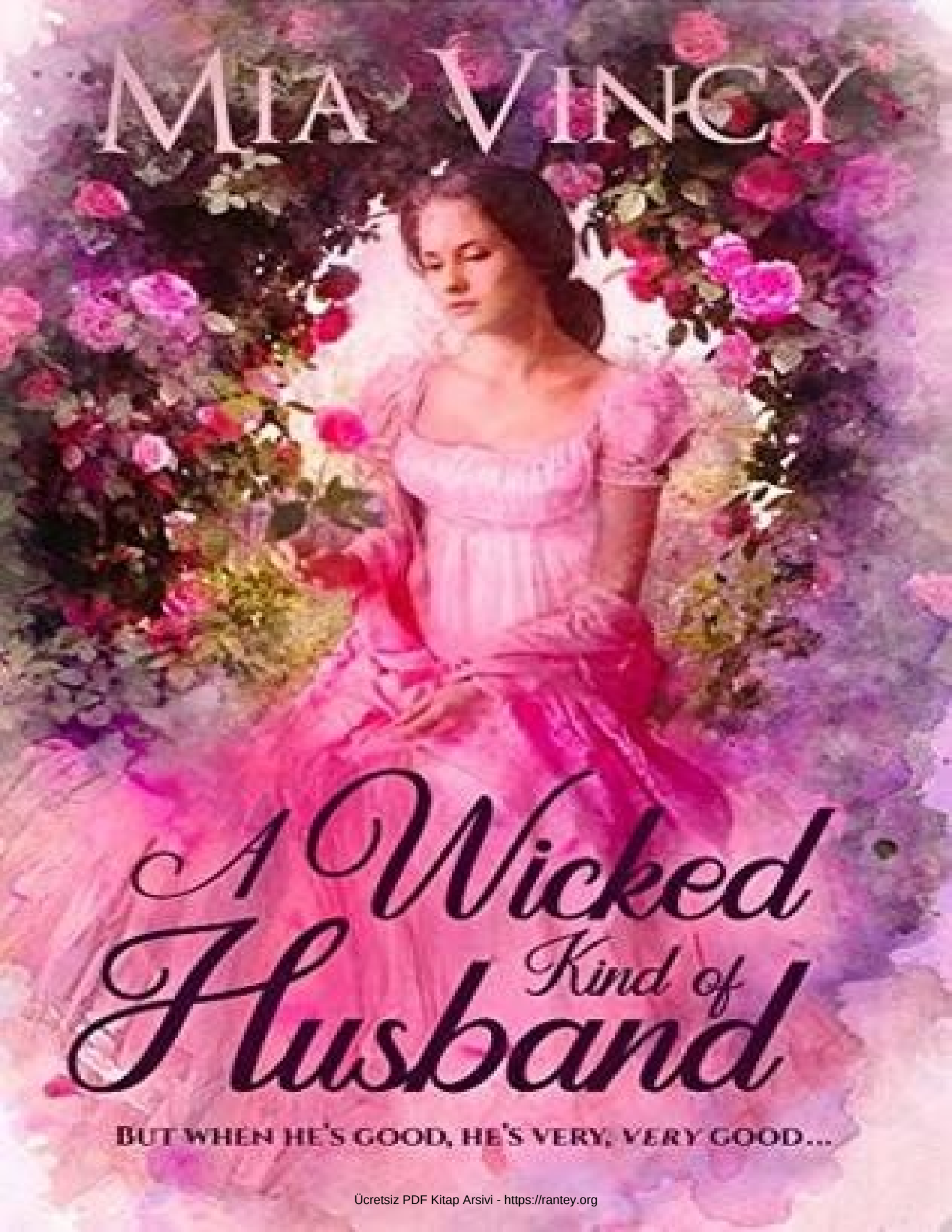
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A woman with dark hair, wearing a light pink, off-the-shoulder, long-sleeved dress, is seated and looking down. She is surrounded by a dense, lush arrangement of pink and red roses. The background is a soft, painterly wash of pink and purple hues.

MIA VINCY

A Wicked Kind of Husband

BUT WHEN HE'S GOOD, HE'S VERY, VERY GOOD...

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KÖTÜ BİR KOCA

MIA VINCY

Inner Ballad Yayınları

Kötü Bir Koca

Telif Hakkı© 2018 Inner Ballad Press

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın veya yayıncının yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek olaylar, yerler ya da kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

E-kitap ISBN: 978-1-925882-00-1

Baskı ISBN: 978-1-925882-01-8

İÇERİK UYARISI: ERKEN GEBELİK KAYBI

Kapak tasarımı: Studio Bukovero

Düzenleme: Inner Ballad Press

Yazar bilgileri için www.miavincy.com adresini ziyaret edebilirsiniz

AYRICA YAZAN: MIA VINCY

Bu serinin diğ er kitaplarının da yakında çıkacağına dikkat edin:

CANAVAR GIBİ BİR EARL.

TEHLİKELİ BİR KADIN

SKANDAL BİR D  K

 ıkış tarihleri ve daha fazlası hakkında [miavincy .com/news](https://miavincy.com/news) adresinden haber alın veya [miavincy .com](https://miavincy.com) adresini ziyaret edin.

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Yazarın Notu

Sırada _____

BÖLÜM 1

Sorun konyakla başladı.

Ya da belki de -en azından tüm insani kusurlar için suçlanmaması gereken konyak için- sorunun zaten orada olduğunu ve konyağın sadece onu gün ışığına çıkardığını söylemek daha adil olurdu.

Cassandra kişisel olarak konyağın etkilerine aşına değildi ama gece yarısı balo salonunun kapısında durmuş, Lucy'nin şamdanın yaydığı ışık havuzunda tek başına şarkı söyleyip dans edişini izlerken işin içinde içki olduğunu .

İlk ipucu: Lucy her zamanki zarafetiyle dans etmedi. Aksine, valsi -eğer buna vals denebilirse- hıçkırık benzeri sıçramalar ve atlamalarla noktalanıyordu. Annelerinin bir önceki yüzyıldan kalma süslü elbiselerinden birini giymiş olması da pek yardımcı olmamıştı. Altın brokarlı mavi elbisenin etekleri Lucy'den üç kat daha genişti ve yerde sürüklenerek onu çelme takmakla tehdit ediyordu. Dantelli kolları kollarının üzerinden dışarı taşıyor ve annesinin eski peruklarından biri kafasında sallanıyordu.

İkinci ipucu: Lucy bekaretini kaybeden bir genç kız hakkında müstehcen bir şarkı söylüyordu. Bu kendi başına şaşırtıcı değildi, ama şarkıyı akortsuz söylüyordu ve Lucy'nin akortsuz söylemesine neden olan tek bir şey vardı.

Bu da Cassandra'yı üçüncü ve en belirgin ipucuna götürdü: Lucy'nin dans partneri gibi tuttuğu konyak şişesi.

Cassandra içini çekerek mumun alevinin titremesine neden oldu. Eğer daha az yorgun olsaydı, bir akşamı daha babasının çalışma odasındaki ateşe boş boş bakarak geçirdikten sonra, bu manzarayı komik bulabilirdi ama son bir yılda buna benzer çok fazla sahne olmuştu. Lucy'nin olay çıkarmak için konyağa ihtiyacı olduğundan değil. Ama belli ki yardımcı oluyordu.

"Cassandra!" Lucy onu görünce bağırdı. "Muhteşem değil miyim?"

Dönerek durdu ve kollarını savurdu. Kalan konyak şişesinde şıırdadı ve peruğu yere devrilerek tehlikeli bir şekilde şamdanın yakınına düştü.

Sonra kollarını uzatarak dönmeye başladı.

Konyak, artı eğirme, artı uzun etekler, artı çıplak alev. Bu işin sonu iyi bitmeyecekti.

Cassandra ona doğru ilerleyerek, "Aklıma gelen sözcüklerden biri muhteşem," dedi. "Benim de aklıma birkaç tane daha geliyor."

"Londra'ya gidiyorum!" Lucy hala dönmeye devam ederek açıkladı. "Saraya gideceğim ve kralın metresi olacağım!"

"Deli olduğunu söylüyorlar, bu yüzden ona hitap edebilirsin." Cassandra boştaki elini uzattı. "Neden o şişeyi şimdi bana vermiyorsun?"

Lucy dönmeyi bıraktı, tökezledi ve meydan okuyan bir yudum aldı. "Metres olmak nasıl bir şey sence?"

"Umarım ikimiz de bunu öğrenmeyiz."

"Ha! Siz daha eş olmanın nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyorsunuz Bayan DeWitt, üstelik iki yıldır evlisiniz!"

Bir yudum daha içtikten sonra Lucy bir makaraya sarıldı ve yeni bir şarkı tutturdu, evlilik hayatının acılarından kaçınmakla ilgili bir şeydi bu, çünkü "bir Yosma bir Karıdan daha iyidir."

Ah canım.

Cassandra çoğu zaman idare ettiğini hissediyordu.

Geçmişini düşünmemeye ya da gelecek hakkında endişelenmemeye özen gösterdi. Sahip olduklarına şükretmeyi unutmadı ve asla sahip olamayacağı şeylerin özlemini içine gömdü. Malikânenin kârlı bir şekilde işlemesini ve evin sorunsuz çalışmasını sağladı ve her durumu gülümseyerek karşıladı. Annesinin sefil geçisini bile gül ağaçlarından uzak tuttu. Çoğu zaman.

Evet, çoğu zaman başarırdı. Bu o zamanlardan biri değildi.

"Bana konyağı ver, Lucy."

Lucy bir çığlık atarak sıçradı ve kaçınılmaz olan gerçekleşti: Etekleri ayağının altında kaldı, şişe elinden fırlayıp duvara çarptı ve sert zemine çakıldı. Brandy dumanı havayı doldurdu ve alevler beklentiyle titredi.

Cassandra kız kardeşinin yaralanmadığını umarak ileri atıldı ama Lucy'nin omuzları gülmekten titriyordu. Ve en azından konyak artık

bir sorun. Gerçekten de Cassandra mükemmel bir ilerleme kaydediyordu. "Artık yatağa gidelim mi, muhteşem kız?" dedi.

Lucy başını kaldırdı, siyah saçları omuzlarına dökülüyordu, güzel yüzü içkiden gevşemişti. "Biraz daha branny istiyorum! O babamın birasıydı, biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Ama konyak üst katta," diye yalan söyledi Cassandra.

"Öyleyse gidelim yukarı."

Cassandra bir şekilde Lucy'yi merdivenlerden yukarı çıkarmayı başardı. İkisi de boynunu kıracak ya da herhangi bir şeyi ateşe verecekti. En üst basamağa yaklaştıklarında Cassandra karanlık koridordan aşağıya, Lucy'nin yatak odasının bulunduğu cennete özlemle baktı. Neredeyse oradaydı.

"Branny Fransız. Ben Fransız olmak istiyorum," dedi Lucy. "Fransızlar daha çok eğleniyor!"

"Hiç şüphesiz."

"İngiltere sıkıcı. Sunne Park sıkıcı. Cassandra booooooring." "Ve Lucy sıkıcı."

"Bosky!" Lucy son basamağı tökezleyerek çıkarken bağırdı. "Bosky! Bosky! Bosky!"

"Sus. Emily'yi, Bay Newell'ı ve annemi uyandıracaksın." "

hiçbir şey uyandıramaz. O yıllardır uyuyor." *In vino veritas.*

Cassandra hiçbir şey söylemedi ve Lucy'yi sahanlığın etrafında manevra yaptırmaya odaklandı. Neyse ki Lucy bir sonraki brendi turunu unutmuştu. Nasıl yürüyeceğini de unutmuştu. Ayağı takıldı ve kaydı, Cassandra ikisi de merdivenlerden aşağı yuvarlanmadan önce onu zar zor yakaladı.

"Haydi, Bayan Bosky." Lucy'yi koridorun güvenli yerine çekti. "Kendini öldürtmeden önce seni yatağına yatıralım."

"Charlie kendini öldürttüğünde cesur muydu? Babam kendini öldürttüğünde cesur muydu?"

Cassandra aniden kız kardeşini bıraktı ama Lucy ayakta kaldı ve sallanmaya başladı. Mumdan gelen ışık Lucy'nin yüzünün sert olduğunu gösteriyordu, bu günlerde bazen olduğu gibi: kristal gibi sert ve parlak. Uzun süre birbirlerine baktılar, alev aralarında titriyordu. Gözlerini ilk kaçıran Lucy oldu ve bir kahkaha çılgılığı attı.

Bir kapı açıldı: Emily'nin yatak odası. Cassandra aralıktan Emily'nin yüzünün soluk ovalini seçebiliyordu. Annesinin kapısı kapalı kalmıştı. Bay Cassandra.

Newell'köşedeki odasında uyanık olduğuna şüphe yoktu ama dışarı çıkmayacak kadar akli vardı.

Lucy eteklerini topladı ve koridorda dans ederek kendi kapısına doğru yürüdü. "İrlanda'ya kaçacağım!" diye bağırdı.

Cassandra da onun peşinden gitti. "İrlandalıları yeterince acı çekmedi mi?"

"Belki bir korsan beni kaçıtır. Eğer şanslıysam."

"Eğer hepimiz şanslıysak."

Sonunda Lucy tökezleyerek odasına girdi. Momentum onu yatağa taşıdı ve sallanarak bir yatak direğine tutundu. Cassandra titiz bir dikkatle şamdanı yere bıraktı.

"Hadi seni şu elbiseden çıkaralım." Sesi ne kadar da neşeliydi. Babamın konyak zulasını yağmalasaydı belki o da gülerdi.

"Zavallı Cassandra Ana! Benimle ne yapacaksın? Yaramaz, ayyaş, çakırkeyif Lucy ile."

"Yapabileceğim tek bir şey var," dedi Cassandra, hâlâ o zoraki neşesiyle. "Seni pazarda satacağım."

"Beni satmak mı?" Lucy gözlerini kocaman açarak döndü. "Sence ne kadar para edebilirim?"

"O elbisenin içinde o kadar güzelsin ki, yirmi sterlinin altında bir kuruş bile kabul etmem."

"Yirmi pound." Lucy bunu hülyalı bir şekilde tekrarladı ama sonra tavrı tekrar değişti. Dişlerini vahşi bir hayvan gibi göstererek Cassandra'ya doğru eğildi. "Ha! Keşke beni satsaydın. En azından o zaman kaçabilirdim. Beni burada tutup senin gibi yaşlanmamı, çirkinleşmemi ve sıkılmamı istiyorsun, senden o kadar utanan kocanla birlikte hiç ziyarete bile gelmiyorsun. Sırf senin hayatın çoktan bitti diye bizim de sefil olmamızı istiyorsun. Senden nefret ediyorum!"

Lucy'nin kini o kadar şiddetliydi ki Cassandra'nın nefesi kesildi, bu da bağırarak, çabaladığını haykıracak nefesi kalmadığı anlamına geliyordu, Lucy çabaladığını görmüyor muydu, aileleri yıllardır kötü bir dikiş gibi sökölüyordu ve daha fazla sökölmesini engellemeye çalışıyordu, ama nasıl yapacağını bilmiyordu, hiçbir fikri yoktu, bunu o istememişti, ama sahip oldukları buydu. Ve Lucy, Bay DeWitt'le olan evliliğiyle alay etmeye nasıl cüret ederdi! Kocasını bir yabancıysa ne olmuş yani? Babam onu seçmişti, babam onun iyi bir adam olduğunu söylemişti ve babam Sunne Park'ın mirası için evlenmesi gerektiğini, böylece babam ölürse dışlanmayacaklarını söylemişti. Bunu hepsi için yapmıştı ve hiçbirinden pişmanlık duymayacaktı.

kocasıydı ve yüzünü hatırlayamıyordu, en iyisi buydu, en iyisi buydu, en iyisi buydu.

Ama her zamanki gibi dudakları kilitli kaldı. Çılgılık atmak ve tiyatro yapmak Lucy'nin uzmanlık alanıydı. Cassandra sakın ve mantıklı olandı.

Ayrıca bu onun sorunuydu, Lucy'nin değil ve Lucy'de zaten korkunç derecede bozuk olan bir şey vardı. Cassandra'nın anlamadığı ve nasıl düzelteceğini bilmediği bir şey.

Sessizlik etraflarında çatırdıyordu, ta ki Lucy bir kez daha çılgınca kahkaha atana, dönene ve ayağı takılana kadar. Neyse ki yüzüstü yatağa düştü. Daha da merhametlisi, orada kaldı.

"Lucy iyi mi?" diye yumuşak bir ses geldi kapı aralığından. Cassandra kısa bir süre gözlerini kapadıktan sonra iki eliyle uzun kırmızı saç örgüsünün ucuna eziyet eden Emily'ye gülümsedi. Sevgili, tatlı Emily. On dört, on yaşına giriyor. "Sarhoş mu?"

"Yarın biraz başı ağrıyacak," dedi Cassandra. Oh, ne kadar neşeli, ne kadar neşeli. Evet, neşeli olabiliyordu. Çoğu zaman.

"Ağrıyan bir baş, ağrıyan bir kalpten daha iyidir," dedi

Emily. "Ne?!"

"Lucy de öyle diyor."

"Tanrım."

"Hiç sarhoş olmadım," diye gönüllü oldu

Emily. "Umarım sarhoş olmamışımdır."

"Öyle mi?"

"Hayır. Bu bir hanımefendi için hoş bir şey değil."

Emily'yi kucaklamak için uzandı ama küçük kız kardeşi geri çekildi.

"O sadece istiyor!" Emily ağladı. "Neden ona izin vermiyorsun?"

Neden bu kadar kötüsün?"

Emily odasına koştu ve kapıyı çarptı.

Cassandra derin bir nefes aldı ve onu bıraktı. Her seferinde bir kız kardeş.

Lucy'nin yatağının başucundaki taze menekşeleri görüp mis gibi kokularını içine çektiğinde yüzünde gerçek bir gülümseme belirdi. Cassandra menekşeleri daha o sabah, yol boyunca uzanan çitlerin altından fışkırırken bulmuştu. Gün içinde birkaç kez güneş açmıştı ve tarla kuşlarının ötüşü ve saksagağanların yuvalarını inşa etmesiyle birlikte, ilkbaharın getirdiği lezzetli heyecan onu sarhoş etmişti. Toplanmıştı

menekşeleri toplayıp herkesin odasına koydu, böylece herkes yeni mevsimi hissedebilecekti.

Lucy muhtemelen fark etmemişti.

Lucy'nin ayağındaki koyu bir leke dikkatini çekti: küçük bir kan lekesi. Lucy'nin ayağına bir cam parçası batmış olmalıydı. Acıdan bahsetmemişti. Belki de hiç hissetmemişti. Belki de sarhoş olmak için söylenecek bir şey vardı.

"Oh, o elbiseyi hatırlıyorum. Beaumont balosunun olduğu gece giymiştim onu," dediğini duydu annesinin kapı aralığından. Ne de olsa annesi uyanmıştı. Cassandra döndü ve onu inceledi. Loş ışıktaki bunu söylemek zordu ama annesinin aklı başında görünüyordu. "Babanla tanıştığım gece, güldüğümüz, dans ettiğimiz ve aşık olduğumuz gece." Annem ellerini birbirine bastırdı ve mutlu bir şekilde iç çekti. "Lucy'nin tek istediği bu, biliyorsun. Gençliğinin tadını çıkarmasına izin vermelisin."

"*Et tu, anne?*"

"Pardon, canım?" "Yok bir şey."

Annesi uzaklara baktı ve Cassandra'ya geri döndüğünde, ne yaşın ne de kederin karartamadığı o ışıltılı gülümsemeyi takındı. "İlk kez sahneye çıktığında çok güzel görüneceksin Miranda ve harika bir koca bulacaksın. Senin için bir dükten daha azı olamaz!"

Cassandra gülümsedi ve gülümsedi, çünkü başka ne yapabilirdi ki? Dört kızı bir arada tutmak çok zordu. Annenin onları karıştırmaması beklenen bir şeydi. "Ben Cassandra, anne. Miranda ve benim zaten kocalarımız var."

İkisi de harika ya da düğün değildi, ama yine de. "Evet," dedi annesi kararsızca.

Sonra tekrar gülümsedi, bir şarkı mırıldanmaya başladı ve odasına geri döndü. Cassandra onu daha sonra da kontrol edecekti.

Önce Lucy. Ağır elbiseyi Lucy'nin sarkık bacaklarından çekip çıkardı ve ısınması için onu kombinezonunun üzerine bir yatak ceketi giydirdi. Çoraplarını çıkardı, kanı nazikçe yıkadı ve kırık olup olmadığını kontrol etti ama hiçbir şey bulamadı. Sabah tekrar kontrol edecekti.

Lucy yorganın altında usulca horlarken Cassandra kirli bezi ve kanlı çorabı tuvalet masasının üzerindeki leğenin yanına koydu, dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. Tereddüt etti. Daha şimdiden bezi ve çorabı öylece bıraktığı için pişmanlık duyuyordu; küçük, pasif bir sitemdi bu.

Ama o odaya geri dönmek istemiyordu. Lucy'nin söylediklerinden sonra olmazdı.

Hayır. Kelimeler değildi. Gözlerindeki bakıştı. Tamamen nefret dolu bakışları.

Cassandra şamdanını kavrayarak soğuk, karanlık ve kapalı kapılarla kaplı koridor boyunca ilerledi. Boş ana yatak odasına gelince durakladı. Kapının açıldığını hayal etti, babasının orada durduğunu, her zamanki gibi gülümsediğini, yanaklarının pembeleştiğini ve seyrelmiş kızıl saçlarının dağıldığını hayal etti. "Ee, Cassandra, canım, Prenses Lucy'miz bu sefer ne yapmış?" derdi sevgiyle. "Hadi gidip biraz pasta çalalım, sen de bana her şeyi anlattırsın."

"Ah baba," diye fısıldadı Cassandra kapıya doğru. "Onlara senin için göz kulak olmaya çalışıyorum ama bunu hiç kolaylaştırmıyorlar. Neden bunu yapmak zorundaydın..."

İçini çekti ve ıssız koridora doğru baktı. Sunne Park üç yüz yıldır ayakta idi ama şu anda burada dururken her şey kırmızı tuğlalar halinde yıkılsa hiç şaşırmazdı. Aileleri her zaman çok sağlam, gülen, sevgi dolu, güzel, popüler görünmüştü, merkezlerinde Anne ve Baba, sonra Miranda, Charlie, Cassandra, Lucy ve Emily vardı. Yine de herkes birer birer kayboluyor, ölüm, evlilik ya da melankoli tarafından sahipleniliyordu. Geri kalanları bir arada tutmaya çalışıyordu ama onlar tutulmak istemiyordu.

Lucy için gitme vakti gelmişti. Geçen sezon hâlâ babamın yasını tutuyorlardı ve Cassandra bir kez daha erteleyebileceğini düşünerek aptallık, korkaklık ve evet, bencillik etmişti. Önce Lucy, sonra Emily: Er ya da geç ikisi de gidecek ve onu burada annesiyle bırakacaklardı ve ne kadar erken giderlerse onlar için o kadar iyi olacaktı. O ve annesi burada yalnız başlarına iyi olacaklardı. Sunne Park'ı seviyordu, annesini de seviyordu ve bu yeterliydi.

Çoğu zaman.

CASSANDRA KENDİNİ TOPARLAYIP köşeyi dönerek Bay Newell'in odasına gitti ve kapıyı tıklattı.

"Bay Newell?" diye seslendi usulca. "Uyanık olduğunuzu biliyorum. Uyumuş olamazsınız."

İçeriden hafif hisşırıtlar ve gümbürtüler geldi ve ardından kapı açılarak sekreteri, elinde mum, kasvetli sabahlığıyla ortaya çıktı

Yuvarlak göbeğinin üzerine sıkıca bağlanmıştı. Nazik yüzü uykudan kırışmıştı ve geceliği sevimli kel kafasında yamuk duruyordu. Omzunun üzerinden koridora doğru endişeyle baktı. Bay Newell dünyanın korkusuz askerlerinden biri değildi.

"Bayan DeWitt? Nasıl yardımcı olabilirim? Bayan Lucy, o..."

"Sen ve ben, Londra'ya gitmek için plan yapmalıyız."

"Londra mı?" Gece şapkasını düzeltti, ancak elini çektiğinde tekrar eğdi. "Ama Bay DeWitt burada kalmanızı tercih ediyor."

"Sanırım asıl sözleri, karısının ülke çapında koşturmasına izin veremeyeceği ve benim de olduğum yerde kalmam gerektiği yönündeydi." En azından Bay Newell'ın Cassandra'nın Londra'ya gitme isteğini dile getirdikten sonra getirdiği mektuptaki sözler bunlardı. Bay Newell'a göre Cassandra'nın kocası tüm mektuplarını bir sekreterler ordusuna yazdırmış, onlar da küfürleri özenle çıkarmışlar. "Ne yazık ki Bay DeWitt için durum benim..." Dramatik bir şekilde durakladı. "Bir *baş belası*."

"Baş belası. Evet, öyle. Ha ha," dedi Bay Newell, dehşete düşmüş bir ifadeyle.

"*Tamamen çok fazla baş belası.*" Bay DeWitt, yaklaşık iki yıl önce Bay Newell'ın tanışma mektubunda Cassandra ve ailesini tanımlamak için bu ifadeyi kullanmıştı. Cassandra kocası için bir baş belası olmak istememişti. Babasının beklenmedik ölümü, aynı derecede beklenmedik evliliklerinin üzerinden bir ay bile geçmeden, Sunne Park'ın onun, dolayısıyla da kocasının olduğu anlamına geliyordu ve Cassandra safça kocasının malikâneyi aktif olarak yönetmek istemese bile, belki de ziyaret etmek isteyebileceğini düşünmüştü. Belki de en azından bir kez?

"*Dört fabrikam, üç arazim, bin çalışanım ve büyüyen filom var,*" diye cevap verdi kocası. "*Warwickshire'ın derinliklerindeki önemsiz bir kulübeyle ilgilenecek zamanım yok. Elbette Bayan DeWitt gül ağaçlarını nasıl budayacağını ve domuzları nasıl besleyeceğini kendi başına bulabilir.*" Sunne Park'ın bin dönümlük zengin bir tarım arazisi üzerinde güzel bir Tudor malikanesi olduğunu ve domuzlarının en çok aranan İngiltere'nin ortasında damızlık hayvan.

Bay DeWitt'in bir günlük mesafeden daha az uzaklıkta olan Birmingham'da oturuyor olması da cabası.

"*Sadece ismen bir evlilik konusunda anlaştığımız,*" diye eklemişti. "*Bayan DeWitt benim adıma sahip; benden başka ne isteyebileceğini anlayamıyorum.*"

Yine de, Evlilik İşlerinden Sorumlu Sekreter olarak yeni işe alınan Bay Newell'ı, parlak gözlü gri bir kedi yavrusuyla birlikte göndermişti.

"Böylece" diye yazmış Bay DeWitt, "eş yalnız kalıp aptalca bir şey yapmaz."

Çekici bir adam, sadece kocası.

Gerçekten de Cassandra onunla hiçbir şey yapmamaktan son derece memnundu, çünkü mektuplarından kötü huylu olduğu, skandal sayfalarından da terbiyesiz olduğu anlaşılıyordu. Şu anda onun hakkında, onu gördüğü tek zaman olan düğün gününden daha az şey biliyordu. Babası, Cassandra'nın nişanlısı neşeli ve çekici Vikont Bolderwood'un başka biriyle kaçtığını öğrendikten bir hafta sonra onu çalışma odasına oturtup Bay DeWitt'le evlenmesini istediğinde, Joshua DeWitt'in zengin bir dul ve bir kontun gayrimeşru oğlu olduğunu söylemişti.

"Joshua her şeye rağmen iyi bir adam," demişti babam. "Seni güvenmediğim biriyle evlendirmezdim. Ağabeyiniz Charlie öldüğüne göre, avukatlar bir kızın bu mirasa konmasının tek yolunun evlenmesi olduğunda ısrar ediyorlar ve ben öldüğümde Joshua'nın hepinize bakacağını biliyorum."

Cassandra ona gülmüştü. "Tanrım, baba! Neden ölmekten bahsediyorsun? Sağlığın mükemmel."

Ama babam yalvardı, o da Bay DeWitt'le evlendi ve bir ay sonra babam öldü. Bay DeWitt iyi bir adam olsa da, buna dair çok az kanıt görmüştü.

Yine de, cana yakın tavırları ve sonsuz sabrıyla Emily ve Lucy'nin gözdesi haline gelen Bay Newell'a minnettardı. Bay Twit'e gelince...

Yumuşak bir baş dizine çarptı ve bir çift kedi gözü loş ışıktaki ona parıltıydı. Bay Twit şiddetle mırılayarak baldırlarına süründü ve ona yatağa gitmesini söyledi.

"Gerçek şu ki Bay Newell, Lucy'yi Londra sosyetesine sokmanın zamanı geldi de geçiyor. Bu şartlar altında en iyisi büyükannemin yardımına başvurmak. Düşes sezon boyunca Londra'da olacağına göre, ben de oraya gitmeliyim."

Bay Newell rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Bay DeWitt'in lafı dolandırmadığını anlamalısınız. Bir şeye karar verdiğinde, onun gerçekleşmesini bekler. Daha önce size hayır derken çok kararlıydı."

Bir kocanın karısı üzerinde yasal olarak ne kadar kontrol sahibi olabileceği düşünüldüğünde, Cassandra, Bay DeWitt'in kendisini bu kadar görmezden gelmesinden ve tek şartının onu görmezden gelmesi ve bulunduğu yerde kalması olmasından dolayı kendini şanslı sayıyordu.

Ki bunu yapmaya istekliydi. Çoğu zaman.

"Ne yazık ki Bay DeWitt için Lucy'nin toplum içinde olma ihtiyaı, ben yokmuşum gibi davranma ihtiyaından daha büyük."

"Belki de bykannenize bir mektup yazmanız yeterli olacaktır."

"Bunu düşünmüştüm ama..." Cassandra yılda dört kez düşese mektup yazıyor, büyükannesi de ona cevap veriyordu. Mektupların tek amacı birbirlerinin varlığının devam ettiğini kabul etmektir. "İlişkilerimiz gergin, bu yüzden onu şahsen görmem en iyisi. Yaptıklarımın dolayısı seni suçlamayacağım," diye ekledi. "Bay DeWitt'ten korkmanıza gerek yok."

Bay Newell aceleyle, "Ondan korkmuyorum," dedi. "Kaba biri değil. Sadece... huzurlu değildir. Sizi doğruca eve gönderecektir."

"Orada olduğumu bilmiyorsa olmaz." Bay Twit ayaklarının üzerine düştü ve kedinin boynunu kaçmak için eğildi. "Sık sık seyahat ettiğini ve programının her zaman size bildirildiğini söylüyorsunuz, değil mi? Bu sezon Londra'da olmadığı bir zaman bulmamız gerekiyor."

"Hm. Liverpool'a bir seyahat planladığını öğrendim. Ne kadar kalmayı düşünüyorsunuz?"

"Tek yapmam gereken büyükannemi Lucy'yi almaya ikna etmek," dedi. "Eğer doğru planlarsak, Bay DeWitt'i hiç görmeyiz."

BÖLÜM 2

"Bay DeWitt bir kocada olması gereken her şeye sahip," dedi Cassandra arkadaşı Arabella'ya, üç hafta sonra güzel bir öğleden sonra Londra Hyde Park'ta gezinirken. "Oldukça zengin, son derece cömert ve her zaman başka bir yerde."

Cassandra, Arabella'nın şüphesi de olsa eğlenen bakışlarını görmezden geldi ve etrafındaki harikalara odaklandı. Bir yanlarında atların ve arabaların kakofoniyle Rotten Row uzanıyordu; diğer yanlarında Serpentine'in uzanıyordu; ve etraflarında, Londra'da hem renkli süslere hem de bunları sergileyecek boş zamana sahip binlerce insan vardı.

Ancak "gezinti" ilerlemeleri için iyimser bir tanımdı. Kalabalığın arasında gezinmek için daha çok yavaş, doğaçlama bir quadrille gerekiyordu: sağa doğru bir *chassé*, sola doğru bir *glissade* ve ardından belki küçük bir *sissonne*.

Tabii, önünde sihirli bir şekilde yer açılan Leydi Hardbury Arabella değilse.

Arabella, "Yokluk birçok kadının kocalarında takdir ettiği bir özelliktir," dedi. "Hardbury ile bu takdir edecek kadar uzun süredir evli değilim ama ülkeyi bölüp her zaman iki ayrı uçta olmamızı sağlayacak zamanın geleceğini söyleyebilirim."

"Bunu hayal bile edemiyorum, siz ikiniz ne kadar aşıksınız."

"O da var. Ayrıca, kocam kıskırtmak için yanımda olmasa eğlence için ne yapabilirim ki?"

Bir çift pastel giyimli genç bayan yaklaştı ve Arabella'ya hitap etmek için ağızlarını açtıklarında birbirlerinin kollarına sarıldılar. Cassandra gülümsemeye hazırlandı -nihayet, bir konuşma! Ama Arabella sadece çenesini kaldırdı ve

küçümseyerek baktı. Bayanlar parkın diğer tarafında olmaları gerektiğini anladılar ve aceleyle uzaklaştılar. Arabella memnuniyetle gülümsedi ve yoluna devam etti.

"Neden onlarla konuşamıyoruz?" Cassandra sordu.

"Yeterince ilginç değiller."

"Arabella, bana konuşma sözü vermiştin." Cassandra isyan ederek durdu ve Arabella'yı selamlayıp kaçma telaşıyla neredeyse devrilecek olan üç zarif beyefendiyle çarpışmaktan kıl payı kurtuldu. "Kimseyle konuşmama izin vermezseniz nasıl bağlantılar kurabilirim?"

"Herhangi bir konuşma yeterli olmaz." Arabella kalabalığı taradı, alışılmadık boyu ona kıskanılacak bir görüş açısı sağlıyordu. "En önemlisi, benimle birlikte olduğunuz sürece görüleceksiniz."

Gerçekten de herkes, Hardbury Markisi'yle evlendiğinden beri Londra sosyetesinin yamaçlarına tırmanan ve bayrağını zirveye diken Arabella'yı bir an olsun görmek istiyordu. Etrafındakiler görmemiş gibi yaparak onu izliyor, yüz ifadeleri özlem ve korku karışımı bir hal alıyor, birbirlerine dönerek rengârenk tüyler ve şemsiyeler arasında havada salınan "Leydi Hardbury", "Cassandra Lightwell", "DeWitt" ve "Bolderwood" gibi sözcükleri fısıldıyorlardı.

"Elbette 'görüldü' derken 'hakkında dedikodu yapıldı' demek istiyorsunuz," dedi Cassandra. "Sanırım bundan kaçınmak mümkün değil."

"Bundan kaçınılmamalıdır. Eğer biri hakkında dedikodu yapılmıyorsa, o kişi yok demektir. Bu gezinti ve bu gece tiyatrodaki locamda görünmeniz nedeniyle, yarın her sabah her misafir odasında adınız geçecek."

"Tanrım. Her aramanın ne kadarını hak edebilirim? Tam bir dakika mı?"

"Kendini övme, Cassandra. *O kadar* da ilginç değilsin."

Arabella ona eğlenerek yan yan baktı. "Aile geçmişinize rağmen... belki yarım dakika? Bunu çok mütevazı bir tahminle diyelim ki üç bin konuşmayla çarpın, bin beş yüz dakika eder. Çoğu insan bu kadar ilgi görecektir olsa bir maymunu bile öpebilir."

"Neden, bu... Sadece benim için yirmi beş saat dedikodu demek." Cassandra şemsiyesini döndürdü ve dünyaya gülümsedi. "Topluma böylesine cömert bir katkıda bulunduğum için ne kadar harikayım."

Toplum! Yeniden bir kalabalığın içinde olmak ne kadar heyecan verici! Hyde Park'ta son kez yürüdüğünde, Bayan Cassandra Lightwell'di, nişanlıydı

Harry, Lord Bolderwood, Charlie ve babam hâlâ hayattaydı. Ve sonra- O zamandı, bu da şimdi. Ve şimdi, Bay DeWitt'in Liverpool seyahatinden dönmesine neredeyse üç hafta vardı ve bu sürenin her dakikasını iyi değerlendirmek istiyordu.

Bu yürüyüşün amacının da bu olduğunu düşünüyordu: Lucy'nin onu takip etmesi için topluma geri dönüş yolunu kolaylaştırmak. Yine de kendini bir katılımcıdan çok, Arabella'nın rehberlik ettiği bir hayvanat bahçesindeki ziyaretçi gibi hissediyordu.

"Şuradaki adam" -Arabella kravatını bağlamak için üç saat uğraşması gereken şık bir beyefendiyi gösterdi- "geçen hafta Lord Oliver'ın karısıyla suç teşkil eden bir konuşma yapmaktan suçlu bulundu. Jüri tazminatı yaklaşık yirmi bin pound olarak belirledi, tabii ki bunu karşılayamaz. Şuradaki kızıl saçlı kadın Leydi Yardley" -otuzlu yaşlarında, tombul, hayat dolu ve hayranları olan bir kadın- "geçen gün Bayanlar Münazara Topluluğu'nda beni neredeyse geride bıraktı. Ve şu güzel doru kısağa binen yakışıklı beyefendi de size sevgili olarak çok yakışır."

Cassandra tökezledi ve yuvarlanmamak için yanlış adımını bir *jeté*'ye dönüştürdü. "Affedersiniz?"

"Demek dikkat ediyorsun." Arabella usulca güldü. Bu çok hoştu. Arabella evlenmeden önce nadiren gülerdi. "Her neyse, evlilik yeminlerinizin bir anlamı yok, çünkü siz sadece mirasınızı güvence altına almak için evlendiniz ve o sizinle neden tekrar evlendi?"

"Çünkü babam istedi. Ama sırf yapabiliyorum diye ya da Bay DeWitt'in yaptığı söyleniyor diye bir sevgili edinmem. Zorunlu olmasa bir kadın neden bir erkekle yatağa girsin ki?"

"Çünkü bu... Ah, boş ver. Sizin Bay DeWitt'i gördüm," diye devam etti, "ama henüz benimle tanıştırılmadı. Kimse onun hakkında ne düşüneceğini bilmiyor. Bir sanayici olduğu için geri çekiliyorlar ama yatırımları onları zengin ettiği için onu kabul ediyorlar. Onun bir beyefendi olmadığını söylüyorlar ama babasının bir kont olduğunu ve babasının iki eşliliği onu gayri meşru kılmasaydı kendisinin de bir gün kont olacağını unutamıyorlar. Bu arada, istediği yere gidiyor, istediğini söylüyor ve kimse onun yoluna çıkmaya cesaret edemiyor. Ve," diye ekledi Arabella, sesine sinsilik karışarak, "çok yakışıklı."

Öyle miydi? İki yıl önceki düğün günündeki tek karşılaşmalarında Cassandra ona neredeyse hiç bakmamıştı. Harry onu terk ettikten sonra hâlâ kalbi kırık ve kaybettiği geleceği için yas tutuyordu.

"Onu sadece karanlık ve kaba biri olarak hatırlıyorum," dedi. "Bir yabancıyla evlenmekten onun da benim kadar rahatsız olduğunu sanıyordum."

Cassandra'nın en çok hatırladığı şey beklemektir. Önce, Bay DeWitt'in Birmingham'daki evinin salonunda, damadın kendi düğününe gelmesini bekliyordu. Babam papazla sohbet ediyor, bir yandan da başpiskopostan aldığı özel ruhsatı sallıyordu. Salonda kullanılmamanın bayat havası vardı ve zamanı geçmiş bir saat, kızlığının son dakikalarını ısrarla gösteriyordu. Sonunda damadı bir boran gibi içeri girdi ve Bay DeWitt papaza dönüp ellerini bir kez çırttıktan sonra, "Haydi başlayalım o zaman. Bütün gün bekleyemem."

Ve sonra, aman Tanrım, sonra. O zaman da karanlıkta battaniyelerin altında, evliliğin tamamlanması için yapılması gerekeni yapmasını beklemişti. Yatak odasına geldiğinde, "Bunu olabildiğince çabuk ve acısız yapalım," demişti; bir bakirenin düğün gecesinde damadından duymak isteyeceği bir şey değildi bu. Baştan sona gözlerini sıkıca kapattı. Adamın elleri nazik ve sıcaktı ve rahatsız edici değildi ve birkaç kez ona rahatlamasını söyledi ve neredeyse rahatlıyordu, ama sonra eylemin kendisi...

Acısız değildi, ama merhametli bir şekilde hızlıydı ve adam hareketsiz kalıp küfrederken kadın nefes aldı. Adam yataktan kalktığına kadın hareketsiz yatıyordu ve adam konuşurken bile ona bakmadı: "Bundan çok zevk aldığından şüpheliyim," dedi. "Teselli olacaksa, ben de hoşlanmadım. Böylesi daha iyi." Ne demek istediğini sormadı; ondan sadece gitmesini istedi, o da gitti ve ertesi sabah kalktığına çoktan gitmişti, babamla birlikte doğruca Sunne Park'a döndüler ve onu bir daha hiç görmedi.

Arabella Cassandra'nın dirseğinden tutup, "Şimdi uzaklaşalım," diyerek onları başka bir yöne doğru yönlendirdiğinde daha fazla ilerlememişlerdi.

"Kimden kaçıyoruz?" Cassandra sordu.

"Ben kimseden kaçmıyorum. Leydi Bolderwood ile karşılaşmaktan kaçınmayı seçiyorsun. Hayır, şimdi bakma."

Her nasılsa Cassandra, uçup gidecek kadar hafif kol ve bacaklarıyla hareket etmeye devam etti.

"Leydi Bolderwood'la tanışmak istemediğinizi varsaymakta haklı mıyım?" Arabella sordu.

"Sanırım bundan kaçınmam, ama teşekkür ederim, bugün bunu yapmamayı tercih ederim."

Yine de Cassandra, hayatını çalan Vikontes Bolderwood'a bakmaktan kendini alamadı. Küçük, biçimli vücudunu büyük bir avantajla sergileyen özenle hazırlanmış sarı bir kıyafet giymiş solgun bir kadın gördü.

"Güzel bir kız," diye cüret etti.

"Yakından baktığınızda hiç de öyle olmadığını fark edene kadar güzel görünen bir yüzü var."

"Ve çok şık."

Arabella, "Lord ve Leydi Bolderwood modayı takip ediyor," dedi. "Buna güçlerinin yetip yetmeyeceği ayrı bir konu. Duyduğuma göre artık kumar masalarından geçiniyorlarmış ve borçları her geçen gün artıyormuş."

İçinde kötü niyetli bir neşe dans ediyordu. Bunu bastırmaya çalıştı ama kadın, Cassandra hâlâ kardeşinin yasını tutarken Cassandra'nın nişanlısıyla kaçmıştı.

"Onun hakkında dedikodu yapmayacağım," dedi kararlılıkla.

Arabella hiç istifini bozmadı. "Başkalarının başarısızlıklarını tartışmamıza izin verilmeli. Başka türlü kendimizle nasıl uzlaşacağız? Yapma ama Cassandra, ikimiz de gösterdiğiniz kadar iyi olmadığını biliyoruz. Eski nişanlıyla kaçan kadının biraz sıkıntı çekmesine sevinmiyor musun?"

"Harry'nin acı çekiyor olması daha da iyi. Yani Lord Bolderwood'un," diye itiraf etti Cassandra. "Çalındığı için onu, onu çaldığı için onu suçladığımdan daha fazla suçluyorum."

"Onlarla buluştuğunuzda, kocanızın büyük servetinden bahsetmeyi unutmayın."

"Ne kadar bayağı!"

"Ama ne kadar eğlenceli." Arabella ona hınzırca bir bakış fırlattı ve sonra omzunun üzerinden birine gülümsedi. "Bakın, Dammerton Dükü ve yanında güzel Bayan Seaton var. Duyduğuma göre ona kur yapıyormuş ama ailesi boşandığı için isteksizmiş. İşte canım, tam da ihtiyacın olan konuşma."

Cassandra, eskiden komşuları Bells'lerin düzenli ziyaretçisi olan, şimdi altıncı Dammerton Dükü olan Leopold Halton'ı son gördüğünden bu yana on yıl geçmişti. O yıllar içinde bir düklük miras almış, büyümüş, skandal bir evlilik ve boşanma yaşamıştı ama yine de keskin zekâsını örten aynı dikkat dağıtıcı havayı takınıyordu.

"Nasılsınız, Leydi Hardbury," dedi Majesteleri Arabella'ya, Arabella'nın da karşılık vermeye tenezzül ettiği zarif bir baş hareketiyle. "Ve Bayan Cassandra, yani Bayan DeWitt." Uykulu bir yarım gülümseme sundu. "Sizi tekrar gördüğüme sevindim. DeWitt Londra'ya geleceğinizden hiç bahsetmemişti."

Kocasından bu şekilde bahsedildiğini duymak ne kadar da şaşırtıcı; sanki o da gerçek bir insanmış gibi.

"Bay DeWitt çok meşgul bir adam," dedi. "Eminim konuşacak çok daha ilginç şeyleri vardır."

"Kadınlarımızdan daha ilginç bir sohbet konusu düşünemiyorum. Tanrı bilir Hardbury karısı hakkında hiç susmaz." Kolunu cesurca sallayarak arkadaşını işaret etti. "Bayan Seaton'ı tanıyor musunuz?"

Tanışmalar yapıldı ve hoş sohbetler başladı. Hoşbeş edeli çok olmamıştı ki Cassandra yakınlardaki bir rahatsızlığın, kalabalığın gürültüsünün üzerinde fazladan bir uğultunun farkına vardı. Arkasını döndüğünde uzun boylu, siyah saçlı bir beyefendinin kalabalığın arasından onlara doğru koştuğunu ve bir elinde bir tomar kâğıt tuttuğunu gördü.

"Lanet olsun sana, Dammerton!" dedi adam daha birkaç metre uzaktayken, görünüşe göre sözünü kesmesinden, bir düke bu kadar kaba bir şekilde hitap etmesinden, hanımefendilerin huzurunda böyle bir dil kullanmasından hiç rahatsız olmamıştı. "Neden tek bir yerde durmuyorsun da seni aramakla vakit kaybetmek zorunda kalmıyorum?"

Dük, "Belki de küçük bir çan almalısın," diye öneride bulundu. "Onu çalabilir ve beni sürüklendiğim yerden geri çağırabilirsiniz."

"Mükemmel fikir!" Adam dönerek, alaycı bir eğlence ifadesiyle arkasından yürüyen şık, koyu tenli beyefendiye bir hece havladı. "Not alın. İnsanları uzaktan çağırmak için çanlar."

Bakmak kabalıktı ama Cassandra gözlerini kaçıramadı. Adam durduktan sonra bile etrafındaki hava bir kasırğa gibi hareket etmeye devam etti ve tüm bu enerjinin heyecanı derisinin altına kaydı. Adamın giysileri mükemmel kalitedeydi; çizmelerinden geyik derisine, alışılmadık genişlikteki omuzlarına tam oturan koyu renk paltosuna kadar. Yine de çizmeler tozluysa, kravatı modaya uygun olamayacak kadar basit düğümlenmişti ve -en şaşırtıcı olanı- yontulmuş yüzünün alt kısmı, bir işçiden ya da usturadan çok şişeyi tanıyacak kadar ahlaksız birinden beklenebileceği gibi koyu renkli kirli sakallarla kaplıydı. Güzel bir kunduz şapkası siyah saçlarını örtüyordu ve sol kulak memesinde altın bir halka parlıyordu ve kadın onun hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu.

"Dinle, Dammerton. Bristolda çok heyecan verici haberler duydum," diye etti adam. "Somerset'teki adamım, Danimarka'da yeni bir bilimle çalışıyor - elektrik gücü, sana söylüyorum! Her geçen gün daha da yaklaşıyorlar." Dük dikkatle boğazını temizledi ve hanımlara eliyle işaret etti.

"Belki, şirket göz önüne alındığında...?"

"Şirket mi?" Adam kaşlarını çatı ve sanki bu gizemli şirkete dair bir kanıt arıyormuş gibi belli belirsiz etrafına bakındı, ta ki bakışları Dammerton'un kolunun uzunluğunu takip edip üç kadının üzerine düşene kadar.

"Ve?" Sesi gerçekten şaşkın geliyordu, ama sonra "Şirketin canı cehennemel!" dedi ve Bayan Seaton'ın nefesinin kesilmesine neden olan şok edici bir dil kullandı.

Arabella dirseğiyle Cassandra'yı dürttü ama Cassandra arkadaşına bakmaya cesaret edemedi; diğer insanların kötü davranışlarını izlemek Arabella'nın en sevdiği sporlardan biriydi. Cassandra, şaşırtıcı kabalığı onu ne kadar itici kılıyorsa enerjisi de o kadar çekici kılan bu tuhaf çekici adama sadece bakabildi.

"Kaybedecek bir dakika bile yok! Buhar harika, gaz harika, ama elektrikten yararlanmak? Medeniyeti sonsuza dek değiştirecek!"

Adamın kara gözleri heyecandan parlıyordu ve ellerini öyle bir salladı ki neredeyse elindeki kâğıt rulosunu Bayan Seaton'a çarpacaktı.

Arabella yine Cassandra'yı dürttü, bu kez daha sertti. Cassandra yine onu görmezden geldi.

"Bundan şüphem yok," dedi Dammerton. "Ama şirket... İsteyebilirsin..."

"Ne? Ne?"

Cassandra hiç düşünmeden, "Daha kibar ol," dedi. Aman Tanrım: Kız kardeşlerini idare etmeye o kadar alışmıştı ki kendisi de kabalaşmıştı.

Ama yabancı sadece başını hafifçe salladı ve Cassandra hiç konuşmamış gibi yeniden ayağa kalktı.

"Seni şeytan alır, Dammerton. Tarihin en heyecanlı dönemi ve sen benden *kibarlık* olsun diye kadınlarla sohbet etmemi mi istiyorsun? Zaman zaten yeterince kısa, bir de böyle saçma sapan şeylerle vakit kaybetmeyelim."

Bu çok !

Cassandra, Lucy'ye karşı kullandığı sevimli ve kibar ses tonuyla, "Ne kadar az zamanınız olduğundan yakınmak için daha az zaman harcasaydınız, efendim, belki de kibar olmak için daha fazla zamanınız olurdu," dedi.

Kaşları çatıldı ve çevirip ona baktı, gözleri yüzünde cılgınca geziniyordu. Küstah muayeneye inatla katlandı, terbiyesiz, dağınık bir yabancıyla herkesin önünde ağız dalaşına girdiği için belli belirsiz şaşırdı.

"Beni *azarladın* mı?" dedi.

"Sadece kibar olmanın, kibar olmaktan şikayet etmekten daha az zaman aldığını belirtmek isterim."

Arabella şimdi hiç beklenmedik bir şekilde Cassandra'nın kolunu tutmuştu ama Cassandra o yoğun, karanlık bakışlara sırtını dönemiyordu.

Majesteleri kıkırdadı. "Seni yakalamış," dedi.

"Bu bir verimlilik meselesi," dedi adam. "Şimdiden zamanımın çoğunu boşa harcadınız."

"Bizi kibarca karşılamış olsaydınız, ikimiz de bu zamanı boşa harcıyor olmazdık."

"Seni kibarca selamlamış olsaydım, bunu balolar, boneler ve bilmem ne hakkında saçmalamak için bir davet olarak algılardın. Peki şimdi neye gülüyorsun, Dammerton?"

Arkasına döndü ve sırttan düke ters ters baktı. Dükün sinsi eğlencesi, Arabella'nın keskin parmaklı tutuşu, Bayan Seaton'ın iri gözleri ve Cassandra'nın derisinin altındaki o garip köpürme hissiyle birlikte korkunç bir şüphe doğmaya başladı.

Hayır, bu mümkün değildi.

Dük, "İkiniz çok sevimli bir çift olmuşsunuz," dedi.

Adam homurdandı. "Bana çöpçatanlık yapma. Ben zaten evliyim."

Cassandra otomatik olarak, "Ben de öyle," dedi, kafası uçmaya başlamıştı, gözleri Majesteleri'nin kravat iğnesine sabitlenmişti, böylece bakmak zorunda kalmayacaktı.

adama. Karanlık, kaba, terbiyesiz adama.

Hayır. Hayır. Hayır.

"İkinizin de evli olduğunun farkındayım." Dük birinden diğerine baktı. "Ama birbirinizle evli olduğunuzun farkında mısınız?"

Hayır.

Cassandra gözlerini kapattı. Kalabalığın gürültüsü çok uzaklara çekildi. Bir yerlerde birisi Fransız kornosu çalıyordu. Burası çok sıcaktı. Elbisesi çok küçüktü. Ama içeride değildi ve ne dünyayı, ne göz kapaklarına vuran güneş ışığını, ne de yanında titreşen adamı görmezden gelebiliyordu.

Kocası.

Derin bir nefes alıp gözlerini açtı ve adamın kaşlarını çatarak kendisini incelediğini gördü.

Yani. Bu onun kocasıydı. Bay Joshua DeWitt. Tabii ki oydu. Geriye dönüp baktığında, Londra'da olacağını hiç düşünmemiş olmasına, düğünlerinde traşlı ve şapkasız olmasına ve o korkunç küpeyi takmışsa bile fark edecek kadar uzun süre ona bakmamış olmasına rağmen, bu apaçık ortadaydı. Ama onun güçlü, cesur yüz hatlarını unutmuş olsa bile, sanki içinde şimşekler çakıyormuş gibi dinamik olan tavırlarını unutmamalıydı.

Her ikisi de teftişlerini tamamladıktan sonra, o şimşegin sarsıntısıyla gözleri kısa bir süreliğine buluştu ve sonra ağır bir iç çekişle gökyüzüne baktı.

Cassandra, belirgin bir şekilde çoğalmış olan izleyicilerinin yeniden farkına vardı: Yoldan geçenler, aralarında skandal yaratan bir dük, göz korkutucu bir markiz ve daha önce hiç birlikte görülmemiş, hatta birbirlerini bile tanımayan evli bir çiftin bulunduğu bu gruptan açıkça etkilenmişlerdi.

Dedikodu kotası iki katına çıkmış olabilir ama istediği şekilde değil.

Sevecen bir gülümseme takındı. "Elbette farkındayız, Majesteleri," dedi. "İnsan bunun farkında olmadan iki yıl evli kalamaz." Kocasının profiline yakın bir yere sivri bir bakış fırlattı ve gizlice eğildi. "Özellikle de böyle bir adamla. İnsan onu fark etme eğiliminde oluyor."

Dük ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı. "Birbirinizi tanımadınız bile," diye işaret etti.

Cassandra parmaklarını kocasının dirseğinin kıvrımına soktu. Adam ısırılmış gibi sarsıldı ama Cassandra onu tuttu ve adam sakinleşti. Ona bir bakış atma riskini göze aldı: Adam kolundaki eli sanki garip bir şeymiş gibi kaşlarını çatmıştı.

Yaratık. Onu görmezden geldi. Vücudunun onunkinin yanında hissettiklerini görmezden geldi. Tüm o şimşekleri. Tanrım, bu adam onunla yatmıştı. Kısa bir süre ve rahatsız edici bir şekilde, ama onun vücudu ve kendisinininki... Tanrım. Çiftler kahvaltı masasında birbirleriyle nasıl yüzleşirlerdi?

"Bugün birbirimizi zaten gördük," diye açıkladı Cassandra, şaşırtıcı bir rahatlıkla yalan söyleyerek. "Her seferinde birbirimizi yeniden selamlamamıza gerek yok. Bu, Majesteleri, verimsiz olur ve hepimiz Bay DeWitt'in verimliliğe olan sevgisinin farkındayız."

Kolunu hafifçe okşadı, sertçe gülümsedi ve işbirliği yapması için nefesini tutarak bekledi.

Sonra, onu rahatlatmak için, sırayla elini okşadı.

"İyi dediniz Bayan DeWitt." Sözlerini boştaki elindeki kâğıt rulosuna vurarak noktaladı. "Ben onun kim olduğunu biliyorum, o da benim kim olduğumu biliyor ve bunu gün boyunca her noktada birbirimize hatırlatmamıza gerek yok."

"Gördüğünüz gibi birbirimizle tamamen uyum içindeyiz," diye yalan söyledi Cassandra. "Gereksiz selamlaşmalarla ne kadar az zaman harcarsak, görgü kurallarını tartışmak için o kadar çok zamanımız olur. Özellikle de kocamın görgüsüzlüğünü."

Dük alaycı bir tavırla, "Size şans diliyorum Bayan DeWitt," dedi.

Cassandra, yüzü bastırılmış kahkahalarla dolu olan Arabella'ya baktı. Arabella ağzıyla küçük bir mimik yaptı - "Seni uyarmaya çalıştım," diyor olabilirdi.

"Bunların hepsi çok ," dedi Bay DeWitt hızlıca. "Ama benim, ah, *karım*, ha ha, ve benim özel bir sohbete ihtiyacımız var. Vedalaş *canım*. Yarın Warwickshire'a dönecek."

Ama o bu vedaları -ya da daha fazlasını- söyleyemeden adam uzaklaşıyor, karşı koyamadığı bir akıntıyla onu da kendisiyle birlikte sürüklüyordu.

BÖLÜM 3

Joshua bu parlak, sevimli görünümlü kadını Lord Charles Lightwell'in kızıyla, iki yıl önce evlendiği sade, durgun kızla bağdaştırmaya çalıştı. Onda babasından bir şeyler görebiliyordu, yüz hatlarında değil ama açık sıcak havasında, herkese kucak açtığı hissinde. Güzel olmasa da hoş olan görünüşünün ötesinde, bu onu çekici kılıyordu.

Saçları kahverengiydi ve gözleri yeşildi, tabii kahverengi de değillerse; bunu anlayamadı ve pek de umursamadı. Aptal bir şemsiyesi ve daha aptal bir bonesi vardı, ama yeşil kıyafeti en azından zekiceydi: Göğsü, muhteşem bir göğsü olduğunu gösterecek şekilde kesilmişti, ama kimsenin onu bu göğse dikkat çekmekle suçlayabileceği şekilde değil.

Kahverengi saçlar - Sevimli bir gülümseme - Davranışlara abartılı bir vurgu - Karısı - Olması gereken yerde değildi: Onun hakkında bildiği ve bilmesi gereken tek şey buydu.

Kızın hakkını yemeyelim, onunla kolayca anlaştı, elini sanki tamamen medeni insanlarmış gibi onun dirseğine sıkıştırdı. İyi oldu: Eve ne kadar çabuk dönerlerse, onu ait olduğu yere, Warwickshire'a o kadar çabuk gönderebilirdi.

"Das!" Joshua döndüğünde sekreterin birkaç metre arkalarından geldiğini gördü. En azından *biri* olması gereken yerdeydi. "Hackney getirin."

"Yapacağım."

Karısı da döndü. "O-"

"Sorma. İnsanların sormasından bıktım." Joshua onları Hyde Park Corner'a doğru götürmeye devam etti. "O Bengalli. Bram'i bir şekilde tanıyordu ve

bir nedenden dolayı buraya gelmek istedi."

"Ben de soracaktım... Neyse, boş . Bay Das." Joshua'nın kolunu bıraktı ve özellikle sinir bozucu olmak için sekretere doğru geri yürüdü. Das da durdu, Joshua'nın onu iyileştirmeyi başaramadığı o mükemmel görgü kurallarından hâlâ muzdaripti. "Düzgün bir tanışma faslının yokluğunda, sizinle tanıştığıma memnun olduğumu söyleyebilir miyim?" dedi.

Das eğildi. "O zevk bana ait Bayan DeWitt."

"Sanırım siz Bay Newell'ın hakkında övgüyle bahsettiği Bay Das'sınız?"

"Bay Newell çok cömert."

"Sen neden kocamın sekreterisin?"

"Tanrı aşkına! Bu kadar gevezelik yeter." Joshua onlara doğru yürüdü. "O, ben ne dersem onu yapan bir sekreter. Ve sana bana bir taksi bulmanı söylemiştim. Şimdi. Git hadi. Gidin!"

Kapıya doğru el salladı ve karısının üst kolunu tutmaya gitti. Ama o sadece parmaklarını dirseğinin kıvrımına geri soktu ve çekilmeye çalıştığında ayaklarını eteklerinin sinsî örtüsü altında sıkıca tuttu. Şimdi onu arkasından sürüklemekten yürüyüp gidemezdi. Hah. Çok zekice.

"Bu resmi iş unvanı olamaz," dedi Das'a, sanki Joshua'nın dirseğiyle halat çekme oyunu oynamıyorlarmış gibi sakince.

"Hayır hanımefendi," dedi Das büyük bir asaletle. "Resmi unvanın 'Kaprisleri Yönetme ve Çok Bağırılma Sekreteri' olduğuna inanıyorum."

Kadın güldü ve Joshua "Çok komik," diye mırıldandı ve karısının gülüşünün ne kadar sıcak olduğunu fark etmemeye çalıştı. Lord Charles'ı anımsatıyordu ama daha kadınsıydı.

"Bulunduğunuz pozisyonda mizah duygusuna ihtiyacınız olmalı, Bay Das." "Sanırım ortak bir noktamız var, Bayan DeWitt."

"Yeter," dedi Joshua. "Aptalca şakalar yapan bir sekreter değilsin ve karımla flört eden bir sekreter de değilsin. Eğer onunla flört etmen gerekiyorsa, bunu daha sonra, kendi zamanında yap. Şimdi. Şu arabayı getir."

Das razı oldu ama Bayan DeWitt acele etmedi. Joshua kendini yavaşlamaya zorladı, dişlerini gıcırdatarak değerli kâğıtlarıyla havayı yararken, Bayan DeWitt gözle görülür bir zevkle etrafına bakınıyor, parmaklarını Das'ın dirseğinin kıvrımına sıkıştırıyor, omzu Das'ın koluna çarpıyor, etekleri bacaklarına sürtünüyordu.

Kadının profiline baktı: yanaklarını renklendiren soluk gül rengi, hoş bir gülümsemenin ipucu. Daha da kötüsü, bazı kadınların tahribat yaratmak için kullandığı o kadınsı çiçek kokusunu yayıyordu.

"Senin Warwickshire'da olman gerekiyordu," dedi.

"Senin Liverpool'da olman gerekiyordu."

"Londra'ya gelmen için sana izin vermedim." "Senden izin istemedim."

Adam öyle aniden durdu ki, kadının da durması birkaç adım sürdü ve eli adamın kolundan kaydı. Kadın sorgulayarak adama baktı.

"Yapmalısın," dedi. Tek bir adımda tekrar onunla aynı hizaya geldi. Bir kez daha dirseğini tuttu ve ilerlediler, ancak artık kimin kimi yönlendirdiğinden emin değildi. "İzin verin Bayan DeWitt, evliliğin nasıl işlediğini açıklayayım."

"Lütfen Bay DeWitt, çok heyecanlıyım."

"Ben kocayım, bu yüzden kuralları kendime göre koyarım." "Ve ben karıyım, bu yüzden kuralları kendime göre değiştiririm."

Böyle şeyler söylememeliydi. Buraya gerçek bir insan olarak gelmiş olması bile yeterince kötüydü. Çekici olması daha da kötüydü. Hoşlanılabilir olduğunu da kanıtlarsa, bu felaket olurdu.

Hayır, felaket değil. O felaketi hoş gören bir adam değildi. Felaketin burnuna yumruk atan, sonra da ceplerinde bozuk para ve bonbon olup olmadığını kontrol eden bir adamdı. Ama yıkıcı. Evet. Yıkıcı. Bir eş onun hayatına uymuyordu ve bir eşinin olması küçük bir rahatsızlıktan başka bir şey değildi. Boş verin: Kadın sevinebilir olabilirdi ama adam sevinemezdi ve kadın bunu fark eder etmez kendi isteğiyle ayrılacak ve her şey normale dönecekti.

Kapıya vardıklarında, "Şaşkın görünüyorsun," dedi rahatsız edici karısı. "Seni şaşırtacak bir şey mi söyledim?"

"Söylediklerinizin çoğu kafamı karıştırıyor. Sanki kendinize ait bir zihniniz varmış gibi."

"Lütfen kendinizi üzmeyin. Çok sık kullanmamaya çalışacağım."

Das'ı ve Hackney'i Londra trafiğinin öfkeli karmaşası arasında ararken onun bakışlarını görmezden geldi. Önlerinde bir çift girişimci genç, trafiği daha da içinden çıkılmaz hale getirmek için bir köpeği trafiğe, sonra da onu rahatlatmak için bir iki alıyordu.

"Bram kim?" diye sordu.

"Ne?"

"Bay Das'ın Bram adında birini tanıdığından bahsetmişsiniz."

"Kardeşlerimden biri. Hindistan'da yaşıyor."

"Senin kardeşlerin var," dedi. "Ve şimdi birbirimizi tanımaya başlıyoruz. Ne kadar güzel, değil mi?"

"Hayır. İşte Das burada." Elindeki kâğıtlarla işaret etti. "Oyalanmayı bırak, kadın."

Vagonda Joshua kendini karısının karşısındaki koltuğa attı ve ona ters ters baktı. Aptal şapkası yüzünden biraz öne oturmak zorunda kaldı ve araba hareket ederken kendini sabitlemek için şimdi bir firfir köpüğü içinde kapalı olan şemsiyeyi kullandı.

"Londra'nın ne kadar heyecan verici olduğunu unutmuşum," dedi.

"Yapabiliyorken tadını çıkar. Yarın eve gidiyorsun." Parmaklarını kucağındaki kâğıt rulosuna vurdu. "Şimdi neye gülüyorsun?"

"Bay Newell beni dinlendirici olmadığınız konusunda uyardı."

"Huzurlu mu?" Homurdandı. "Dinlenmeye ihtiyacım yok. Hiç yorulmam." "Şanslısınız. Bazen gerçekten çok yoruluyorum."

O kadar sessiz konuşuyordu ki, adam neredeyse kelimeleri duymuyordu. Dudaklarından bir soru yükseldi ama ısırdı. Etrafta dolaşp insanlara neden üzgün olduklarını sorarsanız, bir bakmışsınız sizin hayatınız da onlarınkine karışmış ve bu hiç kimse için iyi olmamış.

"O zaman evine git ve biraz dinlen, beni de rahat bırak."

"Ah, Bay DeWitt, keşke bu kadar basit olsaydı." Dikkatini tekrar pencereye verdi.

Joshua onun profiline baktı, düşünceleri sıçrayıp duruyordu. Bu alışılmadık bir şey değildi. Kafasında her zaman sıçrayan düşünceler vardı ama genellikle bunlar bir kır dansındaki iki düzine çift gibi birlikte hareket ediyor, sırayla zıplıyor, sıçrıyor, alkışlıyor ya da dönüyorlardı. Şimdi tökezliyorlardı, zamanın dışına çıkıyorlardı, birbirlerinin üzerine düşüyorlardı. Onu üzen ve yoran şeyin ne olduğunu sormayacaktı.

O yapmaz.

Arkasına yaslandı, gözlerini kapadı ve dağınık düşüncelerini düzene soktu. Elektrik gücü-Patentler-Yatırımcılar-Potansiyel-Heyecan-Şehvet-Karı-

Lanet olsun.

Ama Leydi Yardley ilgisinin sinyalinı vermişti - Lord Yardley ilgisizliğinin sinyalinı vermişti - Leydi Yardley'i ve karısını bulabilirdi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve dik oturdu.

Hayır. Şimdi olmaz. Karısı yanındayken başka bir kadınla ilişkiye başlayamazdı. Ve kesinlikle karısıyla yatamazdı. Neyse, boş ver. Zaten bir ilişki için zamanı yoktu. Bekârlık onu henüz öldürmemiştir.

"Hatırladığımdan daha güzelmişsin," dedi.

Parlak gözlerini tekrar ona çevirdi, eğlenmiş ve sevimli görünüyordu. Aslında onun hakkında pek bir şey hatırlamıyordu. Kısa düşün törenleri boyunca başını eğik tutmuştu ve adam yine de ona bakmaktan kaçınmıştı. Diğer kısmı ise gölgeler arasında gerçekleşmişti, ikisinin de gözleri kapalı ve başka şeyler düşünüyordardı.

"Böyle söylemen ne kadar hoş," dedi. "Evlendiğimiz gün Lightwell kardeşlerin güzel olduğunu duyduğunuzu ama benim güzel olmadığımı söyleyerek hayal kırıklığına uğradığınızı hatırlıyorum."

"Kimsenin senin için savaşa gireceğini sanmıyorum ama tamamen utanç verici de değilsin. Bu arada kaç yaşındasın? On dokuz mu? Yirmi mi?"

"Yirmi iki." "O

kadar yaşlı."

Yirmi ikisini hatırlamaya çalıştı. Sadece altı yıl önceydi ama bir ömür gibi gelmişti. O zamanlar Samuel iki yaşındaydı ve Rachel, öğrenmesi için asla erken olmadığını söyleyerek onu ofislerine getirmişti. O yıl, yeni fabrikalar satın alıp donatarak her şeyi riske attıkları ve sonunda servetlerini üçe katladıkları yılı. O yıl Samuel'in dünyayı keşfetmesini izlediler ve bu kıvılcımı söndürecek şekilde çocukları asla çalıştırmamaya yemin ettiler. Ve Rachel babasının ofisinde çalışmaya başladığında yirmi iki yaşında olmalıydı. Ama o patronun kızıydı ve Samuel o zamanlar sadece on dört yaşındaydı ve onu fark edemeyecek kadar korkmuş ve öfkeliydi. Geldiğinden beş yıl sonra onunla evleneceğini ve ondan beş yıl sonra da öleceğini hayal etmek şöyle dursun.

"Bay DeWitt?" Karısı endişeli bir ifade takındı. "İyi misiniz? Umarım sizi üzmemişimdir."

"Tabii ki beni üzdün. Her şeyi üzdün. Evine git." "Korkarım bunu yapamam. Görüyorsunuz, ben..."

"Ne? Ne?"

"Kız kardeşler."

"Kız kardeşler."

Ah. Evet. Lord Charles kızlarından bahsetmişti. Joshua kaç tane olduğunu hatırlayamıyordu, sadece çok fazla olduğunu ve Joshua onlardan biriyle evlenmezse hepsinin yoksul kalma riskiyle karşı karşıya olduğunu, çünkü Charlie'nin öldüğünü ve kızların miras için evlenmeleri gerektiğini, zaten evli olanın üvey kız olduğunu, evlenmek üzere olanın terk edildiğini diğerlerinin de çok genç olduğunu söylemişti.

Şu anda bile evi beyaz elbiseler ve renkli kurdeleler içinde kıkırdayan yaratıklar tarafından istila edilmiş olabilirdi. Ürperdi.

"Bana sizden daha fazla olmadığını söyleyin," dedi. "Evimde kız kardeş istilası mı var?"

"Sadece ben,
şimdilik." "Şimdilik!"

"Büyükanneyle ilişkilerimi güçlendirmek istiyorum ve-" "Düşes
değil!"

"Görüyorsun, kız kardeşim-"

"Hayır."

"Çünkü annem-" "Hayır."

"Diğer kız kardeşim-"

"Hayır."

"O zaman *babam*."

Sert bir bakışla çenesini kaldırdı ve sevecenliğin yumuşak anlamına gelmediğini kanıtladı.

"Babana karşı bir borcum vardı," dedi bir süre sonra. "Seninle evlenerek, mirasını garantileyerek ve ailenin maddi ihtiyaçlarını karşılayarak bu borcu ödedim."

"Ve hepimiz çok minnettarız. Ama-"

"Anlaşma seninle evlenmem üzerineydi. Seninle evlenmek değildi."

"Ne yazık ki, biri diğerini takip etme eğiliminde."

"Uzaktan da evlenebiliriz," dedi. "Evliliğimiz şimdiye kadar son derece tatmin edici oldu."

"Bay DeWitt. Bu olmaz." Şimdi sert ve matronvari bir tavır takınmıştı. "Kız kardeşim ilk kez sahneye çıkmalı ve ben de büyükanne mi ona uyum sağlaması için ikna etmeliyim. Sizin karışmanıza gerek yok. Seninle tanıştığımız için çok mutluyum."

ayrı hayatlar sürün. Sizden tek istediğim bana engel olmamanız ya da onun sosyal konumunu olumsuz etkileyecek davranışlarda bulunmamanız. Bu yapıldıktan sonra ben Sunne Park'a döneceğim ve sen de en iyi yaptığın işi yapmaya devam edebilirsin. Anladığım kadarıyla bu da para kazanmak, insanları gücendirmek ve lordları boynuzlamaktan ibaret."

JOSHUA'NIN ZİHNİ nadir görülen bir şey yaptı: Bomboş kaldı. Sadece bir göz kırpması kadar, ama yine de. Sonra düşünceler hızla geri geldi.

Dürüstlük: Ne büyük sürpriz. Kibarlık ve dürüstlük birbirini dışlama eğilimindeydi ve Cassandra kibarlığın timsali gibi görünüyordu. Kibarlıktan, insanların kendilerini rahatsız ettiğinde gerçeği görmezden gelmelerinden nefret ederdi. Hoş olmayan bir şeyi nazık bir dille ifade ederlerse, artık hoş değilmiş gibi davranırlardı.

Yine de işte buradaydı, kibarların bahsetmediği şeylerden bahsediyordu. Bu onu neredeyse ilginç kılıyordu.

Arkasına yaslandı ve botları etekleriyle flört edecek şekilde bacaklarını uzattı. Yanaklarındaki allık derinleşmişti ama gözlerini sakın bir meydan okumayla adamın gözlerine dikti.

"İzniniz olduğunu mu söylüyorsunuz Bayan DeWitt?" dedi. "İşleri yürütmek için, yani."

"Sahip olduğunuz şey, efendim, benim tamamen kayıtsızlığımdır. Davranışlarınız kız kardeşlerime ve bana yansıdığı için sizden sadece sağduyulu olmanızı rica ediyorum. Bu şartlar altında yeterince dezavantajımız var."

"Koşullar mı?"

"Ailemdeki bir dizi küçük skandal. Ve senin doğumun."

"Doğumumda bir sorun yok," diye tersledi. "Her zamanki gibi kanlar içinde ve çılgınlıklar atarak doğduğuma dair iyi bir bilgiye sahibim." Öne doğru eğildi ve kızın zaten dik olan omuzlarını dikleştirmesinden çocukça bir zevk aldı. "Sanırım söylemek istediğin şey, benim iki eşli bir kontun piç oğlu olduğum ve bu tür şeylerin insanları üzmeye meyilli olduğu." Kendini doğru geri attı. "Yani 'piç oğlu' kısmını kastediyorum. 'İki eşli kont' kısmını sorun etmiyorlar."

Dudakları gerildi, bu utanç vericiydi, çünkü oldukça güzel geniş bir ağzın üzerinde oldukça güzel dolgun dudaklardı.

"Eğer böyle söylemek isterseniz," dedi.

Ama neden babasını tartışsın ki? Bu iş meselesi çok daha ilgi çekiciydi.

"Yani bir sevgili edinmemin gerçekten bir sakıncası yok mu?"

"Bu bir eşin düşünmesi gereken bir durum değil. Bizimki ailemin gösterdiği gibi sadık, sevgi dolu bir evlilik modeli değil ama-"

"Sadık! Ailen. Ha!"

Yüzünde bir dizi duygu birbirini kovaladı: Şok mu? İnançsızlık? Keder? Korku? Sonra yüz hatları soğukkanlı bir asalete büründü, tavrı ona bir dükün torunu olduğunu hatırlattı, çok teşekkür ederim.

"Annemle babamın evliliğine dair hatıralarımı kendi iğrenç görüşlerinizle kirletmeyeceksiniz," dedi. "Sadakat onların ilişkisinin ve ailemizin temel taşlarından biriydi."

Gerçek içinde kıvranıyordu ama onu içinde tuttu. Saf sevgilisi babasının annesine sadık olduğuna gerçekten inanıyordu. Ah, pekala. Onu yanılsamalarından mahrum bırakmaya gerek yoktu. Artık pek bir önemi yoktu.

"Kendi davranışlarınıza gelince, Bay DeWitt: Evlendiğimiz günden bu yana bekâr kaldığınıza inanmıyorum ve her iki durumda da bu beni ilgilendirmiyor. Benim için faturaları ödeyen bir yabancından daha fazlası olmadığınızı söylersem kendinize olan saygınızın azalmayacağından eminim. Bunun için tekrar söylüyorum, hepimiz minnettarız. Ayrıca, beni rahat bırakmanız anlamına gelecekse, başka erkeklerin karılarını rahatsız etmenizi tercih ederim."

Mükemmel: Kadın onu istemiyordu, adam da kadını. Sonunda bir konuda anlaştılar. Düğün geceleri ne kadar gerekli olsa da berbattan başka bir şey değildi. Onun ilk düğün gecesini, şimdi: Harikaydı. O zamanlar on dokuz yaşındaydı ve ilk kez bir kadına dokunuyordu ve *çok* ama *çok* hevesliydi. Ve Rachel'in biraz deneyimi vardı ve ona neyi sevdiğini ve ne yapması gerektiğini söylemekten çekinmiyordu ve zaten arkadaşlıklar. Ama bu karısıyla, Cassandra...

Hayır. Olan oldu ve böylesi daha iyi oldu.

"Bu benim en iyi performansım değildi," dedi, sesi kendi kulaklarına hırçın ve yapmacık geliyordu.

"Birinin puan aldığını fark etmemiştim."

"Bir görevimiz vardı. Ben görevimi bir beyefendi gibi yerine getirdim, sen de bir hanımefendi gibi."

"İngiltere çok gurur duyuyor olmalı."

Belki de ona karşı daha nazik olmalıydı. Onunla konuşmalı ya da başka bir şey yapmalıydı. Ama elinden geldiğince nazik davranmıştı ve konuşmak bir tuzaktı. Bu yakınlığa, bu sevgiye, bu bağlılığa, bu da belaya yol açıyordu ve daha fazla belaya ihtiyacı yoktu. Diğer erkeklerin eşleri en iyi sevgililerdi, çünkü ne istediklerini zaten biliyorlardı ve eve her zaman başka birine gidiyorlardı. Ve kadın ona yapması için tam yetki vermişti. Bu da Leydi Yardley'e bir not bırakabileceği anlamına geliyordu.

Yanlış hissettirmesi dışında.

Treyford'a ve onun sefil iki eşliliğine lanet olsun. İki eşliliği hiç ortaya çıkmasaydı, Joshua'nın annesiyle olan evliliği sona ermeseydi, Joshua mirastan mahrum bırakılmasaydı, Joshua bir liman kedisinin tüm ahlakına sahip tam teşekküllü bir aristokrat olacaktı. Oysa on dört yaşında Birmingham'a çalışmaya giderek orta sınıftan arkadaşlar edinmiş, orta sınıftan bir kadınla evlenmiş ve uygunsuz orta sınıf değerleri geliştirmişti. Kendi çocuklarını yetiştirmek, çok çalışmaktan gurur duymak ve eşine sadık kalmak gibi.

Neyse ki fayton sarsılarak durdu ve bu işkenceye bir son verdi.

Kulübe sallandı ve dışarıdaki adamlar birbirlerine bağıldılar.

"Boş ," diye mırıldandı. "Neredeyse hatırlamıyorum bile"

"Muhtemelen adımı bile hatırlamıyorsun."

"Tabii ki biliyorum. Clarissa', değil mi?"

"Aferin Josiah."

Kapı açıldı ve zarif bir şekilde patıkaya kadar kendisine yardım edilmesine izin verdi. Joshua aşağı atladı ve kaşlarını çatarak ona baktı. Lanet kadın böyle şeyler söylemeyi bırakmalıydı, yoksa kendisini ondan akıllıca olandan daha fazla hoşlanırken bulacaktı.

"Bayan DeWitt," dedi. "Yarın buradan ayrılacaksınız." "Ne isterseniz yapmaya hazırım, Bay DeWitt."

"Güzel."

"Yapmaya istekli olmadığım bir şey istemediğiniz sürece."

Bu hayret verici itaatsizlik gösterisiyle, arkasına bile bakmadan evin merdivenlerini çıktı ve kapıdan içeri girdi.

JOSHUA şoförün parasını ödedi ve hızla merdivenleri çıkıp kapıdan geçerek giriş salonuna girdi, ancak Filby ve diğerlerini görünce durdu.

Thomas, biri aptal şapkasını ve şemsiyesini, diğeri yeşil pelerinini tutuyordu, ikisi de şaşkınlıkla ona göz kırpyordu. Şapkasını salondaki masanın üzerine fırlatmaya gitti ama-

Kısa bir süre durdu ve masaya baktı.

"Bu da ne böyle?"

Kâhya ve uşak bakıştılar ve cevap vermediler. Joshua yabancı nesneyi farklı bir açıdan incelemek için etrafta dolandı. Hapşırıldı ve iki hizmetçi sıçradı.

Das kapı aralığında belirdi. "Bu renkli, hoş kokulu şeyler 'çiçek' olarak bilinir," dedi Das. "Onları tutan kaba da 'vazo' denir."

"Vazo mu? Neden böyle işe yaramaz bir şeye sahip olayım ki?"

Durumu iki uğursuz kelimeyle özetleyen uşağa ters ters baktı: "Bayan DeWitt."

Joshua tombul pembe bir çiçeğin başını hafifçe salladı -ne dendiğini şeytan bile biliyordu- ve çiçek neşeyle sallandı. Tüm bu coşkulu düzenleme bir metre boyunda ve neredeyse bir o kadar da genişti.

"Bu bir kolonizasyon, Das. O kadın evimi sömürgeleştiriyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Yıllarca süren kan dökme, baskı ve sömürü belki de?"

"Şaşırmazdım." Joshua başlığından şükür ki kurtulmuş olan Filby'ye döndü ve elindeki kâğıt rulosunu ona doğru fırlattı. "Bunu çalışma odasına koy. Newell da burada mı?"

"Evet, efendim. Bayan DeWitt ona bir misafir gibi davranılmasını istedi."

"Misafir mi? Ha! Onu görürsem kovarım. O kadının evine dönmesi için gerekli düzenlemeleri yapmasını söyle."

"Karını mı kastediyorsun?"

"İşte o."

"Bayan DeWitt çok çekici görünüyor," dedi Das.

"Bayan DeWitt'i tartışmıyoruz." Joshua masaya ters ters baktı. *Çiçekler*. Bir *vazoda*. Hepsi güzel ve işe yaramazdı ve gümüş tabağın kapladığı kare dışında yer kaplıyorlardı.

Üzerinde bir mektup vardı. Ona hitaben yazılmış.

Şapkasını şimdi oraya koyamazdı, değil mi, o yüzden tekrar başına geçirdi.

"Das, yapacak işlerimiz var."

Tekrar dönüp kapıya yöneldi ama Filby elindeki tabağı sallayarak önüne fırladı.

"Kardeşiniz Bay Isaac yine aradı, efendim," dedi uşak. "Bir mektup daha bıraktı. Onu sizden sonra Liverpool'a gönderecektik."

"Nereye oraya gönder. Gel Das. Kaybedecek vaktimiz yok."

DIŞARI ÇIKTI, Joshua St. James'e doğru yöneldi. Çok geçmeden Das onun yanındaydı ve yürürken bir şeyler okuyordu.

Isaac'ın mektubu.

Joshua, "Ona daha fazla para gönderin," dedi.

"Para istemedi. Geçen sefer de para istemediğine dikkat çekiyor." Das'ın sesi kışkırtıcı ve yargılayıcı bir ton almıştı. "Anneni ve kız kardeşini arama çalışmalarında ilerleme kaydetti. Seni görmek istiyor."

Isaac'ın görüntüsü, Joshua onu son gördüğünde olduğu gibi zihninde yüzüyordu. On yaşında-Hızlı bacaklar-Aşınmış dizler-Saksağandan daha hızlı takırdayan. Isaac, denize gitme ve okula geri dönmek zorunda olmama düşüncesiyle gözleri parlıyor, zaten Donanma için tasarlandığını, bu yüzden Treyford Kontu'nun meşru üçüncü oğlundan gayrimeşru üçüncü oğluna indirilmesinin hiçbir fark yaratmadığını ve Lord Charles bir pozisyon bulabilirse hemen gidebileceğini belirtiyordu. Ve şimdi, sakat bir bacakla donanmadan atılmış, başıboş, annelerini bulmanın çözüm olduğunu düşünecek kadar genç ama annelerinin bulunmak istemediğini anlayamayacak kadar da küçüktü. Aile toplantısı aptalca bir fikirdi; on dört yıl önce bir araya gelememişlerse, şimdi de gelemezlerdi.

"Ona meşgul olduğumu söyle. Ona biraz para gönder ya da ona bir iş bul ya da... Söyle ona..."

Das, "Belki de ona kendiniz yazmalısınız," dedi.

"Ben asla mektup yazmam. Seni ve diğer bir düzine sekreteri mektup yazmanız için tutuyorum. Eğer mektup yazmaya devam etseydim, zamanımı boşa harcamış olurdum ve hepiniz işsiz kalırdınız, hiçbir şey yapılamazdı ve hepimiz perişan olurduk."

"Ama Bay Isaac senin kardeşin."

Joshua, irkilmeyen sekreterine ters ters baktı. "Bir onaylamama tonu mu seziyorum, Das?"

"Evet, efendim."

"Beni onaylamaman için sana para mı

veriyorum Das?" "Hayır, efendim.

Onaylamama işini bedavaya yapıyorum."

"Hatırlat da bir sana teşekkür edeyim."

Liverpool'a gitmeliydi, yolculuğun sıkıcı olacağına dair söz vermesine aldırmadan. Ya da evine, Birmingham'a dönmeliydi. Orada onu pusuya düşüren uygunsuz aile üyeleri yoktu.

"Bay Isaac sizi Lord Bolderwood hakkında da uyarıyor," diye ekledi Das. "Görünüşe göre lord hazretleri Baltık yatırımında kaybettiği para yüzünden üzgün."

"Herkes bundan para kaybetti. Ona bunun bir spekülasyon olduğunu söyledim."

"Bolderwood'un onu dolandırdığınızı iddia ettiğini ve intikam planları yaptığını bildirdi."

"Isaac tiyatro istiyorsa Covent Garden'a gidebilir," dedi Joshua.

"Bolderwood üç bacaklı bir dana kadar korkutucu."

Genç Vikont da bir Vikont kadar yararlı ve mantıklı biriydi, lanet olsun ona.

"Durumu çok mu kötü?" diye sordu sonunda. "Bolderwood'u kastediyorum."

Das, Isaac'in mektubunu katladı. "Söylentilere göre bu yatırım için borç para almış. Bir tefeciden."

"Ne?" Joshua kayarak durdu. "Ona sadece kaybetmeyi göze alabileceği kadarını riske atmasını söyledim."

"İyimserliğini koruduğuna inanıyorum."

"Şeytan bizi iyimserlerden korusun. Hepsi aptal." Tekrar devam etti.

"Cosway'i ya da bir başkasını gizli soruşturmalar yapması için gönder. O palyaçonun kefaletini ödemek istediğimden değil. Bu genç lordlar. Bir mülkü doğuştan hakları olarak alırlar ve ona kahvaltılarına gösterdikleri kadar saygı gösterirler. Bunun ben olabileceğimi düşünmek."

Mühür yüzüğünü küçük parmağında döndürdü. Böyle biri olabilir miydi? Babasının ilk karısı Leydi Susan Lightwell, Treyford'un söylediği tarihte ölmüş olsaydı ve onca yıl İrlanda'da bir manastırda yaşadığı ortaya - Treyford'un Joshua'nın annesiyle yaptığı iki eşli evlilik sona ermeseydi- Joshua hayatının ilk on dört yılında olduğu gibi hâlâ kontluğun varisi olsaydı... Treyford'un sağlığı yerindeydi ve daha uzun yıllar toplumun başına bela olacağına benziyordu, peki Joshua da Bolderwood gibi muydu? Modaya uygun, savurgan ve tamamen işe yaramaz.

Ve ayrıca çok sıkıldım.

Ne büyük kayıp.

"Bolderwood, Bayan DeWitt'i terk etti, biliyorsun," dedi ve Das'ı şaşırtmış olmaktan keyif aldı. "Düğünlerinden üç hafta önce. Bu yüzden babası benden onunla evlenmemi istedi."

"İlginç."

"Hayır, aslında. Hiç de ilginç değil."

Das, Isaac'in mektubunu salladı. "Lord Bolderwood da karısıyla flört ettiğinizi iddia ediyor."

"Ben ne?" Joshua'nın hafızası, Leydi Featherstone'un kâğıt partisinde ona sürekli laf atan ve oyundan aldığı keyfi mahveden solgun bir kadın imgesi sundu. Hatırladığı kadarıyla ona kaba davranmıştı. Belli ki yeterince kaba değildi. "Karılar," dedi. "Her şeyi bozarlar. Asla bir tane alma, Das."

"Benim zaten bir tane var."

"Sen ne? Bu yeni bir satın alma mı?"

"Neredeyse beş yıldır evliyiz."

"Dört yıldır benim için çalışıyorsun." Bunu bir an düşündü. "Huh. Sadık bir kadın. Seni İngiltere'ye kadar takip etmek için."

"Buraya gelmek aslında Bayan Das'ın fikriydi," dedi Das. "Evliliğimize karşı çıkan bazı aileler vardı ve ben de Doğu Hindistan Şirketi'nde üst düzey bir yetkiliyle anlaşmazlık yaşadım, bu yüzden başka bir yerde yuva kurmak akıllıca görünüyordu. Padma, İngilizler nesillerdir aileme karıştığı için İngiltere'nin bize yeterince uygun olacağını düşündü. Karımın tuhaf bir mizah anlayışı var."

Joshua'nın beyni sorularla dolup taştı ama onları susturdu. Das ve karısı hakkında hiçbir şey bilmek istemiyordu, neden evlenmeyi bu kadar çok istediklerini ve tüm hayatlarını geride bıraktıklarını, Das'ın Doğu Hindistan Şirketi'ni nasıl kızdırdığını ve hayır, hayır, bilmek istemiyordu. Sekreterleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Onlar işlerini yapar ve evlerine giderlerdi, o da onları unutturdu.

Joshua'nın tek söylediği "Huh," oldu.

"Bay Newell'in da bir karısı ve altı çocuğu var." "O kadar çok."

"Bay Putney'nin bir karısı var, Bay Allan'ın da öyle. Bay Cosway de Bayan Sampson'a kur yapıyor."

Joshua dehşet içinde boynunu ovuşturdu. Sekreterleri çok mantıklı ve güvenilir görünüyorlardı, oysa tüm bu süre boyunca evlenmek için etrafta dolaşıp durmuşlardı.

arkasından.

James Park'a doğru ilerlerken, "Çalış Das," dedi, daha verimli sohbet konularına dönerek. "Bir sözleşmeye, patentlere, yatırımcılara ihtiyacımız var. Bu bulgudan en iyi şekilde yararlanmalıyız. Elektrik gücü!"

Das, "Heyecan verici ama mucidin kendisi de pratik bir uygulama görmediğini itiraf ediyor," dedi. "Bu hiç para kazandırmayacak."

"Umurumda değil."

Joshua kendi sözleriyle irkilerek kısa bir süre durdu. Das'a baktı, o da ona baktı.

"Umurumda değil," dedi tekrar, merakla. Das'tan uzağa, gökyüzüne, bahçelere, atlara, kuşlara ve insanlara baktı. "Nasıl para kazandığımı söyleyebilirsin, Das?"

"İnsanların yakın gelecekte ne isteyeceğini gözlemliyorsunuz ve bu şeylere yatırım yapmak için hızlı hareket ediyorsunuz."

"Dammerton ceza reformundan bahsederken, konunun kalpazanların asılıp asılmaması değil, elli yıl sonra tüm ülkenin neye benzeyeceği olduğunu söylüyor. Benim param var, Das." Döndü, dünyayı yeniden gördü. "Şimdi çalışmayı bıraksam bile para gelmeye devam edecek."

"Gerçekten de öyle." Das onu dikkatle izliyordu. "Çekici karınla kırsalda vakit geçirebilir, bir aile kurabilir ve-"

"da ne böyle? Aklını mı kaçırdın sen?" "Hayatınız işinizin etrafında dönüyor."

"Ben de tam olarak seviyorum."

"Bence-"

"Sana düşünmen için mi para veriyorum, Das?" "Evet, efendim. Veriyorsun."

Joshua bir ağaca doğru yürüdü, Das'a doğru yürüdü, ağaca doğru yürüdü, Das' doğru yürüdü. Zengin olmak istemişti; şimdi zengindi. Bu yeterli değildi. Yüksek sosyetenin onu kabul etmesini istemişti; şimdi onlar kabul . Bu da yeterli değildi.

Şimdi istiyordu, istiyordu...

Yilda milyonlarca metal nesne üreten fabrikalarını düşündü: tokalar, düğmeler ve bobinler. İnşa edilmesine yardım ettiği kanallar boyunca bu metal nesneleri taşıyan mavnalarını. Onları dünyanın dört bir yanına ihraç eden gemilerini. Madenleri. Fırınları. Depoları. Bankası.

Bunların her biri ona para kazandırdı. Ve hiçbirini onu bunun gibi yeni fikirler kadar heyecanlandırmamıştı.

"Peki ya yakın geleceğin ötesine bakarsam?" dedi. "Potansiyeli olan, bizim yaşam süremiz içinde olmasa bile bir şeylere yol açabilecek, ancak sadece kendi değerleri nedeniyle devam etmesi gereken fikirler? Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Sanırım yine de birinin işinizi yürütmesi gerekecek."

Joshua bir el salladı. "Oh, bunu ben de yapabilirim. Ama her şey değişebilir. Buchanan'ı getir-"

"Buchanan istifa etti."

"Ne? O da mı evlenmeye gitti?" "Çok fazla iş olduğunu söyledi."

"Çok fazla iş diye bir şey yoktur." Joshua ellerini birbirine sürttü. "Bu hayatta emin olabileceğimiz tek şey, Das, her zaman daha fazla iş olduğudur. Ve bu harika değil mi?"

BÖLÜM 4

Cassandra ertesi sabah, Bay DeWitt istediği kadar kötü huylu ve mantıksız olabilirdi ama Lucy'yi fırlatma planlarını bozmayacağına dair daha da güçlenmiş bir kararlılıkla yemin etti.

Arabella bir gece önce tiyatroda, tam beş aydır evli olan birinin bilgeliğiyle, "Her evlilik farklıdır," demişti. "Her birimiz kendimiz için neyin işe yaradığını bulmalıyız."

DeWitt'ler için işe yarayan şey birbirlerini hiç görmemektir.

Bu amaçla Cassandra kahvaltıya geliş zamanını dikkatle ayarladı. Hizmetçinin söylediğine göre Bay DeWitt, iş adamlarının âdeti olduğu üzere, işe başlamadan önce saat tam sekizde doyurucu bir kahvaltı yapıyormuş, bu yüzden Cassandra sekiz buçukta orada olmaya dikkat etmiş: ondan kaçmak için yeterince geç, ama çalışanları rahatsız edecek kadar da geç değil.

Kahvaltı salonuna girdiğinde, tabağının yanında *The Times*'ın bir nüshasıyla sadece Bay Newell'i görünce çok memnun oldu.

"Bugün harika bir gün olacak, Bay Newell," dedi, yumurta, jambon, armut, ekmek ve kekten oluşan sofrayı incelerken: her zamanki, çok daha geç saatlerde yaptığı ekmek ve reçelden oluşan kahvaltısından çok farklıydı. "Bunu varlığımın her zerresinde hissedebiliyorum."

Kendisine bir armut ve cömert bir porsiyon kek ikram etti: taze, baharatlı ve kuş üzümü doluydu.

"Keyfiniz yerinde Bayan DeWitt," diye gözlemledi Bay Newell. Adını sayabileceği bazı insanların aksine Bay Newell her zaman güler yüzlüydü. "Dün gece tiyatroda iyi vakit geçirdiğinize inanıyorum."

"Oh, muhteşemdi! Büyükanнем bugün benimle British Museum'da buluşmayı kabul etti ve eminim Lucy'yi de kabul edecektir."

Oturdu ve görkemli kirazlarla boyanmış ince porselen bir demlikte kendisine çay getiren uşağa gülümsedi. Çay sıcak ve güzel kokuluydu ve tam da olması gerektiği gibiydi. Evet, her şey yolunda gidecekti - kötü huylu, mantıksız kocalara rağmen.

"Dahası," diye devam etti pastasına ara vererek, "kocamla karGılaGmanın Gokunu atlattım ve onun korkunç biri olduğu gerçeğiyle uzlaGtım. İyi ya da kötü, sonuçta." Pastadan bir parça yedi ve safça ettiği yeminleri düşündü. "Bunlar gerçekten de kurnazca yeminler," diye ekledi. "Üzerinde çok düşünmezsen kulağa hoş geliyor ama aslında söyledikleri şey şu: Çok geç! Artık şikayet etmek yok!"

Bay Newell gözlüklerini çıkardı, sildi ve tekrar taktı. "Korkarım Bay DeWitt eve dönmeniz için gerekli düzenlemelerin yapılmasını emretti."

"Onları iptal et. İkimiz de burada kalabiliriz. Kendi adıma, onu fark etmeyeceğim bile."

Bu kulağa çok mantıklı geliyordu ve Cassandra kendisiyle gurur duyabilirdi, ancak Bay DeWitt o anda içeri girip esnemeye, elini gözlerine silmeye ve genel olarak onun cesur ifadesiyle alay etmeye başlamamıştı.

Çünkü onu fark etmemesi mümkün değildi.

Özellikle de soyunuk halini fark etmek için.

Yataktan zar zor kalkıp merdivenlerden inmiş gibi görünüyordu. Koyu renk saçları alnına dökülmüş, kirli sakalları kırlaşmış ve bir elmacık kemiğindeki taze morluk, gecesinin onunkinden daha hareketli geçtiğini gösteriyordu.

Ama en kötüsü: Pantolon ve bol kesimli şarap kırmızısı bir banyodan başka bir şey giymeyi ihmal etmişti. İpek sabahlığın etrafında dönerek açılıp erkek göğsünü ortaya çıkarması dışında bu kendi başına korkunç olmayabilirdi. Çok çıplak bir erkek göğsü.

"Ah canım, Bay DeWitt," dedi çaresiz bir hayranlıkla bakarak. "Giyinmeyi unutmuşsunuz."

Kocası kısa bir süre durdu, kara kaşlarını çattı ve onun kim olduğunu anlamaya çalışır gibi başını öne eğdi. Sonra iki elini de zaten dağınık olan saçlarında kuvvetlice gezdirdi. Kollarını bu şekilde kaldırdığında, banyan daha da geriye düştü ve göğsündeki ve karnındaki kaslar yer değiştirdi.

Aman Tanrım.

Ona ters ters baktı. "Yaparsın, değil mi?" diye anlamsızca mırıldandı. "Tabii ki yaparsın."

"Lütfen, Bay DeWitt. Sizin dilinizde."

"Eğer benim dilimden hoşlanmıyorsanız, kahvaltı masamda oturup..." Elini tiksintiyle ona doğru salladı. "Sanki tüm programımı çöpe attığınızın farkında değilmişsiniz gibi taze, arkadaş canlısı ve masum."

"*Tüm programınız* Liverpool'a gitmenizi içeriyordu ve şimdi bile kendi kahvaltı rutininize uymuyorsunuz. Bu büyüklükte bir evde, biraz işbirliği ile birbirimizi görmeden günler geçirebilmeliyiz."

"Bu kadar mantıklı olmayı bırak," diye homurdandı. "Ben kahvemi içmeden insanların makul davranmasına katlanamıyorum."

Bir esnemeyle daha karşısındaki sandalyeye yuvarlandı. Gözlerini yüzünden ayırmıyordu ama çıplak göğsünün görüntüsü zihninde dans ediyordu. Göğsünde bir tutam siyah saç olduğunu düşündü. Resimlerdeki tanrıları ve savaşçıları anımsattığını düşündü.

Bir bakmasa daha iyi olur diye düşündü. "Bay DeWitt-"

Uzun bir guruldama sesi çıkardı. "Sohbetten önce kahve."

Uşak gümüş cezveden kahvesini doldururken, Bay DeWitt fincana öylesine şiddetli bir niyetle bakıyordu ki, insan onu kendi iradesiyle doldurduğunu düşünebilirdi. Fincan dolduğu ve kokusu odaya yayıldığı anda, iki elini fincanın etrafına sardı, yudumladı ve iç çekti, gözleri kapalıydı, yüz ifadesi kendinden geçmişti.

Kahve o kadar koyu ve sıcaktı ki... Ona bir şey hatırlattı. Sonra gözleri birden açıldı. Ona doğru baktı.

Oh, evet. Kahvenin ona hatırlattığı şey buydu. Gözlerini.

"Evine git," dedi. "Eğer bugün programın gerisinde kalıyorsam, dün gece geç saate kadar dışarıda kalmama neden olduğun için bu senin suçun."

"Beni şaşırtıyorsunuz, efendim!" Kendine rağmen kahkahalarla güldü. "Benim hatam olması mümkün değil. Size bakılırsa, belki de suç içkidedir."

"Belki de beni içmeye sen sürükledin."

Bay Newell, "Bay DeWitt asla içki içmez," diye araya girince Cassandra irkildi, çünkü onun orada olduğunu tamamen unutmuştu.

Bay DeWitt başını çevirip sekretere kaşlarını çattı, sonra dikkatini kahvesine verdi ve büyük bir yudum aldı. "Newell, kovuldun."

"Evet, efendim." Bay Newell ağzına bir çatal dolusu jambon attı.

Cassandra, "Bay Newell, kovulmadınız," dedi. "Onu kovamazsınız. O *benim* sekreterim."

"Onu Evlilik İşlerinden Sorumlu Sekreter olarak işe aldım. Bu onu *benim* yapar."

"Ben de onu *benim* yapan Evlilik İlişkisi'yim."

"Bu aldatıcı bir mantık. Kahvaltı masasında aldatıcı mantığa yer vermeyi reddediyorum." Kollarını tekrar salladı, duvarın yanındaki uşak endişeyle kahve fincanının yörüngesini izliyordu. "Onun işi seninle ve senin işlerinle ilgilenmek, böylece benim ilgilenmeme gerek kalmıyor. Başarısız oldu, çünkü bak, işte buradayız."

"Programını değiştirdiğin için bu senin hatan."

"Bana itaatsizlik etmeseydin bunun bir önemi olmazdı." "Mantıklı olsaydın bunu yapmazdım."

"Ben *her zaman* makul biriyim."

"Sen... Ah! *Beni* içkiye sürükleyeceksin." Kendisini de kollarını sallarken yakaladı -Tanrım, Lucy bile onu bu tür ihlallere teşvik etmemişti- ve kollarını kontrol altına aldı. "İşte bu yüzden Bay Newell'a ihtiyacımız var," dedi. "Birbirimizle doğrudan iletişim kurmamız mümkün değil."

Görünüşe göre Bay DeWitt bunu bir meydan okuma olarak algıladı.

Tiyatroya daha çok yakışan abartılı bir hareketle fincanını dikkatlice bir kenara bıraktı. Bir başka yavaş ve kasıtlı hareketle, önce bir elini, sonra diğerini önündeki masanın üzerine koydu.

Sonra yarı ayağa kalktı ve ona doğru eğildi, o geniş, çıplak göğsü yaklaştı.

"Newell," dedi gözlerini ondan ayırmadan. "Karıma eve gitmesini söyle."

Cassandra onun duruşunu yansıttı. "Bay Newell. Kocama, kız kardeşimin sosyeteye girişini tatmin edici bir şekilde ayarlayana kadar burada kalacağımı söyleyin."

Gözlerini çevreleyen kalın kirpikleri görebilmesi için daha yakına eğildi. "Newell, karıma kız kardeşinin yüklü bir çeyiz alabileceğini söyle, sonra da birkaç çaresiz beyefendiyi Warwickshire'a onun için kavga etmeye gönder."

O da biraz daha eğildi. "Bay Newell, kocama her sorunun para ve sekreterlerle çözülemeyeceğini söyleyin."

"Newell, karıma bu dik kafalılığa müsamaha göstermeyeceğimi söyle."

"Bay Newell, kocama söyleyin, buradaki tek dik kafalı kendisidir."

"Ve Newell-" Bay DeWitt durdu, kaşlarını çattı ve başını çevirerek ona güçlü, dağınık profilini gösterdi. "Hangi cehenneme gitti bu?"

Cassandra da döndü. "Ah," dedi, artık boş olan sandalyeyi görünce. "Onu korkutup kaçırdık, zavallı adam."

Bay DeWitt'le aynı anda başını arkaya çevirdi; gözleri buluştu ve neredeyse burunlarını çarpıştıracak kadar yakın olduklarını fark etti. Aceleyle tekrar yerine oturdu ama Bay DeWitt sandalyesine uzanmış, tembel bir zarafet ve çıplak göğsüyle kahvesini yudumlarken gözlerini ondan ayırmakta zorlandı. Sabahlığının kolu geriye kayarak güçlü ön kolunu ortaya çıkardı. Cassandra hemen çay fincanıyla meşgul oldu.

"Zavallı Bay Newell tartışmalardan hoşlanmıyor," dedi. "Sunne Park'ta sık sık kaçıp saklanmak zorunda kalıyor."

"Eviniz böyle bir savaş alanı mı?" Sesi şimdi eğleniyor gibiydi. "Havada uçuşan ığnelikler? Patlayan boneler? Bu tür şeyler mi?"

"Çok da haksız sayılmazsın. Lucy ile..." İç çekti. "Sanırım Lucy hakkında bir şey bilmek istemezsiniz."

"Pek sayılmaz. kadarıyla piyasaya sürmeye çalıştığınız kız kardeşiniz o."

"Evet. Ve o..." Boş ver. Bilmek istemiyordu. Lucy onun sorunuydu, kocasının değil. Kocasının kendisini desteklemesini bekleyemezdi; sadece kocasının kendisine engel olmamasını umabilirdi. "Zorluk çıkarmak ya da rahatsızlık vermek istemedim, Bay DeWitt. Önemli olmasaydı gelmezdim. Ailem için en iyisi neyse onu yapmalıyım ve bu konuda hiç tereddüt etmeyeceğim."

"Yani, senden kurtulmayacağım."

"Sadece ben olduğum için minnettar ol. Daha kötüsü de olabilirdi. Lucy onun yerine ortaya çıkabilirdi."

JOSHUA tartışmalarını bir şekilde kaybetmişti ama kahvesini yudumlayıp Cassandra'nın çayını içişini izlerken bunu umursamakta zorlanıyordu. Önce

fincanını kaldırdı, porselen üzerindeki boyalı kirazları okşadı ve yudumlamadan önce bariz bir zevkle kokuyu içine çekti.

Kibar olmayı unuttuğunda son derece eğlenceliydi. Öte yandan, kibar davrandığında, onu neşeyle cehenneme gönderebiliyordu.

"Dün gece sana ne oldu?" dedi. "Biri yüzüne yumruk atmış gibi görünüyor."

"Birisi yaptı."

"Bu sık sık olur mu?" "Çok sık değil."

"Oh."

Bir bıçak aldı ve armudunu dörde böldü.

"Bu kadar mı?" dedi.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Tüm söyleyeceğin bu mu? 'Oh.'" Kadın ona boş boş baktı. "Sevgi ve sempati nerede, karıcığım? Ne olduğunu merak etmiyor musun? Acı çekip çekmediğimi merak etmiyor musun? Sevgili kocanın iyi olup olmayacağını merak etmiyor musun?"

"Esas olarak neden yüzünüze daha sık yumruk yemediğinizi merak ediyorum."

Gülmekten kendini alamadı. Kadın onu şaşırtmaya devam ediyordu. "Çünkü ben zengim," dedi.

Hâlâ gülerek büfenin üzerindeki serpmeye kahvaltı tabağını almaya gitti. Elinde dolu bir tabakla geri döndüğünde, onu izlemek için sandalyesinde dönerken yakaladı, ancak hemen geri dönüp pastasıyla ilgileniyormuş gibi yaptı. Başı eğikti ama omuzları belirgin bir şekilde gergindi: Dikkati onun üzerindeydi, göremeyeceği bir yerde arkasından dolaşıyordu. Belki de onu tedirgin ediyordu. Biraz daha oyalanmak için mükemmel bir fikir gibi görünüyordu.

Kahverengi saçları sade bir bandananın içinde toplanmıştı, sabah güneşi saçlarının kızıl tonlarını ve ensesindeki ince tüyleri, omurgasının çıkıntılarını ortaya çıkarıyordu. Saç modeli kulaklarını açıkta bırakıyordu, yanılmıyorsa hafif pembeydi ve boynunun kıvrımı omzuyla birleştiği yere kadar uzanıyordu. Elbisesinin kenarı, eğer sevgili olsalardı uzun bir öpücük konduracağı noktanın hemen yanından geçiyordu.

Konuşmalarından son derece keyif aldığı dikkatini çekti, ki bu tamamen alakasızdı. Ayrıca kızın gözlerinin bugün yeşilden çok kahverengi görüldüğü, her şeyi

telaşsız bir yetkinliğe sahipti ama aromaları içine çekerek ve porselenleri okşayarak duygusallığına ihanet ediyordu ve görüldüğü kadar aziz değildi.

Bunların hepsi de tamamen alakasızdı.

Önemli olan, önemsedğinde çok önemsiyor olmasıydı, şiddetle ve kararlılıkla ve bu onu beklediğinden daha inatçı yapıyordu.

"Evlilik İşlerinden Sorumlu Sekreterimiz olarak Bay Newell'dan sizin için bir uşak tutmasını isteyeceğim," dedi, adam tekrar yerine oturduğunda. "Bakımınız konusunda yardıma ihtiyacınız var."

"Benim zaten bir valem var. Bir yerlerde."

"O zaman bubir tıraş seti alacak ve ona nasıl kullanılacağını öğretecek."

"Tıraş olmak zaman kaybı. Lanet sakal tekrar uzuyor. Sen

"Bıyıklarına itiraz mı ediyorsun Cordelia?"

"*Kedilerin* bıyıkları vardır, *Jonah*. Erkeklerin kaşları vardır. Sen bak..."

"İtibarsız mı? Yapmak söyle I bak
 itibarsız. I tapıyorum itibarsız

görünüyorsun."

Ona ters ters baktı. O da ona sıırttı. Saçmalamak ve onu kızdırmak ne harika bir spordu.

"Eski moda," diye bitirdi. "Ben asla."

"Tudor zamanından beri erkekler sakal ve küpe takmıyor," karşı çıktı.

"Sen neden küpe takıyorsun ki?"

"Çünkü benim kulaklarım var. Birbirimize uygun küpeler alabiliriz." "Bu aptalca bir fikir."

"İyi fikirlere ulaşmak için aptalca fikirlere sahip olmak gerekir. Eşleşen yüzükler o zaman."

İnce altın bantlı sol elini kaldırdı. "Zaten aynı yüzükleri takıyoruz."

"Öyleyiz. Ne kadar da sevimliyiz."

Kendi sol elini kaldırdı ve ikisi de ona baktı. Yüzük parmağı çıplaktı ve küçük parmağındaki iri yüzüğün bir mühür yüzüğü olduğu belliydi.

"Bu senin evlilik yüzüğün değil," dedi. "Nedir o?"

Elini kucağına bıraktı. "Bir şey yok. O zaman alyansım olmamalı. Çoğu erkekte yoktur."

"Babam ikimiz için de aynı yüzüklerden almıştı, hatırlıyor musun? Anneme olan bağlılığını ve sadakatini göstermek için her zaman birini takardı."

Çenesini kaldırdı, meydan okurcasına ve gergindi, ona tekrar alaycı olması için meydan okuyordu, gerçeğin olasılığını bile düşünmek istemiyordu. Onunla alay edemezdi.

"Senin için önemli, değil mi?" dedi sessizce.

"Dediğim gibi, sadakat evliliğin temel taşıdır ve güçlü bir evlilik ailenin çekirdeğini oluşturur ve aile her şeydir."

Ama konuşurken bakışları dalgalandı ve inanılmaz derecede genç, kayıp ve savunmasız görünüyordu, tıpkı tilkilerin onu parçalamasını bekleyen yeni doğmuş bir kuzu gibi. Eğer başka bir adam olsaydı, teselli eder ve güvende tutardı. Ama o farklı bir adam değildi, kız onun kuzusu değildi ve onu korumak onun işi değildi.

"Aile bir baş belasıdır," dedi ve dikkatini yemeğine verdi.

Cassandra'nın Bay DeWitt'le yaşadığı pek çok zorluktan -kötü konuşması, çapkınca sırtması, göğsünü açmakta ısrar etmesi- en önemlilerinden biri de ruh halindeki hızlı değişimlerdi. Onun düşüncede ve eylemde hızlı bir adam olduğunu anlamıştı ama aynı zamanda öfkeye, mizaha, empatiye ve kayıtsızlığa da çabuk kapılıyordu. Her konuda bu kadar hızlı olan biriyle karşılaştığını hatırlamıyordu ve ona ayak uydurmaya çalışırken boynunu burkacağından korkuyordu.

Kekini ve armudunu önce bitirmesine rağmen o da çabucak yedi ve tabağını toplayıp dışarı çıkmadan önce davasını tekrar tartışmak için çok az zamanı olacağını fark etti.

Ayrıca, yemek yerken hiç konuşmuyordu. Bu nadir ve harika bir şey gibi görünüyordu.

"Bugün büyükannem düşesi göreceğim," dedi. "Onu şahsen görmem çok önemli, çünkü ailemle olan ilişkilerim o zamandan beri biraz gergin..." Düşündü. Babam annemle evlendiğinden beri. Düşes en küçük oğlunun eş seçimini onaylamamıştı ama herkes her zaman nazik ve kibardı elbette. "Çok uzun zaman olmadı. Sadece son çeyrek asırdır falan. Umudum ve beklentim, Majestelerinin Lucy'yi yanına alması, onun ilk çıkışını denetlemesi ve sosyete de ona rehberlik etmesi. Şansımız yaver giderse Lucy iyi bir eş olacak ve yıl sonuna kadar mutlu bir evlilik yapacak. Sizi temin ederim, sizi hiç rahatsız etmeyeceğim. Burada olduğumu bile anlamayacaksınız."

Boş tabağını kenara itti ve sırttı. "Bunun neresi eğlenceli?" diye sordu.

"Kibar konuşmada üstünüze yok," dedi. "'Seni hiç rahatsız etmeyeceğim' demek, 'Seninle gereğinden fazla konuşmak istemiyorum' demektir. 'Burada olduğumu bile anlamayacaksın' demek 'Sen yokmuşsun gibi davranacağım' demektir. Haksız mıyım?"

"Birbirimizi anlamamız ne kadar harika." "Bu da 'Tabii ki haklısın' demek oluyor." "Lütfen, Bay DeWitt. Sizin dilinizden."

"Benim dilimi seviyorsun. Bu sana dürüst bir yanıt vermek yerine beni azarlamak için bir bahane veriyor."

"Ben... Ben yapmazdım... Sen... Oh."

Kelimeler başarısız Onu, Cassandra katlanmış onu kollar ve gözlü onu isyan ettirdi. Dürüst olmadığını ima etmek için! O sadece kibar davranıyordu. "Nezaketle alay etmemelisiniz," dedi. "Bu bizim en iyi savunmamız

birbirimizi öldürmeye karşı."

"Birbirimizi öldürmeye karşı en iyi savunmamız ayrı hayatlarımıza geri dönmek olacaktır. Birbirimizi öldürmeye kalkışmadan tam iki yıl geçirdik ki bu diğer evli çiftlerin iddia edebileceğinden çok daha fazla. Mükemmel evliliğimizi mahvetmeye çalıştığınız için kendinizden utanmalısınız Bayan DeWitt."

"Sizi temin ederim ki işimize bakar ve birbirimizi tamamen görmezden gelirse evliliğimiz de aynı şekilde mükemmel olacaktır."

İçini çekti. "Hiç midye diye bir şey duydun mu?"

"Anlayamadım?"

"Midyeler. Gemilerin gövdesine yapışan ve onları yavaşlatan korkunç deniz canlılarıdır. Onlardan kurtulmak neredeyse imkânsızdır ve tek işi onları kazımak olan adamlar vardır. Siz, Bayan DeWitt, bir midye kadar inatçısınız."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum Bay DeWitt. Mantıklı davranmaya başlamanıza ve *beni kazımanın* değerli zamanınızı boşa harcamak olacağını anlamanıza sevindim."

Cassandra sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. Elbette ayağa kalkmadı ve bir hanımefendi ayağa kalktığında bir beyefendinin asla oturmadığını belirtmek boşa nefes tüketmek olurdu. Kocasını saf bir centilmen değil, tuhaf, melez bir yaratıktı; soyluluğun ve ticaretin karşıt dünyaları arasında geçiş yapabilen az sayıdaki kişiden biriydi; soyluluğunun, iş zekâsının ve Cassandra'nın kuşkulandığı kadarıyla saf kanlılığının nadir bir bileşimi sayesinde.

Masadan kapıya doğru dönerken o karanlık, yoğun gözler onu takip etti. Onun yanından geçmek zorunda kaldı ve kendini onun yanında duraklarken buldu. Yanağındaki morluk gözüne çarptı.

"Acıyor gibi görünüyor," dedi. "Yine de bunu hak ettiğini söyleyebilirim. Son derece sinir bozucusun."

Ne yaptığının farkında olmadan başparmağını hafifçe çürüğe dokundurdu. Parmakları adamın yanağını okşadı. Ense şaşırtıcı derecede yumuşaktı ve onu okşama isteğine zar zor karşı koydu. Aşağıya baktı, adamın göğsü hâlâ çıplaktı, hâlâ kaslıydı ve evet, bir tutam siyah kıl vardı. Elini aceleyle geri çekti ve parmaklarını eteklerine doladı.

Ona söylemesi gereken bir şey vardı ama ne olduğunu düşünemiyordu.

"Daha iyi öpecek misin?" dedi.

Ses tonu hafif ve alaycıydı ve kadın dikkatle onun gözlerine bakmadı. Onun yerine yaraya odaklandı. Kızgın mor bir iz, o keskin elmacık kemiği, o sıcak ten, o yumuşak kirli sakal. Bunu yapabiliirdi. Dudaklarını onun yüzüne bastırabilirdi, tam oraya. Kız kardeşlerine ve annesine de sık sık yanaklarından öpücük verirdi. Yeterince kolaydı. Eğilir, onun sıcaklığına ve enerjisine yaklaşır ve dudaklarını bastırırdı...

Gözlerini adamın yanağından ayırdı ve kazara onun gözleriyle karşılaştı. Sıcak sıvı kahverengi.

Artık gülmüyordu. Artık alay etmiyordu. Ani ciddiyeti kadının içinde titreşiyor ve teninde uğulduyordu. Birden adamın ne kadar büyük ve ne kadar yakın olduğunu fark etti. Eli kalçasından sadece birkaç santim uzaktaydı. Avucunu onun göğsünde düzleştirmek istese dirseğini düzeltmesine bile gerek kalmayacaktı.

Sonra ayağa kalktı. Yani, her zamanki hızıyla çelişen kıvrımlı bir durgunlukla yukarı doğru açıldı. Kadın arkasına yaslandı ve poposu yandaki sandalyenin koluna dayandı. Adam ona dokunmak için hiçbir harekette bulunmadı, ama sanki irileşmişti; bu kadar yakın durduklarında çok daha uzun görünüyordu ve göğsü tam gözlerinin önündeyken çok daha genişti. Etekleri bacaklarına sürtünüyor, cüppesi tarafından okşanıyordu. Nefes almasına yardımcı olması için dudaklarının aralandığını fark etti ve dudaklarını kapattı. Adam onun ağzına baktı, sonra tekrar gözlerine.

Bu beden onunkinin üzerine uzanmıştı, bedenleri birleşmişti - kısa süreliğine, rahatsız edici bir şekilde, ama yine de birleşmişti. Bu imkansız görünüyordu ve

henüz...

"Seni hiç öpmedim," dedi. "Düğün gecemiz için beni affetmemene şaşmamalı."

"Dediğiniz gibi." Sesi boğuk çıkınca boğazını temizledi. "Böylesi daha iyi."

"Evet. daha iyi."

Adam kadının ağzına baktı, hafifçe sallandı, sonra başını ondan uzaklaştı.

"Son derece rahatsız edicisin. Camilla." "O zaman ortak bir noktamız var. Jeremiah."

Ondan uzaklaştı ve kapıdan çıktı, bu kadar zayıf olmaması gereken dizlerinin üzerinde, nefessiz, kafası karışmış ve biraz da bozulmuş hissediyordu.

BÖLÜM 5

British Museum ona gülüyordu, çünkü çıplak göğüslü, kaslı erkeklerle dolu olduğu ortaya çıktı.

Cassandra büyükannesini aramak için aceleyle sergi salonlarını dolaştı ama sadece neredeyse çıplak tanrılar ve savaşçılar buldu. Giriş salonunun tavanını süslüyorlardı, başının iki kat üzerinde yükseliyorlardı. Mermer kaslarını esnetmekle meşgul olduklarından pantolonlarını unuttuklarını fark edemeyecek kadar galerileri doldurmuşlardı. Duvarlara asılmışlardı, en ince ayrıntısına kadar kazınmışlardı, son büyüleyici erkek kıvrımına ve çıkıntısına kadar.

Böyle bir taslağa bakıyordu - peştamal dışında çıplak ve oklarla delinmiş kaslı bir Aziz Sebastian - o sırada bir memur yardım teklif etmek için yaklaştı.

Kâtip giysilerini özenle sakladığı için Cassandra ona Sherbourne Düşesi'ni aradığını söyleyebildi. Neyse ki düşes hiçbir yerden fark edilmeden geçmiyordu ve adam Cassandra'yı süslü ferforje raylarla kaplı geniş bir merdivenden, antikaların ve doğal merakların bulunduğu bir dizi galeriden geçirdikten sonra, onu bahçelere bakan, bir dizi büyük kemerli pencere sayesinde aydınlık bir odada bıraktı.

Odada, her biri dirsekleri kadar yüksek, üstleri açılmış ve samanları yere dökülmüş bir düzine kadar büyük tahta sandık vardı. Büyükannesi bir duvarın yanında durmuş, etrafı inceliyordu.

"İşte buradasın, Cassandra, canım." Düşes ona el salladı. "Gelip şunlara bir bakın."

Cassandra ile aynı boyda ama daha ince olan düşes, zeytin yeşili şık bir elbise giymiş ve kalın beyaz buklelerinin üzerine eşleşen bir türban takmıştı,

Büyük, yuvarlak bir gümüş iğneyle tutturulmuştu. Yeşil gözleri parlaktı ve sadece en ağırbaşlı şekilde çizgili olan yüzü tetikleydi.

Cassandra başını sallayarak, "İyi görünüyorsun büyükanne," dedi.

"Sen de öylesin canım." Büyükannesi Cassandra'nın kızıl sabahlığını onaylayan bir baş hareketiyle süzdü. "Sende babandan hatırladığımdan daha çok şey var. Benimle burada buluşabildiğine sevindim. Sör Arthur sergisinin düzenini planlıyor ve özellikle benim tavsiyemi istedi. Sör Arthur Kenyon'ın çalışmalarını biliyor musunuz? Kendisi alanında bir liderdir." Kalsedon kolyesini okşadı, gülümsedi ve en yakındaki ahşap sandığa doğru adım attı. "Gelin. Bu sizi çok şaşırtacak."

Cassandra kesinlikle çok şaşıracaktı. Lucy'ye yardımı olacaksa, büyükannesi ne olmasını isterse o olacaktı.

"Bu" herhangi bir şekilde çıplak bir adam olmadığı sürece.

Gülümseyerek, itaatkâr bir şekilde sandığa doğru adım attı ve kenarından baktı...

Bir taş.

Büyük, kare ve beyazdı; her üç açıdan da etkileyiciydi.

-Ama yine de bir kaya.

Sandığın diğer tarafında, büyükannesi elini boğazına bastırarak taşla bakıyordu. "Tek kelimeyle muhteşem değil mi?"

Cassandra gülümsemeye devam etti ve kayaya daha dikkatli baktı. Kenarlarının desenlerle yontulmuş olduğunu fark etti: sırtlar, parşömenler ve muhtemelen... bir domuz? Güzel. Domuzlar büyüleyiciydi; onları saatlerce tartışabilirdi. Ama hayır. Domuz değildi. Sadece parşömen içinde domuza benzer bir yonga.

Düşes nefes nefese, "Sör Arthur bunu Yunanistan'dan kendisi getirdi," dedi. "Eski bir tapınağın parçası olduğunu söylüyor. Sir Arthur klasik heykellerin ve binaların parlak renklerle boyandığını savunuyor, ancak çoğu akademisyen onun yanıldığını ve süssüz mermerin en hoş ve otantik olduğunu iddia ediyor. Antikacılar Derneği'nde şiddetli bir tartışma yaşanıyor."

Cassandra bir grup yaşlı adamın birbirlerine büyük beyaz taşlar fırlattığını hayal etti. "Kulağa büyüleyici geliyor," dedi.

Düşesi başka bir sandığa kadar takip etti ve aynı taş için coşkulu bir övgü sundu.

Düşes, "Ben hiçbir zaman mavi çoraplılardan olmadım," dedi. "Sherbourne bunu kabul etmezdi ama o bile dünya hakkında geniş bir bilgiye sahip olmanın bir hanımefendinin sıkıcı olmasını engellediğini kabul ediyor." Hoş bir şekilde gülümsedi.

"Annen torunlarımın eğitimi konusundaki tavsiyelerimle hiç ilgilenmedi."

"Annemden bahsetmişken-"

"Bakın, Sör Arthur geldi."

Sir Arthur Kenyon ellili yaşlarında, açık hava etkinliklerinden zevk alan bir adamın içten bakışlarını taşıyan güçlü kuvvetli bir beyefendiydi. Elinde soru sorma bardağı, gözünü dikmiş odaya girdi. Düşesi görünce derin ve kibar bir selam verdi. Düşes zarif bir baş hareketiyle karşılık verdi, yüzüne kız gibi bir gülümseme ve fazladan bir renk dokunmuştu.

İşte *bu*, kayaları daha ilginç hale getirdi!

"Cassandra, canım, seni görmek çok güzeldi," dedi büyükannesi, gözleri Sör Arthur'un üzerindeydi.

Cassandra'nın neşesi kaçtı. Bay DeWitt'in dediği gibi, bu kibarca bir konuşmaydı. Tercümesi: "Artık seninle konuşmak istemiyorum."

Düşes, "Sanırım yakında tekrar görüşeceğiz," diye devam etti. "Bu hafta Morecambe amcanın ayinine katılacaksın elbette, ben de balom için davetiye göndereceğim; üç haftadan kısa bir süre sonra. Sizi orada görmeyi dört gözle bekliyorum."

Düşes, Cassandra'yı bir an için suskun bırakarak, odanın diğer ucuna, sevgilisine ve onun büyük taşlarına doğru döndü.

"Büyükanne! Majesteleri!" diye seslendi, kendini toparladı ve onun peşinden koşmaya başladı. "Özel bir mesele vardı..."

Büyükannesi dudaklarını büzerek durakladı. "Peki, ne ?"

"Adı Lucy, artık on dokuz yaşında ve sosyeteye girme zamanı geldi de geçiyor bile, madem balo düzenliyorsunuz, belki siz de-"

"Ah canım, böyle bir şey olmasından korkuyordum." Büyükannesi devam etmeden önce Sör Arthur'a hızlı bir bakış attı. "Bir kıza toplum içinde rehberlik etmek hatırı sayılır bir zaman gerektirir. Hiçbir şey yapmadan oturup torunlarımın taşradan gelip iyilik talep etmelerini beklediğimi düşünebilirsiniz ama programım dolu ve sizin ihtiyaçlarınızla ilgilenmek için diğer yükümlülüklerimi bir kenara bırakamam."

"Ben..." demek istemedim. Cassandra bir yanıt bulmaya çalıştı. "Mahkeme sunumu olmayacak. Sadece Lucy ilk kez sizin balonuzda sahneye çıkarsa..."

"Leydi Charles'ın neden bununla ilgilenmediğini anlamıyorum." "Annem hasta."

"Anlıyorum. Baban onunla evlenmek için ısrar etmişti. Ama bu onlarca yıl önceydi ve şimdi bir anlam ifade etmiyor."

Cassandra, büyükannesi tekrar arkasını dönmeden önce, "Lucy özeldir," demek için acele etti.

"İlgi alanları neler?"

Sorun çıkarmak. Bir şeyleri kırıp dökmek. Sarhoş olup gecenin bir yarısı müstehcen şarkılar söylemek.

"O ünlü bir güzel. Dans etmekte, şarkı söylemekte, kıyafet hazırlamakta ve-"

"Ve ben ondan şimdiden sıkıldım." Düşes iç çekti. "Cassandra, canım, ben ilk çıkışımı yaklaşık elli yıl önce yaptım. O zamanlar dans ve elbiseler benim için de heyecan vericiydi ama sana şunu söyleyeyim, yüzler değişiyor, modalar değişiyor ama konuşmalar aynı kalıyor."

"Lucy iyi bir eşleşme yaparsa, bu tüm aileye fayda sağlayacaktır."

"Seninkinden daha iyi bir eş mi demek istiyorsun? Susan'ımı mahveden adamın oğlu Bay DeWitt'le evlenmene şiddetle karşı çıktım ama baban beni dinlemedi. Ama yine de benden yardımına koşmamı bekliyorsun, *sen* de ortalığı karıştırırken."

"Hayatımda hiç sorun çıkarmadım!"

"Öyle mi? O zaman kocanızla eski nişanlınızın dün gece olduğu gibi St. James'teki bir kulübün önünde yumruk yumruğa gelmesine ne diyorsunuz?"

Kocasının yanağındaki morluk. Başparmağının altındaki teninin hissi.

"Harry?" Cassandra söyledi. "Yani onu yumruklayan Lord Bolderwood muydu? Ne için?"

"Bunu kocanıza sormanız gerekecek, değil mi?" Düşes başını hafifçe salladı. "Bay DeWitt korkunç bir adam, ama kocam ve oğlum onu kabul etmekte ısrar ediyorlar." Sör Arthur'a bir bakış daha attı, sanki ondan ayırmazsa Yunanistan'a kaçacakmış gibi. "Hayal kırıklığına uğradığını görüyorum Cassandra, ama bunun benimle bir ilgisi yok. Baban çocukları söz konusu olduğunda benim tavsiyelerime ne değer verdiğini ne de ihtiyaç duyduğunu açıkça belirtti. Ne düşündüğünü bilmiyorum."

Ve bilmek istemezsin, diye düşündü Cassandra. Eğer bilseydin, bu kalbini kırardı.

Cassandra o zamanlar da anlamamıştı. "İşte düşündüğüm şey, Cassandra, canım," demişti babam, düğününden ancak bir hafta sonra. Ödüllü ekmekleri Afrodite güzel bir yavru doğurmuştu ve o ve

Babam ahırda bir yandan kıvranan, ciyaklayan domuz yavrularını hayranlıkla seyrediyor, bir yandan da en aptalca isimleri bulma yarışına giriyordu. Cassandra, korkunç düğün gecesinin kendi bebeğiyle sonuçlandığını hayal ederken, babam, "Artık evlendiğine göre, avukatlara tüm mal varlığımı sana, yani Joshua'ya devretmelerini söyleyeceğim. Bu seni daha sonra sıkıntıdan kurtarır." Ne tür bir sorun olabileceğini sormuştu ve babasının tek söylediği, "Ne olacağını asla bilemezsin," olmuştu.

Ama o biliyordu. Tam olarak ne olacağını biliyordu.

Ama bunların hiçbirini söyleyemedi, onun yerine, "Büyükanne, lütfen. Babamın kararları yüzünden Lucy'yi cezalandırma."

Büyükannesi güldü, sarsıcı ve hoş bir sestti. "Ne kadar melodramatiksinsin canım. Kimse kimseyi cezalandırmıyor." Cassandra'nın bileğine nazik bir el koydu. "Sadece çok fazla başka yükümlülüğüm var. Anlıyor musun?"

"Evet. Teşekkür ederim. Anlıyorum."

Cassandra bu kez onu serbest bıraktı. O izlerken düşes Sör Arthur'un koluna şakacı bir şekilde vurdu ve onu serginin küratörlüğü için önerilerle dolu hareketli bir sohbe te çekti. Sör Arthur coşkuyla başını salladı, düşesin tavsiyelerini kulak ardı etmemesi gerektiğini bilen bilge bir adamdı.

Cassandra oradan ayrıldı ve çıkışı bulmak için sergi odalarında gözlerini kırpmadan dolaştı. Belki de büyükannesinin bir bulaşıkçı gibi dikkat kesilmesini bekleyerek bencillik ediyordu ama Cassandra için bu dünyadaki en bariz şeydi: İnsan önce ailesini düşünürdü. Yine de bunu söylediğinde düşes aynı fikirde olacak, hoş bir şekilde gülümseyecek ve çok meşgul olduğunu tekrarlayacaktı. "Çok meşgulüm" demek, "Her şey çok yoğun" demenin kabul edilebilir bir yolu ydu.

senden daha önemli."

Başarısızlığını itiraf ettiğinde Bay DeWitt'in nasıl kına yakacağını. Daha da kötüsü: Sunne Park'a geri dönüp Lucy ve Emily'ye başarısız olduğunu söylemek.

Tekrar.

Kendisini iki kaslı mermer savaşçıyla burun buruna bulunca kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çatı.

"Kız kardeşlerime göz kulak olacağım. *Bakacağım*," diye fısıldadı savaşçılara. "Eğer savaşa kıyafetsiz girebiliyorsanız, ben de başka bir yol bulabilirim."

Boyalı ya da başka türlü büyük kayalar hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama nasıl arkadaş edinileceğini biliyordu. Evliliği sosyal konumunu düşürmüştü,

ama onu yeniden inşa edecekti. O kadar çok arkadaş edinecekti ki Büyükanne fikrini değiştirecek ve Lucy Parlamento Binası'nı havaya uçurabilecekti ve yine de kabul edileceklerdi.

Heykellere, "beni durdurmaya çalışmayın," dedi.

Heykeller onu durdurmaya çalışmadı ve Cassandra bunu bir zafer olarak kabul etmeye karar verdi.

Bir gün büyükannesini örnek alacak ve kendi aktif hayatını sürdürecekti. Ama şimdilik ailesini ön planda tutacaktı.

Aile! İç çekerek kapıya ve onu bekleyen arabaya doğru yöneldi. Kız kardeşleri ondan nefret ediyordu, annesi adını unutmuştu, büyükannesi onun önemsiz olduğunu düşünüyordu ve kocası da gitmesini istiyordu.

Böyle olacağını bilseydi kedisini de getirirdi.

BÖLÜM 6

Joshua çalışma odasındaki koltuğa yayılmış, derin düşüncelere dalmıştı ki kapının dışından gelen bir kadın sesi düşüncelerinin Nöbetçi'nin önündeki sokak çocukları gibi dağılmasına neden oldu. Gözlerini açtığı anda masasının üzerindeki çiçeklerin kışkırtıcı görüntüsüyle karşılaştı ve tekrar kapattı.

Lanet olsun o kadına. O kahvaltıdan bu yana geçen üç gün boyunca yolundan çekilmişti ama kolonizasyonu acımasızca devam ediyordu. Taze çiçek vazoları her yeri kapladı, fethedilen personel daha fazla gülümsedi ve piyanoforte müziği garip anlarda havayı işgal etti, daha da garip çünkü bu evin bir piyanoforte'ye sahip olduğunu bile bilmiyordu. Kuşkusuz, personel de daha hızlı hareket ediyordu ve çiçekler rahatsız edici değildi ve müziğin düşünmesine yardımcı olduğu ortaya çıktı.

Ama *asıl mesele* bunların hiçbiri değildi.

Kapının dışında başka bir ses: Filby. Güzel: Kâhya Joshua düşünürken rahatsız edilmesine izin vermezdi. Yine de Samuel gizlice içeri girerdi; yanına sokulur, küçük kara başını Joshua'nın koluna yaslardı. Bazen o başın baskısını hâlâ hissedebiliyordu, sanki kasları bile çocuğu hatırlıyordu.

Ama öyle görünüyordu ki Filby bile Cassandra'nın sevimli istilasına dayanamamıştı.

Kapı açıldı. Bir an sonra, tık diye kapandı. Joshua bakmadan, artık yalnız olmadığını biliyordu.

Gözlerini araladı, pembe çizgili elbisesinin içindeki güller kadar taze olan istilacıya bir kez baktı ve tekrar kapattı.

"Bay DeWitt,

konuşmalıyız." "Gidin

başından. Meşgulüm."

"Hiçbir şey yapmadan kanepede uzanıyorsun."

"Ben asla hiçbir şey yapmam. Hiçbir şey yapmamayı bilmiyorum. Ben hiçbir şey yapmama sanatını tamamen kaybetmiş bir adamım."

Gözlerini kapalı tuttu ama onun varlığını, havayı karıştırdığını hissetti. "Peki neden bu soyunmuş halde ısrar ediyorsun?" dedi.

"Soyunmak mı? Gömlek , değil mi?"

Tek eliyle kontrol etti. Evet. Banyosunun altına bir gömlek giymişti. Gözlerini açtı ve Cassandra'yı göğsündeki elini izlerken yakaladı. Sonra Cassandra'nın kendisini izlediğini gördü ve aceleyle çiçek demetini yeniden düzenlemeye başladı, her ne kadar ona yeterince düzenlenmiş görünseler de. Yanaklarında hafif bir allık belirdi, muhtemelen okşadığı yapraklar kadar yumuşaktı yanakları.

"Ama kravatın," dedi yan gözle bakarak. "Hoşuma gitmiyor. Hareketlerimi kısıtlıyor."

"Palton."

"Çok sıkı. Hareketlerimi kısıtlıyor."

Ellerini havaya kaldırdı, bu da göğsüne ilginç şeyler yaptı. "Hareket etmekle neden bu kadar meşgul olduğun Tanrı bilir. Hareket etmiyorsun!"

Tek bir hamlede ayağa kalktı. Banyanını omuzlarına yerleştirdikten sonra sinsice ona baktı ve evet, aha, onu yine kendisine bakarken yakaladı. İstenmeyen bir kesintiydi ama en azından eğlenceli bir kesintiydi.

Onun yanına doğru yürüdü, bir kâsedden limon şekeri almak için yanından geçti ve bir kalçasını masaya yasladı. O çiğnerken, kadın beyaz bir çiçeği birkaç santim dışarı çekti, birkaç derece döndürdü, sonra bir santim geri itti.

"Bütün bu çiçeklerin ne anlamı var ki zaten?" dedi.

Elleri çiçeklerin üzerinde hızlı, kendinden emin ve yetkin bir şekilde hareket etmeye devam etti. Her ne yapıyorsa, düzenleme bir şekilde daha uyumlu hale geldi. Zekice. Anlamsız ama zekice.

"Taze çiçekler hoştur."

"Verimsizler." O şeytani yetkinlikteki ellerden uzaklaştı. "Onları kesiyorsunuz, bir vazoya koyuyorsunuz ve sonra ölüyorlar."

"Her şey ölür. Kaybetmekten kaçınamayız ama bunu zevk ve neşeyle telafi edebiliriz."

"Zevk ve neşe mi?" Etrafında döndü. "Buraya bana felsefe yapmaya mı geldin? Eğer felsefe isteseydim, bir filozofun eserlerine başvururdum."

Birisi daha..." Doğru kelimeyi aradı. "Öldü." "Bunu aklımda tutacağım."

"Beni daha ne kadar rahatsız etmek istiyorsun? Newell, düşesle olan çabalarınızın başarısız olduğunu söylüyor."

"Sadece ailesi tarafından ihmal edildiğini hissediyor. Fikrini değiştirecektir." "Lanet kadın seni istemiyorsa, cehenneme. Senin arkadaşların var,"

Konuşması için onu azarlayamadan devam etti. "Her saat dışarıdasın ve biri bana Bayan DeWitt'in ne kadar çekici, ne kadar hoş, ne kadar sevimli olduğunu, şu sıkıcı yemeğe ya da şu saçma baloya katılmamız gerektiğini söylemeden iki adım atamıyorum. Lucy'den senin için kurtulacak bir arkadaş bul." Şömineye doğru ilerledi ve geri döndü, oda bugün her zamankinden daha küçüktü. "Peki ya geçen gün birlikte olduğun kadın, uzun boylu, korkunç olan?"

"Arabella, Leydi Hardbury?"

"İşte o."

"Teklif etti ama hassas bir durumda olabileceğini ima etti."

Bacakları dondu, kalbi kadının hassas durumlarla ilgili bir konuşma başlatabileceği korkusuyla hızla çarptı. Ona bir bakış atma riskini göze aldı. Gözleri kısa bir süre buluştu ve sonra aceleyle masasındaki nesneleri sıralamaya başladı: cilalı bir demir cevheri parçası, şekerlenmiş limon kasesi, gözyaşı şeklinde baloncuklarla dolu yeşil bir cam kağıt ağırlığı.

Ama tek söylediği, "Ayrıca, bu prensip meselesi. Düşes aileden biri."

"Yani ona yalvaracaksın."

"Lucy için yapmam gereken buysa. Annem, kız kardeşlerim ve çocuklarım için her şeyi yaparım. Oh-"

Dudaklarını sıkıca kapattı, eli kâğıt ağırlığının etrafında donup kalmıştı ama kelime ağzından kaçmıştı. Havada, yazın Thames Nehri'nden daha olgun bir kokuyla dolaşıyordu. Hiç şüphe yok ki o da asi diline lanet ediyordu. Kesinlikle öyleydi.

Boşluğun esneyen sızısı ve oğlunun başının kolundaki hayali hissiyle nefes aldı. Eğer çocuk istiyorsa...

"Londra sokaklarında koşuşturan bir sürü çocuk var," tersledi. "Keyfine bak."

"Tabii ki, çocuklar senin için çok fazla baş belası olurdu, değil ?" Kağıt ağırlığı bir takırtıyla yere düşürdü. "Şaşılacak bir şey yok."

ilk evliliğinde hiç olmadı."

"Doğru," dedi, onu düzeltme zahmetine girmeden. "Bir baş belası."

"Kardeşin Isaac'in aradığını duydum ama o da tam bir baş belası."

"Hepiniz baş belasısınız. Tüm söylemek istediğin buysa, kendini beğenmişliğini bagajına doldurup cehenneme götürebilirsin." Kapıya doğru yürüdü ve çekerek açtı. "Şimdi çık dışarı. İşim var."

"Tamam!" Ona doğru iki adım attı, çenesi yukarıda, gözleri öfkeli, ama durdu. "Ama..."

"Ne? Ne?"

"Korkarım biraz dikkatim dağıldı," dedi mahcup bir ifadeyle. "Bu akşam Lord ve Leydi Morecambe'nin evinde bir ayine katılacağımızı size bildirmek istemiştım."

Kapıyı fırlatıp kapattı ve yaslandı. "Öyle miyiz?" "Evet.

Sen ve ben."

"Bizi Leydi Morecambe mi davet etti?"

"O benim evlilik yoluyla teyzem. Tabii ki bizi o davet etti."

Bu doğru olamaz. Cassandra'yı davet et, kesinlikle. Ama Joshua'yı da mı? Cassandra'nın amcası ve büyükbabası -Morecambe Markisi ve Sherbourne Dükü- Joshua'yı kabul etmişlerdi ama daha kibar davetlere değil, özellikle de Treyford orada olacaksa; sosyete Joshua ile babasını aynı odada görmekten kaçınırdı.

"Bay Das ve Bay Newell bu geceki programınızı serbest bıraktı," diye devam etti, neşeyle, yaklaşmakta olan sosyal gafından habersiz.

Onun da programını ele geçirmiş olmasını umursamayacak kadar eğleniyordu. Kapıyı itti ve sırtışını gizlemeye çalışarak odanın içinde volta attı.

"Katılmaktan *memnuniyet duyuyorum*," dedi.

"Güzel. Evli bir çift olarak birlikte çıkacağımız ilk gezi olacak." Gülümsedi. Böyle bir gülümsemeyle her yerde hoş karşılanmasına şaşmamalı. "Bay Newell uşağınızla konuştu, sanırım Bay Vickers, uygun bir kıyafet seçecek ve sizi tıraş edecek. Lütfen küpenizi çıkarın ve kravatınızı düzgün bir şekilde bağlayabilmesi için yeterince uzun süre kıpırdamadan oturmaya çalışın. Ve eğer saçınızı daha şık bir şekilde kestirebilerseniz..."

Onun saçlarına baktı, kuşkusuz çok uzamıştı. Sırtından aşağı dökülen kalın çikolata rengi saçlarının ne kadar uzun olduğunu merak etti. Çok uzun süre merak etme fırsatı bulamadan, kadın gitmek için döndü ve "Sadece... biraz çaba göster" dedi.

Kapıya doğru zarif ve kararlı bir şekilde yürürken etekleri sallanıyordu ve adam kumaş katmanlarının altından kadının poposunun ve kalçalarının şeklini neredeyse seçebiliyordu.

"Saçlarım çok mu kötü?" diye seslendi.

Kadın durdu ve arkasını döndü.

"Sana yakışıyor, sanırım." Ona tekrar baktı. "Çürüğün sarının çekici bir tonuna dönüşmüş. Bir kral çiçeği gibi."

"Belki Vickers uygun bir yelek bulabilir. Şehirdeki tüm züppeler beni kıskanır."

Dinliyor gibi görünmüyordu. Kısa bir tereddütten sonra ona doğru döndü. "Harry, yani Lord Bolderwood sana neden yumruk attı ki?"

"O olduğunu nasıl anladın?" "Ona zarar vermedin, değil mi?"

"Yani *şimdi* sempati duyuyorsun. *Harry* için."

"Şey, sen daha büyük ve daha dinamiksin ve..."

Ellerini ona doğru salladı. Onun omuzlarının ve göğsünün büyüklüğünü gösterdiğini anlaması bir anını aldı.

"Biraz , değil mi?" dedi. "Her erkek kadar güçlü yapılı olamaz, biliyorsun. Gençliğimde demircilik eğitimi aldım ve liman işçisi olarak çalıştım. Hâlâ o kadar güçlüyüm ki bir ton çeliği serçe parmağımın üzerinde dengede tutabilirim."

Sevecen bir of çekti. "Bir tondan daha ağır olması gereken kibirinizi taşımak için güçlü olmanız gerekir."

"Kim kibirden bahsetti ki?" Küçümser gibi yaptı. "Göğsümün ve omuzlarımın ne kadar geniş ve kaslı olduğundan bahsetmeye başlayan sendin."

"Kaslı omuzlar hakkında tek kelime etmedim!"

"Yani şimdi benim de cılız olduğumu söylüyorsun. Peki." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve gözlerinin onun hareketini takip etmesini izledi. "Bu biraz kaba oldu."

"Tabii ki cılız değilsin! Klasik bir savaşçı gibi şekillenmişsin ve bunu biliyorsun. Ama bu... Oh. Sen imkansızsın. Neden...Oh."

Kelimeler yetersiz kalınca gözlerini kapattı ve bir eliyle yüzünü örttü.

Onun büyüleyici utancı karşısında Joshua sürdüremedi. Onunla alay etmekten hoşlanıyordu ve vücudu hakkındaki bariz merakı

muhteşem bir eğlence kaynağı oldu. Onun kibar yüzünü soymak ve altındaki gerçek kadını keşfetmek...

Yapılacak çok ama çok aptalca bir şey olurdu.

"Baltık yatırımı," dedi.

Elini yüzünden çekti ve parlak gözlerle ona baktı. Bugün kahverengiden çok yeşildiler. "Affedersiniz?"

"Bolderwood bir Baltık yatırım planında para kaybetti ve bunun için beni suçluyor."

"Oh."

Gözleri "yatırım" civarında bir yerde buğulandı ve neyse ki sorularına son verdi. Bolderwood'un, Joshua'nın Bolderwood'un karısında gözü olduğu yönündeki saçma suçlamasından bahsetmemeyi tercih etti. Joshua'nın, Leydi Bolderwood'un çekiciliğinin *olmadığını* açık yüreklilikle söylemesi ona yumruk atmasına neden olmuştu.

"Her neyse, lütfen bu gece herhangi bir tartışmaya girmeyin ve kibar bir beyefendi gibi davranın."

"Kendini beğenmiş ve aylak mı demek istiyorsun? Saatlerimi kravatımı bağlayarak ve kadınların gözlerine aptalca kasideler yazarak mı harcayayım? İdeal koca anlayışınız bu mu?"

Kız yarı gülümsedi ve adam, evet, onun idealinin bu olduğunu anladı. Ne de olsa işe yaramaz, güzel Bolderwood neredeyse onun kocası olacaktı.

"Çok kötü," dedi yine ona sinirlenerek. "Kibar bir beyefendi olabilirdim ama değilim. Ve bundan memnunum. Ben bir iş adamıyım, Birminghamlı bir adamım. Birmingham'da herkes hızlı yürür, bunu biliyor muydunuz? Çünkü hepimizin bir amacı ve faaliyeti var. Ve sizin bu kibar beylerinize gelince, süslü kravatlarla dolaşıyorlar, çünkü zamanlarıyla yapacak başka bir şeyleri yok-bah! Onlardan biriyle evlenememiş olman ne kadar yazık."

"Boş ver şimdi bunu. Sen benim ihtiyacım olan türden bir koca , ama sahip olduğum tek kocasın. Nankörlük etmek istemem," diye ekledi aceleyle. "Benimle evlenerek yaptığın fedakârlığın son derece farkındayım."

Omuz silkti ve ondan uzaklaştı. "Fedakârlık yok," dedi. "Bu, başka kimsenin benimle evlenmeye çalışamayacağı anlamına geliyor. Bir eş istemiyorum, bu yüzden neredeyse hiç var olmayan biri bana çok uygun. Ne kadar çabuk var olmamaya geri dönersen o kadar iyi."

Sanki dileğini çoktan yerine getirmiş gibi odayı sessizlik kapladı. Kadının hâlâ orada olup olmadığını kontrol etme dürtüsüne direndi.

Ta ki kadın onun yanına gelip elini koluna koyana kadar, yüz ifadesi yumuşak ve yalvaran bir ifadeydi.

"O adam olmadığını biliyorum, ama öyleymiş gibi davranamaz mısın?"

"Olmadığım biri gibi mi davranayım?" Kolunu ondan uzaklaştırdı. "Senin aksine, herkesin beni sevmesine ihtiyacım yok. Biraz gururum var."

"Bazılarımızın gurur lüksü yok." Gözlerinde sert bir şey parladı. "Herkesin beni sevmesine ihtiyacım var çünkü o zaman beni sosyeteye davet edecekler, hakkımda iyi konuşacaklar ve İngiltere'deki en kaba adamla evli olduğum gerçeğini görmezden gelecekler. Kız kardeşimi sosyeteye kabul etme olasılıkları daha yüksek olacak ve biri onunla evlenmek isterse itiraz etme olasılıkları daha düşük olacak. Ve eğer Lucy korkunç bir şey yaparsa, bundan sağ salım çıkma ihtimalimiz daha yüksek." Ona bir parmak salladı. "Ve senin davranışların bana yansıdığı için, sen ne kadar iyi davranırsan, Lucy'ye bir çözüm bulma olasılığım da o kadar artar. Ondan sonra ben, senin de büyüleyici bir şekilde ifade ettiğin gibi, var olmama halime geri döneceğim ve sen de istediğin kadar kaba davranmaya devam edebilirsin."

Yüzündeki ifadeyi koruyordu ama konuşmasının bir kısmı öfkeyle doluydu, hayal kırıklığıyla lekelenmişti, bir parçasının kelimeleri haykırmak, göğsünü yumruklamak ve kafasına ağır nesneler fırlatmak için can attığını ima ediyordu. Adaletsizlik duygusu, güçsüzlüğü, karakterinin ince gücü... Bunların bir kavgaya tutuşmuş sarhoşlar gibi birbirleriyle güreştiklerini, kızın içinde tahribat yarattıklarını ve sadece nezaketinin onları kilit altında tuttuğunu hayal etti.

Daha iyi bir adam ona savaşlarında yardım ederdi, böylece biraz huzur bulabilirdi.

O daha iyi bir adam değildi ve kendi savaşları vardı ve kimse onun etrafta dolaşıp insanlardan yardım istediğini görmedi. Birbirlerinin yüklerini üstlenmeye başlarsa ne zaman duracaklarını asla bilemezlerdi.

Ayrıca, sadece ismen bir evliliği kabul etmişti. Sadece isim. İsim. Sadece.

"Karşılığında ne alacağım?" dedi. "Düzgün davrandığım ve olmadığım biri gibi davrandığım için mi?"

"Neden karşılığında bir şey istiyorsunuz?"

"Bir çalışanım iyi performans gösterdiğinde ona bir ödül teklif ederim. Ya da bir işadımı bir anlaşma konusunda tereddüt ettiğinde, kabul etmesi için bir teşvikte bulunurum."

"Ailenize yardım etmek yeterince teşvik edici olmalı."

"Ama öyle değil."

Bir an için düşündü. "Ne istiyorsun o zaman?"

İsteddiği şey, kadının onu rahat bırakması, hayatını altüst etmeyi bırakması, kim olduğunu, buraya nasıl geldiğini ve kim olmak istediğini sorgulamasına neden olmayı bırakmasıydı.

O da çok açık olan şeyi yaptı.

Ona doğru yaklaştı ve onu sabit tutmak için bir elini beline bastırdı, vücudu avucunun altında sert ve sıcaktı. Başını eğdi, böylece ağzı kulağına o kadar yakındı ki onu ısırabilirdi. Saçının bir tutamı yanağına değdi. Kadın gergindi ve adam onun nefesini hissedebiliyordu. Sıcak, çiçeksi, kadınsı kokusu teninin altına ve kanına işledi.

Her şeyi görmezden geldi ve onun kulağına mırıldandı. İyi bir davranış için ödül ve teşvik olarak kendisine ne yapmasını istediğini açık, net ve kısa bir şekilde anlattı.

Kadın tam da adamın istediği gibi karşılık verdi: Nefes nefese kaldı ve ellerini ağzına bastırarak, gözlerini kocaman açarak ondan uzaklaştı.

"Asla böyle iğrenç, ahlaksız bir şey yapmayacağım!" diye bağırdı. "Bunu aklından bile geçiremezsin!"

Tam isabet! Yanı başında kadının bulunduğu boşluğu görmezden gelerek sırtıttı.

"Eğer uymayı reddederseniz, ben de davranmayı reddederim" dedi.

"Oh, sen..." Güzel dolgun ağzı kıpırdadı, çaresizce öfkesini dile getirecek kelimeler aradı, sonra vazgeçti ve hışımla dışarı çıktı, sonunda, merhametle onu düşünceleri darmadağın olmuş bir halde yalnız bıraktı.

BÖLÜM 7

Cassandra'nın sinir bozucu, can sıkıcı, *ahlaksız* kocası ne tıraş oldu ne de şeytani küpesini çıkardı ve Cassandra'nın sivri bakışlarını kaşlarını kaldırarak karşıladı, bu da ona önerisini ve doğal utancını hatırlattı. Cassandra, teyzesi ve eniştesinin evindeki bozguna kadar onu dikkatle görmezden geldi, neyse ki adam kendi yoluna gitti ve Cassandra da onun söylediklerini unutamasa da eğlenebildi.

Yollar gerçekten aptalcaydı: bir evin içinde hızla ilerleyen, çılgınca, anlamsız patlamalarla sohbet eden, şikayet ederken bile ezilmenin tadını çıkaran bir kalabalık. Ama insanlarla konuşmayı, eğlenceli sohbet konuları bulmayı ve diğer hanımların elbiselerine hayran olmayı seviyordu.

Arabella'yı üst katta gördü ve ona katılmak için merdivenleri tırmandı. Arabella sosyal karmaşanın ortasında mağrur, soğuk bir durgunluk adası oluşturuyordu ama nazik gülümsemesi Lord Hardbury'nin yakınlarda olduğunu gösteriyordu.

"Arabella, sana bir şey sormalıyım." Cassandra'nın elleri eldivenlerinin içinde nemli kalmıştı; bu kadar küstahça bir şey sormak üzere olduğuna inanamıyordu ama bilmek zorundaydı. Konuşmaya başladı ama bu gürültüde duyulması için neredeyse bağırması gerekecekti. "Fısıldamam gerekiyor. Lütfen eğilin."

"Ne kadar ilgi çekici," dedi Arabella ve sözünü dinledi.

"Sen hiç..." Cassandra etrafına bakındı. Kimse duymuyordu. "Kocanın... organını... öpmek mi?"

Arabella'nın ağzından garip bir ses çıktı ve aceleyle yumruğuyla ağzını kapattı. "Söylediğini düşündüğüm şeyi mi söyledin?"

Cassandra'nın yanakları yandı. "Bay DeWitt benim... Ama ben... Ah, gülmeyi kes."

Ama Arabella sadece doğruldu, neşesini bastırma çabasıyla omuzları titriyordu. Leydi Hardbury'nin gülüşünün şaşırtıcı görüntüsü istenmeyen bir dikkat çekti. Aynı zamanda Lord Hardbury'nin de dikkatini çekmiş, her zamanki kaşlarının yerini şaşkınlık almıştı.

"Siz ikiniz neyin peşindesiniz?" diye sordu. "Bayan DeWitt, aşırı ısınmış görünüyorsunuz. Biraz hava almak ister misiniz?"

Ona bakamayacak kadar utanan Cassandra kaçmak için eline geçen ilk fırsatı değerlendirdi. "Ah, Sör Gordon'un yanında Leo var," dedi parlak bir sesle ve yardımsever olmayan arkadaşından hızla uzaklaştı.

Dammerton Dükü ve Sör Gordon Bell'in yanına vardığında rengi hâlâ uçmuş olsa da, yorum yapmayacak kadar kibardılar. Hoş bir sohbetin ardından harareti merhametle azaldı ve Sör Gordon selam uzaklaştığında kendini yeniden kendisi gibi hissetti.

Dük, "Görüyorum ki o korkunç kocanı da getirmişsin," dedi. "Neye benzediğini hatırlıyorsun o zaman?"

Onun iyi huylu alayına gülümsedi. "O kadar da korkunç biri değil, değil mi?"

O mu?"

"İyi kalp, kötü davranışlar. Alternatifinden daha iyi, her zaman söylerim." dedi. "Yine de onu burada, Lord ve Leydi Morecambe'nin partisinde görmeyi hiç beklemiyordum."

"Lord Morecambe benim amcam."

"Biliyorum ama... Lord Treyford burada ve DeWitt ile babası pek anlaşıyor."

"Ama burada olay çıkarmayacaktır."

Majestelerinin gülümsemesi duraksadı. Konuşmaya başladı, durdu ve sonra başka biriyle konuşmak için izin istedi.

Aman Tanrım. Cassandra kocasını aramaya çıksa iyi olacağına karar verdi, gerçi onu bulduğunda ne yapacağını Tanrı bilirdi. Ana galeriye bakan balkona doğru ilerledi, ama kocasını aramaya başlayamadan onunla yüz yüze geldi-

"Harry!"

"Cassandra!"

Harry Willoughby, Lord Bolderwood, üç yıl önce nişanlandıkları günkü kadar güzel ve yakışıklı görünüyordu. Cüzdanı acı çekiyor olabilirdi ama en azından yüzü evliliğinin kötü etkilerini göstermiyordu.

"Bizi tanıştırsana Harry, tatlım."

"Karım, Phyllis, Leydi Bolderwood."

Harry'nin kulaklarının ucu pembeleşti ve Cassandra'yla göz göze gelmedi. İki hanım birbirlerini incelikle incelediler. Leydi Bolderwood'un mavi ipek elbisesi özenli ve pahalıydı ama tek süsü boğazındaki kurdeleydi. Cassandra kendi boğazındaki yakutları parmaklarken yakaladı kendini ve elini aceleyle bıraktı. Arabella ne derse desin, Leydi Bolderwood'un güzel olduğuna, ideal bir çift olduklarına ve Cassandra'nın onlara iyi dileklerde bulunacak kadar büyük bir insan olduğuna karar verdi.

Ayrıca, Harry'yi tekrar görmek ona karşı zerre kadar duygusu kalmadığını doğruladı. Aşk ve romantizm ne kadar tuhaftı. Bir zamanlar onun ilgileri başını döndürmüş ve öpücükleri onu heyecanlandırmıştı. Şimdi ise onu öpme fikri saçma geliyordu, oysa kocasını öpme fikri...

Ayrıca gülünçtü. Çünkü adam korkunçtu, kadın ondan hoşlanmıyordu ve o ahlaksız öneriyi o yapmıştı.

Peki ya bu ikisi? Bay DeWitt'in istediği şeyi yaptılar mı? Ve nasıl yaptılar... Kadın mı... Yoksa adam mı...? Tanrım, bütün geceyi konukları hakkında böyle şeyler düşünerek mi geçirecekti?

Bozgun oldukça farklı bir görünüm aldı.

"Sizinle tanışmak büyük bir zevk, Leydi Bolderwood," dedi nezaketle.

"Herkes sizi kasabada görmekten heyecan duyuyor, Bayan DeWitt," dedi o hanımefendi.

"Söylentilere göre kocanız sizi saklamış, böylece onun aşırılıklarını engelleyememişsiniz."

Belki de Arabella haklıydı ve Leydi Bolderwood o kadar da güzel değildi.

Cassandra, "Kocamda gözlemlediğim tek aşırılık aşırı cömertliği," dedi.

Harry homurdandı. "Cömert olmaya gücü yeter. Parayı nereden bulduğunu sormayın yeter."

"Belçika yatırımından mı bahsediyorsunuz Lord Bolderwood?" Cassandra söyledi. "Umarım bu yüzden onu tekrar yumruklamayacaksınızdır."

Harry dalgın dalgın, "Baltık yatırımı," diye düzeltti onu. "Ve bu işin yarısı bile değil."

Adamın yüz ifadesi daha önce hiç görmediği kadar karanlık ve bulanıktı, ama karısı ne demek istediğini sormadan koluna sarıldı, göğsünü ona yasladı ve hayranlıkla yüzüne baktı.

"Şimdi, şimdi, Harry, tatlım," dedi. "Bayan DeWitt haklı. Bunun ne yeri ne de zamanı."

Çift birbirlerine samimi bir bakış atarak dünyayı dışladılar. Harry parmaklarını karısının kolunda gezdirdi ve o da Harry'nin çenesini sıkarak karşılık verdi.

Cassandra gözlerini kaçırdı. Kabalığın çeşitli biçimleri olabilir, diye düşündü ve parmaklarını yelpazesinin etrafında kıvırdı.

Kadın özür dilemeye başladı ama Harry onun sözünü kesti: "Cesaretinize her zaman hayran olmuşumdur, Cassandra, yani Bayan DeWitt. Böyle bir kocayla buna ihtiyacınız olduğunu söyleyebilirim."

"Bazı hanımlar lüks uğruna her şeye katlanır," diye ekledi karısı tatlı tatlı. "Ama bizim gibi gerçek aşkı bulma şansına sahip değillerse neden olmasın?"

Hayır, Leydi Bolderwood kesinlikle güzel değildi, diye karar verdi Cassandra.

Sinsi gözleri ve çirkin kulakları vardı ve dişleri çok küçüktü.

Harry'nin kulakları yeniden pembeleşti. "Umarım tüm bu meseleyi geride bırakmışsınızdır, Bayan DeWitt."

"Ah, birlikte kaçtığımız için bizi affettiğini söyle." Leydi Bolderwood'un mavi gözleri irileşmiş, göğsünü Harry'nin koluna daha sıkı bastırıyordu. "Ama aşk ve tutku bizi öyle ele geçirdi ki, karşı koyacak gücümüz kalmadı."

Cassandra dişlerini sıkıp gülümsedi ve her nasılsa daralan göğsünde cevap verecek kadar hava kaldığını fark etti. "Tabii ki umurumda değil. Daha fazla memnun olamazdım. Açıkçası, bu hepimiz için iyi oldu."

"Her şey yoluna *girecek*," dedi Leydi Bolderwood. "Sevgili Harry'm bunu görüyor."

çifti birbirlerine başka bir samimi bakış ve gizli gülümseyiş attılar.

Cassandra onlardan uzaklaşmak için kendini zorladı ama ayakları hareket etmedi. "Ne demek istiyorsun?" dedi.

Harry ona baktı, bir omzunu silkti. "Sadece insanın kendi işlerini kontrol etme hakkı vardır," dedi. "Adaleti kendi ellerine almak gibi."

"Aman Tanrım," dedi Cassandra. "Eğer kocama hâlâ kızgınsan-"

"Lütfen!" Leydi Bolderwood yüzünü Cassandra'nın yüzüne doğru itti.

"Biz

Bay DeWitt hakkında konuşmamalıyız. Onun biri olduğunu biliyorsunuz."

"Evet, biliyorum." Cassandra çenesini kaldırdı ve geri adım atmayı reddetti. "Joshua zeki, enerjik, eğlenceli, cömert ve nazik biri. Bana bir iyilik yaptınız Leydi Bolderwood. Joshua DeWitt sahip olabileceğim en iyi koca."

Önce gözlerini kaçırmamaya kararlı bir şekilde diğer kadının gözlerini tuttu, ama sonra bir bardak kırılma sesi geldi ve ikisi de aynı anda etraflarına baktılar.

Kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü. Sessizliğin içinden öfkeli erkek sesleri yükseldi.

Cassandra ve diğer birkaç konuk balkondan aşağıdaki kalabalık galeriye baktı. Yayılan turuncu, meyveli bir punç havuzunun etrafında küçük bir alan açılmıştı.

Ve o boşlukta iki adam duruyordu, bir çift dövüş köpeği gibi birbirlerine hırılıyorlardı. Kalın kır saçlı, güçlü kuvvetli olan yaşlı adam kayınpederi Treyford Kontu'ydu.

Genç adam onun kocasıydı.

Leydi Bolderwood kaşlarını kaldırarak Cassandra'ya baktı. "Ne diyordunuz?"

JOSHUA, kendisini babası ve üvey annesiyle yüz bulduğunda herhangi bir sorun çıkarmaya niyetli değildi. O ana kadar bu rutinden son derece keyif alıyordu ve söyleyebildiği kadarıyla kimseyi kırmamıştı. En azından pek değil.

Aslında babasıyla konuşmaya bile niyeti yoktu ama şimdi arkasını dönüp gitmek kabalık olurdu ve Cassandra onun kaba davranmasından hoşlanmazdı.

"İyi akşamlar baba," dedi Joshua neşeyle. "Ve Leydi Treyford. Hepimizin böyle buluşmasını hayal ediyorum. Küçük bir aile buluşması." "Burada ne halt ediyorsun?" Treyford söyledi.

Joshua ayaklarını yere daha sağlam bastı. "Davet edildim. Lord ve Leydi Morecambe eşimin akrabaları, bilmiyor musunuz? Karımla tanıştınız mı?"

"Karın umurumda bile değil."

"Bu hiç hoş değil. Benim karım çok güzeldir." İkisine de geniş bir gülümseme verdi. "Karımın babası Lord Charles Lightwell'in ilk eşiniz Leydi Susan Lightwell'in ağabeyi olduğunu biliyor muydunuz? Ne kadar hoş, değil mi? Hepimiz Gotik bir romanın konusu gibi iç içe geçmişiz. Romanlarla ilgilenir misiniz, Leydi Treyford?"

"Kontes'e hitap etmeyeceksiniz."

Ve Joshua'ya kaba olan diyorlardı! O burada hoş ve kibar bir sohbet yaparken, fevri ve asabi babası ağzına geleni söylüyordu.

Memnun. Ama her zaman olduğu gibi, babasının yaptığı yanına kâr kalacak ve Joshua suçlanacaktı.

Onlar konuşurken eldivenlerini çıkarmaya başladı. "Yine evlendiniz, değil mi lordum? Bu sefer sadece bir eş mi?"

"Çık dışarı. Buraya ait değilsin."

"Baba, en büyük oğlunla böyle konuşamazsın. Ben de burada bir misafirim." İki eldiveni de sağ elinde topladı. "Büyük bir servetin, geçersiz bir evlilik cüzdanının alıp götürdüklerini geri verebilmesi ne kadar olağanüstü, değil mi?"

Joshua düşünceli bir şekilde yanağını kaşıdı. Ne olduysa oldu, kaşınması gereken sol yanağıydı. Bu da sol elini kullanması gerektiği anlamına geliyordu.

Mühür yüzüğünü taşıyan el oldu. Bu da Earl'ün dikkatini çekti.

"O yüzük sana ait değil," diye tersledi Kont, yüzüğe doğru eğilerek

Onu

"Yüzük mü? Ne yüzüğü? Oh, *bu* yüzük."

Joshua elini havaya kaldırarak yüzüğe hayranlık gösterisinde bulundu. A Kafasının içindeki ses ona durması için bağıırıyordu ama duramıyordu. Neden dursun ki? Bırak herkes izlesin. Babasının günahlarını görmezden gelmekten memnundular. İki eşlilik genellikle ciddi bir suç olarak kabul edilirdi ama Treyford, "Ama ben öyle *demek istememiştim*," demişti ve bütün bu insanlar başlarını sallayarak, "Madem *öyle demek istememiştin*, sorun değil," demişlerdi. Treyford'un hainliğinin, bencilliğinin, itidal eksikliğinin sonuçlarına gelince, hepsi de bunları görmezden gelmek istemişti, muhtemelen bu iki yüzlüler kendi yaptıklarının da görmezden gelinmesini istedikleri için.

Sonra babasının gözleriyle karşılaştı ve sıırttı.

Bir yarışın başlangıcında mendil sallamak gibiydi.

Treyford yüzüğü kapmak için parmaklarını uzatarak hamle yaptı ve babasının elini savuran Joshua'ya doğru hızla yaklaştı. Treyford'un kolu geri dönerek karısının elini kelepçeledi ve karısının bir çığlık atarak elindeki içki bardağını düşürmesine neden oldu.

Bardak sert zeminde parçalandı. Portakallı punç yakındaki eteklere ve çoraplara sıçradı ve yere yayıldı. Havada alkol ve meyve kokusu yükseldi.

Kalabalık sessizliğe büründü, ancak bedenler döndükçe etekler sallanıyordu. Ürkütücü sessizlikten sonra gıdıklamalar başladı. Etraflarında bir boşluk açıldı ama kimse müdahale etmedi.

İzlesinler. Baksınlar. Aristokratlar çocukları bir mektubun ilk taslağı gibi fırlatıp attıklarında neler olduğunu görsünler.

Joshua sessizliğin içinde, "Bu yüzük hoşuma gitti," dedi. "Bu yüzük oğluma ve varisime ait, lanet olsun sana!"

Kont tekrar saldırdı ama Joshua daha uzundu. Elini uzanamayacağı bir yerde tuttu ve babasının engellenmiş bir kedi gibi ona saldırmasına izin verdi.

"Oğullardan bahsetmişken, son metresinin hamile olduğunu duydum," dedi Joshua. "Onun bebeğı için ne planlıyorsun? Yoksa bu sizi ilgilendirmiyor mu? Bir çocuk yapmak, sonrasında onunla uğraşmaktan çok daha oyalayıcı, değil mi?"

Gıdaklamalar önce bir mırıltıya, sonra da bir kükremeye dönüşerek Joshua'nın kanıyla birlikte beynine hücum etti.

Bir çift uşak bardağı ve içkiyi temizlemek için içeri girdi. Turuncu lekeler Leydi Treyford'un eteğindeki işlemeyi lekeledi. Joshua bunu durdurmalıydı. Birinin onu durdurmasını diledi. Lütfen, biri onu durdursun. Ama kimse durduramazdı, tıpkı Treyford'un çocukları atmasını kimsenin durduramayacağı gibi.

En kötüsü de Kont'un zalim bile olmamasıydı, sadece bencil ve umursamazdı. İsteddiğini alıyor ve kimin zarar görebileceğini, başkalarının neler kaybedebileceğini ya da geride nasıl bir karmaşa bırakabileceğini asla umursamıyordu.

Hayır, en kötüsü de Joshua ne derse desin kimsenin onu bu yüzden kınamamasıydı. Bağırmaaya çalıştığı ama sesinin çıkmadığı kâbuslardan biri gibiydi.

Ve sonra: Omzuna bir dokunuş.

Bir an sonra, iki sıcak, kadınsı el kaldırdığı kolunun etrafına dolandı, nazıkçe indirdi, ön kolunu hoş, yumuşak bir kadın bedenine hapsederek hareketsiz tuttu. Ellerden biri ön kolundan yukarı doğru kaydı ve dirseğinin kıvrımına bastırdı.

Cassandra, kendini ona bağlarken omzunu onun koluna bastırıyordu. Onu sahiplendi. Onu kendi çocuğı olarak kabul etti.

O kadar şaşırmıştı ki bunu yapmasına izin verdi. Onun kokusunu içine çekti.

Kalbi sakinleşmeye başladı.

"Leydi Treyford," dedi karısı. Ses tonuna bakılırsa bütün yıl bu kadınla tanışmak için beklemişti. "Sizi tekrar görmek ne güzel. Sanırım Londra'ya son gelişimde tanışmıştık."

Kontesin yüz ifadesinden Cassandra'yla karşılaştığını hatırlamadığı anlaşılıyordu ama yine de selamına karşılık verdi.

Seyirciler. Joshua'nın tüm şikâyetlerine rağmen, Cassandra'nın nezaketi bir pala gibi kullanabildiğini kabul etmek zorundaydı.

Sonra Cassandra başını kaldırıp ona baktı, gülümsemesi onu gördüğüne sevinmiş gibi sıcaktı, gözlerinde ise endişeye benzer yumuşak bir ifade vardı. Büyük olasılıkla değerli kız kardeşleri, değerli itibarı ve son derece değerli kibarlığı için endişeleniyordu. Kulağına konuşmak için vücudunu onunkine çarparak uzandı.

"Joshua, lütfen dur," diye fısıldadı. "Ben yapacağım."

"Neyi yapacaksın?"

Gözlerini açtı. Yanaklarında allık yükseldi. "Söylediğin şey. Senin... teşvikin."

Oh. Onun *teşviki*. Doğru. Ah. Parmakları koluna bastırdı, gözleri ona uslu durması için yalvardı. Onun da görgü kuralları uğruna babasının hainliğini görmezden gelmeye istekli olması şaşırtıcı değildi, ama garip bir şekilde, ona karşı herhangi bir kızgınlık hissetmiyordu.

Bu yüzden onun elini okşadı ve yanaklarındaki kızarıklığın derinleşmesinin tadını çıkardı.

"Cassandra, sevgilim," dedi yüksek sesle. "Sizi babam Treyford Kontu ve sevgili üvey annem Leydi Treyford ile tanıştırmama izin verin." İkisi de kararsız görünüyordu, babasının burun delikleri hâlâ alev alevdi, ama Cassandra'nın sakinleştirici, uygarlaştırıcı etkisi onlarda da işe yaradı ve hepsi de insani duyguların kaynayan çukurunun üzerine çıkarak kibar. Gergin selamlar verdiler. Nezaket yine kazandı.

Sonra Cassandra, Leydi Treyford'a hitaben, "elbisenizdeki zarif boncuk işçiliği" hakkında saçma sapan bir şeyler geveledi ve Lord Morecambe ortaya çıkıp Treyford'un omzuna vurdu ve atlar hakkında konuşuyormuş gibi yaparak onu uzaklaştırdı. Hizmetçiler her şeyi temizlemiş, konuklar sohbetlerine devam etmiş ve her şey normale dönmüştü. Sanki gölete bir taş atmıştı ve şimdi taş gitmiş, dalgalar da geçmişti.

Leydi Treyford'un dikkatini çekmek için başka biri geldi ve Cassandra onu uzaklaştırdı. Adam onun kokusunu içine çekti, uyarıyla kendisine bastırılan sıcaklığının tadını çıkardı.

"O zaman eve gidelim mi?" dedi.

Kadın ona bakmadı. "Henüz değil."

"Bir pazarlığımız var."

Derin bir nefes aldı ve onun arkasındaki birine gülümsedi, yine de gözleriyle buluşmadı. "Ben kendi payıma düşeni yapacağım ama önce sen kendi payına düşeni yapmalısın. Yarım saat daha kalacağız. Dolaşacağız. Kibarca sohbet edeceğiz -kibarca!- ve sen de olabildiğince çok insana kendini kabul ettireceksin."

"Ne kadar harikasin sevgilim, ne kadar ilkelisin. Kibarlık adına neler yapmaya hazırsınız! Toplum içinde bu kadar kibar olmana rağmen özel hayatında-"

"Burada olmaz." Sesi alışılmadık derecede keskindi. "Bu insanlar-"

"Senin üzgün olduğunu görmelerine gerek yok." "Üzgün değilim."

Sonra onun gözleriyle buluştu ve boştaki eli onunkini sardı. "Ona kızgın olmakta haklısın. Ama şimdi bunu geri alamazsın ve bu insanların acı çektiğini görmesini istemezsin."

Gözleri büyük ve endişeliydi, renkleri ne yeşil ne de kahverengiydi, tamamen yeni ve alakasız bir şeydi.

"Canım yanmıyor," diye tersledi. "O adam umurumda bile değil. Sadece ondan hoşlanmıyorum."

"O zaman ondan daha sessiz bir şekilde hoşlanmayın. İnsanları rahatsız ediyorsun."

"Tanrı korusun, kimse kendini rahatsız hissetmesin."

"Joshua. Lütfen."

Tekrar ona çarptı ve dudaklarını yanağında gezdirdi. Öpücük hafif ve kısaydı ama dudaklarını çekip gittikten sonra bile hissi uzun süre devam etti. Kafasındaki karmaşanın içinde, kızın kendisini ürkek bir at gibi sakinleştirdiğinin belli belirsiz farkındaydı ama bunu umursayacak kadar öfkelerini toplayamıyordu. Kızda onu utandıracak bir cesaret ve onur vardı. Onun "pazarlığın sonunu" ne kadar ileri istekli olduğunu merak ediyordu.

"Bana borçlusun," dedi.

"Biliyorum."

"Yarım saat."

"Evet." Onu birkaç adım daha yürüttü ve sonra aniden şakacı bir gülümsemeyle ona yan gözle baktı. "Adımı doğru bildin," dedi.

O oyunu unutmuştı. Boş ver. Zaten isimleri tükeniyordu.

Ayrıca, artık yeni bir oyunu vardı. Babasını kızdırmak sıkıcı olmaya başlamıştı. Karısıyla dalga geçmek çok daha eğlenceli olacaktı.

"Gördünüz mü?" dedi. "Doğru teşvikle her türlü şeyi başarabilirsiniz."

BÖLÜM 8

O gecenin ilerleyen saatlerinde, hizmetçisi yatmak için giyinmesine yardım ettikten sonra Cassandra yatak odasında oturdu ve Joshua'nın odasına açılan kapıyı görmezden geldi. O kadar görmezden gelmişti ki, sonunda kapı çaldığında rahatlamıştı.

İşliyormuş gibi yaptığı mendili bir kenara bıraktı ve onu selamlamak için ilerledi. Gerçekten de bu, salonunda sıradan bir sabah telefonu almak gibiydi.

Yine de misafir odasındaki hiçbir sabah görüşmesi onu bu kadar sıcak ve gergin bırakmamıştı.

"İçeri gel," diye seslendi, sesi çok yüksekti.

İçeri üfledi, kırmızı ipek banyosu çıplak ayak bileklerinde uçuşarak ona doğru hücum etti. Durduğunda odanın yarısını geçmişti ve sanki hayatında hiç onun gibi bir yaratık görmemiş gibi bakıyordu. Neredeyse her santimetrekaresi örtülü olmasına rağmen kendini tuhaf bir şekilde açıkta hissediyordu. Neyse ki cübbesi bağlıydı ve boğazının altında sadece bir üçgen deri görünüyordu.

"Ne giyiyorsun?" Sinsice yaklaştı. "Yatak için mi yoksa İskoçya'da üç günlük bir yürüyüş için mi giyindin?"

Cassandra kendini kucakladığını fark etti. Omuzlarını dikleştirdi ve ellerini belinde kavuşturdu.

"Burası sıcak ve rahat," dedi.

"kadar çok olduğu için öyle olmak isteyecektir."

"Ne demek istiyorsun? Bu sadece gece vardiyam, yatak ceketim ve çoraplarım."

Geceliğinin fırfırlı kenarına bir fiske vurdu. "Bu şey de ne böyle?"

"Bu bir gece şapkası. Sıcak tutuyor ve gece boyunca saçlarımın karışmasını önlüyor. Bu da bana ertesi gün zaman kazandırıyor. *Çok etkili.*"

"Peki o zaman, eğer *verimli* olacaksa."

"Baştan çıkarmak için giyinmemi istiyorsan, daha açık talimatlar vermeliydin." Yüzüne bir gülümseme yayılmaya başladı. Kollarını ortasının üzerinde kavuşturdu, kendini hatırladı ve tekrar dik durdu. "Örneğin, yatakta olmam gerekiyor mu? Bu... aktivite orada mı gerçekleşecek yoksa..."

"Bu etkinlik istediğimiz yerde gerçekleşebilir." Gözleri tekrar onun üzerinde gezindi. "Kendimi az giyinmiş hissediyorum," dedi neşeyle ve kendinden emin bir şekilde öne doğru eğilerek ekledi, "Bu bornozun altında tamamen çıplak olduğum için."

Aman Tanrım.

Kaşlarını salladı ve dönerek uzaklaştı. Yatağa doğru koştu, sıçradı ve şarap kırmızısı ipekten bir bulanıklık içinde, bir zamanlar gördüğü bir tablodaki imparator gibi uzak tarafa uzandı. Cüppenin yakaları yine o sefil göğsü ortaya çıkarmak için açılmış ve etekleri dizlerinin etrafında toplanmış olsa da, cüppe ortasından kapalı kaldı.

Yanındaki yatağı anlamlı bir şekilde okşadı ve bir şekilde yatağın yanında durdu, tırmanmak için kendini zorladı.

Bir söz vermişti ve onun karısıydı ve rutinden ayrılırken Arabella göz kırparak "Sorunun cevabı 'evet'," demişti, yani o kadar da kötü olamazdı, ama bebek yapmayacaktı ve bebek yapmayacaksa ne anlamı vardı?

Ama kocası bebekleri sevmiyordu, belki de mesele buydu. O zaman ondan nefret etti, çok çok uzaklarda olmasını diledi.

"Vahşi görünüyorsun," dedi, şimdi silahsızlandırıcı bir şekilde nazikti.

"Gitmemi ister misin?"

Evet. Evet. Evet. Evet.

Ve yine de... Ya bu başka şeylere yol açıtıysa? Ya sonunda onunla düzgün bir şekilde yattıysa? Ya çocuğu olursa? O zaman bu tatsızlığa değerdı. Her şeyi yanlış yapmıştı. Baştan çıkarmaya hazırlıklı olmalıydı. Avuçlarını gizlice yatak ceketine sildi ve söyleyecek baştan çıkarıcı bir şeyler düşünmeye çalıştı.

"Mumu... söndüreyim mi?"

"Aman Tanrım, hayır," dedi Joshua. "Aslında birkaç tane daha yakmalısın. Ne yaptığınızı görmek için onlara ihtiyacınız olacak." "Oh."

"Ve seni izlemek için ışığa da ihtiyacım olacak." "İstiyorsun... Oh."

Bir o yana bir bu yana savrulan elleriyle ne yapacağını bilemiyordu. Elbette o da boş durmuyordu.

"Örtünün üstünde mi yoksa altında mı olmalıyım?"

"Üstte olmak işi kolaylaştıracak. Ben de bunu senin için kolaylaştırmaya çalışıyorum."

"Oh, yaptığın *bu* mu?" diye mırıldandı.

Yatağın üzerinde yastıkların yanına süründü ve dizlerini göğsüne çekerek oturdu, geceliğini ayaklarının üzerine sıyırdı. Çevresel görüş alanındaki güçlü formu onunla alay ediyor, bakması için ona meydan okuyordu. Gergin bedenindeki tuhaf hisleri yok etmek için kıpırdandı ve gözlerini ileriye dikti.

Ona dokunmak için hiçbir hareket yapmadı ama düşünceli ve ciddi bir şekilde onu izledi. Sanki adamın biri hınzır ve şakacı, diğeri nazik ve şefkatli iki versiyonu vardı ve bu ikisi arasında geçiş yapma hızı kadının başını döndürüyordu.

Ama aynı zamanda huysuz bir asabi, küstah bir kasırğa, yoğun bir idealist, inatçı bir zorba, talepkâr bir işveren... Ne kadar da kafa karıştırıcıydı.

"Çok cesur davranıyorsun," dedi. "Bunu ne kadar ileri götüreceksin?"

"Ben bir beyefendinin kızıyım ve verdiğim sözleri tutarım. Sen bana yarım saatlik bir nezaket gösterdin, ben de sana...Oh."

O hınzır, şakacı parıltı geri döndü. "Yarım saat mi? Bu kadar mı sürem var?"

"Bilmiyorum. Ne kadar sürer?"

Çıkardığı ses bir kahkaha da olabilirdi, bir inilti de. Sırt üstü yuvarlandı ve elleriyle yüzünü kapattı. Onun hangi versiyonu olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve biraz şaşkınlıkla ona bakıyordu ki sol elinin en küçük parmağındaki yüzük dikkatini çekti.

Kaybetmemiş olsaydı alyansının olacağı yerin hemen yanında. "Konu ki?" diye sordu. "Seninle olan tartışma Baba." Dizlerinin üzerine çöktü ve yüzüğe hafifçe dokundu. "bir yüzükten bahsetmiştiniz. Bu yüzük müydü?"

Adam tekrar yan yattığında, yüzüklü elini iki elinin arasına aldı. Ağır ve güven dolu, kendisinininkinden çok daha büyük ve güçlü olan elini orada bıraktı. Ondan bekleyeceği gibi yoğun bir eldi: bir damar ve kemik ağı, başparmağının yanında uzun, kalın bir yara izi, bileğinde daha küçük bir yara izi vardı. Yumuşak değildi ama sert de değildi. Tırnakları kesilmiş ve temizdi. Başparmağını parmak eklemlerinin üzerinde gezdirip ince siyah kıllara dokunduğunda ve yüzükte durakladığında hiçbir şey söylemedi. Yüzük süslü gümüşten yapılmıştı ve üzerinde oniks taşıyla işlenmiş büyük bir kare çerçeve vardı.

"Bu bir mühür yüzüğü," dedi. "Bu size hâlâ Lord Treyford'un varisi olduğunuz dönemde mi verildi?"

Eğer bu, Treyford Kontu'nun varisine verilen nezaket unvanı olan Vikont Otham'ın mühür yüzüğüyse, Joshua'nın bunu bir kez takmaya hakkı vardı. Ama şimdi değildi: Onun olmayan bir kimliği -çok yüksek bir sosyal konumu- iddia ediyordu. Bunu takmak korkunç bir şeydi.

Hiç şüphesiz tam da bu yüzden takıyordu.

Kadın ona baktı. Adamın gözleri birleşmiş ellerindeydi ve kirpiklerini indirmiş, neredeyse huzurlu görünüyordu. Mum ışığı yüz hatlarını yumuşatıyor, elmacık kemiklerinin açılarını, dudaklarının kıvrımlarını okşuyordu. Daha önce bir erkeğin dudaklarının şeklini fark ettiğini hatırlamıyordu.

"Senin için zor olmuş olmalı," dedi. "Henüz on dört yaşındayken her şeyini kaybetmek."

"Yarım ömür önceydi ve hiç ilgi çekici değildi." Gözleri onunkilerle buluşmak için yukarı kaydı. "Çok daha ilginç şeyler düşünebilirim."

Elini çekip kurtardı ve avucunu onun kalçasına koydu. Sıcaklık ve basınç içinden geçerek tenini sıyırdı, uyluklarının arasında dönüp durdu. Garip bir his, yoğunlaşıyordu, tam orada, onun olduğu yerde... onların olduğu yerde... onun olduğu yerde... Aman Tanrım.

Elini yukarı doğru uzattı. Kadın içgüdüsel olarak iki elini de onun üzerine koydu.

Onun ilerlemesini durdurdu ama kendi vücudunun ısrarlı çağrısını durduramadı.

Ve onu durdurmaya çalışmamalı. Onu cesaretlendirmeli. Hatta onu baştan çıkarmalı. Bunu yapmazsa asla çocuk sahibi olamaz.

"Şimdiden geri mi çekiliyorsun?" diye sordu sert ve alçak sesle.

"Bunu sonuna kadar götüreceğim." Sesi kararsızdı ve gülümsemeye çalıştı. Ona baktı... oraya... Cüppenin altından şeklini görebildiğini düşündü ama bu muhtemelen sadece mum ışığı ve ateşli hayal gücüydü. "Nedenini bilseydim yardımı olurdu."

"Çünkü muhteşem."

Yine hınzır ve şakacı, ama aynı zamanda keskin ve yoğun ve gözleri, o kadar sıcaktı ki, bedenine sesleniyor, bu hisleri güçlendiriyordu, rahatsız edici ve yine de neredeyse muhteşimdi.

"Nasıl olabilir... Ah, boş ver. İstemiyorum... Yani." Derin bir nefes aldı, tekrar denedi. "Bu gece. Baban. Ne..." Kendini adamın parmaklarının izini kalçasında takip ederken yakaladı ve durdu. "Yanlış yaptı ama o hâlâ senin baban," dedi. "Ve eminim ki şu anki başarının bir kısmını onun sana ödettiği tazminatlara borçlusun."

"Tazminat mı? Oh, masumiyet." Tekrar sırt üstü döndü ve kollarını başının arkasında kavuşturarak pembe örtüye baktı. Banyanın kolları, yatak örtüsünün pembe ipek brokarıyla uyumsuz bir şekilde ön kollarını ortaya çıkarmak için geriye düştü. "Annemle babamın evliliği feshedilir feshedilmez -babamın ilk karısının bir yıl önce öldüğü, dolayısıyla annemizin hiçbir zaman yasal olarak onun karısı olmadığı kanıtlanınca- Bram, Isaac ve ben suçlular gibi okuldan alınıp Treyford Hall'a geri gönderildik. Annemizin orada olmasını bekliyorduk ama Miriam'la -kız kardeşim; o zaman dört yaşındaydı- bir yerlere kaçmıştı. Ev kapalıydı, birkaç yaşlı hizmetçiden başka hizmetçi yoktu ve bize söylenen tek şey, avukatların bizi yanlarına alacak bir kuzen aradıklarıydı."

"Ama baban?"

"Ondan bir daha haber alamadık."

"Oh, Joshua."

Hâlâ rahat görünüyordu ama sesi düz ve sertti ve kız onun gerginliğini hissedebildiğini düşündü.

"O büyük boş evdeki ilk gece... Ateş yoktu, ben de yakmaya çalıştım ama nasıl yakacağımı bilmiyordum," diye devam etti, hâlâ pembe gölgelikle konuşuyordu. "Teoriyi biliyordum ama pratiğim yoktu. O ana kadarki hayatım boyunca başkaları benim için her şeyi yapmıştı. İşte oradaydık, iki küçük kardeşim ve ben, hiçbir şeyimiz yoktu ve düşündüm ki - eğer bu ateşi yakabilirsem..."

Siyah saçlı bir gencin şömineye öylesine yoğun bir şekilde baktığını hayal etti ki, sadece onun bakışları bile şömineyi alevler içinde bırakabilirdi.

"Peki ya sen?" diye sordu.

Homurdandı. "O lanet çakmaktaşından bir kıvılcım bile çıkarana kadar saatler geçmiş gibi hissettim. Parmaklarım ağrıyıp uyuşana kadar defalarca vurdum. O zamana kadar ne kadar işe yaramaz olduğumu hiç fark etmemiştim. Ama evet, sonunda yakmayı başardım."

Bu sözler acı ve mizahtan yoksun bir şakanın can alıcı noktası gibiydi.

"Anlamıyorum. Eğer babanız size yardım etmediyse, evlatlıktan reddedilen üç çocuktan şu anda bulunduğunuz yere nasıl geldiniz?"

"Başka bir adam geldi," dedi sessizce. "Daha önce hiç karşılaşmadığımız ama bütün olanlardan öğrenen başka bir adam. Treyford Hall'a habersiz, davetsiz geldi ve kimse gelmediğinde kalıp bizimle bu konu hakkında konuştu ve yeni hayatlar kurmamıza yardım edeceğine söz verdi. Isaac daha on yaşındaydı ve donanmaya katılıp dünyayı gezmek istiyordu, Bram ise on iki yaşındaydı ve Hindistan'a gidip kaplan yakalamak istiyordu, ben ise..." Durakladı. "Zengin olmak istediğimi söyledim. O adamın bize hiçbir borcu yoktu ama yine de bize yardım etmeye geldi. Tanıdığım en iyi adamdı."

Gözyaşları gözlerini yaktı. Onları göz kırparak uzaklaştırdı. "Babam mı? Sana yardım mı etti?"

Ona olan borcun bu muydu?"

"Lanet olsun sana. Seni ağlatmak istememiştim."

"Ağlamıyorum." Yanağını dizlerinin üzerine koydu. "Benimle bu yüzden evlendin."

"Seninle evlendim çünkü benden seninle evlenmemi istedi ve ben de onun için her şeyi yapardım. Evlilik ve borçlardan bahsetmişken-"

Hay Allah. Ruh hali yine değişmişti.

"Yeterince geciktiniz Bayan DeWitt. Ödülümün zamanı geldi."

KEDİ GİBİ HAREKET EDİYORDU, tüm gücüyle, hiç çaba harcamadan, bir an sırt üstü yatıyor, bir an sonra önünde diz çöküyor, ellerini kalçalarına dayıyordu.

Cassandra onun pozisyonunu yansıtarak gizli, beklenmedik bir heyecan hissetti. Adam fiziksel büyüklüğü ve katıksız enerjisiyle onun devasa yatağını cüceleştiriyordu. Ona bakmaktan hoşlandığını fark etti. Onun uzun, zayıf şeklinden, koyu kırmızı ipekle örtülü geniş omuzlarının hatlarından hoşlanıyordu. Ondan yayılan sıcaklık hoşuna gitmişti. Gülümsemesinin hızlı parıltısı. O parıldayan kahve gözleri. Onun yoğunluğu. Odaklanması. Hatta onun karmakarışık değişkenliği. Bu rahatsız ediciydi ama kesinlikle iyiydi. Kadınlar şehvetten asla bahsetmezdi, bunun utanç verici olduğu öğretilirdi. Ama iyi bir şey olmalı, diye karar verdi şimdi, bunu itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdi.

Belki önce ona sarılırdı. Ya da öper. Bu güzel olurdu. Biri ona kendini özel hissettirmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Kadın bekledi. Parmaklarını kalçalarına ve odaya baktı. Eğer daha iyi bilmeseydi, onun da nasıl ilerleyeceğini bilmediğini söyleyebilirdi.

"Özür dilerim," dedi. "Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum." "Belki de önce ben gitmeliyim. Sana göstermek için."

Hayal gücü bunu canlandırmaya çalıştı ve isyan etti. "Nasıl ulaşabilirsin?"

Gözlerini kocaman açarak geri çekildi ve sonra öyle bir kahkaha attı ki yatak dizlerinin altında sallandı. "Yani senin üzerinde," dedi, hâlâ gülerek.

"Bana gülmeniz hiç adil değil. Siz erkekler kadınlardan masum olmalarını talep edip sonra da tam da istediğiniz gibi olduğumuz için bizimle alay edemezsiniz."

Bir elini yüzüne sildi, kahkahası bir iniltiye dönüştü. "Sizi temin ederim ki ulaşamıyorum. İnsan olmanın trajedilerinden biri de bu."

"İnsan olmanın bir başka trajedisi de kadınların bu tür şeyleri bilerek doğmaması," diye sinirli bir şekilde tersledi. "Eğer anlaşmamıza sadık kalmamı istiyorsan, bana gülmeyi bırakıp bir kez olsun iletişim kurmayı denemelisin."

"Bunu yapmak , değil mi?" "Bir anlaşma yapmıştık."

"tatlısın."

Ses tonu bir yaz öğleden sonrası kadar durgundu. Bir elini yavaşça kaldırdı, sonra parmak eklemlerini kızın yanağına dayadı, çikolatayı eritecek kadar sıcak bir dokunuştı bu. Adam parmak eklemlerini ileri geri, ileri geri hareket ettirdi ve kadın nefes alış verişini adamın ritmine uydurdu. Gözleri onunkileri aradı, yarı şaşkın, yarı... endişeli? Sonra bakışları kızın ağzına kaydı. Tekrar gözlerine. Ağzına geri döndü.

Ve düşündü: *Kocam şimdi beni öpecek.*

Gözlerini kapadı ve bekledi. Dudakları, okşaması kadar yumuşak ve sıcak olacaktı. Parmaklarını onun saçlarına dolayacaktı. Ve onları boynundan aşağı, omuzlarının üzerinde gezdirecekti. Avuçlarını göğsüne yayacaktı. Teni dokunulamayacak kadar sıcak olacaktı, bundan emindi ve vücudu sertleşecekti. Kalp atışlarını hissedebilirdi. Onun enerjisini hissedebilirdi. Ve adam da ona dokunacaktı. O boğucu okşayış yanağından boğazına, hatta belki de şimdi onun dokunuşu için haykıran göğüslerine doğru kayacaktı. O onun kocasıydı. Bu iyi bir şeydi. Bebekleri olacaktı. Kendi nefesini duydu ve susturmak için ağzını kapattı ama bir an sonra dudakları tekrar aralandı.

Bekliyorum. Bekliyorum. Onun için-

"Seni kızdırmak oldukça eğlenceli," dedi neşeyle.

Geriye doğru sarsıldı, gözleri fal taşı gibi açıldı ve kan beynine hücum etti.

"Benimle *alay* mı ediyordun?" Adamın elini yüzünden uzaklaştırdı. "Ben doğru olanı, onurlu olanı yapmaya çalışıyorum ve sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Korkarım öyle."

İpekten bir girdapla yanından atladı ve bir gümbürtüyle yere indi. döndü, geceliği bacaklarına dolandı, bu yüzden kendini kurtarmak için tekmelemek zorunda kaldı. Adamın kötü yüzünü pençelemek için yatak örtülerini kavradı.

"Bunu yapmamı hiç istemedin mi?"

Sırıttı. "Hayır."

"Bunca zamandır bu konuda endişeleniyordum ve diğer kadınların kocalarıyla yapıp yapmadığını merak ediyordum ve sen... Sen... seni şeytan!"

"Bayan DeWitt, yapmadınız!" Banyanını omuzlarına yerleştirdi, gözleri kocaman açılmıştı ve gülüyordu. "Rutin sırasında kibarca sohbet ederken, tüm çiftleri hayal ettiğinizi mi söylemek istiyorsunuz?"

"değil! Ve ne hayal edeceğimi bile bilmiyorum ama..." "Oh, çok tatlısın!"

Canavar adam yine ona gülüyordu.

Dizlerinin üzerinde doğruldu, tam yatağın kenarındaydı ve ona doğru hamle yaptı ama adam yana doğru dans ederek yoldan çekildi.

"Seni iğrenç-" Tekrar vurdu. Adam yine kaçtı. Ve güldü. "-Kötü-"

Başka bir hamle, başka bir kaçış, başka bir kahkaha.

"-Kötü-" Bir yumruk daha, bu sefer daha sert, daha hızlı ve adam öne atılıp onu sabit tutmak için kollarından tutmasa yataktan düşecekti.

Ve onu tutmaya devam etti, nazik ama sıkı, şaşkın görünüyordu.

"Ben bunların hepsi ve daha fazlasıyım ama sen bunu zaten biliyorsun," dedi. "Neden bu kadar üzgünsün?"

"Ben sadece doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Bunun için benimle alay etmemelisin." Kadın ondan uzaklaştı. "Bu hiç hoş değildi."

"Güzel mi?!" Geri çekildi. "Hangi takımyıldızının altında benim *iyi* biri olduğumu hayal ettin?"

"Babam senin iyi bir adam olduğunu söyledi. Dammerton Dükü de iyi bir kalbin olduğunu söyledi. Ve Bay Newell dedi ki-"

"Merhamet. Saflık! *Kibar* olduğum için mi zengin oldum sanıyorsun? *Kibar* olduğum için mi o havalı arkadaşların bana kur yapıyor sanıyorsun?" Güldü, acı ve neşesiz bir sesle. "Çoğu bana katlanamıyor ama benden de uzak duramıyorlar ve bunun, sevgilim, *kibar* olmakla hiçbir ilgisi yok. O yüzden sana karşı nazik olabileceğim gibi aptalca bir düşünceyi aklından çıkar ve Tanrı aşkına romantik fikirlere kapılma."

Kadın ona bön bön baktı. "Sana aşık olabileceğimi düşünecek kadar kibirli misin?"

"Az önce seni öpmemi istedin."

"Yapmadım!" diye yalan söyledi, yanakları yanıyordu. "Seni küstah, çekilmez şeytan! Senden hiçbir şey istemiyorum. Kadınlarının yanına dönüp onlara o şeyi yaptırabilirsin."

"Belki de yaparım. Çünkü benden asla *kibar* olmamı beklemiyorlar ve her şey bittiğinde-" Sesi gergindi ve her kelimedede daha da yükseliyordu. "-Ben onlardan ayrılıyorum, onlar da benden ayrılıyor ve bana uslu durmam için dırdır etmiyorlar, evimi işgal etmiyorlar ya da hayatımı altüst etmiyorlar!"

"Hayatımı altüst ediyorsun." Arabella'dan bir numara ödünç aldı: Çenesini kaldırdı ve uzaklara baktı. "Artık gidebilirsiniz."

", değil mi?" "Seni tutmama izin verme."

Tabii ki, çekilmez aykırı bir canavar olduğu için daha da yaklaştı. "Bunu biliyorum," diye hırladı. "Bu *kibarca* 'Git buradan' demek."

"Bunu çok duyuyor olmalısınız."

"Öyleyse söyle. Bana söyle." Adam kızın yüzünü okşadı ve kız onun aldatıcı ellerine lanet etti, çünkü adam iğrenç bir canavar olmasına rağmen dokunuşu ilahiydi. "Eğer seni öpersem, bana gitmemi söyler misin?"

Başparmağını dudaklarına götürdü ve kadının omurgasından aşağıya bir zevk dalgası gönderdi. Adamın gözlerinin karardığını gördüğünü hayal etti. Ona yine gülecekti. Haksız değildi; Arabella ve Lord Hardbury, Harry ve Leydi Bolderwood gibi çiftlere bakıp asla sahip olamayacağı şeylere karşı korkunç, beyhude bir özlem duyduğu için aptalca fikirlere kapılma riski vardı.

Çekingen bir el ile adamın saçlarını okşadı, parmaklarını saçların içine soktu. Saç gülünç derecede yumuşak ve o asla ona dokunmamalıydı . Ama

O asabiyetin, o vahşi canlılığın, o kabalığın altında bir yerlerde nazik, şefkatli bir adam saklıydı.

"Hâlâ çok kızgınsın," diye fısıldadı.

Başı geriye, kadının ulaşamayacağı bir yere gitti.

"Ben ne?" "Babanla, benimle, hepimizle."

"Ne kadar saçma." Geriye sıçradı ve ellerini sallayarak etrafta volta attı.

"Kızacak kadar umurumda değil."

"İçten içe kızgın."

"Bana ne hissettiğimi söylemeyi

bırak." "Sorun değil.

Anlıyorum."

"Hayır. Anlamıyorsun." Adam ilerledi, kızın üzerine yürüdü. "Hiçbir şey anlamıyorsun."

"Joshua..."

Birinin kendisi için yapmasını arzuladığı gibi onu yatıştırmak, rahatlatmak için ona uzandı ve adam hızlı ve öfkeli bir şekilde dönüp gittiğinde neredeyse ona tutunacaktı ve eli cüppesine takıldı. Adam kendi momentumunun gücüyle hareket etmeye devam etti ve kadın elini bırakamadı ve bağlar çözüldü. Kasırga durdu. Adam dondu kaldı, yüzü ona dönüktü, cübbesi açıldı.

Uyardığı gibi, altı tamamen çıplaktı. Oh, Aziz Sebastian!

Cassandra gözlerini kaçırmadan baktı: o göğüs, düz meme uçları, kaburgalar, zayıf bel, saç izi ve onun...

Onun... ona ne diyordu?.. erkekliği. Göbeğinin karşısında dik duruyordu, teninden daha koyu renkteydi, onun kadar büyük, öfkeli ve talepkârdı. Kalbinin çarpıntısıyla koyu renk saçların, zayıf kalçaların, kaslı uylukların ve sıcaklığın farkına vardı, gözleri vücuduna acil bir mesaj gönderirken ve vücudu yeni keşfedilen bir ihtiyaçla zonklarken içine dolan, havasını alan sıcaklık.

"Yeterince gördün mü?" Adamın sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi ve kızgın mı, eğleniyor mu yoksa tamamen başka bir şey mi olduğunu anlayamadı. "Eğer sikime bakmak istiyorsan, karıcığım, sadece sormalıydın."

Gözlerini kapadı, iki elini gözlerinin üzerinde kavuşturdu. Karanlık yardımcı olmadı: Onu hâlâ görebiliyor, hâlâ hissedebiliyordu. Bir yıl, bir on yıl, bir yüzyıl sonra, "Ve ben kızgın değilim, lanet olsun sana," diye mırıldandı ve hava hareket etti, kapı çarptı ve kadın yine yalnız kaldı.

Cassandra yavaşça ellerini indirdi ve yatak örtüsünün içine soktu, vücudunun hâlâ erkeği arzulayan kısımlarına dokunmak için duyduğu günahkâr dürtüye direndi. Oda çok boştu ve zemin binlerce mil uzaktaydı ve artık kendini tanımıyordu.

Yataktan fırlayıp kapıya yöneldi ama eli mandalın üzerinde donup kaldı. Eğer onun odasına girerse, ne yapacaktı? Kollarını ona dolayacak, ona sarılacak, onun da kendisine sarılmasını sağlayacaktı.

Eğer kız onun odasına girerse, kaba bir şeyler söyler, onunla alay eder, onu geri çevirirdi.

Bunun yerine ayağa kalktı ve sakın bir nefes aldı, sonra yazı masasına gitti ve bir not yazdı: "Sevgili Leydi Treyford," diye yazdı.

BÖLÜM 9

O lanet kadının evini ele geçirmesi yetmemişti. Şimdi zihnini de ele geçirmişti.

Ertesi gün Joshua kendini Şehir'deki toplantılar ve rıhtımdaki teftişlerle meşgul etti -karısıyla karşılaşmayacağından emin olduğu yerler- ama her anı onun görüntüsü tarafından işgal edildi.

Elini okşuyor. Çıplak vücuduna bakarak.

Öpücüğünü beklerken, gözler kapalı, dudaklar ayırık. Çok baştan çıkarıcı.

Dün gece onun odasına gitmek aptalca, *aptalca*, aptalca bir fikirdi. "Zararsız bir eğlenceden başka bir şey değildi," demişti kendi kendine ve bu yalana inanacak kadar aptaldı.

Akşama kadar nasıl olduysa aklını kaybetmemişti ve çalışma odasına yerleşip temizlikle ilgili bir rapor hazırlarken Das da lojmanına dönmeden önce günün yazışmalarını taradı. Joshua güvende olmalıydı -Cassandra arkadaşlarıyla dışarıdaydı- ama sayfadaki kelimeler daha beynine ulaşmadan anlamsızlaştı.

Çünkü beyni *onunla* meşguldü: gözlerindeki acı, ellerindeki şefkat, yanağındaki yumuşaklık.

Bu asla olmadı. Hiçbir zaman. Hayatındaki tek kesinlik, işine odaklanıp dünyayı dışlayabilmesiydi. Oysa Cassandra... O kadar misafirperver, onurlu, cesur, şefkatli ve -kendini beğenmiş biriydi ki- beynine sızmıştı. Kendini çok beğenmiş, onu tanıdığını sanıyor, ona kendini tam bir gibi hissettiriyordu. Kötü bir alçaktı, değil mi, çünkü o da bir insandı. Aptalca, kaba şeyler yaptı. Hatalar yaptı. Oysa o çok kanlıydı.

Mükemmeldi, değil mi? Asla yanlış bir şey yapmadı, dilinin kontrolünü kaybetmedi, hislerini terk etmedi ya da duygularının onu alt etmesine izin vermedi.

Onu öpebilirdi.

Onu öptü, o aptal geceliği, çirkin yatak ceketini ve uyumak için ihtiyaç duyduğu diğer her şeyi çıkardı. Onu öptüm, pembe yatak örtüsünün üzerine, pembe tentenin altına yatırdım ve pembe-

"Liverpool'a gitmemiz gerek," dedi Das'a. Sandalyesinden sıçradı, ateşe doğru yürüdü, maşayı kaptı ve kömürlere saptı. "Hâlâ Putney'nin rakiplerle olan sorunu çözmesine yardım etmeliyiz. Yarın yola çıkabiliriz."

Çok açık bir çözüm, gerçekten.

Planladığı gibi o paketi Liverpool'a götürseydi, bunların hiçbiri olmayacaktı. Hayatını eski haline getirmesi gerekiyordu, ki bu tam da istediği şeydi. Kadının bunu bozmasına izin vermekle dikkatsizlik etmişti. Yıllarca böyle devam edebilir, seyahat edebilir, ticaret yapabilir ve çalışabilirdi. Yıllarca, yıllarca ve yıllarca.

Yıllar.

Ve yıllar.

Ve yıllar.

"Putney kendisi tamir etti," dedi Das dalgın bir şekilde, incelediği kâğıtlardan başını kaldırmadan.

"O ne?"

"Mektup orada."

Das onu almak için hiçbir şey yapmadı. Muhteşem. Das bile garip davranıyordu.

Joshua bıraktı, mektubu aldı ve taradı. Lanet .

Putney bir çözüm bulmuştu. İyi de bir çözüm.

"Neden gidip tamir etmek zorunda kaldı ki?" diye mırıldandı.

"Liverpool ve Manchester'da Olan Her Şeyden Sorumlu Sekreteriniz."

"Huh."

Das hâlâ başını kaldırmadı. Joshua hızlı adımlarla ateşe döndü, bir kütük daha attı, kıvılcım yağmurunun ve alevlerin sıçramasının tadını çıkardı.

"Birmingham, o zaman. Birmingham'da her şey her zaman mantıklıdır. Londra'da yapacak yeterince işim yok."

"Korkarım Londra'dan ayrılmak için iyi bir zaman değil."

"Sakın bana Bayan DeWitt'i terk etmemem gerektiğini söylemeyin. O kendi başının çaresine bakabilecek durumda ve bana benden daha fazla ihtiyacı yok."

ve açıkçası, son iki yıldır mükemmel bir şekilde bir arada yaşıyorduk ve o gelip her şeyi bozana kadar her şey son derece tatmin ediciydi."

"Size karşı yasal bir işlem başlatıldı. Lord Bolderwood tarafından."

Joshua Das'ın elindeki kâğıtlara baktı. Das ayağa kalktı, dudakları büzülmüştü, alışılmadık derecede gergindi.

"Hâlâ şu aptal Baltık meselesiyle mi ilgili?"

"Hayır, efendim. Lord Bolderwood sizi suç teşkil eden bir konuşma yaptığınız için dava ediyor."

DAS konuşkan bir adamdı ve kendini iyi ifade ediyordu ve bu özellikle karmaşık bir cümle değildi, ama kelimelerin tek tek anlamlı olduğu ama bütünün anlamının beyninden kaçtığı cümlelerden biriydi. Joshua anlayıp anlamadığını görmek için cümleyi zihninde tekrar gözden geçirdi.

Suçlu konuşması. Zina. Yine de beyni isyan etti. Evet, o masum değildi. Evet, Londra'da isteseler bu suçlamayı yapabilecek dört beyefendi vardı, ama yapmadılar, çünkü evliliklerinde eşlerinin seçim yapmasına izin verdikleri bir aşamaya gelmişlerdi ve Joshua bundan önceden emin olmuştu, çünkü yasak onun için cazip değildi, oysa verimlilik ve iyi planlama cazipti.

"Lord Bolderwood'un karısıyla kongre mi?" dedi sonunda.

Das rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Söz konusu 'konuşmayı' suç haline getiren de bu."

"Bu çok saçma. Leydi Bolderwood'la yattığım için bana dava mı açıyor?" Güzel saçlar-Bilen bir sırıtış-Sinsi gözler-Hoşnutsuz-Neşesiz. "O kadına hiç dokunmadım."

"Elli bin pound tazminat talep ediyor, ah..." Das ifadeye baktı. "Alıntı yapıyorum, 'mülkünün izinsiz kullanımı'."

"Küstah köpek. Ben, tırnak içinde, 'yetkili' olsam bile onun, tırnak içinde, 'mülkünü' 'kullanmazdım'. Bana elli bin *ödense* bile."

Bolderwood son zamanlarda hayatında çok fazla öne çıkmıştı. St. James'te karısıyla ilgili bir saçmalık yüzünden onu yumruklamıştı. Karısının Featherstone'un partisinde bir sivrisinek gibi uçuşması. Isaac'in yaklaşan intikam uyarısı.

Ah.

"Bunu bir süredir planlıyorlardı," dedi.

Şimdi doğru düzgün düşünerek volta atıyordu; Das, her zamanki gibi, fırtınasının içindeki sakindi.

"Bu..." Parmaklarını şıklattı, etrafında döndü ve ellerini çırttı. "Evet, işte bu. Parayı kaybetti, daha fazlasına ihtiyacı vardı, almak için çaresizdi, beni suçladı - Durumu ne kadar kötü, öğrendiniz mi?"

"Kötü. Namus borçları ve tefeciler de dahil olmak üzere otuz bin civarında bir borç."

"Suç davalarındaki ödüller giderek artıyor. Birkaç hafta önce bir dava vardı."

"Şu Evans denen adam, Leydi Oliver ile olan ilişkisi yüzünden Lord Oliver'a yirmi bin dolar tazminat ödemeye mahkûm edildi."

"Evans bunu karşılayamaz ama ben . Ve benim bir ünüm var. Ve ben ait olduğu yerde kalmayan zengin bir sonradan görmeyim ve jüri buna gücenebilir."

Masasının üzerindeki çiçekler onu suçlarcasına bakıyordu. Daha dün Cassandra, zevk ve neşeden söz ederken o maharetli elleriyle onları yeniden düzenlemişti.

"Bu iğrenç bir şey," dedi. "İğrenç, aşağılık ve tiksindirici." "Mahkeme duruşması iki hafta içinde."

"O kadar yakında." Tekrar adımladı, düşünüyor, hesaplıyor, inanmıyordu. "Bu salak bundan nasıl kurtulacağını sanıyor? Duruşma demek kanıt sunmak demek ve ortada kanıt falan da olmayacak çünkü böyle bir şey hiç olmadı."

Ağzını ekşi bir tat doldurdu. Çok sayıda rakibi ve rakibi vardı. Hatta düşmanları. Başarıyla birlikte geliyorlardı. Her zaman ters giden bir şeyler, onu alt etmeye çalışan birileri vardı; bu onu heyecanlandıran ve günlerini dolduran şeyin bir parçasıydı.

Ama bu çok kişiseldi. Das tek kelime etmedi.

"Kadına hiç dokunmadım, Das."

Das'ın ne düşündüğü umurunda değildi. "Dokunmadım," dedi.

Ve Das bir kez başını salladı.

Joshua saate baktı. "Cassandra bir baloda ve saatlerce eve gelemeyecek. Sabah ona söylerim. Sen de eve gidebilirsin. Bununla yarın ilgileneceğim."

Das'ı giriş holüne takip etti, eldivenlerini ve paltosunu giymesini izledi, sadece Cassandra'yı önceki gece olduğu gibi gördü, üzgün olduğunu umursadı, onu üzdüğünü umursadı. Dudaklarını ayırmış, öpücüğünü bekliyordu.

"Bu gece bunu duyabileceğini , değil mi?" dedi. "Bolderwood'un ne kadar ihtiyatlı davranmak istediğine bağlı."

"Karısı hakkında yalanlar söylüyor, tedbirli olmak isteyecektir." Cassandra bir zamanlar Bolderwood'la nişanlıydı. Oh, lanet olsun. Ne karmaşa ama. Fırsatını bulmuşken onu öpmeliydi. "Ama zaten bana umursamadığını söyledi."

Das şapkasını elinde çevirerek durakladı. Konuşmaya başladı ama bir uşak ön kapıyı açınca durdu.

Akşam havası, yaklaşan bir arabanın sesini taşıyarak içeri girdi. Yukarı çekiyorum. Kapı açılıyor. Kapanıyor. Sesler. Ayak sesleri. "Pekala," dedi Das. "Şimdi öğrenmek için bir şansın var."

BİR SONRA, Cassandra mavi gece elbisesi ve kadife peleriniyle iç açıcı bir şekilde kapıdan içeri adım attı. Ama Cassandra onu görünce kısa bir süre durunca keyfi kaçtı.

Gözleri buluştu, tutuştu. Joshua kendini bir gece önceki kadar çıplak hissetti. Sonra odak noktası değişti ve Joshua'nın tam içinden bakarak koridora doğru ilerledi.

"İyi akşamlar, Bay Das." Hoş bir baş sallama ve gülümsemeyle. "Ve Bay DeWitt." Soğuk bir tonda ve bakışlarını kaçırarak.

"Demek duydunuz."

"Umurumda değil," dedi. Ona bakmadan pelerininin boğazındaki kopçasına uzandı. "Beni duyuyor musunuz, Bay DeWitt? Umurumda değil. Zerre kadar. Zerre kadar. Zerre kadar."

Genelde becerikli olan parmakları tokayı çözmeye çalışıyordu. Pelerin omuzlarından geriye doğru kayarak pürüzsüz üst kollarını ve göğüslerinin kabarıklığını ortaya çıkardı.

"Bırakın ben yapayım," dedi.

Sanki kötülüğü uzaklaştırmak istercesine iki avucunu da ona doğru kaldırdı. Adam uzak durdu. Eldivenlerini çıkarıp bir elinde topladı. Belki de onlarla onun suratına bir tokat atmak istiyordu. Biri böyle bir şey yaptığında

onur. Onu dışarı çağıracaktı. Ertesi sabah şafakta buluşacaklar, yirmi adım yürüyecekler ve kadın onu vuracaktı.

Tabii ki umurunda olmaması dışında.

Eldivenleri masanın üzerine fırlattı ve bir gece önce elini okşayan parmaklarıyla tokaya tekrar acımasızca saldırdı.

"Kız kardeşlerimi ve annemi önemsiyorum. Arkadaşlarımı, evimi, domuzlarımı, güllerimi, kedimi." Toka çözüldü. Pelerin kadının omuzlarından kaydı ve adam ona uzandı, ama kadın pelerini ondan uzaklaştırıp uşağın eline verdi, uşak da pelerini kapıp kaçtı. "Sen ya da yaptıkların umurunda değilsin."

"Açıklayabilir miyim?"

Merdivenlere doğru süzölmeye ve ondan uzaklaşmaya başlamıştı bile. Gece elbisesi bacaklarının etrafında dönüyordu, daha önce hiç görmediği ve asla görmeyeceği bacakları. Saçları karmaşık bir düzen içindeydi ve dallar ensesinden aşağıya doğru sarkıyordu. O saçları asla açık göremeyecekti; şimdiye kadar bunu ne kadar istediğini fark etmemişti.

Bir ayağı alt basamaktayken durdu ve ona baktı. Duvardaki mum, buz gibi tavrına tezat oluşturacak şekilde saçlarındaki ateşi yansıtıyordu.

"İngiltere, Fransa ve Çin'deki her kadınla yatman umurunda değil."

"Cassandra, yemin ederim hiç-" "İyi geceler, Bay DeWitt. Bay Das."

Merdivenlerden yukarı çıktı ve gözden kayboldu.

"Duydun mu Das?" Joshua boş merdivenlere baktı ve buzla kaplı olmamalarına hayret etti. "Umurunda değil. Zerre kadar, zerre kadar ya da bir nebze bile."

"Ah... Ben şimdi eve gidiyorum," dedi Das.

Joshua hâlâ merdivenlere bakıyordu ve onun gittiğini neredeyse hiç duymamıştı.

Cassandra yatak odasında tek başına halının üzerinde dönüp duruyordu, gecelik şapkası elinde buruş buruş olmuştu. Yatmak için hazırlanmış ve hizmetçisini göndermişti, çünkü başka ne yapacağını bilmiyordu. Ama uyumak için çok erkendi, elleri dikiş dikemeyecek kadar titriyordu ve beyni okuyamayacak kadar uyuşmuştu.

Keşke şimdi Sunne Park'ta olsaydı. Akşam yemeğinden sonraki bu saatlerde hepsi salonda olurdu. O, Lucy ve Emily, Emily'nin oyunlarından birini, belki de Romeo ve Ophelia'nın Arden Ormanı'na kaçtığı oyunu canlandırabilirlerdi. Ya da Müzikal Sihir veya Kurdeleler gibi oyunlar oynarlardı ve Lucy en korkunç mağlubiyetlerde ısrar ederdi. Ya da şarkı söylerler, yeni bir şarkının armonisini denerler, annem de katılır, Bay Twit de piyanonun üzerine atlar ve kucaklanana kadar tuşların üzerinde tepinirdi.

Umurunda değildi. Umurunda değildi.

Yatak gözünün köşesinde belirdi. Joshua orada uzanmış ve çocukluğu hakkında konuşmuştu. Pijamalarına gülmüş, onunla acımasızca dalga geçmiş ve yüzünü okşamıştı ve tüm bu zaman boyunca şunu biliyordu-

Şeytan!

Cassandra gece şapkasını bir kenara fırlattı. Odasından çıkıp merdivenlerden indi ve adamın çalışma odasına daldı.

Şeytan ateşin yanında oturuyordu, alışılmadık bir şekilde hareketsizdi, bu yüzden kapıyı çarpmayı ihmal etmedi. Adam başını çevirmekten, kaşlarını küstahça kaldırmaktan ve sandalyesine geri yaslanmaktan başka ne yaptı?

Bir hanımefendi ayaktayken bir beyefendi oturmaz, bunu ona söyleyebilirdi ama neden zahmet etsin ki? Bir centilmen ceketini ve kravatını mobilyaların üzerinde bırakmaz. Bir centilmen bayanların önünde küfür etmez. Bir centilmen, karısının eski nişanlısıyla kaçan kadınla yatmaz.

Kanının yükselmesi dilini çözmekle tehdit ediyordu. Hayır: Dramatizm ya da tiyatro, öfke nöbetleri ya da tiratlar için biri değildi. Kız kardeşleri canlı, tutkulu olanlardı. Cassandra sakin, mantıklı ve pratikti.

Bu gece sakin ve mantıklı olacaktı.

"Açıklayacaksın," dedi, her heceyi abartılı bir netlikle söyleyerek.

"Umurumda değil demiştin."

"Dünyadaki kadınların yarısıyla yatsan, diğer yarısı da seni izlese umurumda olmazdı." Sesi yükseldi. Titrek bir nefes aldı. Sakin. Mantıklı. "Ama neden o? Neden o?"

Uzun bacaklarını önüne uzattı ve bileklerini çaprazladı, ateş çizmelerinin parlaklığında yansiyordu. Ne cüretle bu kadar rahat davranırdı? O kadınla yatmaya nasıl cüret eder?

Harry, tatlım... Kocanın aşırılıkları... Bay'dan bahsetmemeliyiz.
DeWitt.

"Neden bu kadar rahatsız oldunuz, madam?" dedi. "Değerli itibarınız yüzünden mi? Yoksa Bolderwood'a hâlâ aşık olduğunuz için mi?"

"Çünkü o benim hayatımı çaldı! Gerçek bir kocam olacaktı. Çocuklar. Ama o bunu anladı, ben de *seni* anladım!"

Tek bir hareketle ayağa kalktı. Ayağa kalktı. İyi oldu: Bu, onun taşaklarına tekme atmasını kolaylaştıracaktı ve o zaman onları tekrar çıkarmadan önce iki kez düşünecekti.

"Aklına geldi mi?" diye söze başladı ama kadın dinlemedi.

Garip bir şekilde titreyen uzuvları üzerinde ilerledi, işkence gören zihni onun *Phyllis*'i öptüğü, güzel dudaklarını *Phyllis*'in zehirli ağzına bastırıldığı görüntülerle doldu ve damarlarındaki coşku kafasına hücum ederek dilini kontrol altına aldı.

"Dün gece orada durup kibarca gülümsemek zorunda kaldım, o ise seninle sadece paran için evlendiğime dair küçümseyici yorumlar yaptı-"

"O ne?"

"Ve Harry ile nasıl gerçek bir aşk yaşadığını-" "Yani *Harry*, öyle mi?"

"-Ben de gayet memnun olduğumu söylüyorum ve tüm bu süre boyunca bana gülüyordu, çünkü sadece nişanlımla evlenmekle kalmamış, kocamla da yatağa girmişti!"

"Yalan söylüyorlar. Ona hiç dokunmadım."

Adam ona doğru bir adım attı ama kadın etrafından dolaşarak koltuğun kalkanının arkasına geçti. Koltuğun süslü parmaklıklarını iki eliyle kavradı. Kelimeler ağzından dökülmeye devam ediyordu ve tek yapabildiği dayanmaktı.

"Komik olduğunu düşündün, değil mi? Zavallı küçük terk edilmiş gelin, küçük sadaka vakası. Ona bir iyilik yapalım ve onunla evlenelim çünkü Tanrı biliyor ki başka kimse evlenmeyecek. Ama neden ona bir şaka yapmayalım ki? Dalga geçmeyi seviyorsun."

"Bunu ben yapmadım."

"Ya da belki yuvalarına küçük bir guguk kuşu bırakmayı düşündünüz? Gelecek için ne güzel bir kahkaha: Karımın eski nişanlısının oğlumu büyüttüğünü görelim!"

"Lanet olsun sana!"

Adam ona doğru atıldı ama kadın geriye doğru sıçradı, parmakları hâlâ sandalyenin üzerindeydi. Kadın tökezleyerek duvara çarparken sandalye de arkasından geriye doğru yuvarlandı,

ve halının üzerine düşerken çoraplı ayaklarını ezmekten kıl payı kurtuldu.

"Uzak benden! Dokunma bana! Senden nefret ediyorum!"

Adam donakaldı, kollarını hâlâ uzatmış halde neredeyse komik bir şekilde duruyordu ve kadın onun gözlerinden acının süzüldüğünü gördüğünü sandı. Sonra dönerek uzaklaştı, kafese kapatılmış bir hayvan gibi odanın bir ucundan öbür ucuna, bir boydan bir boya yürüdü ve tekrar geri döndü. Cassandra kürek kemiklerini duvara dayamış, hava almak için çırpınıyor, sırtından aşağı süzülen soğuk terin iziyle titriyordu.

Senden nefret ediyorum, demişti. O asla böyle şeyler söylemezdi. O öyle biri değildi. O her zaman sakın ve mantıklı biriydi; ailesinin onun böyle olmasına ihtiyacı vardı.

"Lucy'ye dönüşüyorum," diye mırıldandı. "Bana yaptığın şey bu. Beni Lucy'ye dönüştürdün."

Odanın diğer ucundaki adam onu dikkatle izliyordu. Teni alışılmadık bir utançla karıncalandı.

"Özür dilerim," dedi. "Bana ne oldu bilmiyorum."

"Özür dileme." Konyak sürahisine doğru ilerledi ve bardak şingirtısı eşliğinde bir kadeh doldurdu. "Sinirliydin, içini döktün ve sandalyeden başka kimse zarar görmedi."

Zavallı sandalye. Sert sırtının üzerinde, bacakları çaresizce havaya dikilmiş halde zavallı görünüyordu.

"Oturun. Ben getiririm." Brendisini tek bir yudumla geri attı ve biraz daha doldurmaya başladı.

Uyuşuk bir halde, devrilmiş sandalyenin karşısındaki küçük kanepeye tünedi, çıtırdayan ateş bacaklarını ısıtıyordu. Adamın iki dolu fincanı küçük masaya taşımamasını izledi. Sonra tek bir kolay hareketle ağır sandalyeyi ayaklarının üzerine geri koydu, kendini içine attı ve çenesini aralarındaki konyağa doğru salladı.

"İç," dedi.

"İçki içmediğini sanıyordum."

"Genelde yapmam. Düşünmemi engelliyor."

"Diğer erkekler aldırıyor gibi görünüyor."

"Diğer erkekler başlangıçta o kadar iyi düşünmezler. İç şunu. Şoka, deliliğe ya da sana her ne oluyorsa ona iyi gelmesi gerekiyor."

Bir bardağı kaldırdı, elinde tarttı. "Kızmaya hakkım olmadığını mı düşünüyorsun?"

"İstediğin kadar kızgın ol. Ama bu sefer yanlış bir şey yapmadım."

Konyağı kokladı. Dumanlar burnunu gıdıkladı. Lucy'yi, içtikten sonra ne kadar canlı olduğunu, ayağını bardağa nasıl kestiğini ama hiç acı hissetmediğini hatırladı.

"Ağrıyan bir baş, ağrıyan bir kalpten daha iyidir," diye mırıldandı. "Şerefte."

İlk yudum geri tepmesine neden oldu ama tekrar denedi. Şaraptan farklıydı, içini ısıtıyordu. Belki ellerini de ısıtırdı. Elini tuttuğunda onun eli kendisinininkinden çok daha sıcaktı. Bunun nedenini merak etti. Tekrar yudumladı.

"Leydi Featherstone," dedi aniden. Gözlerini ateşe dikmiş, çenesini elinin üzerine dayamıştı. Ateşin ışığı profiline hatlarını okşuyordu. "Leydi Peter Elton. Bayan Westley. Leydi Harrington. Neredeyse Leydi Yardley olacaktı ama siz gelince buna bir son verdim."

Olamaz. Tanrım, bilmek istemiyordu. Brendisini yudumladı ve tekrar. Üç, dört, beş kez. Adı geçen her kadın için bir kez. İlgisiz olduğunu iddia etmişti. Ve kayıtsızdı. Öyleydi. Sadece...oydu.

Başını ona doğru çevirdi, çenesi hâlâ elinin üzerindeydi. Bu ışıktaki gözleri neredeyse siyahtı.

"Üç yılda dört kadın. tek bir Bolderwood bile yok." "Peki ya ondan önce?"

"Ondan önce evliydim ve sadıktım." İçini çekti ve başını sandalyeye yasladı. "Evlendiğimizde on dokuz yaşındaydım ve Rachel yattığım ilk kadındı. Neredeyse altı yıl evli kaldık ve bu süre boyunca sadık kaldım ve sadık kalmamak aklımın ucundan bile geçmedi. Yani... neden başka birini isteyeyim ki? Rachel vardı. Ve sonra Rachel olmadı ve bazen istedim ki..."

Gözlerini tavana dikmiş, onun asla gidemeyeceği bir yerde kaybolmuştu. Belki de meşgul olmak onun için de her zaman yeterli olmuyordu.

"İlk karına sadıktın, ama bana değil."

"Sen benim karım değilsin," dedi. "Biz sadece birbirimizle evliyiz."

"Anlıyorum. Oldukça."

Sadece ismen bir evlilik. Şikayet edemezdi: Bu adam da onun kocası gibi hissetmiyordu. Ayrı yaşamaları daha iyiydi. Onun öpücüğünü, hatta bebeğini istemek bir şeydi, ama onu hayatında hayal etmek bambaşkaydı. Özlemi onun için değil, kaybettiği ve asla sahip olamayacağı şey içindi.

Bir yudum daha konyak, sonra: karısı için. Hayır. Altı tane. Rachel'la evli olduğu, onu sevdiği ve ona sadık kaldığı her yıl için bir tane. Karısı sadakatten söz etmişti ve adam onunla alay etmişti ama bir zamanlar o da buna inanmıştı.

"Hepsi biliyor: kocalar, karılar," dedi yine ateşle konuşarak, o altı yudumdan üçüncüsünü alırken. Bacaklarını oynattı, enerjisi asla uzun süre donuk kalmıyordu. "Aile, mülk ya da geçici bir cazibe için evleniyorlar ve kur yapma o kadar sınırlı ki birbirlerini neredeyse hiç tanımıyorlar ve erkeklerin aile soyunu devam ettirecek birine, kadınların da onlara bakacak birine ihtiyacı var ve bir kez evlendin mi, ondan kurtulmak neredeyse imkansız. Yani görevlerini yaparlar ve sonra... Eğer iki insan birbirlerine derinden bağlıysa, bu bir şeydir. Ama değilse... İnsanların hayatları evlendiklerinde sona ermez. Evlilik insanları, insani duygu ve arzuların kaosundan mucizevi bir şekilde kurtulan küçük bez bebeklere dönüştürmez."

Son yudumu aldı. Artık durmalıydı. Brendinin ne tuhaf bir etkisi vardı. Sanki dizleri uçup gidecekmiş gibi. Kendini önce dizlerini havaya kaldırırken hayal etti, böylece baş aşağı asılı kaldı, geceliği başının üzerinden kaydı, vücudunu açıkta bıraktı ve yüzünü örttü.

Onun çıplak vücudunu, onunkini bulduğu kadar ilginç bulur muydu? Muhtemelen bulmazdı. Zaten beş kadın daha görmüştü. En azından. Bunu bilmek istemiyordu. Bayanlar böyle şeyleri bilmek istemezdi ve o bir bayandı. Onun vücudunu tekrar görmekle ilgilenebilirdi. Bu nasıl olabilirdi? Onun vücudunu görmek istiyordu ama onu kocası olarak istemiyordu. Ne kadar kötü ve ahlaksızdı. Bilse nasıl gülerdi.

"Annemle babam birbirlerine çok aşıklardı," dedi. "Sürekli gülüyor ve öpüşüyorlardı. Birlikte olmaktan keyif aldıklarını görebiliyordunuz. Birbirlerine her zaman sadıktılar." Pencerenin dışından bir at arabası geçti, bir adam seslendi. Joshua duyulur şekilde sessizdi. "Beni saf sanıyorsun."

"Hepimiz bir zamanlar saftık. Bunu aşacaksın."

"Sanırım şu anda yaptığım da bu."

Bardak dudaklarındaydı ve durması gerektiğini hatırladı. İki yudum daha: Annesi ve babası için birer tane.

"Bir gün buna sahip olacağımı düşünmüştüm," dedi. Oysa evliydi ve kocası yoktu. "Tüm hayatım önümde uzanıyordu ve ben onu yaşamak için sabırsızlanıyordum. Sonra bir gün babam bir mektup aldı.

Harry'nin kaçışını ve geleceğimin yok oluşunu. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun?"

Cevap yok. Çıtırdayan alevlere baktı. Ayaklarını altındaki koltuğa çekti, geceliklerini dizlerine doladı.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki sonunda konuştuğunda kadın yerinden sıçradı.

"Bunun boşluğa bakmak gibi bir şey olduğunu hayal ediyorum," dedi. "Her gün kalkıp o boşlukla yüzleşmeniz ve kaybettiğiniz kişinin yasını tutarken bile başka bir gelecek yaratmaya gerekiyor. Her gün kendinize sahip olduklarınıza odaklanmayı ve asla başka bir şey ummamayı hatırlattığınızı ve zamanla bunun yeterli hale geldiğini hayal ediyorum."

O biliyordu.

Çünkü tabii ki: Rachel'ı sevmiştir. Onu sevmiş ve kaybetmiştir. Onun kaybı Rachel'ınkinden bile kötüydü.

Fedakârlık yok, demiştir bir gün önce. Cassandra'yla evlenmek ve onu gözlerden uzak tutmak onu güvende kılıyordu. Ve onu kendisi için mükemmel bir eş yapmıştı. Çünkü onun mükemmel anladığı, eş olmayan bir eştir.

BÖLÜM 10

Konyak işe yaramamıştı: Kalbi ikisinin de kaybettikleri için acıyordu. Cassandra ondan nefret etmek istiyordu ama bu adil değildi. Yalnız yaşamak zorunda kaldığında hayatın ne kadar uzun olabileceğini anlayamayacak kadar gençken, sadece sözde bir evliliği kabul etmişti.

Ayrıca, o da onu istemiyordu. Eğer kocasını seçebilseydi, Joshua DeWitt'e hiç benzemeyecekti.

"Bolderwood'un karısıyla asla bir ilişkim olmadı," dedi gerinerek ve her zamanki açık sözlülüğüne geri dönerek. "Senin için pek iyi bir koca sayılmam ama dürüst olacağıma söz verebilirim ve gerçek de bu."

Boş sürahi elinde ağırlaşmıştı, alevler kesik camda dans ediyordu. Onu dolu olanın yanına koydu, alevlerin likörün zengin rengine nasıl yüzdüğünü gördü. Hayranlıkla bakmak için bardağı kaldırdı.

Yalan söylemek için bir nedeni yoktu. Ona yapabileceği en kötü şey neydi? Sunne Park'a geri dönüp onunla bir daha hiç konuşmamak mı? Bir sevgili edinip onu boşayabilir ve hepsini dışarı mı atabilirdi?

"O zaman Harry neden senin yaptığını düşünüyor?" diye sordu.

"Bunun para toplamak ve intikam almak için bir plan olduğunu düşünüyorum. Bence bunu onlar planladı."

"Bunu *onlar* mı planladı?"

"Tek düşünebildiğim bu." Bakışları kadının elindeki bardağa kaydı ve tekrar yukarı baktı. "Masum olduğumu varsayın. Şimdi, ciddi mali sıkıntılar içinde olduklarını, beni suçladıklarını ve benim kolay bir hedef olduğumu düşünün."

"Ama bunu kendi karısı hakkında söylüyor! Suçluların yargılandığı davaların tutanaklarının eksiksiz olarak yayınlandığını ve on binlerce sattığını biliyor olmalı. Onun itibarı..."

Omuz silkti, iç çekti. Hiç yorulmadığını söyleyen bir adam için bu gece yorgun görünüyordu. "Bu yüzden onun da bu işin içinde olması gerektiğini düşünüyorum. Diğer hanımlar daha kötülerini atlattı, hatta bu tür skandallardan belli bir çıktılar; adam ondan boşanmadığı sürece o da yüz­süz­lük edebilir. Aristokrasi bu tür davranışlarıyla ünlüdür; insanlar artık neredeyse bunu bekliyor."

"Boşanmanın eşiğinde gibi görünmüyorlar. Eğer onları dün akşamki yemekte görseydiniz, gülümsüyorlar, dokunuyorlar, bakıyorlar ve...Oh. Oh."

"Ne? Ne?"

"Adaleti kendi ellerine almakla ilgili bir şeyler söylediler. Ama bu... Tanrım, Joshua, bu iğrenç."

"İğrenç. Utanç verici. Tatsız. Aşağılık."

Bunların hepsi ve daha fazlasıydı. Bunu anlamaya çalıştı. Dün gece Cassandra'nın ailesinin altına bir barut fıçısı yerleştirdiklerini bildikleri için ne kadar mutlu olmuşlardı: sadece Joshua'yı değil, Cassandra ve kız kardeşlerini de.

"Hayır," dedi. "Harry bunu asla yapmaz."

Joshua sinirli bir şekilde, "Belki de değerli *Harry'niz* düşündüğünüz gibi biri değildir," dedi.

Phyllis'in kötü bir etkisi olduğunu söylemek dilinin ucuna kadar geliyordu ve erkek yerine kadını suçlama isteğinden utanıyordu. Harry'nin karısının gözleriyle karşılaştığındaki rahat zaferini hatırladı. Zaten içinde olmasaydı etkilenmiş olamazdı.

"Bana tutkuyla kendilerinden geçtiklerini söylediler," dedi. "Harry ve ben tutkulu muyduk bilmiyorum. Aşık olduğumuzu sanıyordum ama tutku için fazla mantıklıyım."

"Pek tutkulu değil misin?" Adam homurdandı. "Az önce odanın öbür ucuna bir sandalye fırlattın, kadın."

O kadar gülünçtü ki gülmek zorunda kaldı. "Çok tatlı şeyler söylüyorsun."

O da güldü ve kız bunun güzel olduğunu düşündü, onunla ateşin yanında sohbet etmek, rahatça kıvrılmak, içi ve dışı sıcaktı. Belki bir gün arkadaş olabilirlerdi.

"Harry ve ben Charlie ölmeden önce sadece bir hafta nişanlı kaldık ve sanırım ondan sonra iyi bir arkadaş olamadım," dedi. "Beni birkaç kez ziyaret etti ama söyleyecek pek bir şeyim yoktu."

Çünkü kalbi çok kırılmıştı. Aradan üç yıl geçmişti ve Charlie'nin arkadaşlarının onu getirdikleri gecenin anısı hâlâ canını yakıyordu; kaburgalarının arasındaki bıçak yarası yüzünden terliyor ve kan kaybediyordu ama bir yandan da şakalar yapıyorlardı. Harry'yle iki kez dans ettikleri ve Harry'nin onu öpüp her zaman kalbinde tutacağını söylediği balodan döneli çok olmamıştı. Babam İskoçya'daydı ve annemin sakinleştirilmesi gerekiyordu, bu yüzden Cassandra doktora yardım etti, beyaz balo elbisesi kardeşinin kanıyla lekелendi ve ölene kadar üç gün boyunca Charlie'ye baktı.

"Charlie'yi severdim. Herkes severdi," dedi Joshua. "Ve kötü zamanlarında yanında olamayacaksa Bolderwood'la evlenmesen daha iyiydi."

"Evliliğinizin kötü zamanları oldu mu?"

Yüzünden kasvetli bir ifade geçti. Karısını nasıl da özleyor olmalıydı. "Özel bir şey yok," dedi ve başka bir şey eklemedi.

Demek BRANDY BU, diye düşündü Cassandra, aralarındaki sessizlik uzarken. Zihni ile dünya arasına birkaç kalın cam bölme koymuştu. Duyguları, yatağının ucunda uyuyan Bay Twit gibi küçük bir topun içinde kıvrılmıştı.

Bay Twit'i özledi.

"Bütün konyağımı içmişsin," dedi Joshua.

Elindeki bardağa baktı. Bardak boştu. Oh. "Lucy konyak içmeye başladı," dedi.

"Ne? O... kaç yaşında?"

"On dokuz. Ben şişeleri saklıyorum ama o buluyor. İlk seferinde öğleden sonraydı. Annemin Guinevere adında evcil bir keçisi var ve keçi güllere saldırıyor. Lucy keçiyi dışarı çıkardı ve konyağın etkisiyle keçiyi güllere saldırmaması için içeri getirdi ve başına bir bone bağladı."

"Ne için?"

"Böylece kimse onun bir keçi olduğunu anlamayacaktı. Kurnazca bir kılık değiştirmeydi." Güldü. Lucy gülüyor olmasına rağmen o anda hiç komik gelmemişti. Ama Lucy konyak içiyordu ve şimdi de Cassandra konyak içiyordu ve gerçekten de konyak olayları komikleştirmek için harika bir iş çıkarıyordu. "İşte bu zavallı keçi, sahte kirazlar ve üzümle kaplı devasa başlığıyla evin içinde koşturuyor, hizmetçilerden kaçıyor,

melıyor, bir şeyleri kırıyor ve çiçekleri yiyordu. Sonunda onu dışarıya kadar kovaladık. Zavallı Guinevere. Bir daha yakalanmak istemedi ve başlığını çıkarana kadar bir gün daha taktı."

Güldü. Onun gülüşünü seviyordu. Onu konyak gibi ısıtmıştı. "Başka bir zaman, Lucy annemin eski elbiselerinden birini giymiş ve peruk takıp müstehcen şarkılar söyledi." "Hangi müstehcen şarkılar?"

"Müstehcen bir şarkı söylemiyorum."

Yüzüne yavaş, hınzır bir gülümseme yayıldı. "Sözleri biliyorsun, değil mi? Mükemmel, kibar, ilkel Cassandra, müstehcen şarkılar söylüyor."

"Miranda'ydı. O benim ablam. Yani üvey kız kardeşim. Annemin ilk evliliğinden."

"Miranda değil. Ben şarkıyı istiyorum."

"Yani, Miranda bu eski şarkı kitabını buldu ve bir tane çalmam için bana meydan okudu, ama sonra..."

Miranda on altı yaşındayken o on iki yaşındaydı ve sözleri anlamıyordu. Piyanonun başına oturmuştu, kalbi küt küt atıyordu, nefesi o kadar kesilmişti ki şarkı söyleyip söyleyemeyeceğinden emin değildi, ama Miranda' kendini kanıtlamaya kararlıydı, bu yüzden ilk iki notayı çaldı ve durakladı, herkes dinliyordu -Bells ve Larke'lar da oradaydı, papaz, karısı ve annesi de- ve sonra-

"Onun yerine Miranda söyledi," dedi.

Miranda elbette başını belaya soktu ve her dakikasından keyif aldı. Annem ve babam planı hiç öğrenmediler; Cassandra'nın omzunu sıvazladılar ve onun iyi biri olacağına güvenebildikleri için mutlu olduklarını söylediler.

O zaman Cassandra şikayet etmişti, çünkü Miranda ve Lucy yaramazdı ve tüm ilgiyi üzerlerine çekiyorlardı, oysa kendisi iyiydi ve hiç ilgi görmüyordu. Bu yüzden annem onu Leamington Spa'ya götürdü, sadece onun için özel bir geziye.

O da annesini özledi.

"Şimdi söyle," dedi. "Şok edin beni, Bayan DeWitt. Ayrıca içki içiyorsunuz ve bu ulusun içkiyi müstehcen şarkılar söylemek için bir bahane olarak kullanmak gibi gurur verici bir geleneği var. Bu sizin vatanseverlik göreviniz."

"Aman Tanrım. Pekâlâ. Eğer bu benim vatanseverlik görevimse." Bu harika bir fikir gibi görünüyordu ve adamın ona bakışı hoşuna gitmişti. "Adı 'Oyster Nan' idi. Um..."

Bulanık düşüncelerini toparladı ve şarkı söyledi:

*İstiridye Nan, hırçın eğilimini
göstermek için küvetinin yanında
dururken;
En soylu yerlerini ovdu, Ve çiftleşmek
için iç çekti.*

Adam bir kahkaha patlattı, gözleri zevkle dans ediyordu ve o da güldü, olması gerekenden daha fazla eğleniyordu.

"Sırada ne var?" dedi. "Oyster Nan onu yakaladı mı-"

"Sakın ." Saçlarını alnından itti ve hatırlamaya çalıştı. "Bir şarapçı vardı," dedi. "Ve onlar... spor yapıyorlardı."

"*Spor yaptılar, değil mi?*"

"Ama konuşmaları yarıda kesildi ve sonra... Bilmiyorum. Kelimelerin hiçbir anlamı yoktu. Um..."

Tekrar şarkı söyledi:

*Ama şirket tarafından arandım,
Onu memnun etmek için çabalarken,
Geliyorum, geliyorum, efendim, dedi,
Canım, ben de , diyor efendim.*

"Neden gülüyorsun?" diye sordu. "Komik bile değil."

Ama elleri yüzünü kapatıyordu ve omuzları titriyordu. Elini omuzlarının üzerinde kaydırıldığını, kahkahasının avucunun altında gürlediğini, kaslarının şeklini ve teninin sıcaklığını hissettiğini hayal etti.

Kahkahası yatıştığında, "Sen bir hazinesin," dedi.

Yüz ifadesi yumuşaktı o zaman. Gülümsemesi konyağa karıştı ve vücudunu tuhaf ve lezzetli hissettirdi, tıpkı bir gece önce yatağında, onu öpeceğini düşündüğü zamanki gibi ve belki şimdi de öpecekti. Ama onu öpmeyecekti. Karısını sevmişti. Onu istememişti. Ve o da onu istemiyordu. Bu kısmı sürekli unutuyordu.

Bardağı masaya geri koydu ve neredeyse kenarını ıskaladığını ancak adam hamle yapıp bardağı yakaladığında ve ortaya taşıdığına fark etti. Bardağı masaya çarpsa bile kırılabilirdi.

"O kırılmış," dedi.

Joshua'ya baktı. Adam hafifçe kaşlarını çatmış onu inceliyordu.

"Lucy," diye açıkladı. "İçi parçalanmış durumda ve nedenini bilmiyorum. Yaşadığımız trajedilerden payımıza düşeni aldık ama... bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum ve onun parçalara ayrılışını izlemek canımı acıtıyor. Sen de biraz kırılmışsın."

Başını yukarı kaldırdı. "Kimse kırılmadı. Bu sadece hayat."

"Bence siz hayatın olmasını engellemeye çalışıyorsunuz ama hayat yine de olmaya devam ediyor."

Bu düşüncenin nereden geldiğini bilmiyordu ama çok iyi ve önemli bir düşünce gibi görünüyordu. Brandy onun düşünmesine müdahale etmedi. Düşüncesi iyiydi. Şimdi anlıyordu. O şeyi anlamıştı... bir şeyi.

Ama bu hoşuna gitmedi. Yüzünde kızgınlık parladı. "Her şeyin üzerine kendini beğenmiş bir gülümseme yapıştırmadığım ve herkesten daha iyiymişim gibi davranmadığım için bana bozuk diyorsun."

"Benden mi bahsediyorsun?"

"Hata yapmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok," dedi. "İnsanların başarısızlıklarını asla anlayamazsınız."

"Neyi anlayıp anlamadığımı nereden biliyorsun?"

"Ne zaman bir hata yaptınız? Ne zaman kötü bir karar verdin? Ne zaman tek bir kuralı bile çiğnedin? Ha? Utanman gereken tek bir şey söyle."

Oda eğildi. Sarhoş olmak böyle bir şeydi. Sarhoş, çakırkeyif, sersem. *Babam kendini öldürttüğünde de sarhoş muydu?* Babamın görüntüsü gözlerinin önünden geçti. Düğününden sonra ona sarılan babası. Babası, mülkün nasıl işlediğini açıklıyor, ona her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu. Ahırdaki kanlı samanların üzerinde hareketsiz yatan babam. Cenazesinden sonra bile ağlamadı. Kocasına mektup yazdı ve kocası gelmeye zahmet edemeyince, ihtiyacı olmamasına rağmen -iyi bir arazi kâhyası vardı ve annem hasta olduğu için zaten ev işleriyle meşguldü- arazinin yönetimini üstlendi ama sabahdan yatana kadar her anı doldurmak zorundaydı.

"Bir kamu görevlisine rüşvet verdim," dedi. "Yaptığım şey buydu. Yasalara ve kiliseye yalan söyledim."

Joshua da babasını sevmişti. Eğer ona söylerse, onu incitebilirdi. Güzel.

"Babam atından düşüp boynunu kırmadı," dedi. "Kendini vurdu. Kimse bilmesin diye adli tabibe, doktora ve diğer herkese olayı örtbas etmeleri için rüşvet verdim."

JOSHUA SADECE bir bardak konyak içmişti ama başı sanki bütün şişeyi içmiş gibi dönüyordu ve düşmemek için sandalyenin kollarına tutunmak zorunda kaldı.

Sonra dünya kendine geldi. Cassandra hiçbir şeye bakmadan oturuyordu ve her şey aynıydı ve bir daha asla aynı olmayacaktı.

Lord Charles kendini vurmuştu. Hayır. Lord Charles tanıdığı en neşeli, en sıcak adamdı. Her zaman nazik bir sözü ve gülümsemesi vardı. Başkalarına yardım etmek için elinden geleni yapar, bir başkasının daha çok ihtiyacı varsa cebinden bir kuruş bile çıkmasına izin vermezdi.

"Neden?" Kelimeyi boğazından güçlkle çıkarabildi.

"Bilmiyorum. Hiç not bırakmadı. Öldükten sonra maddi sorunları olduğunu öğrendim ama siz ona bunu düzeltecek kadar para vermişsiniz."

"Evet."

Para. Para ne işe yarıyordu ki? Joshua çok uzun zamandır paranın tüm sorunları çözebileceğine inanıyordu ama ne zaman korunduğunu düşünse hayat karşısına başka bir şey çıkarıyor ve yanıldığını bir kez daha kanıtlıyordu.

"Neden bana söylemedin?" dedi ve hemen soruyu geri almak istedi.

Ona babasının bir at kazasında öldüğünü söylemek için mektup yazmıştı. Kendisine miras kalan mülkü ziyaret etmesi için davet etti.

Bunun yerine, İskoçya'a tek başına oturdu ve tanıdığı en iyi adamın yasını tuttu. Para, Newell ve bir kedi göndermişti. Lanet olsun. Aşağılanmayı hak etmişti.

"Kimseye söylemedim," dedi.

"Annene mi?"

"O bilmiyor. Hiçbiri bilmiyor. Onlara söylememelisin."

Dizlerine sarıldı, yanağını dizlerinin üzerine koydu, böylece saçları bir tarafa doğru sıralandı. Bu korkunç yükü taşıyamayacak kadar genç ve masum görünüyordu. Ona saf demişti. Kendini beğenmiş, demişti.

Kanepede onun yanına oturmak için hareket etti. Kadın bacaklarını indirdi ve adamın elini tutmasına izin verdi.

"Kimse bilmiyor da ne demek? Bunu tek başına mı taşıyorsun?"

Parmaklarıyla oynadı ve kesik kesik konuştu. "Bunu ikinci ahırda yaptı, boş olan. Fırtına vardı, bu yüzden sanırım gök gürültüsü sesi maskeleydi. Bir seyis onu şafaktan önce bulmuş ve kahyaya haber vermiş. Annemi uyandıramamış çünkü... Şey. Çünkü. Onun yerine beni uyandırdı. Onu görmek için ısrar ettim. Görmemeliydim. İçimde bir şey yırtıldı ve boşluğa düştüm. Damadı Sör Gordon Bell'i getirmesi için gönderdim - kendisi sulh yargıci ve babamın sevgili arkadaşıdır - ve ona kimsenin gerçeği asla bilmemesi gerektiğini söyledim, o da kabul etti. Eğer herkes bilseydi, onu bir kavşakta kalbine kazık saplayarak gömmek zorunda kalırdık. Babamı. Böyle gömölme... Bunun olmasına izin veremezdim."

Avucundaki çizgileri takip ediyordu ama bir şey gördüğünden şüpheliydi. Bunu duymak istemiyordu ama duymak zorundaydı.

"Sorgu yargıcına beş yüz pound ödedik, böylece halka açık bir soruşturma olmayacaktı. Yani, ona beş yüz pound ödediniz." Sesi neredeyse neşeli geliyordu. Ve adam onu duygularının üzerine kendini beğenmiş bir gülümseme yapıştırmakla suçlamıştı. Lanet olsun. "Doktor ödemeyi reddetti ama siz yine de ona yeni bir araba ve atlar aldınız. Damada Margate yakınlarında küçük bir kulübe aldınız, o da taşındı ve sevgilisiyle evlendi. Hizmetçi Bayan Greenway de bir şey istemedi ama iki yeğeninin Shrewsbury Gramer Okulu'na gitmesi için para ödediniz. Gayet iyiler. Rüşvet konusunda çok cömertsiniz."

"Peki ya ailen?"

Tüm bunları yaptığında yirmi yaşındaydı. Evlenmelerinin üzerinden bir ay geçmişti ve onun yüzünü bile hatırlayamıyordu. Annesi hangi cehennemdeydi?

"Bilmelerine gerek yok. Uyandıklarında her şey ayarlanmıştı. Babamı taşımışlar, Bayan Greenway ve doktor onu yıkamışlar ve doktor düşme sırasında yüzünün parçalandığını, bu yüzden tabutu kapalı tutmak zorunda olduklarını söylemiş."

Tek bir damla gözyaşı elinin üzerine düştü. Kız başını kaldırıp ona baktı. Gözleri yeşil ve ıslaktı, kirpikleri küçük sivri uçlar halinde toplanmıştı.

"Biliyordu Joshua," dedi. "Evlenip herkesin güvenliğini sağlayamadan ölmekten korkuyordu, ben de ona güldüm ve ölmesi için bir neden söyledim. Ama başından beri bunu yapmayı planlıyordu ve bu yüzden evlenmemizi istedi. Kraliyet el koyamasın diye mülkünü bile sana devretti. Onu biz öldürdük, sen ve ben. Eğer hiç evlenmeseydik, bunu asla yapmayacaktı ve şeytanları ortadan kalkacaktı. Ve şimdi

O kilise bahçesine gömüldü, ki bu kutsallığa saygısızlıktır ve biz bu suçu işledik ve ben doğru olanı yapmaya çalışıyorum ama bunu asla telafi edemem. Bazen ona çok kızıyorum."

Mantığı yanlıştı, tamamen yanlıştı ama duyguların en kötü mantığı bile doğru gösterme gibi bir huyu vardı.

"Lord Charles seninle evlenmemi istediğinde bana da aynı şeyi söylemişti," dedi ona. "Charlie'nin ölümünün sizi korumasız bıraktığını söyledi. Gereksiz yere endişelendiğini düşündüm."

Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu. El yordamıyla bir mendil bulup onları sildi, nazik olmaya çalışıyordu ama kendini kaba ve beceriksiz hissediyordu. Ona izin verdi. Çünkü o herkesle ilgileniyordu ve kimse onunla ilgilenmiyordu. Adam onu kendine doğru çekti ve kadın göğsüne yaslandı. Adam onun saçlarını okşadı ve acısını dindirebilmeyi diledi.

"Bu onun kararıydı," dedi. "Acı çekiyor olmalıydı ve sen ona huzur verdin."

Kadın hiçbir şey söylemedi. Onu kendine yakın tuttu ve kokusunu içine çekti, göğsündeki sıkışma ve boğazının arkasındaki yanmayla nefes aldı. Cassandra her şeye katlanmış ve o da onunla alay etmişti. Ve Lord Charles: Eğer bilseydi, Lord Charles için her şeyi yapardı. Ama Lord Charles, Charlie için yas tutarken bile her zaman çok neşeli ve cana yakındı. Her şeyi hoş, kibar bir gülümsemeyle örtbas ediyordu.

Hikâyenin tamamını bilebilecek bir kadın vardı ama Cassandra'ya ondan asla bahsedemezdi. Cassandra hâlâ babasının karısına sadık olduğuna inanıyordu. Bunu da ondan alamazdı.

Zavallı şey. Onun kendini beğenmişliğinden, kendini beğenmişliğinden o kadar rahatsız olmuştu ki. Onu kibar gülümsemeleri ve önemsiz endişeleri olan iyi, sıkıcı bir kız olarak düşünmek daha kolaydı. Neredeyse onun hakkında bunları bilmemeyi dileyecekti: Onun çok daha fazlası olduğunu.

UZUN BİR SÜRE BİRLİKTE OTURDULAR, Cassandra'nın ağırlığı sıcak ve rahatlatıcıydı, ki Cassandra'nın uykuya dalmakta olduğunu fark edene kadar.

". " Adam kadının altından çekilince kadın itiraz etti, sersemlemiş ve .
"Hadi seni yatağa götürelim."

"Burayı seviyorum," dedi. "Burası sıcak ve sen de ." "Yatağın da sıcak ve rahat olacak."

Ateşi yaktı ve onu almaya gitti. Gençti, güveniyordu ve biraz da kırılmıştı. Ailesini bir arada tutmak için çok çabalıyordu. Tatlı küçük aptal. Bu imkansızdı. Ailelerin dağıldığını ve yapılacak bir şey olmadığını herkesten iyi biliyordu.

"Benimle dalga geçiyorsun," dedi. "Lucy sarhoş olduğunda ben de öyle yapıyorum. Söylediği her şeye katılıyorum."

"Bu çok akıllıca. Her fırsatta benimle aynı fikirde olmalısın."

Onu kollarının arasına aldı. Ellerini boynuna doladı, başını omzuna yasladı ve saçlarıyla onu gıdıkladı. Göğsü göğsüne, yuvarlak kalçası karnına bastırdı. Aylardır bir kadına bu kadar yakın olmamıştı. Aptal bedenini görmezden geldi; üzgündü, sarhoştı ve karısıydı.

"Sarhoş biriyle asla tartışmamalısın," dedi adam onu çalışma odasından çıkarıp merdivenlerden yukarı taşırken. "Bu benim öğrendiğim bir şey."

"Katılıyorum."

"Biri kabul edilebilir olmalı. Sen uyumlu değilsin. ." "Hayır, değilim.

Ben sevimliyim."

Güldü, göğsü onunkine değiyordu. Hafif değildi ama ağır da değildi. Onu kollarında hissetmek hoşuna gidiyordu. Vücudunun kahkahalarla hareket etmesi ve kahkahaların ona geçmesi. Başından beri yapması gerektiği gibi onu taşıyordu.

"Çok ." "Ben

çekiciyim."

"Çok terbiyesizsin."

"Ben çok hoşum."

Yine güldü. Yumuşak, nazik bir kahkaha. Onu gülerken görmek güzeldi ama bir kenara bıraktığı acısı için endişeleniyordu. Bugün içinde patlayan acıyı. İlk başta onu şaşırtmıştı ama şimdi anlıyordu. Ailesinde, gerçeği bilen tek kişi olarak, her şeye rağmen hoş bir şekilde gülümserken ne kadar yalnız olmalıydı.

Ve o... Bencillik bunu karşılamaya başlamadı bile.

Odasında, onu yatağına yatırdı. Gözleri tek mumun ışığında iri ve karanlıktı, kahverengi saçları yastığa çarpıyordu. Yatak ceketinin büyük fiyonkunu parmakladı.

"Bu şeyi uyumak için mi giyiyorsun?"

"Sıcak ve rahat. Senin gibi."

Kendine rağmen güldü ve yorganın altına girmesine yardım etti. Yardıma ihtiyacı yoktu ama yine de yaptı. Onun yanına, yorganın üstüne uzanmasına da gerek yoktu. Parmaklarını onun bandanasından kaçan ipeksi saçlarına dolamasına da gerek yoktu. Ama bunları da yaptı.

"Başka neye ihtiyacınız var?" diye sordu. "Gece şapkanı getireyim mi?" "Geceliğimin aptalca olduğunu düşünüyorsun."

"Bence çok sevimli."

Ona doğru eğildi, parmak uçlarını taç yaprağı yumuşaklığındaki yanağına dokundurdu ve kalkmak için kendini zorladı. Bu bir işkenceye dönüşüyordu. Uzaklaşmak zorundaydı. Hareket edemiyordu.

"Beni hiç öpmedin bile," dedi.

Hemen yatağı terk et, diye bağırdı kendine. *Hemen dışarı çık.* Ama bu kez çok yavaştı.

Başını kaldırdı ve ağzını onunkine bastırdı.

Kadının saf ve yumuşak tatlılığı adamın içinden geçerek göğsünü yaktı ve kafasını binlerce konyağın gücüyle boşalttı. Eli boynunun arkasında yolunu buldu, kalın, yumuşak saçlarına kayd, daha fazlasını alabilmek için başını kucakladı. Dudakları birlikte hareket etti, keşfetti, açıldı ve diliyle onu tattığında, boğazında doğrudan kasıklarına vuran küçük bir ses çıkardı. Kız onun içine doğru yükseldi ve adam tekrar onun tadına baktı. Daha derine. Daha fazla. Ve kadın -o kadar cömert ve sıcaktı ki- onu hoş karşıladı. Kadının tadı konyak, kadın, umut ve çiçek gibiydi ve adam onun nasıl çiçek tadında olabileceğini ya da bunun neden iyi bir şey olabileceğini düşünemiyordu ama kadın öyleydi ve öyleydi. Onun içinde, onun cömert sıcaklığında eriyebilir, kalbinin gümbürtüsüne ve aletin dürtüsüne teslim olabilir, onun içinde eriyebilir ve onun da onun içinde erimesini sağlayabilirdi ve tüm kalp ağrıları da eriyip giderdi.

Dudaklarını onunkilerden çekip nazıkçe onu yastıkların üzerine geri itti. Kız ona gülümsedi ve mesafesini korumak için tüm gücünü kullandı.

"İşte," dedi. "Şimdi öpüştük." "Bu çok güzeldi."

"Sarhoşsun. Her şeyin olduğunu düşünüyorsun."

"Ense tıraşın bile güzel."

Avuç içi yanağına süründü ve adam tekrar ona doğru eğilme dürtüsüne direndi. Elini indirdi ve yanına sıkıştırdı. Mum ışığında kızın gözlerinin şu anki rengini seçemiyordu ama bunun bir önemi yoktu çünkü kız

Gözleri ilerledikçe rengini alıyordu ve bu onun keşfedilmesi gereken keyifli yanlarından sadece biriydi.

Bu delilikten kaçabilmek için onun uykuya dalmasına ihtiyacı vardı.

"Gözlerini kapat," dedi. Kadın kapattı. Saçlarını yüzünden geriye doğru okşadı, alnını okşadı, yanağını okşadı. Onun her okşamayı arzuluyordu. "Şimdi nefes al," dedi. "Ve nefes ver. Ve al, ve ver."

İtaat etti ve sonra uyudu. Tanrıya şükür. Artık kaçabilirdi.

Ama henüz değil. Bu doğru olmazdı. Kız üzgündü ve üzgün birini terk etmenin yanlış olduğundan emindi. Ayrıca ilk kez sarhoş oluyordu ve dönen bir odada tek başına uyanırsa korkabilirdi. O yüzden biraz daha kalmalıydı. Onun sakinleştigiinden emin olana kadar. Dudaklarının hissi onunkini terk edene kadar. Ağlama dürtüsü geçene kadar.

CASSANDRA UYANDI. Odada neredeyse hiç ışık yoktu. Biraz mide bulantısı, biraz da baş ağrısı vardı. Yatağı her zamankinden daha sıcaktı. Yalnız değildi. Korkmak için fazla uykuluydu ve yine de Joshua'ydı. Belinin üzerindeki ağırlık onun koluydu. Sırtındaki sıcak duvar onun göğsüydü. Onun nefes alışını dinledi: Adam uyuyordu. Onu öpmüştü. Dudakları da sıcaktı ve şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Dilini onunkine dokundurmuştu. İğrenmesi gerekirdi ama bunun yerine merkezinin tam ortasına çiğ bir zevk vurmuştu ve tek istediği daha fazlasıydı. Ve söylediği şeyler! Bir daha asla içmemeliydi. Ama adam onu yargılamamıştı. Kadın kımıldamadı. Onu rahatsız etmek ya da onunla yüzleşmek istemiyordu. Ayrıca, bu adamla sarmaş dolaş olmak çok hoş bir histi. Gözlerini kapadı ve bunun tadını çıkardı.

Tekrar uyandığında, adam gitmişti.

BÖLÜM 11

Ertesi gün öğleden sonra, Londra'da Olan Her Şeyden Sorumlu Sekreter gibi hantal bir unvana sahip olan Bay Cosway, Cassandra'ya Joshua'nın liman deposundayken kullandığı boş ofisi gösterdi. Küçük odaya hâkim olan masa, dosyalar ve metrelerce uzunlukta kâğıt rulolarının yanı sıra bir küre ve Cassandra'nın adını bile hatırlayamadığı ekipmanlarla doluydu.

Ayrıca sandalyenin üzerine serilmiş bir kravat, masanın üzerine atılmış bir palto ve kürenin üzerinde dengede duran bir şapka da mevcuttu. Joshua yine kıyafetlerinin yarısını geride bıraktığı için uzakta olamazdı.

Bay Cosway pencereye doğru ilerlerken Cassandra gülsuyu kokulu mendilini bir kenara bıraktı. Sekreter yaklaşık bir araba büyüklüğündeydi, kafası tıraşlı, burnu kırık ve sol elinin olması gereken yerde bir çivi vardı ama bir beyefendi gibi konuşuyor ve ona her türlü nezaketi .

"Çocuklarla birlikte iskelede," dedi kalın, yağlı bardağa vurarak.

"Çocuklar mı?"

Aceleyle pencereye gitti. Joshua, bugün temiz traşlı, gömlek kolları ve sade siyah yeleğiyle rıhtımda çömelmiş, iki erkek ve bir kız çocuğuyla konuşuyordu. Yaşları on bir ya da on ikiyi geçmeyen çocuklar sade ama düzgün giyinmişlerdi ve hepsi de büyülenmiş yüzlerle ona bakıyorlardı. Bir mürebbiye havası taşıyan ve yüz hatları Afrika kökenli olduğunu ima eden bir kadın da yakınlardan onları izliyordu.

Cassandra bir elini pencere camına bastırdı ve içeri eğildi. Başlığı cama çarptı ve görebilmek için sabırsızca başını itti.

Joshua'nın sırt derisi güçlü kalçalarının üzerinde gergindi. Esen rüzgâr saçlarını karıştırıyor ve gömleğinin kabaran kollarıyla oynayarak içindeki bedenin bakışlarıyla alay ediyordu. Avuç içi, adamın ensesindeki gıdıklanma hissini hatırladı ve şimdi yanağının pürüzsüzlüğünü merak etti.

Çocuklardan biri, küçük, kızıl saçlı olanı, bir şeyler söyledi ve Joshua başını salladı. Parmağıyla ahşap iskelenin üzerine bir şema çizdi. Üç çocuk daha da yaklaşarak onun görüşünü engelledi.

Çocukları baş belası ilan eden bir adam için, bu çocuklara düşkün görünüyor. Meşgul olduğunu iddia eden bir adam için onlara ayıracak zamanı var gibiydi.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Çocukların çalışıyor olması gerekiyor ama Bay DeWitt bazen onlarla konuşmayı seviyor."

"Ne hakkında?"

"Aklında ne varsa. Ki bu her şey olabilir. Bay DeWitt'in aklında her zaman binlerce şey vardır."

Yüzünde kederli bir ifade vardı ama aynı zamanda hayranlıkla konuşuyordu. "O çocukları çalıştırıyor mu?"

"Daha çok pratik eğitim gibi, gerçi onlar da biraz ücret alıyorlar. Onunla çalışan bazı yetimhaneler var, buralarda çocuklara okuma yazma ve aritmetik gibi şeyler öğrenmeleri için para ödüyor. Bu tür çocukların çoğu, eğer bir iş bulurlarsa, fabrikalarda ya da hizmet sektöründe çalışıyor, ama Bay DeWitt, eğer farklı bir şey yapmaya yetenekleri varsa, bunu kullanmaları gerektiğini söylüyor. Yeteneğin doğumdan daha önemli olduğunu söylüyor. Bu yüzden bazıları burada eğitim alıyor ve hazır olduklarında iş bulmalarına yardımcı oluyoruz."

"O kadın kim?"

"Bu Bayan Sampson. Eğitim onun fikriydi, bu yüzden şimdi Eğitim ve Öğretimin Düzenlenmesinden Sorumlu Sekreter. İyi bir insandır, Bayan Sampson." Adamın hırpalanmış yüzünde bir gülümseme belirdi ve Cassandra da gülümsemeden edemedi; belki de Bay Cosway Bayan Sampson'ın iyi birinden daha fazlası olduğunu düşünüyordu. "Bana güzel konuşmayı o öğretti. Pek çok insan İngilizceyi onların konuştuğu gibi konuşmazsanız onlar kadar zeki olmadığınızı düşünür. Bay DeWitt'i kastetmiyorum," diye ekledi aceleyle. "Çoğu insan bana iş vermez, çünkü açgözlü bir korsan elimden bir şeyler çaldı, ama ben Mr.

DeWitt, 'Gemiciliği biliyorum ve düşünmek için sol koluma ihtiyacım yok' dedi ve o da kabul etti."

Rıhtımda bir memur Joshua ile konuşmaya geldi. Joshua başını kaldırdı ve kalın camın ardından göz göze geldiler. Başını salladı, sonra memura başını salladı ve ona bir bakış daha attı. Kadın geri çekildi.

Artık o kadar cesur değil, değil mi?

Başlığını masanın üzerine koyup ellerini kavuşturarak kendini toparlarken Bay Cosway'in gittiğini fark etmedi bile. Dün gecedен söz etmeyecekti. Çocuklardan söz etmeyecekti.

Ormanın zeminindeki eğretili otlarının arasından çıkan minik bir kır çiçeği gibi narin ve solgun bir şekilde bir gecede açan rüyadan bahsetmeyecekti. Bu hayali iki yıl önce gömdüğünü, diğer pek çok şeyle birlikte kaybolduğunu düşünmüştü ama yeniden çiçek açmıştı.

Çocuklar elbette acı getirecekti: İnsanın sevdiği her kim olursa olsun er ya da geç acı vereceğini bilecek kadar uzun yaşamıştı. Ama aynı zamanda neşe de getireceklerdi. Neşe, sevgi ve kahkaha varsa her türlü acıya katlanılabilirdi.

Ve vücudu hazırды. Bu yüzden onun etrafında bu kadar aptalca dönüyordu. Adamın çok korkunç ve sinir bozucu olduğu ve bir kocada aradığı şey olmadığı göz önüne alındığında, tek açıklama buydu.

Çocuk istememesi ve onu istememesi dışında. Bu yüzden bundan bahsetmezdi.

"Burada ne halt ediyorsun?" diyerek içeri daldı ve odayı yarı boyutuna indirdi. "Rıhtımlar tehlikeli yerlerdir."

"Nerede çalıştığınızı görmek ilginç."

Gözleri buluştu ve içinden bir şey fırladı, tıpkı dün gece ağızları buluştuğunda içinde zıplayan o şimşek gibi, o zevk sarsıntısı gibi.

Onun da bunu hissettiğine, aralarında bir şeylerin, ortak bir anının, ortak bir duygunun, ortak bir arzusun sıçradığına yemin edebilirdi ama adam hemen dışarıdaki bir şeyi kontrol etmek için pencereye doğru fırladı. Arkadaş olabileceklerini düşündüğü anı hatırladı; gün ışığında bu bile imkânsız görünüyordu.

"Çalışmak önemli bir kelime," dedi. "Karımla sohbet etmek değil."

"O çocuklarla sohbet ediyordun." "Ki bu da işti."

"Onlardan hoşlanıyor gibiydin."

"Onlar potansiyel çalışanlar. O yüzden fikir üretmeyi bırakın."

"Fikirler mi?" Kalbi küt küt atmaya başladı. Adam biliyordu. Onun ne istediğini biliyordu. "Ne demek istiyorsun?"

Bir dosyayı aldı, karıştırdı ve masaya geri fırlattı. Kâğıtlar çılgınca kaydı ve yere düşmelerini engellemek için hamle yaptı. "Meşgulüm Cassandra. Bunun için zamanım yok."

"Benimle konuşmanız, beni ortadan kaldırmanızdan daha az zaman alacaktır. Bugün kendimi özellikle inatçı hissediyorum. Barnacle, hatırladın mı?"

Kollarını kavuşturdu. Kadın çenesini kaldırdı. Adam gözlerini kıstı. Kadın kaşlarını kaldırdı. Adam ona kaşlarını çattı. Kadın ona gülümsedi.

İnledi ve ellerini, artık saçma bir şekilde yumuşak olduğunu bildiği saçlarında gezdirdi. "İyi olduğun zamanlarda seni daha çok seviyordum. Ne oldu peki? Ne mi oldu? Ne?"

Cassandra gözlerini adamın saçlarından çekip neşeli ve mantıklı ifadesini takındı ve elindeki konuya odaklandı.

"Bu Lord ve Leydi Bolderwood meselesi," dedi. "Bundan sonra ne olacağını tartışmalıyız."

"Bundan sonra şöyle olacak: Ben Lord ve Leydi B. ile ilgileneceğim. Sen Warwickshire'a döneceksin. Her şey normale döner."

Hayal kırıklığı içini kapladı ve gülümsemeye devam etti. "Ama Joshua-" "Bu seni ilgilendirmez."

"Bu beni ilgilendirir."

Ona doğru bir adım attı, sonra bir adım daha. Ama aralarındaki görünmez bir duvar üçüncü bir adım atmasını engelledi.

"Herkes kocamın eski nişanlımın karısıyla zina yaptığına inanırken toplum içine çıkmalıyım."

"O yüzden toplum içine çıkma. Warwickshire'a geri dön. Sorun çözüldü."

"Bu işe yaramayacak," dedi. "Toplumun önünde birlik içinde durmalı ve onları herkesin gözünde itibarsızlaştırmalıyız. Toplum ve kamuoyu bizim yanımızda olursa, bu işten vazgeçmeleri için üzerlerinde baskı hissedebilirler."

"Bana inanıyorsun."

"Evet. Biliyorum. Ve bir kadın kocasının yanında durur."

Uzun bir süre ona baktı, sonra tekrar hareketlendi, küçük alanda sinsice dolaştı, boş yere bir şeyleri kurcaladı ve dürttü.

Görünürde hiçbir sebep yok.

"Başkaları da gelecek," diye devam etti. "Elbette Lord ve Leydi Hardbury ile Lord ve Leydi Luxborough. Teyzem ve eniştem Lord ve Leydi Morecambe, hatta büyükannem ve büyükbabam. Dammerton Dükü'nün desteğine de güvenebiliriz. Tabii ki işin hukuki boyutları için bir avukata ihtiyacınız olacak."

"Bir düzine avukatım var."

"Onlar ticaret avukatları. Aristokrasinin pek çok üyesinin avukatı olarak uzun bir kariyere sahip olduğu ve nüfuz sahibi olduğu için kendisine çok güvendiğim Sir Gordon Bell'i öneriyorum. Yine de ilk adımımızın Lord ve Leydi Bolderwood'la kendimiz yüzleşmek ve bu işe bugün bir son vermek olmasını öneriyorum."

Bir an ona baktı. "Sanki bir savaş planlıyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Aileme saldırdılar."

"Hayır, onlar *bana* saldırdı."

"Ve sen benim ailemsin."

"Bu işler yürümez."

"Aslında, öyle."

Ellerini havaya kaldırdı. "Bu iş tamamen kontrolden çıktı."

Bizimki sadece ismen bir evlilik, unutmayın."

"Dün gece-"

"Hiçbir şey değişmedi. Sadece ismen!"

Onun kükremesine dışarıdaki martıların ciyaklamaları cevap verdi ve kendi çığlıkları içinde yükseldi. Yüce Tanrım, bu adam ona ne yapmıştı? Onun ruh halini de kendi ruh hali gibi vahşileştirmişti.

"Kesinlikle," diye tersledi. "Artık senin adını taşıyorum, bu da kız kardeşlerimin de taşıdığı anlamına geliyor ve dolayısıyla senin adın kız kardeşlerimin geleceğini etkiliyor."

"Lanet olası kız kardeşlerin."

"Kız kardeşlerimin senin sorunun olmasını istemiyorsan, onları topluma kabul ettirmeme ve nihayetinde evlendirmeme yardım et ve bunu yapmanın en iyi yolu planımı kabul etmektir."

Alnını hafifçe Londra haritasına vurdu ve sonra dönüp duvara yaslandı.

"Yine mantıklı konuşuyorsun," dedi. "Mantıklı konuşmana dayanamıyorum."

Öfkesi ne kadar hızlı geldiyse o kadar hızlı gitti ve gülümsememek için kendini zor tuttu. Adam onun dengesi üzerinde korkunç bir etkiye sahipti ve

Onun canavarca tavırlarını neden bu kadar çekici bulduğunu asla anlayamayacaktı. "Öyleyse dediğimi yap ve inatlaşmayı bırak," dedi.

"Obstreperous," diye tekrarladı, heceleri ağzının içinde yuvarlayarak. Eğlenceli bir yarı gülümseme yüzünü aydınlattı ve kara gözleri onunkilere sabitlendi. "Ama ben inatçı olmayı seviyorum."

"Ve bunda da çok iyisin," demeyi başardı, merakla soluk soluğa. "Ama belki de bu mesele kapanana kadar insanları aşağılamaya, kavgalara karışmaya ve ilişki yaşamaya kısa bir ara verebilirsin. Yani... Bu... Oh hayır."

Parmak uçlarını hain dudaklarına bastırdı ve yanaklarına doğru kayan sıcaklığı uzaklaştırdı. İşte sorun buydu. Onun yanında dilinin kontrolünü kaybetti ve sahip olduğunu bile bilmediği düşüncelerini ifade etti. Göstermek için yetiştirildiği tüm kısıtlamalar, rasyonel, rafine üst sınıfları kitlelerden ayırması gereken özdenetim - onunla tek bir konuşma ve yirmi yıllık eğitim pencereden dışarı çıktı.

Ve yüzündeki o ifade: Bunu biliyordu. Şakacı, hınzır olanı. Vücudunun onun dokunuşunu arzulamasına neden olan bakış.

Duvarı itti ve ona doğru yürüdü.

Bir elini gözlerinin üzerine bastırdı, böylece onun yaklaştığını göremedi, ama varlığını hissedebiliyordu, tüm o enerji içinden fırlıyor, kıvrılıyor ve nabız gibi atıyordu. O kadar yaklaştı ki bacakları eteklerini karıştırdı ve adamın hafif baharatlı kokusu burun deliklerini okşadı ve bir parçası tekrar o yatağa geri döndü.

"Gözlerini kapattığında bile seni görebildiğimin farkında mısın?" diye yumuşak bir sesle konuştu.

"Hayır, yapamazsın."

Adam nazikçe elini tuttu, parmakları eldivenlerinin arasından sıcak ve sıkıydı ve kadın kolunu indirmesine izin verdi. Adam onu bıraktığında, kollarını adamın boynuna dolamamak için parmaklarını eteğinin içine soktu. Vücudu ne kadar aptaldı, bir bebeği o kadar çok istiyordu ki ondan hoşlanmadığı ve onun da kendisini istemediği gerçeğini göz ardı ediyordu.

"Bana doğruyu söyleyin, Bayan DeWitt. Kışkandınız mı?"

Tanrı yardımcısı olsun, öyleydi. Daha önce, o bir yabancıyken ve onu hiç umursamazken ne kadar da kendini beğenmişti. Ve şeytan yine onunla alay ediyordu, ama şimdi bundan zevk alıyordu, çünkü şimdi onun küstah görüntüsünün altında nazik olduğunu biliyordu ve bu alay sadece onun içindi ve bu ona kendini özel hissettiriyordu.

"Görünüşün iyiliği için yani," dedi.

"Yani *görünüşün* hatırı için benim bir keşif olmamı istiyorsunuz."

"Keşif olmaya gerek yok." Kalbi küçük bir dört dönme hareketi yaptı ve tekrar konuşabilmek için yutkunmak zorunda kaldı. "Ne de olsa evliyiz ve yatağıma giden yolu biliyorsun."

LANET OLSUN. Tam da bunun içine girmişti, değil mi? Artık onu korkutmak için yatak oyunlarını kullanamazdı. Görünüşe göre artık evlilik yatağına karşı temkinli değildi.

Ve olabilecek en kötü sebepten dolayı. İsteddiği o değildi.

"Karı olarak görevimi yapacağım," diye ekledi, bu sözler kasıklarında bir kova buzlu su gibi merhametli bir etki yarattı. Joshua ondan uzaklaştı. Sırtını bir duvara çarpana kadar devam etti.

"Ve?" dedi.

Cevabı zaten biliyorken bu soruyu sormak bir hataydı.

Söylemediği sözler aralarındaki boşluğu doldurdu, dev bir balon gibi genişledi, odadaki tüm havayı aldı, böylece nefes alacak bir şey kalmadı. Onun bu sözleri söylememesine ihtiyacı vardı. Onun ne istediğini anlamıştı; dün gece bunu belli etmişti. O balonu patlatmalıydı, ikisini de alıp götürmesine izin vermeden önce patlatmalıydı.

Çok geç.

"Ve çocuklarımız olabilir," diye bitirdi.

Sesi o kadar yumuşaktı ki neredeyse onu duymayacaktı, o kadar yüksekti ki ona bağırmasın diye söylemek istedi.

"Şimdi onları hayal edebiliyorum, çocuklarımızı," diye ekledi hülyalı bir şekilde. "Sunne Park'ta koşturuyorlar, parlak ve enerjik. Gülüyorlar. Sanırım siyah saçlı, parlak ve yaramaz olacaklar. Tırabzanlardan aşağı kayan küçük oğlanlar. Gül bahçesinde koşan küçük kızlar. Ya da tam tersi. Benim için fark etmez." Kısa bir kahkaha attı, doğal olmayan tiz bir sesle. "Sunne Park'ı görseydiniz, çocuk olmak için harika bir yer olduğunu bilirdiniz."

Ne sorduğunu bilmiyordu. Ona ne söyleyebilirdi? Bir ormana giden yolun başında durduğunu. O ormanda korkunç şeyler vardı: kurtlar, canavarlar ve sevgili, parlak gözlü çocuklar. Yine de patikadan aşağı atlar, çiçek toplar ve şarkı söylerdi. *Ormandan uzak dur*

Ahşap, demek istedi. Güzel görünüyor ama değil. Kurtlar, canavarlar ve sevgili, parlak gözlü çocuklar gibi sizi yok edecek şeylerle dolu. Ama bağırp çağırır da kız onu asla dinlemezdi.

Saf, iyimser bir . Bir öpücüğü ve bir sırrı paylaştılar ve o bunun her şeyi değiştirdiğini düşündü. Dün gece hiçbir şeyi değiştirmemişti. Şimdi onu daha iyi anlıyor, gülümsemelerinin altında yatan endişeyi seziyor, inatçılığının aslında nefes kesici bir korumacılık olduğunu, bir yanı yaramazlık yapmak isterken iyi olmak için bu kadar çabaladığını görüyordu. Bunu bilmek bile sonuçta hiçbir şeyi değiştirmede.

O bir aksaklıktı ve bu Bolderwood saçmalığı da bir aksaklıktı, ama bunlar küçük aksaklıklardı ve Birmingham'daki yoğun hayatına geri döndüğünde, her şey eskisi gibi huzur içinde devam edecekti.

"Neden bir kedi almıyorsun?" dedi.

"Sen bana zaten bir kedi verdin."

"O zaman bir hobi edin. Seni meşgul edecek bir şey."

"Sunne Park'ın mülkünü ve evini yönetiyorum."

Sunne Park'ın çocuk olmak için muhteşem bir yer olduğu söyleniyor. O muhteşem yere geri dönecek ve tüm sevgisini bir çocuğun üzerinde cömertçe harcayacak ve ona ikinci bir düşünce bile vermeyecekti. O da Birmingham'daki hayatına geri dönecekti, çünkü orada yıllardır sahip olduğu ve her zaman ihtiyaç duyduğu tek şey olan işi vardı.

"O zaman çocuklar için de vaktiniz yok," diye işaret .

"Çocuk sahibi olmaya neden bu kadar karşısınız?"

"Çünkü baş belasıdırlar."

"O halde onlarla uğraşmanıza gerek yok."

Ses tonu şimdi daha keskindi. Ona karşı zamankinden daha cesurdu ya da belki de sadece daha az umursuyor, kibar ve ölçülü yüzünün ardında yatan gerçek benliğini daha fazla gösteriyordu.

"Gebe kalma konusunda yardımınıza ihtiyacım olacak," dedi hızlıca, düz ve gergin bir sesle. "Gerisini kendi başıma halledebilirim. Ayı hayatlarımız olduğu gibi devam edebilir ve senin hayatının değişmesine gerek yok. Eğer bu senin için çok zahmetliyse isimlerini öğrenmene bile gerek yok."

"İsimleri mi? Yani senin damızlığın olacağım, öyle mi? Aygırın."

"İsterseniz siz de dahil olabilirsiniz. İstersen de olmayabilirsin. Ama sen... Ne istediğini bilmiyorum."

İstenmek istiyorum. Sevdiğim şeyi bir daha asla kaybetmeyeceğimi bilmek istiyorum. Samuel'i geri istiyorum ve yüz bin çocuğum olsa da

asla olmayacak.

"Her şeyin normale dönmesini istiyorum" dedi.

Döndü ve pencerede kendi hayalet yansımasını yakaladı. İskeleye ve üç çocuğa doğru baktı. Kızın siyah saçları ve pembe yanakları vardı. Bir kızları olsaydı bekledikleri renkteydi.

Cassandra da pencerenin önünde ona katıldı. Onun camdaki yansımasını inceledi; ne kadar güzeldi, teni ne kadar sıcak, vücudu ne kadar yumuşaktı. Onu kollarının arasına almak, soluksuz öpmek, dilini her santimine değdirmek, ona istediği her şeyi ve daha fazlasını vermek çok kolay olurdu.

"İsimleri ne?" diye sordu.

"Kızın adı Sarah." Sesi boğuk çıkıyordu, bu yüzden devam etmek için boğazını temizledi. "Bayan Sampson onun bir matematik dehası olduğunu söylüyor. Uzun boylu çocuğun adı John ve mükemmel cümleler yazıyor. Kızıl saçlı çocuğun adı Martin. Uçabilen bir makine yapmak istiyor."

"Sen iyi bir baba olurdun," dedi.

Onu incitmek istemiyordu ama kadın onu incitiyordu ve bunun farkında bile değildi. Rachel'dan çocuğu olmadığını sanıyordu ve Newell da onu hiç düzeltmemişti. Londra'daki personelden herhangi biri bilse bile bundan bahsetmeyi asla düşünmezdi ve Newell zararsız görünüyordu ama bir casusun sağduyusuna sahipti. Joshua ona söyleyebilirdi ama o zaman sempatik ve can sıkıcı biri haline gelirdi ve bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Ve ona söylemediği sürece bu daha da imkânsız hale gelirdi ve her neyse, anıyı saklaması gerekiyordu. Hafızasını gün ışığına çıkarırsa, toz haline gelecek ve onu da kaybedecekti.

"Bunu bilmiyorsun," dedi. "O çocukları önemsiyorsun."

"Onlar potansiyel çalışanlar. Tüm çalışanlarımı önemsiyorum. Mutlu bir çalışan, üretken bir çalışandır."

"Sen öyle diyorsan."

Umutsuzdu. Başkaları için çok şey feda eden ve karşılığında sadece tek bir şey isteyen bu cesur, onurlu, aptal kadın özlem duyuyordu ve özlem duymaya devam edecekti. Ve kadın özlem duyduğunda, o da özlem duyuyordu ve bu onda camı yumruğuyla kırma isteği uyandırıyordu.

"Hayatımın bu son derece memnunum," dedi. "Anlıyorum."

Sonra onu izlerken, numarasını gerçekleştirdiğini gördü: Özlemini, yalnızlığını, hayal kırıklığını ve umudunu topladı ve onları paketledi.

uzaklaştırdı, onları içinde sıkıca bağladı ve her şeyi sevimli bir gülümsemeyle mühürledi.

Ondaki hileyi fark etmişti. Bunu ne kadar iyi yaptığını görebiliyordu.

Belki de kendisi de çok iyi yaptığı için.

"Peki ya Lord ve Leydi Bolderwood?" dedi. "Onları şimdi çağıralım mı?"

"Bu aptalca bir fikir." "Beni şımart."

"Peki. Tamam."

Parlak bir şekilde gülümsedi, çok parlak bir şekilde. "Seni giydirsek iyi olacak," dedi. "Kravatını takmana yardım edeyim."

JOSHUA nasıl olduğundan emin değildi ama kendini masanın üzerinde yarı oturur halde buldu, Cassandra bacaklarının arasında durmuş, o maharetli ellerindeki ince tülbentle ona doğru geliyordu.

"Kravat bağlamayı nereden biliyorsun ki?" diye sordu.

"Her türlü şeyi bilirim."

Yosun yeşili gündüz giysisi, boğazına ve bileklerine kadar uzanan kumaşıyla onu gece giysisi gibi tamamen örtüyordu. Ama çok kurnaz bir terzisi vardı, çünkü ön tarafındaki siyah çizgiler gözlerini göğsünün kabarıklığına çekiyordu ve pelisse'si göğsünün altında tek bir iple bağlanmış gibi görünüyordu, bu da iki şişman, baştan çıkarıcı püskülle sona eriyordu ve her şeyin düşmesi için sadece bir çekişin gerekli olduğu düşüncesiyle onu kızdırıyordu.

Elleri masanın kenarını buldu ve parmaklarını masanın etrafına doladı.

o.

"Bu kötü bir fikir," dedi. "Neden böyle söylüyorsun?"

Kollarını açarak, boyun örtüsünün orta noktasını adamın boynuna doğru itti.

Sonra boynunu çevreleyerek uçlarını arkasından geçirdi ve önünden geçirdi. Çizgileri, püskülleri, kokusu ve saçlarıyla bunu yapmak için yakınına eğilmesi gerekiyordu ve bunun neden kötü bir fikir olduğunu gerçekten anlamıyordu?

"Kravatı beni boğazlamak için kullanabilirsin," dedi.

"Akıl almaz bir şey değil." Örtüyü tekrar adamın boğazına geçirdi ve ifadesi hafifledi. "İtiraf etmeliyim ki zamanın yarısında seni öpmek mi yoksa boğazını sıkmak mı gerektiğine karar veremiyorum."

"Peki ya zamanın diğerk yarısı?"

"Diğerk yarısında ise sadece seni boğazlamak istiyorum."

Ağzından öpüşmenin boğaz sıkılmaktan daha iyi olduğuna dair aptalca bir laf çıkmaya başladı ama tam zamanında kendini durdurdu ve kadın bezi adamın boynuna dolamaya devam etti. İleri geri, içeri sallanıyor, dışarı sallanıyordu, sanki hiçbir fikri yokmuş gibi hızlı ve yetkin bir şekilde. Ona kötü diyordu ama kendisi saf kötüydü.

Sonra, tatlı merhamet, katlamayı bitirdi, son düğümü atıyordu ve hala onun üzerindeki etkisinden habersiz görünüyordu.

İnsan onun üzerinde hiçbir etkisi olmadığını düşünüyor.

Sıcak elini onun yanağına bastırdı. "Ense tıraşını olmuşsun," diye yarı fısıldadı.

"Lanet şeyler kaşındırıyor."

Başını çevirip avucuna bir öpücük kondurabilirdi. Eğilip dudaklarına bir öpücük kondurabilirdi. Kadın buna izin verirdi elbette. Bir bebek istiyordu. İtaatkar olmak istiyordu. Onu istediğine dair hiçbir işaret vermedi. Bunun bir önemi olmamalıydı.

Yine de belki de onu şimdi, konyaksız öperse bundan gerçekten zevk alırdı. Ya kulak memesini ısıtır mıydı? Bu onu inletir miydi, ciyaklatır mıydı ya da nefesini keser miydi? Peki ya göğüslerini öpseydi? Ya da yüzünü kalçalarının arasına gömerse?

"Ofisimde, depomda olduğumuzun, etrafta çalışanlarım ve dışarıda denizcilerle kaynayan rıhtımlar olduğunun farkında mısın?" dedi yavaşça.

Sanki onu desteklemek istercesine, koridorda küçük ayak sesleri duyuldu. Küçük beyaz parmaklar kapının pervazına dolandı ve sonra Martin'in tamamı köşeyi dönüp odaya daldı.

"Bay DeWitt! Bay DeWitt!" Martin bağırdı, sonra onları görünce gözleri fal taşı gibi açılarak durdu. Bir tutam kızıl saç başının tepesine dikilmişti. "Siz ikiniz *öpüşüyor* musunuz?"

Cassandra sıçrayarak uzaklaştı, bonesini kaptı ve bağlamak için pencereyi ayna olarak kullandı. Joshua acı içindeki bedenini zorla dikleştirdi, paltosunu aldı ve kollarını kolların içine soktu.

"Ne oldu Martin? Yola çıkmak üzereyiz."

"Martıları izliyordum ve hep rüzgâra doğru havalanıyorlardı. Bunun nasıl uçulacağına dair bir ders içerdiğine eminim!"

"Aferin delikanlı." Şapkasını kürenin üzerinden aldı ve bir parmağının etrafında döndürdü. Cassandra eldivenlerini çıkarıyor, gözleri ikisi arasında gidip geliyordu. "Bunu bana bir dahaki sefere anlatırsın. Şimdi, Bayan Sampson için tüm işlerini bitirdiğinden emin ol."

"Evet, efendim."

Çocuk tekrar fırladı. Joshua onun peşinden gitti. Kapıdan içeri girdiğinde önce onun gitmesine izin vermesi gerektiğini hatırladı, ama kibar davranmaya başlarsa onu ıslah ettiğini düşünecekti ve kadının zaten yeterince tehlikeli fikirleri vardı.

BÖLÜM 12

Cassandra, Lord Bolderwood'un evinin önündeki patıkada ona katılırken Joshua, "Napolyon'un kışın Rusya'yı ziyaret etmesinden bu yana aklıma gelen en aptalca fikir," diye homurdandı. Burayı daha önce de ziyaret etmişti, yıllar önce, dünya bu evin bir gün kendisine ait olabileceğini düşünürken.

Eteklerini düzeltti, şapkasını düzeltti ve son asi duygularını da toparladı. Mayfair'e giden arabayı sessizlik içinde sürmüşlerdi; Joshua şapkasını gözlerinin üzerine eğmiş, Cassandra ise pencereden dışarı bakıyor ve olanları hatırlamamak için rastgele binlerce şey sıralıyordu.

"Arabadan inmeme yardım etmeliydin," dedi, dırdır etmekten utanç verici derecede küçük bir zevk alarak.

Kaşlarını çatarak önce arabaya, sonra da kadına baktı. "Tek başına idare edemiyor musun?"

"Damat bana yardım etti, ama sen olmalıydın." "Ne için? Bacakların düzgün çalışıyor gibi görünüyor."

"Sizi etekler giymiş ve kalçalarınızla arabalardan aşağı atlarken görmek isterdim."

Ona göz kırptı. "Bayan DeWitt! Herkesin içinde iç çamaşırınızdan mı bahsettiniz? Şok oldum!"

"Sen biri değilsin."

Her şeye rağmen eğlenmekten kendini alamadı, ruh hali onun şakacı tiyatrosundan aldığı keyifle değişti. Sanırım o da eğleniyordu, çünkü dirseğini abartılı bir şekilde cesur bir jestle uzattı.

"Korsen hakkında dedikodu yapmayı bırak," dedi. "Hadi gidip onları bir güzel pataklayalım."

Parmaklarını onun koluna doladı. "Muns'un ne hakkında hiçbir fikrim yok ama lütfen oradaki herhangi birine tıklamaktan kaçının. Kibar, makul ve medeni olacağız ve onları bu saçmalığa son vermeye ikna edeceğiz."

"Hâlâ bunun aptalca bir fikir olduğunu söylüyorum."

"Ve ben hala arabadan inmeme yardım etmen gerektiğini söylüyorum, ama bugün ikimiz de istediğimizi alamayacağız gibi görünüyor."

Kapıda onun kapıyı çalmasını bekledi. Ancak adam bunu yapmak yerine parmaklarını oynattı ve ıslık çalmaya başladı. Kadın ona baktı. O da kadına baktı.

"Bütün gün burada mı duracağız?" diye sordu.

"Bir beyefendi olarak kapıyı sizin çalmanız daha uygun olur."

Kapının üzerindeki pirinç aslan başını inceledi. "Kaldıramayacağın kadar ağır, değil mi? Bunun uzun etekleriniz ve korsenizle bir ilgisi var mı? Yoksa kadın parmaklarınız çok mu narin?"

"Bunu sizin için yapması için Bay Newell'ı getirmeliydik," dedi, neşeyle öfke birbirine karışmıştı. Pirinç yüzüğü kaldırdı ve sertçe vurdu. "Tanrı korusun, parmağınızı bile kıpırdatmanıza gerek yok."

Sırıttı. "Sen her şeyi kendi başına yapabilecek durumdayken neden her şeyi benim yapmam gerektiğini anlamıyorum."

O daha cevap veremedi kapı açıldı ve kâhya gibi giyinmiş ama aristokrat bir evin kâhyası olamayacak kadar genç ve bakımsız, son derece yakışıklı bir adam çıktı. Belki de Lord Bolderwood'un mali durumu, diye düşündü, doğru dürüst bir hizmetçiye bile parası yetmiyordu.

Uygunsuz uşak Cassandra'yı görmezden gelerek Joshua'ya baktı.

"Buyurun efendim? Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Joshua cevap vermedi. Cassandra ona sert bir bakış attı.

"Ne?" dedi ona. "Nasıl konuşulacağını unuttun, değil mi? Her şeyi ben mi yapmalıyım?"

"Davranış kitapları öyle diyor." "Ben hiç okumadım."

"Beni şaşırtıyorsun."

Kartını uzattı ve sonunda uşak onu fark etti. "Bay ve Bayan Joshua DeWitt, Lord ve Leydi Bolderwood'u görmeye geldi." dedi.

Karta bakarken kapıyı kapatmaya devam etti. Cassandra onun dikkatinin dağınıklığından ve varsayılan deneyimsizliğinden yararlanarak

Doğruca ona doğru. Adam içgüdüsel olarak kızın yolundan çekildi ve böylece onların içeri girmesine izin verdi. Joshua sonunda işe yarar bir şey yaptı ve kapıyı tekmeleyerek kapattı.

Genç ve yakışıklı uşak, ilk görevi olan kapıyı koruma işini başaramadığını fark etmemiş gibiydi. Birinden diğerine baktı.

"Bu bir iş görüşmesi mi yoksa sosyal bir görüşme mi?" diye sordu.

"İkisi de," dedi Joshua gülerek. "Fark eder mi?"

Uşak yanağını kaşıdı. "Peki, Lord Bolderwood'u kütüphanede mi, yoksa Leydi Bolderwood'u misafir odasında mı görmek istersiniz?"

"Leydi Bolderwood'un yatak odasına ne dersiniz? Anladığım kadarıyla orada eğleniyor."

"Joshua!" Cassandra ona dirsek attı ve gülme isteğiyle savaştı. "Terbiyeli ol!"

"Ne?" Abartılı bir hakaretle ona döndü. "Aptalca bir soru sordu. Aptalca sorular soran beceriksiz uşaklara neden katlanayım ki?"

"O sadece bizi düzgün bir şekilde düzenlemeye çalışıyor." "Düzgün' lafını alıp içine koyabilirsin-" "Sus."

Kâhya alnını ovuşturuyordu, belli ki bir sonraki adımda ne yapacağından emin değildi ve görünüşe göre hem efendinin hem de hanımın evde olduğunu ifşa ettiğinin farkında değildi.

Cassandra nasıl devam edeceğini çok iyi biliyordu. "İdeal-Ah, adın ne?"

"Smith, madam."

"Smith." Bu kelimeyi sanki dünyadaki en iyi isimmiş gibi tekrarladı. "Şimdi, ideal olarak, Smith, kocam ve ben hem Vikont hem de karısıyla aynı anda buluşurduk."

"aynı anda," diye ekledi Joshua yardımsever bir şekilde.

"Eminim ki sizin gibi yetenekli bir genç adam ikisinin aynı odada bulunmasını organize edebilir."

"Onları oraya sürün, olduğu gibi."

"Onları gütmek mi?" Cassandra gözlerini alaycı bir öfkeyle kocaman açarak Joshua'ya döndü. "Ev sahiplerimiz hakkında inatçı keçilermiş gibi konuşmamalısın."

"Neden olmasın?"

"Davranış kitapları bu konuda çok nettir."

"Doğru. Bolderwood'a keçi deme. Bunu unutmamaya çalışacağım."

"Lütfen yap."

Adam sırttı ve kadın kendinden tuhaf bir şekilde memnun hissetti.

"Belki de Smith," diye devam etti, "Lord Bolderwood'u kütüphanesinde ziyaret ederek başlayabiliriz ve Leydi Bolderwood da bize orada katılabilir." O sinsi, sırtan gözleri hatırladı. "Eminim bunu kaçırmak istemeyecektir."

Smith o kadar emin görünmüyordu ama hafızası adımlarını doğrudan kütüphaneye doğru yönlendirirken ona tartışacak zaman bırakmadı. Smith onun yanından hızla geçti ve kapının önüne dikildi.

Gözleri birinden diğerine çılgınca sallanıyordu. "Lord Hazretleri önce kontrol etmem gerektiğini söyledi."

"Gerek yok, Smith. İşini çok güzel yaptın. Annen seninle gurur duyuyor olmalı."

Kadın tereddüt etmeden ilerledi ve adamı kendisine dokunmamak için yine geri çekilmeye zorladı. Kadın elini uzattığında, adam kenara sıçradı ve kadının kavradığı sapı ortaya çıkardı.

"Kocam bana kapıları tek başıma açmayı öğretiyor," dedi uşağa. "Bu çok özgürleştirici."

Arkasından gelen kıkırdamaların tadını çıkararak Lord Bolderwood'un kütüphanesinin kapısını itti ve içeri daldı.

JOSHUA talihsiz uşağa DUDAK BÜKTÜ ve Cassandra'nın peşinden yürüdü, bir sonraki adımda ne bulacağını görmek için sabırsızlanıyordu.

Cassandra onu gördüğüne sevinmiş gibi sıcak bir sesle, "Harry," dedi. Joshua ona ters ters baktı. Bu nezaketi biraz fazla zorlamıştı.

Belki de onu gördüğü için mutluydu.

Bolderwood ayağa fırladı.

"Cassandra! Ve..." Bolderwood'un yüzü Joshua'yı görünce düştü. "Burada ne işin var?"

"Bunu sormana şaşırdım, seni küstah köpek yavrusu." Joshua odanın ortasına doğru yürüdü, karısının yanında olduğunu hissetmek hoşuna gidiyordu. Savaşlarını tek başına vermeye alışkındı; bir müttefike sahip olmak garip bir şekilde içini ısıtıyordu.

"Görünüşe göre benim ismimi kullanarak, yasal belgelere koyarak özgürce hareket ediyorsunuz."

"Joshua. Kendine hakim ol, lütfen."

Sertleştiğinde çok hoş oluyordu ve saçmalayabiliyordu. Onun dırdırından hoşlanmaya başlamıştı. Kadının da gizliden gizliye onun alaylarından hoşlanmaya başladığından şüpheleniyordu.

"Ne? Ona keçi dememem gerektiğini söylemiştin. Ona köpek diyemeyeceğimi hiç söylemedin."

"Lütfen onu herhangi bir hayvana benzetmekten kaçın." Gözlerinde fesatlık parlıyordu. "Sizin gibi yetenekli bir adam çok daha iyi isimler bulabilir."

"Hassas kulaklarınızı rahatsız etmek istemedim."

"Oh, *şimdi* de benim hassas kulaklarım için endişeleniyorsun." Tekrar Bolderwood'a döndü. "Bu saçmalığı halletmeye geldik, Harry."

Bolderwood doğrudan Joshua'ya baktı. "Bunu yapmak için karını mı getirdin?"

Ne tür bir adam karısının eteklerinin arkasına saklanır?"

"Ama etekleri çok güzel." Ona sırtıttı. "Yine de genellikle onların *altına* saklanmayı tercih ederim."

Bir elini göğsüne vurdu, gözleri onunkilerin üzerindeydi. "Uslu dur, sevgilim." *Sevgilim mi?* Bolderwood'un hatırı için bir oyun. *Harry* için. "Senin için her şeyi yaparım, küçük poppet'ım," dedi.

Dürtüyle, parmak eklemlerini kadının çenesine dokundurdu. Gözleri hafifçe karardı; belki de her şeye rağmen onu arzulaması sağlanabilirdi.

Bir yerde bir adam boğazını temizledi ve birbirlerinden ayrıldılar.

"Ah, Bolderwood, sensin, değil mi?" Joshua söyledi. "Orada olduğunu unutmuşum."

Bolderwood öfkeyle, "*Benim* kütüphanemdeyiz," dedi. "Tabii ki buradayım."

"Seni unutmak çok kolay. Karım çok çekici." "Evet, hatırlıyorum."

Bu sırtış, Cassandra'nın karşı çıktığı kurala rağmen, adama yakında bir yumruk attıracaktı. Bu ikisi muhtemelen bir noktada öpüşmüşlerdi. Belki öpüşmekten de fazlası. Joshua'nın kışkırdığından değil, çünkü Bolderwood gibi yavan bir aptalı kıskanmasının imkânı yoktu. Sadece Cassandra, Bolderwood'un bir centilmen olması gerektiğini düşünüyor gibiydi ve Joshua onu düzgün bir şekilde öperse, bu konudaki fikrini değiştirirdi. Ama onu öpmeyecekti. Git

sevgili karını öperken tüm dünya yıkılabilir.

"Harry, bu davadan vazgeçeceksin. Hepimiz bunun gülünç olduğunu biliyoruz."

Bolderwood masadan boyalı emaye bir enfiye kutusu aldı ve bir tutam içti. Burnuna çekti ve Joshua'ya ikram etmedi.

"Bunu yapamam Cassandra," dedi. "Adalet yerini bulmalı." "Kendini nasıl bir mali sıkıntıya soktuysan böyle tatsız yalanlarla çözemezsiniz."

Bolderwood enfiye kutusunu kapattı ve inceledi. Her iki yüzüne de çıplak kadın ve erkeklerin en iyi yaptıkları şeyi yapan çıplak kadın ve erkek sahneleri çizilmişti. Cassandra erotik sanat eserini fark etmiş olmalıydı ama bu hakareti güzelce görmezden geldi. Joshua enfiye kutusunu küstah kukumavın boğazına sokma dürtüsüne direndi. Cassandra'nın buna itiraz edeceğinden oldukça emindi.

Bu aşağılık aptalı gerçekten sevmiş miydi? O zamanlar on dokuz yaşındaydı. İnsanlar on dokuz yaşında her türlü aptalca şeye inanabilirdi.

Kadınları bu kadar genç yaşta evlendirmelerinin nedeni bu olmalıydı.

Kadınların biraz sağduyu yaşa gelmelerini bekleselerdi, onları hiç evlendirmezlerdi. "Yalan mı?" Bolderwood sonunda topukları üzerinde geriye doğru sallanırken dudaklarında belli belirsiz, alaycı bir gülümseme belirdi.

"Ama bir ilişki olduğuna dair kanıtlar var.

Bir sürü kanıt var."

Joshua enfiye kutusunu kapattığı gibi masaya çarptı. "Herhangi bir kanıt olamaz, çünkü böyle bir şey hiç olmadı."

Cassandra onun yanındaydı, omzunu koluna dayamıştı. Bolderwood'un gözlerinin içine baktı. "Harry, ikimiz de bunun asla yaşanmadığını biliyoruz."

Gülümsemesi daha da genişledi. "Senin ve benim ne *bildiğimizin* bir önemi yok. Sadece jürinin neye inandığı önemli." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Elli bin doların tamamını beklemiyoruz, biliyorsun. Yirmi ya da otuzla yetineceğiz."

"Biz mi?" Cassandra sertçe tekrarladı. "Sen ve karın demek istiyorsun." Bolderwood'un gülümsemesi kayboldu: Bu bir itiraf kadar iyiydi.

Cassandra içini çekti, sesi hayal kırıklığıyla doluydu. "Bu sen değilsin, Harry. Karının adını çamura bulamak. Saygın unvanını, aile adını, çocuklarının adını. Ve bunu bana, Lucy ve Emily'ye yapmak."

Bolderwood'un kulakları pembeleşmeye başlamıştı ve enfiye kutusunu tekrar eline aldı, açıp kapattı, gözleri onu azarlayan kadında değil kutudaydı. Belki de bu o kadar aptalca bir fikir değildi, diye düşündü Joshua; Bolderwood'un iyi doğası bundan pişmanlık duyuyor olabilirdi ve bir insanın iyi doğasına ulaşabilecek biri varsa o da Cassandra'ydı.

"Sen bundan daha iyisin, Harry," diye devam etti. "Kendi adını ve benimkini ne için rezil edeceksin? Para uğruna mı?"

"Bu çok zengin!" Bolderwood başını kaldırdığında gözleri sert ve düzdü, iyi huyu kaybolmuştu. "Para için yapabileceklerimden dolayı *beni* yargılıyorsun." Kutuyu yere çarptı. "Peki ya sen, her akşam mücevherler içinde dışarı çıkıyorsun? Babanın seni *ona* satmasına izin *verdin*-" Joshua'ya el sallayarak "Herkes Lord Charles'ın para sorunları olduğunu biliyordu ve siz paranın nereden geldiğini umursamıyorsunuz" dedi.

Joshua yumruğunu geri çekmeye başlamıştı ki Cassandra elini koluna attı ve her zamanki zarafetinden farklı bir sertlikle onunla Bolderwood'un arasına girdi. Toplum kadınlardan duygularını, özellikle de öfke gibi çirkin duygularını saklamalarını beklerdi ama Joshua yine de Cassandra'nın o güzel dudaklarını büzüşürüşünde, burun deliklerinden keskin bir nefes alış verişinde ve konuşmadan önce ağzının çalışmasında bunu gördü. Dün gece anlattıklarından sonra kızgın olmasına sevinmişti.

"Bu ne cüret!" diye tısladı Bolderwood'a. "Babamın yaptıklarını ya da yapmadıklarını yargılamak şöyle dursun, adını anacak kadar bile iyi değilsin." Başını ona doğru salladı, tiksinti dudağını kıvrıyordu. "Bu sen değilsin. Benim tanıdığım Harry Willoughby nazik ve dürüst biriydi."

"Belki de beni hiç tanımadın."

Saflığını geride bıraktığını söylemişti ve Joshua onun saflığından bir parça kaybettiğini gördüğünü sanıyordu.

"Eğer yaptığın ve söylediğin bu tür şeylerse," dedi, "o zaman seni tanımak bile istemiyorum." Döndü ve kapıya doğru yürüdü, rengi atmıĞ, baĞı dikti. Kapıyı çekti ve Smith yuvarlanarak içeri girdi.

"Beni Leydi Bolderwood'a götür," dedi. "Şimdi!"

Uşak hemen hazır ola geçti ve itaat etti.

KAPI KAPANDIĞI ANDA Joshua Bolderwood'a döndü ve ellerini birbirine vurdu.

"Şimdi o gitti, bunu düzgün bir şekilde tartışabiliriz," dedi.

"Düzgünce!" Bolderwood ağzından kaçırdı. "Beni dolandırdın, seni piç kurusu.

Bunu etmiştin."

"Seni böcek beyinli, koyun kafalı mankafa!" Joshua yumruk atmamak için adımlarını hızlandırdı. Duvarda koyu renkli, boya şeklinde lekeler vardı, kitap rafları çoğunlukla boştu ve şömineyi hiçbir eşyası süslemiyordu. "Seni bunun bir spekülasyon olduğu ve kaybedemeyeceğin şeyleri riske atmaman konusunda uyarıştım. Peki sen ne yaptın? Lanet olası bir tefeciye gidiyorsun!"

"Ama herkesten önce sen başlıyorsun, değil mi? Burada ne kadar kazandığınızı ya da arkadaşınız Dammerton'un orada ne kadar kazandığını duyuyoruz, ta ki hepimiz paramızı almanız için size yalvarana kadar. İnsanlara orada her zaman büyük kazandıklarını söyleten oyun cehennemlerinden biri gibisiniz, bu yüzden baloncuk kazanmayı bekleyerek gidiyor, ancak bunun yerine soyuluyor."

"Başka kimse şikayet etmiyor. Neden biliyor musunuz? Çünkü onlar mızımız çocuklar değil."

"Onlar senden korkuyor ama biz korkmuyoruz. O diğer adamların karlılarıyla yattın ve herkes benimkiyle de yattığına inanacak. Saf, budala Cassandra hariç herkes."

"Seni , bencil çomar."

Tartışmanın pek bir anlamı yoktu. Mankafa kendini dolandırıldığına ikna etmişti. Muhtemelen bazı kötü kararlar verdiği gerçeğiyle yüzleşmekten daha kolaydı.

Joshua başını salladı, içinde bir tiksinti belirmişti. "Sen ve karın birbirinizi hak ediyorsunuz. Bunun en kötü yanı, insanların o kadına iki kez bakacak kadar zevkten yoksun olduğumu düşünmeleri. Hayır, en kötüsü Cassandra'ya yapılan hakaret. O daha iyisini hak ediyor." Enfiye kutusunu eline aldı ve her iki yüzündeki müstehcen resimleri inceledi. "Diğer her şeyle birlikte bunu da rehine vermediğine şaşırdım."

Bolderwood, "Bu eşimin bana bir hediyesiydi," dedi.

Joshua enfiye kutusunu sanki onu ısırması gibi yere düşürdü.

"Kadınların da arzuları vardır," diye ekledi Bolderwood. "Günahkâr şeyler yapmak için günahkâr arzular ve eğer karım arada sırada başka bir adamın yatağına giriyorsa..."

Sesi kesildi. Gözlerinde puslu bir parıltı, ayrık dudaklarında çarpık bir kıvrım, bir kızarma belirtisi. Lanet olsun. Bolderwood bundan tahrik olmuştu! Karısının başka bir adamla birlikte olduğu düşüncesi. Ve eğer yaptıkları buyusa... Bu zina suçlamasının zihinlerinde bir anlam ifade etmesine şaşmamalıydı.

Son derece yakışıklı, son derece vasıfsız uşağın varlığı yepyeni bir anlam kazandı.

Joshua sanki bu düşünceyi silebilecekmiş gibi elini alnına götürdü. Bazı şeyleri bilmesine gerek yoktu.

Bu sırada Bolderwood sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi hafifçe gülüyordu. "Ve tabii ki onu affediyorum, çünkü onu seviyorum."

"Bunun Cassandra ve ailesine ne yapacağını hiç düşündün mü?" "O zaten tutucu ve sıkıcı biri. Bu yüzden başka kadınlarla yatıyorsun. erkeklerin karıları, değil mi? Çünkü senin kendi karın da-Aargh," diye bitirirken Joshua elini adamın boyun örtüsüne gömdü ve onu sertçe duvara doğru itti.

"Ne ?"

Bolderwood'un yüzü kıpkırmızı oldu ve cümlesinin geri kalanını unuttu.

"Bu davadan vazgeçeceksin," dedi Joshua. "Ya bu işi şimdi bitirirsin ya da bana yardım et, seni pişman ederim."

Adamın konuşmasına izin vermek için elini gevşetti. Ne yazık ki Bolderwood dersi anlamamıştı.

"Bu iş bittiğinde siz alay konusu olacaksınız, biz de zengin olacağız," diye . "Bize şimdi ödeme yaparsan davadan vazgeçeriz. Tatlı karını bu şekilde korursun."

Kapı açıldı. Joshua başını çevirdi, Bolderwood hâlâ duvara yapışmıştı.

"Ne?" Joshua uşağa dedi ki. "Ne?"

Smith yutkundu ve çaresizce patronuna baktı. Joshua delikanlının iyi bir oyuncak olmasını umuyordu, çünkü berbat bir uşaktı.

Smith sonunda, "Bayan DeWitt artık eve gitmek istiyor," dedi.

Joshua, Bolderwood'u zehirli bir yılan gibi yere bıraktı ve kollarını düzeltti.

Genç adam öksürüp boğazını ovuştururken, "Seni mahvedeceğiz Bolderwood," dedi. "Biz" lafı hoşuna gitmişti, kararını verdi ve karısını bulmaya gitti.

CASSANDRA ön kapının yanında duruyordu, o kadar gergindi ki neredeyse titriyordu, eldiveninin düğmeleriyle oynarken ağzı sıkıştı.

Onu gördüğünde "Haklıymışsın," dedi. "Bu aptalca bir fikirdi."

"Bütün evlilik boyunca söylediğin en akıllıca şey bu."

Gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. Joshua'nın aklına geri dönüp Bolderwood'u eşek sudan gelinceye kadar dövmek geldi. Ama bundan da öte, onun iyi ruh halini geri getirmek istiyordu. Yüz binlercesine bedelken, o insanların bunu ondan almaya hakları yoktu.

O da elinden geleni yaptı: Smith gelmeyince kapıyı açtı, dirseğini uzattı ve onu önündeki arabaya bindirdi.

Araba hareket ettiğinde ilk ödülünü aldı: Kadın içten bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Arabaya binmeme yardım ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "İyi iş çıkardınız."

"Uslu durabilirim," dedi. "Lord B.'ye karşı uslu durdum. Ona vurmadım. Bir kere bile. Biraz boğazını sıkmış olabilirim ama ona vurmadım."

Bir eğlence titreşimi. "Ne kadar takdire şayan birisiniz."

"Ben de ona domuz diyecektim ama hayvanlara benzetme yasağınızı hatırladım."

". "

"Ben de onun yerine ona çomar dedim."

Yanılmıyorsa, kadınsı olmayan bir ses çıkardı - bastırılmış kahkaha. Başarıyordu. Palyaçoğu oynayacak ve onu güldürecekti. Onu bu kadar incitmesi yeterince kötüydü, bir de onlar gibi pisliklerin bunu yapmasına izin vermemeliydi.

Ona gülümsedi. "Benimle gurur duyuyor musun?" "Son derece."

"Peki Leydi B. nasıldı?"

"Leydi B. karşılaşma talihsizliğine uğradığım en korkunç kadın! Doğru olduğunda ısrar etti."

İçini garip bir ürperti kapladı. Eğer Cassandra kadına inanıyorsa, eğer bu yüzden üzgünse...

"Ama bütün bu süre boyunca yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı," diye devam etti, onu rahatlatmak için. "Kocasının onun elli bin pound değerinde olduğunu düşünmesinin romantik olduğunu bile söyledi! Aman Tanrım! *Sen* bile bundan daha romantiksin."

"Bir pezevenk için romantik sanırım."

"Ne için?"

"Fahişelere müşteri temin eden bir adam. Mürebbiyen sana hiçbir şey öğretmedi mi?"

Yarım bir gülümseme. "O gün başım ağrımış olmalı."

Gözleri vagonun diğer ucunda buluştu. Eğer onun ruh halini gerçekten iyileştirmek isteseydi, yanına gider, ona sarılır, onu öperdi. Ve sonra-ne? Sonra ne olacaktı?

"Başka ne dedi?" diye sordu.

Ofladı pufladı. "Kendine engel olamadı: Cazibeniz ve ilginiz onu çok etkilemişti. Bu yüzden yanlış adamı bulduğunu biliyordum."

"Gerçekten de. Kadınların zina davalarında ifade verememesi ne kadar utanç verici.

Eğer bunu söyleseydi, mahkemede gülmekten kırılırlardı."

"Sonra seni gördüğünün kanıtı olarak doğum lekenden bahsetti..." Ona bir el salladı, başka tarafa baktı, rengi yeniden yükseldi. "Sağ uyluğunuzda küçük bir at nalı gibi olduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

Kısa bir süre sonra tüm Londra'nın önünde yargılanacaktı ama en önemli duruşma buydu. Birdenbire başka bir kadınla yattığı için pişmanlık duymaya başladı. Artık başka birini istemeyi hayal etmek bile zordu.

"Diğer insanlar da bunu biliyor olabilirdi," diye belirtti. "Ona söylemiş ."

"Şu eski doğum kandırmacası mı?" dedi . "Shakespeare'de ve halk hikâyelerinde her zaman karşımıza çıkar. Her iki şekilde de hiçbir fikrim olmadığı için sadece garipti. Ben de bunun bir kanıt olmadığını söyledim ve ondan sizin..."

"Benim neyim?"

Sivri bir bakışla adamın kasıklarını gösterdi, ona baktı, kızardı ve gözlerini kaçırdı.

"Sevgili Bayan DeWitt! Şok oldum! Ayrıca sizinle gurur duyuyorum" diye ekledi.

Gözleri muzip bir neşeyle dans ediyordu. "Bu durumda Bay DeWitt ne derdi diye düşündüm ve aklıma bu geldi. Üzerimde korkunç bir etkiniz var."

"Ben mükemmel bir etkiyim. Ve?" diye sordu. "O ne dedi?"

Şeker çubuğum hakkında."

"Senin...? Oh. Çok kibirlisin."

"Eğer hanımlar benimle bu kadar samimi bir şekilde konuşuyorlarsa, ne söylediklerini bilmeye hakkım var."

Kendini toparlamak için bir nefes aldı ve onun gözlerinin içine . "Şimdiye kadar gördüğü tüm diğerlerine benzediğini söyledi."

"Kaç karşılaştırıyor?" "Sormayı unuttum."

İlkel görünmeye çalışıyordu ve başarısız oluyordu, çünkü gözlerinde bir parıltı ve dudaklarında oynayan bir gülümseme vardı.

"Buna ne dedin?" diye sordu.

"Ne diyebilirdim ki? Seninki şimdiye kadar gördüğüm tek şey ve o da sadece kısa bir süre için."

"O zaman sana söyleyeyim: O . Benimki diğerlerinden daha iyi. Daha büyük ve daha güçlü, daha yakışıklı ve daha asil."

"Hepsi bu!" Gözlerini kocaman açtı. "Sanırım büyülü de?"

"Numaralar yapabiliyor."

"Örneğin mi?"

"Oturup yalvarabilir."

Kulağa eğleniyormuş gibi gelen bir dehşetle inledi. Bir an sonra, kırıldı: Elleriyle yüzünü kapadı ve omuzları titreyerek güldü. Adam vagonun diğer tarafına geçip onu kollarına almak ve gülmeyi bırakıp arzuyla nefessiz kalana kadar öpmek için yarı yarıya yerinden kalktı.

Ama bunu yapamazdı, bu yüzden koltuğuna geri yaslandı ve onu izlemenin tadını çıkardı. Kahkahasının kasıklarına kadar onu yıkamasının keyfini çıkardı. Sadece onun arkadaşlığından aldığı zevkle arzusunun bu kadar sıcak ve yoğun bir şekilde alevlenebilmesi onu şaşırtmıştı.

BÖLÜM 13

İçeri girip dış giysilerini çıkardıklarında Cassandra yine kibar ve uslu bir kadın olmuştu. Joshua, Cassandra'nın şakacı ve müstehcen yönünü saklamasına mı sinirlendi, yoksa sırrını sadece kendisinin bilmesinden mi heyecanlandı, karar veremiyordu.

Her iki durumda da, bunun bir önemi yoktu. Eğlenceli bir ara olmuştu ve şimdi yapması gereken işler vardı.

Ona tam olarak bunu söylemek için döndüğünde, kaputunu ve eldivenlerini bekleyen uşağa verdiğini ve pelisesini bağlayan kalın püskülleri tuttuğunu gördü.

"Bana 'sevgilim' dedin," dedi onun yerine.

"Beni rahatsız ediyordu."

"Sanırım onu öptün."

Başını kaldırdı. O kadar çabuk ortadan kaybolan uşağa baktı ki neredeyse bir yerini burkacaktı.

"Bolderwood," diye açıkladı.

"Bugün yapmadım."

"Ama daha önce."

"Nişanlıydık. Yani evet."

Püskülleri çekiştirdi, fiyongu çözdü. Beklediği gibi, pardösü açıldı ve kadın onu hızla omuzlarından aşağı kaydırды.

Bolderwood'u öpmesine gelince, görünüşe göre detaylandırma ihtiyacı hissetmemiş. Yeterince adil: Detaylandıracak bir şey yok. Bütün mesele halledilmişti ve hiçbir ilgi alanı yoktu. Yapacak işleri vardı.

"Başka kimse var mı?" diye sordu.

Sonunda onun dikkatini çekmişti. "Kıskandınız mı, Bay DeWitt?"

"Bir adamla sohbet ederken onun seni öptüğünü bilmesi ve benim bunu bilmemem benim için korkunç bir şey. Sana ilişkilerimden bahsetme nezaketini gösterdim."

"Bu bir nezaketti, değil mi?" diye mırıldandı ve saçlarını kontrol etmek için küçük aynanın önünde durdu. "Başka kimseyi öpmedim. Hugh Hopefield dışında, ama daha on beş yaşındaydım ve o herkesi öpüyordu."

O zaman ona baktı ve giriş holü aralarında olan her şeyle doldu: Onun özlemi - Onun arzusu - Onların yeni dostluğu - Onun sırları - Onların öpücüğü. Yüzünde o ifade vardı, imkânsız bir istekte bulunmadan önceki ifade. Bunu şimdi durdurmalıydı.

"Pekâlâ, bugün yeterince zaman harcadım." Ellerini bir kez çırttı. "Yapacak işlerim var."

Başarılı! Yine o numarayı yaptı: Söylemek üzere olduğu şeyin üzerine kibar bir gülümseme yapıştırdı. Onun kibarlığı bir kılıç ve bir savaş gemisi olarak kullandığını görmüştü; şimdi de bir duvar olarak kullanıyordu ve eğer dışarıda kaldıysa, bu tamamen onun suçuydu.

"Oldukça," dedi.

Ve sanki o çoktan gitmiş gibi, masanın üzerindeki kartları ve mektupları karıştırmaya, onları iki yığın halinde ayırmaya başladı. Mühürsüz bir notta durakladı, onu açtı ve okumaya başladı.

"Doğru," dedi tekrar.

Kadın başını kaldırmadı, o da dönüp çalışma odasına yöneldi. Ama sadece üç adım sonra-

"Joshua!"

Etrafında döndü. "Evet?"

"Bu not Sör Gordon Bell'den. Lord Bolderwood'un davası hakkında öğrenebildiklerini öğreneceğini ve yarın bizi burada ziyaret edeceğini söylüyor."

"Ona zaten yazmış mıydın?"

Kâğıt parçasını uzattı. "Depoya gitmeden önce." Notu görmezden geldi. "Sen bana sormadan önce."

"Zaman kaybetmek istemem," dedi, sesinde bir gerginlik vardı. "Ne de olsa her zaman çok meşgulsünüz."

Notu yığınlardan birinin üzerine fırlattı. Not yuvarlandı ama o bunu görmezden geldi. Bunun yerine, daha küçük olan diğer yığını aldı ve merdivenlere doğru onun yanından geçti.

Joshua, kızın etekleri gözden kaybolana kadar olduğu yerde durdu. Doğru ya. Çalışma odası koridorun hemen aşağısındaydı.

onu bekliyordu.

Yine de bir şekilde bacakları onu da merdivenlerden yukarı çıkardı.

JOSHUA misafir odasına hafif bir merakla baktı. Misafir odalarına ihtiyacı olmadığı için bu odaya hiç girmemişti; Cosway odanın döşenmesini denetlemişti. Havadar, kadınsı, mavi duvarlar ve halılar, işe yaramaz süs eşyaları, piyano. Demek müzik buradan geliyordu.

Ayrıca Cassandra'nın şu anda durup yazışmalarını gözden geçirdiği bir yazı masası da vardı.

"Yapacak işlerin olduğunu sanıyordum," dedi.

"Var. Verilecek önemli kararlar. Benim işim bu, biliyorsun. Bütün gün kararlar veriyorum."

Şu anda aklına tek bir şey bile gelmiyordu ama masasında listeler vardı ve Das er ya da geç ortaya çıkacaktı. Pencereye geçti, sokağı ve diğer tarafındaki parkı inceledi ve şikâyet edecek bir şey bulamayınca geri dönüp ona baktı.

Cassandra hâlâ elinde mektup, kibarca bekliyordu. "Yani hayatında sadece iki erkekle öpüştün," dedi.

Mektubu masanın üzerine bıraktı. "Üç. Dün gece seni öptüm."

Hâlâ onun tadını alabiliyor, uyurken vücudunun onunkine kıvrıldığını hissedebiliyordu. "Sarhoştun. Bu sayılmaz."

Neden öpücükler hakkında bir tartışma başlatmıştı ki? Özellikle de elini açıkladığından beri: Onu öpmesini, hamile bırakmasını ve gitmesini istiyordu. Elbette gidecekti. Herkes giderdi. Sadece onun işi güvenilirirdi.

Eğer şimdi giderse, ikisini de bir sürü kalp ağrısından kurtarmış olacaktı. Hareket etmedi.

"Seni şimdi öpsem," dedi gül yaprakları gibi bir sesle, "bu sayılır mı?"

Beyninin mantıklı kısmı kontrolü geri almaya, onu uzaklaştırmaya çalıştı. Ona hakaret etmek, onunla alay etmek, onu kızdırmak, onu terk etmek.

Ama beyninin mantıklı kısmı onu görünce sustu; kadın sinirli bir şekilde yutkundu, eteklerini kavradı ve sonra . Sonra ona doğru bir adım attı, iki, üç...

Yavaşça hareket etti. Kaçmak için zamanı vardı. Ama birden tam önünde durdu. Gün ışığında bu kadar yakın dururken, gözlerindeki hileyi anlamaya başladı: Altın-kahverengi ve yeşilin karışımıydılar ve onlara bütün gün bakabilirdi. Ama aynı zamanda yapraklar kadar yumuşak ve hayat kadar sıcak yanaklarına ve ağzına, dün gece onu okşamış o dolgun, kıvrımlı dudaklara da bakmak istiyordu.

Arzu, hevesli bir vahşilikle kıpırdandı. Onu neden buraya kadar takip ettiği konusunda yalan söylemeyi bırakmanın zamanı gelmişti.

"Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsunuz, Bayan DeWitt?"

"Nereden başlayacağımı bile bilemezdim," dedi biraz sert bir ifadeyle. "Gerçi seni baştan çıkarmam gerekmiyor. Odamın kapısı açık. İstedığınız zaman içeri girebilirsiniz."

"Papazın karısını çaya davet etmekten daha cazip görünmesini sağlayarak işe başlayabilirsiniz."

"Oh."

Kız o kadar tatlı bir kararsızlıkla bakıyordu ki, adam neredeyse vazgeçecekti. Sonra yüzü aydınlandı.

"Gece şapkamı takarım," diye teklif etti.

Gülüşü onu gafil avladı, tıpkı arzusundaki artış gibi. Onu güldürdüğü için kendinden o kadar memnun görünüyordu ki, yüzünü ellerinin arasına almaktan kendini alamadı.

"Şimdiden işe yarıyor," dedi yumuşak bir sesle. "Mükemmel bir ilerleme kaydediyorum."

Sıçrayarak uzaklaştı, ellerini arkasında kavuşturdu. Odamın içinde dolaştı, çıkışı, merdivenleri, çalışma odasını hedefledi ama her seferinde bir şekilde kapıyı ıskaladı.

"Bu kadar korkunç olur muydu?" Kadının sesinden yayılan acı, adamın göğsünü delip geçti. "Ben senin karınım."

"Düğün gecesinden zevk almadın."

"Bunun bir önemi yok. Ama zevk almanız gerekiyorsa, bana ne yapacağımı söyleyin. Görevimi yapmaktan mutluluk duyarım."

Görev. Bu kelimeden nefret ederdi. "Sonunda bir çocuk olması umuduyla acı çekeceğim" demenin kibarcasıydı.

Bir duvara yaslandı. Öyle ya da böyle bir karar vermek zorundaydı. Her gün kararlar verirdi ama bu sefer veremezdi.

Ondan ne istediğini: Bir çocuk. Adamın ondan istediği şey: Onun sıcaklığında kendini kaybetmek. Sonuç: Cassandra onun altında hareketsiz yatıyordu.

Karanlıkta yorganın altında dişlerini sıkarak sadece doğuracağı çocukları düşünüyordu. Ve istediğini elde ettiğinde, onu gönderip tekrar yalnız bırakmayı. Ya çocuğu olursa... Ah tatlı merhamet, o zaman ne olacaktı? Sonra ne olacaktı? Sonra ne olacaktı? Kalbi göğsünde gümbür gümbür atarken söylediği ilahiydi bu.

O zaman her şey değişecekti ve o hiçbir şeyin değişmesini istemiyordu.

Birdenbire ona sinirlenmişti. "Zor birisin," diye tersledi.

Kadın doğruldu ve adama ters ters baktı. "Ben dünyadaki en zor kadınam. Yatak odasının kapısının nerede olduğunu biliyorsun."

"Aynen öyle." Yerinde duramayarak volta atmaya devam etti. "Erişilebilir, kullanılabilir ve uyumlu birisiniz."

"O zaman ben kolayım, zor değil. Beni bir parça şekerlenmiş limon gibi kolayca alabilirsin."

"Sen şekerlenmiş limon değilsin. Limon şekeri karmaşık değildir. Sen çok karmaşıksın."

"Tanrım, Joshua, bir İtalyan operası kadar mantıklı konuşuyorsun. Çocuk istiyorum, nasıl yapıldıklarını biliyorum ve senin karın olarak görevimin farkındayım. Bunun neresi karmaşık?"

"Ben bir kadının itaatinden tahrik olan erkeklerden değilim." Belli ki kafası karışmıştı, zavallı şey. "olmamı mı istiyorsun?" "Ben de itaatsizlikten tahrik olmuyorum."

"Neyden tahrik oluyorsun?"

Tutkuyla, demek istedi. Benim seni istediğim kadar senin de beni istediğini bilerek, görevin olduğu için ya da sonunda bir bebek olduğu için değil, benimle zevki paylaşmak istediğin ve asla ayrılmayacağın için. Ama bunu söyleyemezdi, çünkü bir sonraki bildiği şey, onun için bunu canlandıracağı ve bunun sadece bebekler ve gözyaşlarıyla sona ereceğiydi.

El yordamıyla bir cevap aradı, tüm bu konuşmaya bir son vermek için. Kendini çaresiz, kararsız, emin değil hissediyordu: Kendisinin bu halini tanımıyordu. Alt katta bir yerden ön kapının sesini, erkek seslerini duydu. Büyük ihtimalle Das. Karar vermesi gerekiyordu. Buna bir son vermeliydi, ilk ve son kez. Onu göndermeliydi. İşine geri dön. Hatta bir sevgili bul. Hayatını eski haline getirecek herhangi bir şey. Daha fazla aksama olursa hayatı darmadağın olacaktı. Hayır, dağılmazdı. Çok sağlam, çok güçlü bir şey oluşturmuştu. Dünyası onun işiydi ve işi asla dağılmayacaktı.

Ama ah, tatlı merhamet, her şeyi bir an için, sadece bir an için bir kenara bırakmak, bu kadın dışında tüm dünyayı unutmak. Onun elbisesini yırtmak, saçlarını serbest bırakmak istiyordu. Arzusunu kamçılar, onu o kadar çok istemesini sağlamak istiyordu ki nezaket ve görevle ilgili her şeyi unutacaktı. Ona aniden vahşi bir şekilde ihtiyacı vardı. Onu çiğ istiyordu.

"Dün gece seni öpmemden nefret ettin mi?" diye sordu.

"Hayır. Ama seni öpersem nefret edebilirsin."

"Neden?"

"Çok kibar ve naziksin, sevgili Cassandra'm."

Ona doğru ilerledi, piyanofortun kıvrımı sırtındaydı. Kız kaçmaya çalışmadı ve adam onu kolayca hapsedi. *Ne yapıyorsun? Zararı yok. Uzak dur ondan. Bir kereden bir şey olmaz.*

Sonra ne olacak? Sonra ne olacak? Sonra ne olacak? Kalbi küt küt atıyordu.

"Seni öpersem bu hoş olmaz," dedi. "Kibarca olmazdı.

Bu..."

Adam eğildi. Kadın geri çekildi. Adam durakladı. Kadın durakladı. Sonra adam tekrar eğildi ve bu sefer kadın kıpırdamadan durdu, ama nefesi ılık, düzensiz nefesler halinde geliyordu. Adam kızın eteklerini tuttuğunda kız bir çığlık attı, sonra dudaklarını birbirine bastırdı. Geniş gözlerle, adam eteklerini yukarı kaldırırken ona baktı.

Bir santim... Bir

santim daha...

Bir santim

daha-

Sonra kapı çarparak açıldı ve Joshua havayı tutarken, kız onun kolunun altından eğilip odayı geçti.

"Lanet olsun, şimdi ne oldu?" diye tersledi ve kapıya doğru döndü.

Ve her şey tekrar durdu.

Orada duran adam hizmetkârlardan ya da sekreterlerden biri değildi. Yeşu adamı tanı mıyordu ama yine de onu tanıyordu.

Genç bir adam, ondan birkaç yaş küçük. Uzun boylu bir adamdı, Joshua kadar uzun değildi ama benzer renklere ve benzer yüz hatlarına sahip, sıırım gibi ve güçlü biriydi. Saçları daha uzundu, bazı denizcilerin yaptığı gibi kuyruk şeklinde bağlanmıştı. Yıpranmış bir cilt, sanki dışarıda çok zaman geçirmiş gibi, belki de Donanma'da. Sanki Donanma'da yaralanmış ve terhis edilmiş gibi bir baston.

Joshua'nın aşırı çalışan kalbi tekledi, durdu, gümbürdedi ve kendine bunun bu adamla bir ilgisi olmadığını söylemeye çalıştı, çünkü bu adam

Tanıdığı adam. Onu tanımak istemiyordu. Çok uzun zaman olmuştu.

"Ne istiyorsun?" dedi.

"Benim. Isaac," dedi adam. "Kardeşin."

Cassandra'nın olan biteni anlaması birkaç dakika aldı; sersemlemiş zihni ve hararetsiz, nabız gibi atan bedeni Joshua'nın yakınlığından kurtulmaya çalışıyordu. Hatta yeni gelene karşı alışılmadık bir kızgınlık bile hissetti, ta ki ona doğru dürüst bakıp ne söylediğini anlayana kadar.

Bu Isaac'ti! Joshua'nın kardeşi! İlerlemeye başladı, Joshua'nın hareketsiz olduğunu fark ettiğinde zaten gülümsüyordu. Çok, çok hareketsiz.

Bir kardeşinden diğerine bakarak durakladı.

"Ve?" Joshua aniden söyledi. "Sana para gönderdim. Daha fazlasını istiyorsan Das'a söyle."

Sonra tekrar kapıya doğru ilerlemeye başladı. Kasırga adımlarıyla Isaac'in yanından geçti. Isaac' yüzünde acı ifadesi belirdi ve Cassandra şaşkınlıkla bakakaldı. Bildiği kadarıyla, Joshua onu en son gördüğünde Isaac on yaşındaydı. Ona nasıl düşmanlık besleyebilirdi ki?

"Paraya ihtiyacım yok," diye seslendi Isaac merdivenlerin başına ulaştığında Joshua'nın geri çekilen sırtına. "Yazdığım gibi, ben-"

"Meşgulüm." Joshua dönüp arkasına baktı. "Birbirimize başka ne söylememiz gerektiğini anlayamıyorum. Bunun için zamanım yok."

Cassandra ileri atıldı. "Joshua! Lütfen. Bu senin kardeşin." "Sayılır.

Çocuğu on dört yıldır görmedim."

"Yapamayız-"

"Daha fazla dırdır etme," diye tersledi. Ona zar zor baktı. "Bu sabah senin aptalca fikirlerinle yeterince zaman harcadım."

Geri çekildi, canı yandı. Bir dakika önce öpüşmek üzereydiler. Bir saat önce arkadaş ve müttefiktiler. Ve şimdi-

Şimdi merdivenlerden aşağı atlıyor, kaçma telaşıyla merdivenleri ikişer ikişer iniyordu.

Isaac onun ardından bakakaldı. Ondan birkaç yaş büyüktü ve şüphesiz kendi alanında kendine güveniyordu ama şimdi kaybolmuş ve yalnız görünüyordu.

Kocasına lanet olsun.

Joshua'nın "Das, dışarı çıkıyoruz" diyerek Bay Das'ın yanından hızla geçtiğini, dış giysilerini topladığını ve kapıdan dışarı görmek için tam zamanında merdivenlerden aşağı fırladı.

Bay Das, hâlâ paltosu ve şapkasıyla Cassandra'yı rahatça selamladı, görünüşe göre bunca yıldan sonra Joshua'nın davranışlarına alışmıştı. Belki birkaç yıl içinde o da Joshua'ya alışacaktı. Birkaç yıl mı? Ona birkaç saat bile vermeyecekti. Bir de *ona* karmaşık diyordu!

Bay Das, "Bay Isaac'i burada kalması için ben davet ettim," dedi. "Özür dilerim. Bu benim görevim değildi."

Isaac, sonraki basamağa geçmeden önce sopasından destek alarak her basamağa iki ayağını birden koymak zorunda kalmasına rağmen merdivenlerden hızla iniyordu.

"Doğru yaptın," dedi, Isaac'in de duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Isaac burada kalacak ve eğer Joshua bundan hoşlanmıyorsa, ya bana nedenini açıklar ya da uyuyacak başka bir yer bulur. Bunu ona siz söyleyeceksiniz, Bay Das."

Bay Das başıyla selam vererek, "Memnuniyetle, Bayan DeWitt," dedi ve gitti. Cassandra Isaac'e döndü.

"Joshua'yı boş ver," dedi. "En iyi zamanlarda bile kibar değildir. Ben, kendi adıma, sizinle tanıştığım için çok mutluyum."

Isaac kapıya ve tekrar ona baktı. "Anladığım kadarıyla siz onun eşisiniz. Rahatsız ettiğim için özür dilerim Bayan DeWitt."

"Saçmalık," dedi. "Bana Cassandra demelisin, ben de sana Isaac diyeceğim, çünkü artık kardeşiz."

"Gelmem bir hataydı," dedi sert bir sesle. "İstenmediğim yere gitmem."

"Neden olmasın? Joshua bunu her zaman yapıyor. Ayrıca, sen isteniyorsun ve onu boş ver."

Kâhya Filby talimatları bekliyordu ve o da talimatları verdi: misafirleri için bir oda ve salonda çay.

"Şimdi," dedi hızlıca Isaac'e, "şu ana kadar oldukça şaşırtıcı bir gün geçirdim ve çay içerek ve çok fazla kek yiyerek kendimi yenilemek istiyorum. Bana katılmanız ve denizdeki yaşamla ilgili heyecan verici öykülerle beni eğlendirmeniz konusunda ısrar ediyorum."

Kadın bekledi. Bir süre sonra yüzü utangaç bir gülümsemeye dönüştü ve kaybolmuş bakışı kayboldu. En azından bugün bir şeyi başarmıştı.

Ve belki de ona aileleri hakkında daha fazla şey anlatacaktı. Belki söylediği bir şey kocasını ve onun neden herkesi kendinden uzaklaştırma ihtiyacı duyduğunu anlamasına yardımcı olurdu.

BÖLÜM 14

O gece Cassandra yatağında uzanmış, mumun yanışını izliyor, her seste geriliyordu.

Sonunda ayak seslerini, yan odanın kapısının açılıp kapandığını duydu ve vücudu bir kedi gibi uyandı.

Geceliğini çekiştirerek çıkardı, yataktan kalktı ve kulağını bağlantı kapısına dayayarak Joshua'nın etrafta dolaşırken çıkardığı sesleri dinledi. Bir gümbürtü -yere vuran bir çizme- ve ikinci bir gümbürtü. Ateşle ilgilenirken maşanın çınlaması. Ve sonra sessizlik. Hareket yok. Ayak sesi yok. Hiçbir şey yoktu.

Ona gelmiyordu.

Aslında hiç de şaşırtıcı değildi. Ne de olsa günü başarısızlıklarla geçmişti: Lord Bolderwood'u davadan vazgeçmeye ikna edememiş, Joshua'yı onunla sevişmeye, çocuk sahibi olmaya, Isaac'i kabul etmeye ikna edememişti. Yine de günün hayal kırıklıklarının arasında bir zevk dünyası vardı: onu çocuklarla görmek, kravatını bağlamak, sarhoş edici arkadaşlıkları, yaramazlık yapmanın, birlikte gülmenin, neredeyse öpüşmelerinin heyecanı.

Biz karı kocayız, diye hatırlattı kendine, adam ne kadar *inkâr etmeye çalışsa* da. Evlilikleri ikisinin de istediği bir şey değildi ama sahip oldukları şey buydu.

Hafifçe vurdu, kapıyı açtı ve onun odasına girdi. Ateşin yanında durmuş, pantolonunun ve gömleğinin üzerine atılmış banyanıyla hiçbir şeye bakmıyordu. Saçları alnına dökülmüştü ve ateş ışığı yüz hatlarını ve ertesi günkü sakalının gölgesini yalıyordu.

"Ne?" dedi ona bakmadan. "Meşgulüm." "Evet, bunu görebiliyorum."

Kendini davetsiz misafir gibi hissetti ama yine de onun yanına gitti. Belki de onu gönderecekti ama o günkü yakınlığı yeniden yakalamak için duyduğu  zlem onu inatçı yaptı. Ayrıca, başarısız olma riskini her aldığında tereddüt ederse, annesi gibi olur ve bütün gün yatakta kalırdı.

Sonunda yerinden kımıldadı ve kısık gözlerle onu inceledi. Vücudu onun bakışlarına tepki verdi ve o bunu görmezden gelmeye çalıştı. Buraya bunun için gelmemişti, bu sefer değil.

"Bu çok çirkin bir yatak ceketı," dedi. "Neden böyle bir şey aldın?"

"Esas olarak sıcaklık ve pratiklik kavramları."

Joshua'ya göre bu neredeyse kalması için bir davetti. Bu yüzden banyanının yakalarını d zelitti, parmak uçları sıcak ipek üzerinde parmak eklemleri onun sert göğsüne çarptı.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu.

"şimdi de bana kibarca mı konuşuyorsun?" dedi. "Eğer beni baştan çıkarmaya geldiysen, bunu açıkça söyle."

Yine de uzaklaşmadı. Gözleri, omzunun üzerinden bir noktaya sabitlenmeden önce onun ağzına bakmak için eğildi. Kollarını onun boynuna dolama, temiz, baharatlı kokusunu içine çekme, ağzının tadına tekrar bakma, vücudunu onunkine bastırma dürtüsüne direndi.

"Isaac hakkında konuşmaya geldim," dedi.

Bunun  zerine adam geri çekildi ama kadın yakasını tuttu ve adam ona geri döndü. Bir  d l gibi hissetti. Avuçlarını onun göğsünün üzerinde d zleştirdi. Adamın teninin sıcaklığı onunkine yayılıyordu ve işte orada, kalbinin atışları. Kendi kalbi de buna karşılık olarak daha hızlı atmaya başladı ve kendine nefes alması gerektiğini hatırlattı.

"Isaac hakkında konuşmak istemiyorum," dedi. "Yatak ceketin hakkında konuşmak istiyorum."

"Benim yatak ceketim önemli değil. Kardeşin  nemli."

"Hayır." Sanki çözmesi gereken bir bulmacaymış gibi yatak ceketine kaşlarını çatarak baktı. " nceliklerin tamamen yanlış."

"Bana anneni ve kız kardeşini aradığını söyledi. Onlar gittikten sonra onlardan hiç haber almadığınızı fark etmemiştim."

"Herkes gitti," diye mırıldandı. "Sanırım onu çirkinleştiren yay." Rahatsız edici yayı parmakladı ve parmak eklemleri kadının çenesinin alt tarafına değdi. Kadının omurgasında bir ürperti dans etti ve karnının altında dinlendi. " neni çiziyor olmalı. Bu tamamen saçmalık."

"Kumaşı yumuşak. Beni hiç rahatsız etmiyor."

"Bu beni rahatsız ediyor."

Adam yayı çekti ve kadın gevşediğini hissetti. Onu soyuyordu! Aman Tanrım. Dikkatini tekrar ailesine verdi; bu, baştan çıkarmaktan daha önemliydi. Şimdilik.

"Senin için zor olmuş olmalı," diyebildi. "Annenin veda etmeden gitmesi."

Tüm enerjisi yayı çözmeye yönelmişti. "Konteslikten metresliğe yeni indirilmişti. Kadınların bu tür şeylere ne tuhaf. İşte, o fiyonk olmadan çok daha iyi." Yatak ceketinin üstünü düzeltti. Elleri kısa bir süreliğine kadının göğsünde, göğüslerinin bir santim üzerinde durdu. Yine de bunu ya da kadının kesik kesik nefes alışını fark ettiyse bile hiçbir işaret vermedi.

"Lanet olsun," diye devam etti. "Daha fazla bağ var."

"Evet, ceket kapalı tutuyorlar. Bu şekilde çok kullanışlılar."

"Hayır, hiç tatmin edici değiller."

Çevik parmakları bir başka kravatu, bir başkasını ve bir başkasını çekti. Bir fiyongu her çektiğinde, nefesini çektiyor, teninin yüzeyine biraz daha fazla arzu çekiyordu. Kadın yoldan çıkmış zihnini geri çekti.

"Bir de kız kardeşinin onu son gördüğünde sadece dört yaşı olduğunu düşünürsen," diye devam etti. "Miriam, ne kadar güzel bir isim."

"Tüm bu bilgilerden haberdar olduğumun farkındasınız değil mi?"

"Unutmuş olabilirsin. Seçici bir hafızanız var." "İşte."

Elleri omuzlarının üzerinden kayarak yatak ceketini ayırdı ve ağır ve sıcak bir şekilde öylece kaldı. Ona bakarken gözleri yanıyordu, ateşle ilgisi olmayan bir sıcaklıkla, vücudunda dolaşan bir sıcaklıkla. Rahatsızca kıpırdandı ve aşağıya baktı. Geceliği utanmazca değildi ama üst kenarı göğsünün kabarıklığına dayanıyordu ve kumaşı inceydi, bu da... Aman Tanrım demekti. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmak için hamle yaptı ama adam her zamanki gibi hızlı davranarak bileklerini yakaladı ve gevşekçe yanında tuttu.

"Hayır, hayır," dedi, gözleri hınzırca onun üzerinde geziniyordu. "Yatak ceketini açıkken daha çok sevdiğime karar verdim."

Gözleri tekrar onunkilerle buluştuğunda, aynı anda hem eğlenceli hem de yoğundu. Aniden kuruyan dudaklarını yaladı ve tekrar konuşmaya çalıştı.

"Um. Dediğim gibi..."

"Bir şey mi söylüyordun? Fark etmedim."

"Sanırım Isaac kendini kaybolmuş ve yalnız hissediyor."

Kadının bileklerini bıraktı ve gözlerini tekrar yere indirdi. "Aslında hayır, yatak ceketiniz beni hâlâ rahatsız ediyor."

"Hayatının yarısından fazlasını donanmada geçirdi ve sadece yirmi dört yaşında."

"Yerde daha iyi görüneceğini düşünüyorum."

Tanrı yardımcısı olsun. "Ve şimdi taburcu edildiğine göre, kendisiyle ne yapacağını bilmiyor."

"Kesinlikle sahada olması gerekiyor."

Sadece parmak uçlarını kullanarak yatak ceketini kollarından aşağı ve ellerinin üzerinden geçirdi; öyle yavaş, narin ve kışkırtıcı bir dokunuştı ki, kadın ağlamamak için dudaklarını ısırırdı.

Ona ne yaptığını biliyordu, lanet olsun ona. Ama Isaac'ten öğrendikleri de önemliydi.

"Ne yaptığını biliyorum, Joshua."

"Seni bu çirkin giysiden kurtarıyorum. Ben çok kahramanım." "Kardeşin hakkında konuşmaktan kaçınıyorsun."

Yatak ceketi vücudundan aşağı süzüldü, ayak parmaklarının dibinde birikti. Parmak uçları kelebek ayakları gibi ellerinin üzerinde duruyordu.

"Yatak odamda karımla yalnızım," dedi. "Tabii ki kardeşim hakkında konuşmak istemiyorum. Biliyorsun, senin gece vardiyanı da çok çirkin."

"Hepsini bir arada tutmaya çalıştığını söyledi."

Sözleri orada olduğunu bilmediği bir işarete çarptı. Yüz ifadesi çelik gibi soğuk ve sertleşti; omuzları gerildi ve ellerini indirdi. Şimdiden onu özlemişti, onun alaycılığını ve duygusallığını özlemişti ama bunu söylemek zorundaydı.

Anlamak zorundaydı. Onun anlamasını sağlamak zorundaydı. "Babam sana yardıma geldiğinde, senin ve kardeşlerinin birlikte kalmak istediler ama onlar ayrılmak istediler. Gitmelerini engellemeye çalıştınız, ailenizin bir arada kalması gerektiğini söylediniz ama onların istediği buydu, Donanma ve Hindistan, ama bu şimdi ona sırtınızı dönmeniz için bir neden değil."

Saatın tik takları, kalbinin atışları, ateşten gelen bir patlama sesi... Sonra adam o kadar hızlı hareket etti ki, kız bir patates çuvalı gibi adamın omzuna atılana, çenesi adamın sırtına çarpana, adamın kolu dizlerine demir bir bant gibi dolanana kadar niyetini anlayamadı.

Sadece birkaç adımda kızın odasına geri döndü. Onu üzerinden çekip aldı ve havada uçarak yatağının üzerine bir sıçrayışla indi. Onun

Gece elbisesi kalçalarına dolanmıştı ve otomatik olarak onu düzeltmeye çalıştı.

"Kes şunu," diye sertçe emretti.

Kadın dondu kaldı. Ama adam onun bacaklarına bakmıyordu.

"Ailemi düzeltmeye çalışmayı bırakın," dedi. "Kız kardeşlerini, erkek kardeşlerimi ve beni düzeltmeye çalışıyorsun ve her ne yapmaya çalışıyorsan, kes şunu. Bu çok sıkıcı ve son derece istenmeyen bir durum."

Çenesini isyan edencesine kaldırdı. "O burada kalacak. Onu ben davet ettim."

"Tabii ki. Neden herkes benim evime taşınmasın ki?" "Orası benim de evim."

Ona ters ters baktı. "Ve her zaman bu kadar haklı olmayı bırak. Şimdi o kapıdan geri döneceğim ve beni bir daha rahatsız etmeyeceksin."

Dizlerinin üzerine çöktü. "Peki ya diğer şey?" "Hangi diğer şey?"

"Yatak ceketim. Ve karılık görevim."

Parmaklarını saçlarına gömdü ve hırlamaya benzer bir ses çıkardı. "Beni yine baştan çıkarmaya çalışıyorsun. Sen ve karılık görevin, boş rahmin ve çirkin yatak ceketin. Bunun için zamanım yok. Yapacak çok önemli işlerim var."

"Saat sabahın ikisi."

"O zaman uyumam gereken çok önemli şeyler var."

Hayır, gitmeyecekti! Ona izin vermezdi.

Cassandra geceliğinin eteğini tuttu ve başının üzerine çekti. Ve sonra - hayır! Saçına takıldı ve onu çekti, daha sert çekti, tüm vücudunun ona maruz kaldığının hararetle farkındaydı- bunu asla yapmamalıydı, çok yüzsüzceydi ve şimdi kendini aptal gibi hissediyordu- ve tekrar çekti ve gecelik serbest kaldı, saçlarının yarısı peşinden sırtına döküldü.

Ama adamın gözleri kızın çıplaklığı üzerinde çılgınca dolaşırken yanıyordu ve kız kıpırdamadan sıcaklığın tadını çıkarıyordu.

Gözleri dışında hiçbir yeri kıpırdamıyordu. Hırıltılı nefesleri sessiz gecede çok gürültülüydü ve kalbi sarhoş bir kadril yaptı. Gerginliğini yutkundu ve yutkunurken çıkardığı ses, utanç verici derecede yüksekti, donup kalmasına neden oldu. Vardiyasını önünde çırpı ve göğüslerinin üzerine sıkıştırdı.

"Belki de bunu yapmamalıydım," dedi, sesi garip ve düzensizdi.

Adamın bir kolunu yavaşça ve dikkatle uzatıp kapıyı kapatmasını büyülenmiş gibi izledi. Adamın gözleri mum ışığında karanlık ve akıcıydı, kadının karnında da aynı akıcılıkta bir sıcaklık birikti.

"Ne yaptın?" Sesi acı çeken tenini okşayan kaba bir kadife gibiydi. "Vardiyanı mı çıkardın, yoksa yine örtünmeye mi çalıştın?"

"Um."

Daha da yaklaştı. Yatağın yüksekliği yüzlerini aynı hizaya getirmişti.

Öne doğru eğilirse, imrenerek baktığı göğüsleri onun göğsünü sıyracaktı. Kollarını göğüslerinin üzerine daha fazla bastırdı, şimdi alçakgönüllülük için değil, Tanrı ona yardım etsin, ama dokunulmaya ihtiyaçları olduğu için ve onları böyle bastırmak iyi hissettirdiği için. Adamın gözlerindeki bir parıltı bildiğini gösteriyordu, ya da belki de bu onun hayal gücüydü, çünkü nasıl bilebilirdi ve neden bu kadar hınzır olmak zorundaydı ve neden kendisi özlem duyarken bile onun alaylarının devam etmesini istiyordu?

durması için?

"Sanırım ikisinin de hata olduğunu anlayacaksın sevgili karıcığım."

Geceliğini çekiştirdi. O da daha sıkı kavradı. Adam bir kaşını kaldırdı, hınzırca bir şakacılıkla ateşli bir vaat birbirine karışıyordu.

"Bu adil," diye mırıldandı. "Beni çıplak gördün."

Adam tekrar çekiştirdi ve bu sefer kadın vardiyayı alıp yere bırakmasına izin verdi.

BÖLÜM 15

Joshua, Cassandra'nın enfes göğüslerine ancak bir an bakabilmişti ki Cassandra kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturup ellerini omuzlarına koydu. Heyecan verici derecede yetersiz bir çaba. Saçları yüzünün etrafına dökülüyordu, gözleri geniş ve karanlıktı ve kısa, ürpertici nefesler alıyordu, bu nefesler Joshua'ninkileri yankılıyordu.

Kız tam anlamıyla mükemmeldi ve adam kaybolmuştu. Bunu başlatmakla ne kadar aptallık etmişti. Ama başlatmıştı ve işte buradaydılar ve şimdi ona ihtiyaç duymaktan başka bir şey yapamıyordu. İhtiyaç ve beyninin bir yerlerinde ona dokunmaması gerektiğini söyleyen hafif bir çınlama. Çünkü... Çünkü... Bir şey.

Ah, evet, çünkü ona dokunursa dünya yıkılır. Ne kadar saçma.

"Bunu istemediğini sanıyordum," dedi.

"İstediğim zaman bırakabilirim."

"Peki neden şimdi durmuyorsun?"

"Çünkü henüz istemiyorum." Parmaklarını onun bileklerine doladı. Dünya yıkılmadı. "Çünkü önce karıma bakmak istiyorum."

Ellerini vücudundan uzaklaştırıp yanlarına koyması için ona izin verdi. Dolgun göğüsleri yükselip alçalıyordu. Karnının yuvarlak kıvrımı. Kalçalarının ve uyluklarının yumuşaklığı. O tatlı kavşaktaki koyu buklelerin vaadi.

Elleri onun her santimini okşamak için can atıyordu. Dili onu tatmak için. Aleti onu doldurmak için. Düşüncelerinin bir kısmı yüzüne yansımış olmalıydı ki, kadın nefesini tuttu ve avuçlarıyla gözlerini kapattı.

Düzensiz bir şekilde kıkırdadı. "Seni hâlâ görebiliyorum." "Göremiyorum."

"Ne yazık, çünkü sana bakmayı çok seviyorum."

Cesaret edebildiği kadar yaklaştı, dudaklarının onun kulağını bulmasına izin verdi. Saçları yanağını gıdıkladı ve yüzünü saçlarına gömme dürtüsüne direndi. Gözlerini sıkıca kapattı.

"Sana bakmamdan hoşlanıyor musun?" diye fısıldadı, onun kokusunu içine çekerek damarlarına dolduğunu hissetti. "Şimdi dürüst ol."

Titreyerek aldığı uzun bir nefesle, "Evet," dedi.

Oh tatlı merhamet. "Sana dokunmamı ister misin?" "Ben..."

Bu benim... Yani... Her adımda bana danışmak zorunda mısın?"

Ne istediğini, hatta bunu nasıl ifade edeceğini bile bilmiyordu. Onun ne istediğini hayal edebiliyor muydu? Ağzını ve ellerini, o tatlı göğüslerinden karnına kadar onun her yumuşak, güzel kokulu santiminde gezdirmek. Uyluklarını ayırmak, ona dokunmak ve tüm tutarlı düşüncelerini kaybedene kadar onu öpmek. Onun dokunuşu dışında istediği her şeyi unutana kadar.

Bu aptal oyunu o başlatmıştı, o da bahsi yükseltmişti ve şimdi bir sonraki oyunu bilmiyordu. O zaman sıra ondaydı: Onu kızdıracak, alay edecek, kendi arzusuyla ona eziyet edecekti, ta ki kadın onun gücünü anlayana ve onunla tekrar oynamadan önce iki kez düşünene kadar. Riskli mi? Her gün risk alıyordu. Ve istediği zaman durabilirdi. Her zaman çekip gidebilirdi.

Biraz daha güvenli bir mesafeye çekildi. "Sana dokunmakla ilgili sorun, bunun nereye varacağı hakkında hiçbir fikrin olmaması."

"Bir fikrim var." Sesi nefes nefese olmasına rağmen kuruydu. "Düğün gecemiz, hatırlarsan."

"Ki bundan hiç hoşlanmadın." "Yapacağım-"

"Lanet olası eş görevinden bir kez daha bahsedersen..."

Sustu. Arzuyla oynamanın ateşle oynamak gibi bir şey olduğunu anlaması gerekiyordu. Tek sorun değildi, en büyük sorun da değildi ama yine de bir sorundu.

"Sana dokunmamalıyım, ama sana dokunmazsam asla anlamayacaksın." Gözlerini ondan ayırıp etrafına bakındı. Yatağının yanındaki masanın üzerinde bir vazo gül duruyordu. Pembe ve yarı açılmış üç gül. "Ne büyük bir muamma. Kocanızın yaratıcı bir sorun çözücü olması iyi bir şey." Vazodan bir gül goncası çıkardı ve ona döndü. Bir haykırıyla, gözlerini açtı. Oops: Sapından aşağı soğuk su damlamıştı ve

tenine sıçradı. Bir damlacık su, tam da kalçasının en yumuşak, en yuvarlak kısmına.

"Özür dilerim," dedi.

"Şimdi mi terbiyeni buldun?" diye mırıldandı. "*Şimdi* mi?"

Damlayı silmek için elinin topuğunu kullanırken sırtıtmaktan kendini alamadı, bu da gerekenden daha uzun sürdü. Kızın nefesi kesildi ve adam elini çekmek için tüm iradesini topladı.

Sapını giysilerine sildi, sonra goncayı ona doğru eğdi ve şaşkınlığının tadını çıkardı. Onu kızdırdığı için şeytanın tekiydi ama bu kısmı da çok seviyordu.

"dokunmadan sana ," dedi. "Zeki değil ?"

Gülü kızın ayırık dudaklarına dokundurdu, gözleri kızın kilerden ayrılmıyordu. Çiçeğin kokusunun ötesinde başka bir koku vardı, daha baş döndürücü, daha güçlü: onun kokusu. Gülü yanağından yukarı, dudaklarına, çenesine, çenesine doğru takip etti. Kadın boynunu bükerek boğazını sundu ve adam da onun davetini kabul ederek yaprakları hızlı nabzının üzerinden, köprücük kemiğinin altından, aşağıya, sert bir meme ucuna doğru sürükledi. Etrafında bir daire çizdi, sonra ileri geri fırçaladı, dikkati vücudunun görüntüsü ile yüzünün görüntüsü arasında bölündü ve delirip delirmediğini merak etti.

Kız küçük bir inilti çıkararak tekrar gözlerini kapattı ve adamın içine yeni bir zevk heyecanı yayıldı.

Evet, delirmişti.

"İşte, tut şunu," dedi hızlıca.

Gözlerini açtı, şaşkınlıkla ona göz kırptı ve sonra gülü aldı. Joshua onun çıplaklığını ve kendi uyarılmışlığını görmezden gelmeye çalışarak ikinci bir mum yaktı ve cebinden yeni yıkanmış bir mendil çıkardı. Mendili kadının yanındaki yatak örtüsünün üzerinde açtı ve alışılmadık derecede beceriksiz elleriyle tekrar katlamaya başladı.

"Göz bağı mı?" Kızın şaşkınlığı aşikârdı. "Kör adam tutkunu için onları böyle katlarız."

"Sen söyledin: Eğer sen beni göremezsen, ben de seni göremem. Utangaç olmana gerek kalmayacak."

Nefes nefese güldü ve "Sen de benim kadar aptalsın" dedi ama adam limon kokulu çarşafı gözlerinin üzerine bağlayıp başının arkasında düğümlerken direnmedi. Adam onu nazıkçe sırt üstü yatırdığında, kadın kolayca düştü ve bacaklarını uzatarak yattı.

İşte orada: Ona tekrar dokunmuştu ve dünya hâlâ yıkılmamıştı.

"İyi misin?" diye sordu, gözleri onun her yerini aynı anda kavramaya çalışıyordu, teni mum ışığında sıcacık, vücudu güvenle yumuşacıktı.

"Sanırım öyle." Onun için el yordamıyla cüppesinin kenarını yakaladı. "Bu çok..."

"Ahlaksız mı? Ahlaksız de. Ahlaksız deyişine bayılıyorum." "Belki de. Ama biz evliyiz," diye ekledi, sanki kendini rahatlatmak istercesine.

"Yani
tüm bunlar oldukça uygun
olmalı." "Uygun!"

Yatağa tırmandı, kadının kalçalarının yanına diz çöktü ve titreyen ellerinden gülü aldı. Tekrar el yordamıyla dizini buldu ve parmaklarını kalçasına geçirdi. Kadının yakıcı dokunuşu adamın içine işledi ama adam bunu görmezden geldi. Gözlerini ona dikti ve gülü dudaklarına indirdi.

"Seni soyup soğana çevireceğim," diye söz verdi karanlık bir şekilde. "Kibarlığını ve nezaketini soyup atacağım. Ham, vahşi, ağrıyan bir ihtiyaçtan başka bir şey kalmayana kadar her şeyi soyup atacağım."

CASSANDRA KORKMUŞ HİSSEDİYORDU ve ahlaksızlığın bu kadar iyi hissettirebileceğini, beklentinin onu titretebileceğini hiç hayal etmemişti. Onun önünde bir kurban gibi çırılçıplak uzanmak, karanlık, gizli bir vaat dünyasına hapsolmak ne kadar da lezzetliydi. Ve onu üstüne çekmek, ağırlığından ve gücünden zevk almak için duyduğu bu arzu ne kadar da şiddetliydi. Bunun kendisi olduğuna inanamıyordu ve kontrolü ele geçirdiği için rahatlamıştı.

Onun oyununu anlamıyordu ama kendi şaşkınlığına rağmen bu oyunu oynamaktan zevk alıyor ve onun alaylarının tadını çıkarıyordu. Eğer onu böyle hissettirebiliyorsa, ne isterse yapardı.

Yumuşak, güzel kokulu yapraklar dudaklarını gıdıklıyor, şekillerini izliyor ve gülü ve onun da ötesinde onu soluyordu.

"Yapraklar tam olarak dudaklarının renginde değil." Sesi kızgın kömür gibi yanıyordu. "Ama ah, yanakların... Allığın, burada, benim için kızardığın yerde."

Tüy gibi dokunuş yanağından yukarı çıktı, tembelce daireler çizdi, sonra aşağı kaydı ve çenesini sıyırdı. Sessiz bir komutla başını geriye eğdi. Adam itaat etti ve gül, kadının boğazının hassas derisi üzerinde titredi.

"Boğazında hızla atan nabzını görebilmem için yeterli ışık var," diye mırıldandı.

Evet, hızla akıyordu ve kanı da öyle, fırtınadaki bir nehir gibi delice akıyordu. Nefes almaya çalıştı, nefes almayı bırakmaya çalıştı. Parmaklarını adamın kalçasına geçirdi. Dünyası hislere daraldı: parmaklarının altındaki sert kaslar, sırtını ısıtan yatak, bornozunun ipeği onu gıdıklıyordu ve göğsünün üzerinde tembel zikzaklarla ona eziyet eden o gül. Göğüslerinin arasında çırpınıyor, önce birini sonra diğerini çevreliyordu. Başka bir taleple sırtını kamburlaştırdı; itaatkâr yapraklar meme ucunu sıyırdı, oh, çok zevkliydi, ama yeterli değildi, aman Tanrım, asla yeterli değildi. Dudaklarından bir miyavlama sesi kaçtı ve adam sert, soluk soluğa bir iniltiyle karşılık verdi. İşkencesine diğer tarafta devam etmek için gülü göğüslerinin arasındaki vadiden geçirdi. Nasıl oluyordu da adam ona sadece tek bir yerden dokunurken o bunu her yerinde hissediyordu?

"Meme uçların gül goncasından daha koyu," diye fısıldadı. "Ve bahse girerim daha tatlı bir tadı vardır."

Kendini kalçalarını yuvarlarken yakaladı ve durmaya zorladı. Bir eli onu hâlâ adamın demir gibi sert kalçasına sabitliyordu ve diğer elinin kendi kalçasında olduğunu, kendi teninde şekiller çizdiğini fark etti ve bunu da durdurmaya çalıştı.

"Eminim buradaki tenin bu gül yaprakları kadar yumuşaktır." Gül yaprakları göğüslerinin altını okşuyordu. "Ne yazık ki sana dokunmama izin vermiyorsun."

Ona dokunabileceğini söylemeye çalıştı, asla söylemedi, o aptal kuralı koyan oydu, bu yüzden elbette dokunabilirdi ve dokunmalıydı, lütfen, dokunmalıydı, ama adam duymak istemedi, kendi oyunu vardı ve kadının konuşacak nefesi kalmamıştı ve çok daha fazlasını arzuluyordu.

Gül kaburgalarının üzerinden kayarak karnının kıvrımlarını izledi. Tekrar göğüslerine ve bacaklarının arasına dönmesini istedi ama hayır, gül olmazdı, çok tüylüydü, çok lezzetliydi, çok fazlaydı, daha fazlasına ihtiyacı vardı.

"Eğer sana dokunmama izin verirsen, ben de sana dokunurum. Ve buraya." Gül kalçasının kıvrımını sıyırıp geçti ve kadın kalçalarını, aralarında zonklayan çılgınlığa karşı sıktı. Kalçasının üzerinden dizlerine doğru süzüldü, sonra uykusuz gece gibi yavaş ve çaresiz, bacaklarının birleştiği vadiden yukarı, iç uyluklarına doğru, bukleleri fırçalayarak süründü. onların kavşağında.

"Keşke bana izin verseydin," diye fısıldadı.

Uyluklarının birbirinden ayrılmasına izin vererek inledi ve kendi parmaklarının ısrarcı erimiş acıya ne kadar yaklaştığını fark etti. Belli belirsiz, günahkâr yüzüzlüğünden utanıyordu ama duracak kadar değil.

Yine de onun davetini, ihtiyacını acımasızca görmezden geldi ve gül amansızca dans ederek uzaklaştı, karnının üzerinde, göğüs kafesinin üzerinde tüylendi, tekrar göğüslerinin alt kısımlarını buldu.

Sabrını kaybetti, aç elinin altında çok güçlü ve emin olan kolunu kavradı.

"Joshua, lütfen."

"Ne yazık ki sana dokunmama ve seni öpmeme izin vermiyorsun." "Vereceğim. Veririm. Alay etmeyi bırak."

Evet."

Gül . "Neden?"

"Anlamıyorum."

Sonra gül tamamen kayboldu. Aralarındaki tek bağlantı kolundaki eliydi ve avucunu onun omzuna doğru kaydırды, ona doğru yükseldi, onu kavradı, daha yakına çekti.

Bu sefer itaat etmedi. Onu nazikçe yatağa geri itti ama üzerine eğildi. Gözleri bağlı olsa bile onun gerginliğini hissetti. Ellerinin sırtında dolaşmasına, kaslarını yoğurmasına izin verdi.

"Bunu neden istiyorsun?" diye sordu usulca.

"Çünkü istiyorum... ne... ben..." koca, görev ve bebeklerle ilgili bir şeydi bu ve düşünemiyordu, vücudundaki bu kıvrılma, sıkışma ve zonklamayla, o bu kadar yakinken, omzu elinin altındayken ve bacakları hareket edip onunkinin etrafında kıvrılırken düşünemiyordu. "Bu çok fazla."

Bir mırıltı. Bir lanet. Şimdi neyi yanlış yapmıştı? Neden bu kadar karmaşık olmak zorundaydı?

"Ne hissediyorsun?" diye sordu.

"Hissediyorum... her yerde... ve ... Bu çok..." "Beğendin mi?"

"Daha fazlasını istiyorum. Ama durmasını da istiyorum."

Kolunu adamın boynuna doladı, parmaklarını adamın saçlarına geçirdi, onu kendine doğru çekmeye çalıştı ama adam boyun eğmedi.

"Bunu durdurmanın tek yolu sana daha fazla dokunmak," dedi. "O zaman bana dokunmana ihtiyacım var."

"İstedğin bu mu?"

"Tek istediğim bu. Lütfen, Joshua. Bana dokunmandan başka hiçbir şeyin önemi yok."

"Ah, Cassandra," diye inledi.

Elini kalçasına koydu, sert ve sıcaktı, sonra yan tarafına doğru kaydırды ve teninin altında bir sıcaklık dalgası yarattı. Nefesi ve yanağı boğazındaydı, saçları onu gıdıklıyordu ve göğsünü kavrayıp dudaklarıyla nabzını yakarken kendi iniltisi odayı doldurdu.

Gözbağını çıkardı, yarı aydınlıkta gözlerini kırıştırdı, göğsünün etrafındaki o güçlü elin görüntüsünü içti. Adamın gözleri sorguluyordu, ateşliydi ve başını eğip meme ucunu yalarken onunkileri hapsediyordu. İçinden zevk fışkırdı ve parmaklarını adamın boynuna geçirerek sırtını dikleştirdi.

"Beni çıldırtacaksın," diye inledi. "Bu ikimiz için de geçerli."

Parmaklarını adamın saçlarına doladı ve yüzünü yüzüne doğru çekti. "Şimdi beni öpecek misin?" diye sordu.

"Öpülmekle ilgili bir takıntın var." "Sadece senin tarafından."

Sözcükleri söyler söylemez dudakları hararetli bir öfkeyle buluştu. Adam onun ağzını öyle bir açıklıkla yağmaladı ki, içinde öyle derin bir tutku tutuştu ki, doğru olduğu kadar tuhaf da hissetti. Adamın dili kızınkine karıştı ve kız onun içine doğru yükseldi, onu kendine doğru tuttu, elleri yeni vahşileşmişti. Kadın, adamın tenine ulaşmak için bornozu ve gömleğiyle mücadele etti ve adam ona yardım etmedi, sanki yaşamak için tek ihtiyacı buymuş gibi onun ağzıyla ziyafet çekti.

Dudaklarını bırakıp çenesinin üzerinden kaçışını öpene kadar.

"Daha fazla." Onun başını tuttu. "Beni öpmene ihtiyacım var."

Ve bu sefer aç bir şekilde onun ağzıyla ziyafet çekti, onu tekrar bırakmasına izin vermedi. Daha fazlasını istiyordu ve eli, aman Tanrım, eli, kalçası, dış uyluğu, iç uyluğu lehine muhtaç göğsünü terk ediyordu ve bacaklarını ayırdı, neyi arzuladığını pek bilmiyordu, ta ki o ısrarcı ağrıya, tam da dokunuşuna en çok ihtiyaç duyduğu yere bastırana kadar.

Bir çığlıkla ondan uzaklaştı, nefes almak için mücadele ediyordu, gözleri kilitlenmişti, parmakları okşuyordu.

Okşayarak. İçindeki ateşi körüklüyor. Zevk gelgitlerini yöneten bir sihirbaz gibi.

Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. "Seni öpeceğim," diye fısıldadı ağzına doğru. "Öpülmeyi hiç hayal etmediğin gibi."

Adam kadından uzaklaştı ve kadın onu tutmaya çalıştı ama adamın kendi planları vardı, okşayan parmaklar kadar acımasız, kadının dünyasını değiştiriyordu. Sıcak ağzını boğazından aşağıya, göğüslerine doğru sürükledi, kadın imkânsız bir zevkle tekmeleyene kadar meme uçlarıyla ilgilendi. Ve sonra, Tanrım! Parmaklarını onun içine kaydırды. Duyguları parçalanmaya başladı.

"Joshua! Sen...Ben...Oh."

"Sus, tatlım." Kelimeleri kızın tenine üfledi. "Seni öpmeyi henüz bitirmedim."

Boyun eğmeyen adam, sıcak ağzı ve yumuşak pürüzlü kirli sakalıyla onu damgalayarak vücudunda bir öpücük izi bıraktı ve kadın sersemlemiş bir halde, adamın istekli elleriyle kalçalarını ayırıp aralarına yerleşmesini izledi. Hayır, yapamazdı. Orada olmaz, onu öpemezdi...

O yaptı.

Zevk onun içinden geçti. Yataktan kalktı. Baş yastıkların üzerine düştü. Güçlü bir el kalçalarını sıkıyordu ve o hâlâ kıvranıyor, asla ama asla durmaması gereken bu enfes hislerden bir kaçış yolu arıyordu. Dili sıcak, güçlü ve ısrarcıydı, yanakları sert ve yumuşaktı ve acısı yoğunlaştı, içinde kıvrılıp dönüyordu. Hareket etmeye çalıştı ama adam izin vermedi ve durmasını istedi, adam durmadı ve sonsuza kadar devam etmesini istedi ve etti, etti ve sonra baskı çok fazlaydı ve mutluluk onun üzerinde dalgalandı, gözbebeklerine kadar, ayak parmaklarına kadar. Kız kavisler çizip titrerken ve haykırırken adam onu serbest bıraktı.

Ve hisler geçtiğinde bile, kalp atışları bacaklarının arasında tatlı, sıcak bir nabızla yankılanıyordu.

Adamın yataktan indiğini hissettiğinde nefes alış verışı ancak durmuştu. Gözlerini açtı ve ona gülümsedi, bir sonraki kısmı bekledi, ona her şeyini verene kadar bekledi. Adam yatağın yanında durmuş ona bakıyordu ve kadın artık çıplaklığından hiç de utanmıyordu. Yakında onun vücuduna da sahip olacaktı.

"Demek nedeni buymuş,"

dedi. "Evet. Bu yüzden."

Sesi boğuk çıkıyordu. Kadın ona uzandı ama adam gevşedi. Adam ona doğru sallandı, sonra geri çekildi. Emin değil gibiydi, kararsızdı. Bu garipti. Her zaman çok kararlıydı. Hatalı olduğunu bilse bile, bu konuda çok kararlıydı.

Belirsizliği onu etkiledi. Üşümediği halde titredi.

"Joshua?"

"Ne?" diye tersledi.

Kafası karışmış bir şekilde geri çekildi. "Hepsinin bu kadar olduğunu sanmıyorum. Biz..." Ne istediğini söyleyecek kelimeleri yoktu. "Bu... bu bebek yapmaz."

"Bu kadarı yeterdi. Sana durabileceğimi söylemiştim."

Geceliğini aldı ve ona doğru fırlattı. Kadın içgüdüsel olarak onu yakaladı ve kapı kapanırken soğuk kumaşı elinde çevirdi.

Bir tık.

Kapıyı kilitlemişti.

Onu mum ışığında çıplak yalnız bırakarak, solan bir gül ve uyluklarının arasında kaybolan o tatlı, kendini beğenmiş nabızla.

Joshua daha anahtarı bulamadan titreyen elleri pantolonunun içindeydi. Odanın içinde tökezledi, dizlerinin üzerine çöktü, bir eliyle kendini serbest bırakmaya çalıştı, diğer elini iniltilerini bastırmak için dişlerinin arasına soktu.

İlki mutlak zevkti, akli hâlâ yan odadaydı: Cassandra, oh tatlı merhamet, Cassandra, kaba arzuya yenik düşüyor, tatlı ve vahşi bir ihtiyaç içinde. Avuçlarının altındaki teni, beynini bulandıran kokusu, ağzını dolduran tadı, kulaklarını okşayan zevk miyavlamaları ve ah, tatlı merhamet, onun görüntüsü. Dilinin üzerine boşalırken etinin yoğun titreyişleri.

Ama hazzı geçtikten sonra, döktüğü tohumdan duyduğu nefret, elindeki diş izlerinin acısı ve göğsündeki çukur geldi.

Sadece onu kızdırmak, onunla alay etmek istemişti. Nasıl bu kadar kontrolden çıkmıştı?

Ama şimdi o da beni istiyor. Bundan hiç şüphem yok.

Yine de onu bundan da mahrum etmişti. Tanıdığı en cömert kadındı ve onu ve kendini inkâr etmeye devam ediyordu. Peki tam olarak ne elde etmişti? Tek yaptığı onu tekrar incitmek, aralarında oluşan kırılğan bağları koparmak ve yerde bir karmaşa bırakmaktı.

Tebrikler sıradaydı. İsteddiği şeyi tam olarak başarmıştı, belki de yerdeki dağınıklık dışında. Ne kadar metanetliydi, ne kadar

kahraman, zeki ve güçlü. Ne şampiyon ama. Bir dahi. Ne adam ama.

Temizlendi, soyundu, mübarek soğuk suyla yıkandı ve boş yatağına girdi.

Dün gece burada uyumadığını fark etti. Dün gece onunla yatmıştı. Bir güne sığdırılmış bir yıl geçmiş gibiydi: Cassandra ve Bolderwood ve Isaac ve Cassandra.

Lanet olsun, ben aptalım. Bunu hiç başlatmamalıydım. Asla çekip gitmemeliydim.

Yastığı yumrukladı, tekrar .

Çocuğu olmadan onunla yatabilirim. Bunun yolları var. Ben biliyorum.

Yan yattı.

Hayır, adil değil. Dürüst olacağıma söz verdim; bu en kötü yalan olurdu.

Sırt üstü döndü.

Bir kereden bir şey olmaz. İlk ve tek seferde hamile kalma ihtimali nedir?

Bir sefer yeterli olur ve hiç zararı olmaz.

Diğer tarafını denedi, yumruklarını yastığın altında sıkı.

Onun içinde kendimi kaybedebilirdim, onun da benim içimde kendini kaybetmesine izin verebilirdim. Yine de çekip gittim. Ne aptalım.

Ben uzaklaştım.

Kendini sırt üstü atıp karanlığa baktı ve üzerine tuhaf bir huzur çöktü.

Ben yaptım. Uzaklaştım. Durabileceğimi söyledim ve durdum.

O halde endişelenecek bir şeyi yoktu. Korkacak hiçbir şey yok.

BÖLÜM 16

Ertesi gün Cassandra, Sör Gordon Bell ve Bay Das ile birlikte Joshua'nın çalışma odasındaki büyük masanın etrafında oturmuş, evin içinde bir yerlerde olduğu söylenen Joshua'yı bekliyordu. Bir gece önce odasından ayrıldığından beri onu görmemişti ve bir daha hiç görmese bile mutlu olacaktı. Utanmazca davranışından ve onun azarlayarak gidişinden sonra onun gözlerinin içine nasıl bakabilirdi?

Sonra içeri daldı, kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı ve masanın üzerindeki kâğıtları dalgalandıran bir kasırga yarattı. Cassandra kitaplardan oluşan duvara bakarken sıcak bir aşağılanma hissi tenini sardı.

"Sör Gordon, mükemmel," dedi Joshua. "Hadi şu saçmalığı bitirelim."

Bu an geçecek, diye düşündü. O onu görmezden gelecek, o da onu görmezden gelecekti.

Ama o yapmadı.

Onun sandalyesinin yanında durdu. Yana doğru bir bakış, ona dönük olduğunu kanıtladı. Omzuna hafifçe dokundu: İzleyicilerinin korkunç bir şekilde farkında olan kadın irkilerek uzaklaştı.

"İyi misin?" dedi usulca.

O zaman ona bakmak zorunda kaldı. Bu sabah da tırağ ve paltosuzdu, kravatı bir gece önce tattığı boğazına basit bir düğüm atmıştı. Görünüşü yüzünden azarlamasını geri aldı, çünkü artık azarlamasının bununla ilgili olmadığını anlayacak kadar akıllıydı; ayrıca pek iyi görünmüyordu, çünkü kötü uyumuş, geç kalkmış ve hizmetçisi başka işlerle meşgul olduğu için bol, eski bir sabahlık giymişti. Ev işleriyle ve yazışmalarla uğraşmaktan zamanı yoktu üstünü değiştirmeye önce Sir Gordon

açıklandı. Ama Sör Gordon bir aile dostuydu ve Bay Das yumuşak başlıydı, Joshua ise bir şeytandı, bu yüzden onun fikrinin hiçbir önemi yoktu.

Yine de yüz ifadesi bir şeytana göre nazikti ve kadın kendini onun ağzının heyecanını yeniden yaşarken yakaladı. Masanın örtüsü altında uyluklarını sıkarak kapattı ve adamın tıraşsız yanaklarında oluşan soluk pembe kızarıklığın hassasiyetini hissetti.

"Teşekkür ," diye cevap verdi. "Oldukça iyiyim." "İyi."

Ağır saat bir, iki, üç kez tık tak etti ve sonra tekrar hareketlendi, odada bir aşağı bir yukarı volta atıyor, tüm dikkatleri kendi dinamizmine çekiyordu.

Joshua, "Skandal ve sefahat özel bir tür avukat gerektiriyor gibi görünüyor, Sör Gordon," dedi. "Benim normal avukatlarım ticaretle çok başarılıdır ama zina konusunda uzmanlık için üst sınıfa başvurmak gerekir."

Sör Gordon şaşırmamıştı. Parmaklarını birleştirdi, berrak mavi gözleriyle Joshua'ya sabit bir şekilde baktı ve hiçbir şey söylemedi. Bay Das kalemiyle oynadı ve gülümsemesini gizledi.

"Kocam kendini ifade etmekte güçlük çekiyor, Sör Gordon," dedi Cassandra. "Sizi temin ederim, onun savunmasına liderlik ettiğiniz için minnettarız."

"Hayatımı normale döndürebilmem için bu davayı ortadan kaldırdığınızda ona minnettar olacağım."

Ona onsuz *normal* hayatını hatırlatması ne kadar da düşünceliydi. Dün gece onu bir kez daha terk ederek bunu açıkça göstermişti. Onu terk etme konusunda çok yetenekliydi.

Onu öpme konusunda da çok yetenekliydi.

Kalçalarını birbirine bastırdı ve hem ona yakın olmak isteyip hem de ondan nasıl nefret edebileceğini düşündü. Elbette, onu boğazlamak için yanında olması gerekiyordu, bu yüzden belki de mantıklı geliyordu.

"Öncelikle, oldukça önemli kanıtlarla ilgilenmeliyiz." Sir Gordon dedi

"Kanıt!" Joshua volta atmayı bıraktı. "Ne kanıtı?"

"Sessiz olursan Joshua, Sör Gordon'un bize anlatmak için bir şansı olacak." Joshua bir homurdanmayla büfeye doğru yürüdü ve limon şekerlemesini tutan seramik kâseye baktı. Sör Gordon dosyasını ve konuşmak için ağzını açtığı anda-

"Bu da ne böyle?" Joshua dedi ki. "Bu limon şekeri değil."

"Aman Tanrım!" Cassandra avuçlarını masaya vurdu. "Ailenin geleceği tehlikeyken nasıl olur da limon şekeri için endişelenirsin?"

"Aileye ihtiyacım yok. İhtiyacım olan şey limon şekeri. Das?"

"Bitti. Bu *rahat lokum*."

"Hangisi?"

"İngilizler buna 'Türk lokumu' diyor. Bu şekilde kulağa daha az yabancı geliyor." "Türk lokumu." Joshua küçük bir küp aldı ve inceledi eleştirel bir şekilde. "Pembe," dedi dehşete düşmüş bir sesle. Temkinli bir şekilde kokladı. "Çok tatlı," diye ekledi ve gözleri Cassandra'nıninkileri buldu.

Dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme dokundu. Dün geceki sıcaklık gözlerinde parladı ve kadının içinde bir kıvılcım çaktı. Tatlıyı ağzına attı, parmaklarını yaladı, yavaşça çiğnedi, yuttu, gözleri hep onunkilerdeydi.

"Ve tadı gül gibi," dedi. "Pembe, tatlı ve tadı gül gibi olan şeyleri severim."

Isı yanaklarında kıvrıldı ve karnında birikti. Tanrım, burada, Sör Gordon Bell'in -babasının tüm hayatı boyunca tanıdığı arkadaşı- ve Bay Das'ın bulunduğu bir odada bile, bacaklarının arasında o ısrarcı nabız atmaya başlamıştı.

Ve o biliyordu, şeytan!

Oh, onu nasıl da boğazlamak istiyordu! Saçını başını yolmak! Dün gece yaptıklarından sonra onunla böyle alay etmeye nasıl cüret ederdi!

Şimdi genişçe gülümseyerek kaseyi dirseğinin yanına koydu ve yanındaki masaya uzandı, çünkü elbette normal bir insan gibi bir sandalyeye oturamazdı.

"Biraz dene," dedi. "Hoşuna gidebilir."

"Teşekkür ederim, yapmayacağım. Lütfen devam edin Sör Gordon," dedi. "Başka kesinti olmayacak."

Sir Gordon uygun bir avukat edasıyla boğazını temizledi. Ellerini önündeki dosyanın üzerinde gezdirdi ve sırayla her birine baktı.

"Anlaşılan Lord Bolderwood'un avukatı kariyerine Lincoln's Inn'de benim katiplerimden biri olarak başlamış," dedi Sir Gordon. "İlgili herkesin yararına olması için davanın ayrıntılarını paylaşmayı uygun buldu."

"Dediğim gibi," diye mırıldandı Joshua.

"Cassandra-Bayan DeWitt, diyebilirim." Sör Gordon dosyayı masanın üzerinde çevirdi, tekrar çevirdi. "Biz bunu tartışırken geri çekilmeyi tercih edebilirsiniz. Bay DeWitt size ilgili kısımları daha sonra anlatabilir."

"Bu iş kötü olacak "ın siyaset dilindeki karşılığı.

"Kocam çok meşgul bir adamdır, Sör Gordon," dedi. "Bu bilgileri ayrı bir görüşmede tekrarlamak onun zamanını verimsiz kullanmak olur."

"Duyduklarınız hoşunuza gitmeyebilir."

"O zaman orada yokmuş gibi davranacağım. Bu evde tercih edilen yaklaşım bu gibi görünüyor." Joshua'ya baktı. "Isaac bugün nerede?" diye sordu dikkatle.

Joshua gözlerini kıstı ve tam konuşacaktı ki Bay Das öksürdü, bu da kocasının sadece "Devam edin Sör Gordon" demesine neden olan mucizevi bir etki yarattı.

"Görgü tanıkları var." Sör Gordon dosyadan iki sayfa çıkardı. Sayfalardan birini Cassandra'ya, diğerini de Bay Das'a doğru kaydirdi. "Olayları açıkça gördüklerini iddia eden üç hizmetçi ve iki hancı."

"Sanırım suçüstü?" Joshua dedi ki. "Umarım ifadelerinde heyecan verici, açık detaylar vardır, kitleleri büyülemeye devam ederler."

Keyif alıyor gibi görünüyordu ama Cassandra onun bu tavrının öfkesini örtmeye yaradığından şüpheleniyordu. Bunu yaptığında kırılğanlığına nasıl ihanet ettiğinin farkında değildi. Nezaketi küçümsemesine şaşmamalı: Kibar bir gülümsemenin en etkili zırh olduğunu hiç öğrenmemiştir. Bu onun öfkelenmesini zorlaştırıyordu. Saçma bir şekilde, onu korumak istemesine neden oluyordu.

"İfadelerini kimin yazdığını merak ediyorum," diye devam etti. "Sence Lord ve Leydi B. bir gece şeri içerken birlikte oturup kıkırdayarak bunları yazmış olabilirler mi?..."

Cassandra sessizce lokum kâsesini daha yakına çekti. Joshua fark etmedi, olduğu gibi konuşmaya devam ediyordu.

"...Yoksa Leydi B.'nin tüm bunları fantezilerine dayanarak kendisinin mi bulduğunu düşünüyorsunuz? Ya da Lord B. fantezilerine dayanarak mı?..."

Gizlice, tüm lokumları tek eline topladı.

"...Eğer para istiyorlarsa, öykülerini yayınlamayı düşünmeliler. Doğal olarak illüstrasyonlarla birlikte. *Fanny Hill* yasaklandı ama hala iyi satıyor, ve eğer onlar-ooff."

Şekerleri onun açık ağzına soktu, sonra parmaklarını dudaklarına bastırdı. Dudakları sıcak ve yumuşaktı, gözleri sıcak ve eğlenceliydi. Adam bir ses çıkardı ve kadın ona uyarıcı bir bakış attı.

"Ağzın doluyken konuşma hayatım," dedi. "Bu hiç kibar değil."

Çiğnemekten ve hiçbir şey söylememekten başka çaresi yoktu. Sir Gordon ve Mr.

Das gülümsemeye savaşıyordu. Cassandra oturdu ve isim listesine dokundu. "Belki Isaac onlarla konuşabilir?" diye önerdi.

"Wah gish oh," dedi Joshua. "Osh ak aw."

"Evet, bu bir aile meselesi. Benimle aynı fikirde olmanıza çok sevindim."

Bay Das'a gülümsedi. "Bay DeWitt'in istekleri doğrultusunda, lütfen Bay Isaac'ten bu konuda yardımcı olmasını isteyin."

Sonunda Joshua ağzını temizledi. "Ben istemiyorum-"

"Sus artık. O maddeyi hallettik. Kaybedecek zaman yok," dedi Cassandra aceleyle. "Sıradaki, Sör Gordon?"

Onu rahatlatmak için Joshua itiraz etmedi, ama yanındaki sandalyeye oturdu ve yenilgisiyle eğlenerek ona başını salladı. Masanın altından bacağı onunkini dürttü ve o da uzaklaştı. Oyunu ne olursa olsun, bugün onunla dalga geçmesine izin vermeyecekti.

"Bir sonraki kanıt dört mektuptan oluşuyor." Sör Gordon birkaç sayfa daha çıkardı. "Bu mektupların Bay DeWitt tarafından Leydi Bolderwood'a yazıldığı, sevgi ve özlem ifade ettiği iddia ediliyor."

Sevgi. Özlem. Cassandra daha önce hiç böyle bir mektup almamıştı. Sör Gordon'un masanın üzerinden onlara doğru kaydıracağı aşk mektupları gibi. Mektuplar kısaydı. Etkili, kocası.

Ve yine öfkeliydi, ama bu kez yüzü sert ve soğuktu, dudağı tiksintiyle kıvrılmıştı.

"Sayfaların çoğu kopya," diye açıkladı Sir Gordon. "En üsttekinin orijinal olduğu söyleniyor, el yazınızı doğrulamak için."

Bakmak istemedi ama en üstteki sayfa onu bir siren gibi çağırıyordu. Joshua'nın el yazısını bilmiyordu -bütün yazışmalarını Bay Newell kaleme alıyordu- ama onun olduğuna inanabilirdi. Yazı neredeyse okunaksızdı, sanki kaleminin yetişemeyeceği kadar hızlı ve enerjik yazmıştı, bu yüzden kelimeler lekelenmiş ve sayfa mürekkeple kaplanmıştı.

Yine de açılış selamını seçebildi: "*Canım benim.*"

Gözlerini kaçırdı, göğsünü titreten hastalıklı ürpertiye görmezden geldi. Özlem. Sevgi. Onu ilgilendirmez.

Belli ki Joshua da öyle düşünüyordu, çünkü bütün sayfaları toplarken ona bir bakış bile atmadı.

"O mektupları ben yazdım," dedi çelik gibi bir ses tonuyla. "Ama Leydi Bolderwood'a değil. Birisi onları kişisel eşyalarımдан çaldı. En son

duydum, bu bir suç."

Sir Gordon gözlüklerinin üzerinden ona baktı. "Soyluluk ayrıcalığı
."

"Lanet olası ayrıcalıklarına lanet olsun!" Joshua masaya bir yumruk
indirdi.

"Orijinal mektupları eksiksiz olarak iade edecekler ya da bana yardım etsinler,
ikisini de durdukları yerde vuracağım. Sıradaki."

Kimse tek kelime etmedi.

"Sıradaki!" Joshua tekrarladı.

Sandalyesini geriye itti ve odanın içinde volta attı. Cassandra tekrar Sör
Gordon'a döndü ve sessizce ona yalvarmaya başladı.

Sör Gordon dosyasından bir sonraki sayfayı kaldırdı. "Üçüncü ve son
olarak, bunlar Bay DeWitt'in Leydi Bolderwood ile kaçamak yaptığı söylenen
tarih ve saatler. Bay DeWitt bu tarihlerde nerede olduğunu açıklarsa yardımcı
olabiliriz."

Bay Das sayfayı aldı ve kendi dosyasını açtı. "Bunu Bay DeWitt'in
çalışma programıyla karşılaştırabilirim," diye açıkladı. "Tüm iş toplantılarının
ve hareketlerinin kaydını tutuyorum."

Bay Das çalışırken garip bir sessizlik içinde beklediler. Cassandra
parmağıyla tahtadaki kıvrımları takip etti. Joshua'nın onu izlediğini görmek
için başını kaldırdı. Sonra başını çevirip pencereye doğru gitti. Cassandra iz
sürmeye devam etti.

Bay Das kâğıtları karıştırırken rahatsız görünüyordu. "Bunların hepsi
resmi programınızda yer almayan süreler. Efendim."

Joshua gözlerini pencereden dışarı dikti. "İlginç değil mi," dedi tehlikeli
bir sakinlikle, "her sözde buluşma bir boşlukla örtüşüyor ve odamdan alınmış
mektuplar var. Şimdi, bu erişime kim sahip olabilir? Kim benim çalışma
programımı çok iyi biliyor?"

Saatli bir bebek gibi döndü ve Bay Das'a baktı, o da ona baktı. Odadaki
hava karıncalandı ve tısladı.

"Hayır." Cassandra birinden diğerine baktı. "Bu odadaki herhangi
biriyle... hiçbir ilgisi olmayan son derece makul bir açıklaması olmalı."

Bay Das soğukkanlılıkla, "Belki de bu Bay Isaac'in ilgilenebileceği başka
bir konudur," dedi.

"Belki de en iyisi bu olur," dedi Joshua. "O burada mı?" Bay Das
başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Cassandra tekrar, "Hayır," dedi. "Joshua, buna inanıyor olamazsın." Sör Gordon'a özür dileyen bir bakış attı ve Joshua'nın yanına gitti. "Başka bir açıklaması olmalı. Bay Das sizi bu şekilde yüzüstü bırakmazdı."

"Ona güvenebileceğimi nereden bileceğim? Yıllarca evli kaldı ve tek kelime etmedi."

"Kimin hatasıydı bu?" Adamın yüzünü kendisine bakacak şekilde çevirdi, ifadesinin görünürdeki alakasızlığını görmezden geldi. "Ona hiç sordunuz mu? Özel hayatıyla hiç ilgilendiniz mi?"

"Hayır. Özel hayatı yok. İş dışında bir varlığı yok."

"O zaman nasıl... Boş ver. Bir düşün. Başka kim olabilir?" Kâğıtlarını düzenlemeye Sör Gordon'a aldırmadan yüzünü iki elinin arasına aldı. "Evinize rahatça girip çıkabilecek başka biri. Özel mektuplarınızı bulabilecek ve ne olduklarını bilebilecek biri. Programınıza da erişimi olan biri."

Adam sıkıntılı görünüyordu ve kadın bu sıkıntıyı gidermek istedi ve zayıflığı yüzünden kendinden nefret etti.

"Bunu halledebilirsiniz." Bir gece önce gülü seçerken söylediği sözleri hatırladı. "Senin yaratıcı bir sorun çözücü olduğunu duymuştum."

Gözlerindeki sıkıntıya yeni bir parıltı karıştı. "Bunu duydun, değil mi?"

Bakışları o kadar sıcaktı ki, kendini erirken hissedebiliyordu. Onun dokunuşunu özlüyordu.

Onun dokunuşu. Onun özlemi. Gidişi. Onun aşağılanması.

Kendini ondan uzaklaştırdı ve odanın yarısına gelmişti ki, evin başka bir yerinden gelen bir ses onu olduğu yerde dondurdu.

"Bunu duydun mu?" dedi.

"Neyi duydum mu? Neyi?"

Dinlemek için başını eğdi, korku midesini tırmalıyordu. İşte yine oradaydı: kristal gibi parlak bir kadın kahkahası.

"Hayır," dedi. "."

Ama öyleydi. Bir dakika sonra uşak kapıdaydı ve Bayan Lucy Lightwell ile Bayan Emily Lightwell'i anons etti.

"Emily'yi mi getirmiş?" dedi belli belirsiz, bir başka kahkaha patlaması kulaklarına çarparken, yanılmıyorsa merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Sör'e döndü

Gordon, kağıtlarını topluyordu. "Bay Gordon! Annem evde yalnız!"

Başını salladı, çok azı gibi o da anladı. "Birinin onu kontrol etmesi için bir ekspres göndereceğim." Dosyalarını kolunun altına sıkıştırdı. "Ben kendim çıkacağım. Bay DeWitt ve ben sonraki adımlarla ilgili olarak iletişim kuracağız. Size daha fazla yardımcı olabilirsem haber verin."

Cassandra onun yanından geçerken, "Çok yakında hizmetinize tekrar ihtiyacım olabilir," dedi. "Kız kardeşimi öldürmek üzereyim."

BÖLÜM 17

Joshua, salona girdiğinde konuşmaya başlamış olan Cassandra'nın peşinden merdivenleri hızla çıktı.

"Lucy, bunu nasıl yaparsın!" diyordu Cassandra. "Londra'dan tek başına seyahat etmenin ne kadar tehlikeli olduğu hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

"Bağışla beni Cassandra Ana," dedi melodik bir kadın sesi. "Bunca yolu senin dırdırın için gelmedim."

Ses, parlak siyah saçlı, iri yeşil gözlü ve narin yüz hatları o kadar ustaca düzenlenmiş genç bir kadına aitti ki Joshua'nın beyninin parçaları birbirine çarptı ve neredeyse nasıl yürüyeceğini unuttu. Hastalıklı ve endişeli bir havası olan kızıl saçlı bir kız masanın yanında durmuş, elini büyük, kapalı bir sepetin üzerine koymuştu.

"Cassandra'nın dırdırını seviyorum," dedi Joshua. Karısının yanında durdu ve bir elini sırtının alt kısmına bastırdı. En azından bu sefer kadın geri çekilmedi. "Sen efsanevi Lucy olmalısın."

Lucy onu tepeden tırnağa inceledi. "Ve sen de - aman Tanrım," dedi, onun ötesine bakarak.

Isaac'i görmek için döndü, kolay, rakik bir çekicilikle bastonuna kayıtsızca yaslanıyordu.

Lucy'nin gözleri Joshua ve Isaac arasında gidip geldi. "Siz yakışıklı şeytanlardan hangisi Bay DeWitt?"

"İkimiz de öyleyiz," dedi Joshua, morali düzelmeye başlamıştı.

"İki Bay DeWitt!" Lucy tüm zarafeti ve cilvesiyle bir adım öne çıktı. "Cassandra'nın son iki yıldır kocasını sır gibi saklamasına şaşmamalı, sizden iki tane var! Seni açgözlü şey, Cassandra. Fırıncının oğluna bakınca da azarlıyorsun."

Cassandra, "Fırıncının oğlu senin bakışlarını kaldıracak yapıya sahip değil Lucy," dedi. "Bu onu üzüyor ve ekmeği eziyor."

"Nasıl çalıştığını anlatır mısın?" dedi Lucy. "İki erkekle bir kadın."

"Sana bir resim çizebilirim," diye teklif etti Joshua, bu da ona kaburgalarına bir eş dirseği kazandırdı. Her şeye rağmen eğlenmeye başlamıştı ama Cassandra'yı daha fazla kızdıramadan Das içeri girdi.

Joshua'nın keyfi kaçtı. Hayır, Das olmaz. Lütfen, Das olmasın. "Şu haline bak," diye mırıldandı Lucy Das'a.

"Kahverengisin!"

"Lucy!" Cassandra azarladı ama Joshua bundan sonra ne olacağını merak ediyordu.

"Ve sen pembesin," dedi Das.

"Hayır, değilim. Ben beyazım."

"Kesinlikle pembe." Das çenesini diğer kıza doğru salladı. Emily'ye. "Ve kız kardeşin de oldukça yeşil görünüyor."

Lucy'nin gözlerinde şaşkınlık titreşti ve sonra yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. Joshua bu kez gerçek bir gülümseme olduğunu fark etti.

"Ben pembeyim, o yeşil ve ikimiz de mavi hissediyoruz!" Görünüşe göre çok mutlu olan Lucy, Das'a doğru dans etti. "Senden hoşlandım. Vals yapmayı biliyor musun?"

"Karım bana öğretiyor."

"Ne kadar tatlı." Sesi şımarıklaştı. "Benimle vals yaptıktan sonra karının adını bile hatırlamayacaksın."

"Eğer böyle düşünüyorsanız, aşk ve iyi bir evlilik hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz demektir."

Lucy'nin ifadesi duraksadı ve beynini parçalayacak kadar güzel yüzünün altındaki savunmasız, kayıp kızı ortaya çıkardı. Cassandra, "Lucy kırılmış," demişti ve o da ne demek istediğini anlamaya başlamıştı.

Ama sonra Lucy yine güldü ve dans ederek sepete geri döndü ve "Sana bir hediyem var Cassandra Anne!" diyerek sepeti açtı.

Dışarı fırlayan vahşi ve gri bir şey doğruca Joshua'ya doğru ilerledi. Bir ağaç gibi ona tırmanıp sonunda omuzlarına tünediğinde, kuyruğu yüzüne doğru çılgınca sallandığında onun bir kedi olduğunu zar zor fark etmişti.

Joshua kediye yakalamak için iki büküm oldu. Kedi bir hırıltıyla pençelerini gömleğinin içinden derisine batırdı.

"Hayır, Bay Twit!" diye bağırdı Lucy. "Bunu yapmayın!"

"Bana *ne* dedin sen?" Joshua bir ağız dolusu kabarık

Ku

yrü Lucy güldü ve ellerini kaldırarak ona doğru yürümeye başladı. İçgüdüsel
k. olarak

uzaklaştı ve Cassandra onu kurtarmaya gelerek çevik bir hareketle onunla kız kardeşinin arasına girdi. Uzandı ve kediye okşadı. Kedinin rahatladığını hissettiğini sandı. Yani, pençelerini çözdü ve yanağını kırbaçlamayı bıraktı.

"Bay Twit," dedi Cassandra usulca. "Bana gönderdiğin kediye bu adı vermiştim." Gözlerinde muziplik dans ediyordu ve o anki aşağılanmışlığına rağmen arzusu kıpırdandı. "Uygun, gerçekten. Zaman zaman inatçı ve kötü davranma eğilimindedir ama karnını doğru şekilde ovarsan çok sevimli olur."

Onun herhangi şekilde karnını okşadığı düşüncesi kendi karnını da sıktı. Onun karnını okşamasını. Karınlarının birbirine sürtünmesini.

"Ve sen çok iyi olduğunu iddia ediyorsun," dedi.

"Ben böyle bir şey iddia etmedim."

Ardından, bir gece önceki aptallığının cezası olabilecek şey başladı.

Kadın iki kolunu birden kaldırarak adama çarptı. Adam ikisini de sabitlemek için ellerini kadının kalçalarına dayadı ve kediye mırıldanarak onu omuzlarından indirip kucağına alırken, vücudu sertleşse bile kadının çiçek kokusu beynini yumuşatarak acı çekti.

Zavallı hayvanın kiskanç bir şekilde memnun olduğu yerde. Başını kadının boğazına sürttü, çenesine vurdu ve patisini kadının korsajının kenarına dayayarak mırılayarak ona yaslandı. Parmaklarının kedinin boğazını kaşımamasını izledi ve aptal olduğu için kendine bir kez daha lanet etti.

Sadece onu biraz kızdırmak istemişti ve şimdi eziyet çeken kendisi olmuştu.

Başını kaldırdığında herkesin farklı derecelerde bir merakla onu izlediğini gördü ve sonra, merhametli bir şekilde, Newell geldi.

Kızıl saçlı kız canlandı. "Bay Newell!" diye bağırdı. Odanın öbür ucuna koştu ve kendini sekreterin kollarına attı. "Sizi özledim. Size anlatacak çok şeyim var."

Joshua, Cassandra'nın başını eğip kediye mırıldanmadan önce yüzünde beliren acıyı görmek için tam zamanında ona baktı. Emily'nin Cassandra'yla konuşmadığını, Lucy'nin ise açık bir düşmanlık sergilediğini fark etti. Cassandra'nın onlar için yaptığı onca şeyden sonra! Onlar için nelerden vazgeçtiğini bilmiyorlar mıydı? Onları her zaman ilk sıraya koyduğunu?

Ona bu şekilde davrandıkları için o sefil herifleri sokağa atacaktı ama muhtemelen itiraz edecekti. Ayrıca, ona daha da kötü davrandığı için kendisini de onların peşinden dışarı atması gerekecekti.

NEWELL ağırlığınca altın değerinde olduğunu kanıtladı, çünkü iki kız kardeşi üst kata çıkardı ve dramaya bir son verdi. Das ve Isaac kapı aralığında sessizce konuşuyor, Cassandra ise kedisiyle teselli arıyordu.

İki hafta önce Joshua bu kocaman ve boş evde tek başına gayet memnundu. Şimdi ise bir eş, bir sekreter, bir erkek kardeş, iki kız kardeş ve bir kediyle dolup taşıyordu. Her şeyden önce bir istila. Biraz sinirlenmeye çalıştı ama tek görebildiği, Emily onu görmezden gelip başka birine koştuğunda Cassandra'nın yüzünde beliren acıydı.

"Özür dilerim," dedi Cassandra, kediyi koynunda koşturarak. "Geleceklerini hiç düşünmemiştim."

"Newell'a düşkün görünüyorlar."

"Onlar için bir amca gibi oldu. Bu çok uygunsuz, biliyorum ama meşgulüm ve bir mürebbiye tutamayız."

"Neden olmasın? Para meselesi olamaz."

"Bu daha çok Lucy ile ilgili bir durum." İç çekti. "Onları eve götüreceğim. Belki Bay Newell'la ikimiz onları bir arabaya bindirebiliriz."

Onları eve götür. Bu, onun da gideceği ve nihayet, nihayet, hayatının normale döneceği anlamına geliyordu.

Mükemmel.

"Artık burada olduklarına göre kalabilirler," dedi. "Ve onu evlendirmeniz gerekiyor. Onu hemen denize indirelim."

Şaşırmış bir şekilde başını kaldırdı. "Eminim siz bile onun şok edici şeyler söylediğinin farkındasınızdır. Toplum için hazır değil."

"O toplum için *tamamen* hazır. Asıl soru toplumun ona hazır olup olmadığı."

İnledi. "Sorun çıkarmak istiyorsun. Bu yüzden birdenbire bu kadar yumuşak başlı oldun."

"Sevgili Bayan DeWitt! Ne zaman bu kadar alaycı oldunuz? Ben sadece ona bir koca bulmanız için size desteğimi sunuyorum." Onun şüphesi ve bıkkın bakışları hoşuna gitti. "Naibin bir eşi ihtiyacı olmaması ne kadar yazık."

Lucy'niz muhteşem bir kraliçe olur ve krallığı kısa sürede kaosa sürükler."

Zayıf bir gülümseme verdi. "Keşke onu anlayan, seven ve mutlu eden birini bulabilseydi. O kötü biri değil, sadece..." Tekrar iç çekti. "En azından bunu hak ediyor."

Cassandra da en azından bunu hak ediyordu. Ama onun yerine, sahip olduğu tek şey oydu.

Yine de dün gece ona yaptıklarından sonra bile, bugün onun yanında durmuş, ona takılmış, onunla flört etmiş ve Das'ın ihaneti konusunda onu teselli etmişti.

"Buchanan," dedi aniden, zihni harekete geçti. "Sen haklıydın."

Kafası karışmış görünüyordu. "Buchanan kim ya da ne?"

"Eski sekreter yardımcısı. Zeki ama tembel. Bu bilgilere erişimi vardı ve yakın zamanda istifa etti. Hepsi uyuyor." Alnına bir öpücük kondurdu ve ona sırtıttı. "Sen bir hazinesin. Das!"

Das ve Isaac'ın kapının önünde durup ona dikkatle baktıkları yere doğru hızla uzaklaştı.

"Bu Buchanan!" dedi Das'a. "Gidip diz kapaklarını keselim."

Pek özür sayılmazdı ama Das anlamış görünüyordu. "Memnuniyetle," dedi.

"Ve Isaac. Bir işe yara, olur mu? Bu tanıkları bul ve onlardan gerçeği öğren. Para, yumruk, cazibe: Ne işe yararsa onu kullan."

Joshua isim listesini Isaac'e uzattı ve harfleri elinde evirip çevirdi. Cassandra kapının girişinde durdu, kedi hâlâ kucağındaydı, gözleri mektuplardaydı. Sonra o lanetli, çok nazik ve kibar gülümsemesini takındı, gözlerini kaçırdı ve merdivenlere doğru ilerledi.

"Affedersiniz," dedi, yanından geçip giderken. "Bay Twit'i yerleştirmeli ve karnını doyurmalıyım."

Onun yatak odasına izledi. Ona mektuplardan bahsetmeliydi. Anlayacaktır. Dünyanın sonu gelmeyecekti. Anılar toza dönüşmeyecekti. Bilmeye hakkı vardı.

Das'a geri döndü.

"Cassandra'nın büyükbabası, Sherbourne Dükü - benimle yaptığı yatırımlardan iyi para kazanıyor, değil mi?"

Das ona düşünceli bir bakış attı. "Gerçekten de öyle. Onun kasasının şişmesine oldukça yardımcı oldunuz."

"Yine de karım onun karısından yardım istediğinde düşes yardımcı olmadı. Karısı karıma bu kadar kötü davranan bir adamla ortaklığa devam edebileceğimden emin değilim. Onu aramalı ve bunu ona bildirmeliyim. Bunu ayarlayalım."

"İyi fikir."

Joshua merdivenlerden yukarı, Cassandra'nın gittiği yere baktı. Merdivenlerden aşağıya, işinin olduğu yere baktı.

"Karın sana gerçekten vals yapmayı mı öğretiyor, Das?"

"Evet. Burada, Londra'da bana katıldı." Das bir an parmaklarını düşündü. "Bayan DeWitt'le tanışmak istiyor ve bir akşam yemekte bize katılmanızı önerdi."

Evet. Bir sürpriz oldu. Joshua sekreterlerinin aileleriyle hiç tanışmazdı. Ve bir düşesin torununun da bir çalışanının evini ziyaret etmesi pek olası değildi. Ama Cassandra yeni insanlarla tanışmaktan hoşlanıyor gibiydi ve Das'ın bir çalışandan daha fazlası olduğunu iddia ediyordu ve Joshua merak ediyordu.

"Yazsın," dedi. "Bu muhtemelen şok edici bir görgü kuralı ihlali ama Cassandra karar verebilir."

Elindeki mektupları, yukarı çıkan merdivenleri ve aşağı inen merdivenleri düşündü.

"Bay Isaac ve ben Buchanan'la ilgilenebiliriz," dedi Das. "Eğer ele almanız gereken başka konular varsa."

"Doğru," dedi Joshua. "Sadece yapmam gereken... Doğru." Merdivenlere doğru gitti. Yukarı çıktı.

JOSHUA, Cassandra'yı odasında tek başına, elbisesi ile uğraşırken buldu. Joshua kapı aralığında dolanırken Cassandra kibar bir gülümseme takındı ve Joshua'nın gözlerine bakmadı. Kibarlığı bir zırh gibi üzerindeyken ne kadar dayanılmazdı! Dün gece bu zırhı çıkarmış ve onu tekrar giymeye zorlamıştı.

Kendisinden başka kimsenin hatası değildi. "Kedi nerede?" diye sordu. "Hizmetçim onunla ilgileniyor." "Nerede uyuyacak?"

"Genellikle benimle. Tabii o da gecenin bir yarısı kaçıp gitmezse."

"Ah."

Kendini onun yatağına bakmaya bıraktı. Başörtüsü komodinin üzerinde düzgünce . Vazonun içinde üç gül duruyordu, biri biraz yıpranmıştı.

Başını geriye atarak Cassandra'ya baktı; Cassandra aceleyle eğildi ve elbisenin eteklerini inceliyormuş gibi yaptı.

"Çok güzel, değil mi?" Cassandra, var olmadığından şüphelendiği bir noktayı ovuşturarak konuştu. "Lucy'yi kastediyorum."

"Şaşırtıcı derecede öyle." Yine de kız kardeşlerden hangisine bakmayı tercih edeceğini biliyordu. "Diğeri, kızıl saçlı olan-"

"Emily."

"O da bir gün güzel olacak."

"Evet. Ve Miranda'ya Eşsiz deniyordu." "Söylentiler duymuştum."

"Hepsi de çok güzeller, kız kardeşlerim."

"Gerçekten de öyle."

Elindeki mektuplara baktı. Koridorun aşağısından bir kahkaha geldi. Yağmacı kız kardeşlere karşı kapıyı kapattı ve kısa bir tereddütten sonra kilitleti. Yine onu izlerken yakaladı; yine elbisesine döndü.

"Yani." Odanın diğer ucuna doğru yürüdü ve mektupları küçük masanın üzerine fırlattı. "Eğer iltifat için balık avlamayı bitirdiysen..."

"İltifat beklemiyordum," diye tersledi, rengi yükselmişti. "Sohbet ediyordum. Kibar insanlar böyle yapar. Ama sanırım kız kardeşlerim hakkında konuşmak istemiyorsunuz."

"Pek sayılmaz. Karıma yazdığım mektuplar hakkında konuşmak ister misin?" "Ben senin-" Kısa kesip o sinir bozucu takındı. "Bu beni ilgilendirmez."

Bir elbise fırçası kaptı ve kalan çamurları korkutup kaçırarak kadar şiddetli bir şekilde etek ucuna saldırdı.

"Bir de *benim* imkânsız *olduğumu* söylüyorsun," diye mırıldandı. "Daha sinir bozucu *olabilir* misin?"

Fırçalamayı bıraktı. "Şimdi ne yaptım ben?"

"Biraz dürüstlüğü deneyin. Bunu canlandırıcı bulabilirsiniz. Ben kesinlikle bulurdum." "Dürüst olmadığımı mı söylüyorsunuz?"

"Dürüst olmadığınız tek zaman sarhoş ya da şehvetli olduğunuz zamandır. Kibarlığın bir erdem olduğuna sanıyorsunuz ama çoğunlukla sinir bozucu."

"O halde düşündüklerinizi rahatça söyleyebilmeniz çok iyi." "Dene bakalım."

Elbiseyi bıraktı ve ona doğru sıçradı. "Güzel! Evet! İlk karın hakkında bir şeyler bilmek istiyorum. Neden benimle yatma düşüncesi seni iğrenç bir canavarmışım gibi kaçmaya itecek kadar muhteşemdi?" Elindeki fırçayı ona doğru salladı. "Ve sakın bana, sen meşguliyetin arkasına saklanırken nezaketin arkasına saklandığım için sahtekâr deme. Programında beni arayacak zamanı bulman bile bir mucize."

Arkasını döndü, elbiseyi kaptı ve saldırısına devam etti.

"Meşgulüm," diye hırlayarak yaklaştı. "Ben bütün gün yapacak hiçbir şeyi olmayan beyefendilerinizden biri değilim. Yürütmem gereken birden fazla iş var. Ben buyum, bundan zevk alıyorum ve hayatımı böyle seviyorum."

"O zaman geri dön. Kapının nerede olduğunu biliyorsun. Tekrar kilitlediğinden emin ol ki gelip senin ırzına geçmeyeyim."

"Tanrı aşkına, hıncını elbisenden çıkarmayı bırak."

Fırçayı onun elinden kaptı. Kadın fırçaya uzandı ama adam fırçayı ulaşamayacağı bir yerde tuttu.

"Ver şunu bana," diye talep etti. "Böylece giyinip bu evden çıkabilir ve senden uzaklaşabilirim!"

"Seni itici bulmuyorum," dedi.

"Muhteşem. O halde iltifatlarınız karşısında kendimden geçtiğimde beni yakalamaktan çekinmeyeceksiniz."

"Lanet olsun." Fırçayı odanın diğer ucuna fırlattı. "Cassandra-"

"Hâlâ burada mısın? Seni tutmama izin verme." Ona ters ters baktı. "Bunu biliyorsun. *Git* buradan demek."

Çılgın bir dansın içindeki çılgın bir yaratık gibi ondan uzaklaştı. Adam da aynı müziği duyuyor olmalıydı ki onu tekrar kendisine doğru döndürdü, kollarının arasına, göğsüne doğru. Bu dansı bilmiyordu ama bir sonraki adımı biliyordu: Bir eliyle başını yakaladı ve ağzını onunkinin üzerine kapattı.

BÖLÜM 18

Dudaklarının buluşması bir önceki gecenin tutkusunu geri getirdi. Joshua Cassandra'ya o kadar açtı ki tek bir tat asla yeterli olmayacaktı.

Ama başını kaldırmak için kendini zorladı. "İğrenç değil," dedi.

"Sen imkansızsın."

"Sen mükemmelsin."

Gözleri öfke ve başka bir şeyle kararmıştı ve kalbi özlem ve başka bir şeyle çıldırmıştı ve söyleyecek sözü yoktu, bu yüzden sözsüz ağzını onunkini örtmek için kullandı.

Bu kez karşıladı, içine doğru itti, ağzı onunki kadar şiddetli ve talepkârdı. Adam onu sahip olmadığı tüm sözcüklerin gücüyle öptü ve kadın da ona bir şeyler söylüyor, öpücüğüyle, diliyle ona bağıırıyordu. Elleri yeleğini kavradı, ipeği büktü ve yumrukladı, omuzlarına sıkıca çekti, onu yumuşaklığına çekti ve onu sertliğine çekti, ona daha yakın, daha yakın, daha yakın ihtiyacı vardı. İhtiyacını inkâr edemezdi. Onu hiçbir şeyden mahrum edemezdi.

Ayrıldılar, nefes nefese kaldılar ve kadın adamın gömleğini yırttı, gömleği çok uzundu, etekleri adamın kalçalarına, kalçalarına ve kalçalarına doğru iniyordu ve neden onları her zaman kısıtlayan bu kadar çok lanet kumaşa ihtiyaçları vardı ki? Çaresiz elleri elbisesinin korsajını buldu ve aşağı çekti. Hevesle göğüslerini serbest bıraktı, onları okşadı ve öptü ama bu yeterli değildi, yeterli değildi, sevgili tatlı merhamet, asla yeterli değildi.

İnledi, hırladı ve adamın yan tarafını tokatladı. "Joshua, yapamam... Yapamam... Ver bana..."

Korku ve yerinden sıçradı, ama kadının ona değil, elbisesine karşı çıktığını gördü, çünkü yanlışlıkla kollarını sıkıştırmıştı. Üstünden çekip aldı.

Dirsekleri ve elleriyle kendini kurtardı, elbisesi beline düştü.

Kollarını boynuna dolamadan, gözleri parıldamadan, ağzı şişmeden, saçları çılgınlaşmadan, yanakları kızarmadan önce manzaranın tadını çıkarmak için neredeyse bir dakikası bile yoktu. Ağzına sahip oldu, saçlarını çekti ve o yetkin elleriyle kaslarını yoğurdu. Adam onu kendine doğru çekti ama-

Çok fazla. Asla yeterli değil.

Onu yatağa taşıdı, üzerine çıktı, yatırdı, bu sırada kadın düşmekten korkuyormuş gibi ona tutundu.

"Joshua," diye fısıldadı. "Ne yapıyorsun?"

"Umarım karımı beceriyorsundur."

"Günün ortasındayız."

"Davranış kitaplarınız bir erkeğin gün ortasında karısıyla yatamayacağını mı söylüyor?"

"Bu konudan hiç bahsetmiyorlar."

"Yanlış kitapları okuyorsunuz."

Nefes nefese güldü ve yastıkların üzerine yuvarlandı, kalçalarını kaldırarak ona yardım etti, adam eteklerini, çoraplı dizlerini, çıplak ayırık kalçalarını, sıcacık ve hazır kışını yukarı itti. Elini kıza doğru bastırdığında kız kıpırdandı ve inledi, adam kızın kalçalarının arasına girdi, mükemmel dudaklarını öptü ve gömleğinin altında tenini bulduğunda iç geçirdi.

"Sana ihtiyacım var," dediğini duydu, kendi beceriksizliğine küfrederek, düşerken el yordamıyla. "İhtiyacım var..."

Aleti serbest kaldı ve pantolonunu kalçalarından aşağı itti. Elleri sıcak ve istekliydi, kalçalarının üzerinde dolaşüyor, ona doğru eğilirken kalçalarını kavırıyordu.

"Bana yaptıkların," diye hırladı kulağına. "İhtiyacım var... Oh merhamet, beni delirtiyorsun."

"Bunu ben mi yapıyorum?" Sesi şaşırılmış ve beğenmiş geliyordu. "Yapıyorsun. Sensin, tamamen sensin. Sadece sen."

Kadının gezinen elleri adamın kalçalarından ön tarafına doğru kayarak sikine çarptı. Nefes nefese kalıp sustu ve adam kulağını ısırarak ona her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Sonra ona dokundu, nazikçe, geçici olarak, işkence edercesine.

Kalçalarını daha geniş itti, onu kaldırdı ve kadın da ona izin verdi. Kadın geriye doğru eğildi. Adamın gözleri onunkilerden ayrılmıyordu, öylesine derin, öylesine karanlık, öylesine arzu sarhoşuydu ki... ve evet, kadın onu istiyordu, adam da onu istiyordu ve adam derinliklerine doğru itti,

gidebildiği kadar derine iniyor, kızın sıcaklığının onu sarması ve sıkıca tutması hissinin tadını çıkarıyordu.

Parmakları adamın omurgasına saplandı ve adam dondu kaldı. Kendini onun üzerinde tuttu.

Kendini lanetledi. Çok sert, çok fazla, çok erken davranmıştı.

"Cassandra, tatlım? İyi misin?"

Gözleri onun üzerindeydi ama ne gördüğü hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sonra kirpikleri dalgalandı ve göz kapakları kapandı.

"Oh," dedi.

Kalçalarını döndürdü ve kaslarını onun etrafında sıkıca kavradı.

Oh merhamet. Tatlı, tatlı merhamet.

"Oh," dedi tekrar ve yine kalçalarını yuvarlayıp sıktı.

İltihaplandı, cesaretlendi, başını göğüslerinin yumuşak tenine daldırdı, tadına baktı ve burnunu soktu, dudaklarının arasına bir meme ucunu çekti.

"Oh," dedi ve tekrar yaptı.

Adam hafifçe geri çekildi, tekrar içeri girdi ve kadın onu karşıladı ve adam aralarına garip bir el soktuğunda, kadın ona karşı sallandı, onu sıktı, ritmini buldu, zevkini aldı. Artık ne istediğini biliyordu; bunu nasıl elde edeceğini keşfediyordu.

"Al onu," diye mırıldandı kulağına. "Zevkini benden al. Kullan beni.

Bana sahip ol. Hepsini al, aşkım, al. Al beni. İstedğin her şeyi al."

Göğüslerini okşadı, aletini ona verdi ve sanki bir mucizeyi izliyormuş gibi dehşete kapılarak onu izledi: Başını geriye attı, boğazında bir kızarıklık belirdi ve sonra dondu kaldı, gözleri büyüdü ve içinde yumuşak bir çığlının yükseldiğini hissetti. Kadının orgazmını ağzıyla yakaladı, zevk kadının ve kendisinin içini titretti ve yıllardır hatırlamadığı kadar kendinden ve dünyadan memnun hissetti.

Kadın ayağa kalktı, güçlü kalçalarını adamın etrafında kenetledi, elleri adamın tenini yaktı -ellerini teninde hissettiği sürece önlerine çıkan kilometrelerce uzunluktaki kumaşı affedebilirdi- ve adam onun her santimini her santimiyle hissederek zevk aldı, tekrar tekrar ve tekrar, onun cömert sıcaklığıyla, uzuvlarıyla, onunla sarmalanarak. Her şeyiyle ve sadece onunla. Ve boşaldığında, onun derinliklerinde, yüzünü boynuna gömdü ve saf mutluluğun dalgalarına teslim oldu.

Üzerindeki yükü attıktan sonra bile onun içinde kalmaya devam etti. Yapacak başka bir şeyi yoktu ve daha iyi bir yerde olamazdı.

Kalbi hâlâ çarpıyordu ve evet, onunki de çarpıyordu. Ellerin hâlâ onu okşadığı sırtında serin bir ter tabakası hissediyordu ve hâlâ

Onun içinde, şimdi daha yumuşak, sıcak ve hoşnuttu. Kalbini yokladığında da bulduğu tek şey hoşnutluktu. Başını kaldırdı ve baktı: gözleri kapalı, kirpikleri yanaklarında koyu, boğazında allık benekli, çok sıcak, çok güzel, gün ışığında yıkanıyordu.

Gün ışığı.

Yavaş yavaş başka şeylerin de farkına vardı. Küçük şeylerin. Kadının elbisesi ve adamın gömleğiyle aralarında yaklaşık altı mil uzunluğunda bir kumaş yumağı vardı ve adamın derisi kalçalarına ve botlarına batıyordu... Lanet olsun, hâlâ botlarını giyyordu! Kadın daha iyisini hak ediyordu ve adamın bile bundan daha incelikli olduğu kesindi!

Ve yavaş yavaş at arabalarının tıkırtılarını, sokaktan gelen bağırışları, koridorda konuşup duran hizmetkârları, başının üstünden gelen ayak seslerini fark etmeye başladı.

"Lanet olsun," dedi.

Gözleri açıldı, büyüleyici bir kehribar yeşiliydi.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Günün ortasındayız."

"Ah. Unutmuşum." Yatarken ve terk ettikleri dünyanın seslerini dinlerken yumuşak kahkahası kıpırdadı. Yüzü düştü. "Oh hayır," dedi. "Gürültü yaptım. Ne gürültüsü yaptım? Unuttum. Nasıl unutabilirim ki? Ya duyarlarsa? Ya biliyorlarsa...Oh."

Kamusal benliği ile özel benliğini uzlaştırmaya çalışırken çok sevimliydi ve onun bu parçasını bulduğu için kendisinden aşırı derecede memnundu. Sırtarak içinden çıktı ve bacaklarının düşmesine izin verdi. Saçlarını okşadı, onu öptü. Parmaklarında onun kokusunu aldı ve vücudu yeniden kıpırdandı.

"Biz evliyiz," diye hatırlattı ona. "Her şey gayet uygun."

"Uygun!" diye tekrarladı. "Seni şeytan!"

Kadın onu hafifçe tokatladı, o da onu uzun ve yavaş bir şekilde öptü ve onun da kendisini öpmesinden zevk .

"Bu oldukça acemice oldu," dedi. "Dün gece seninle düzgün bir şekilde sevişmeliydim."

"Evet."

"Ben istedim. I..."

Adamın söyleyecek sözü yoktu ve kadın da onu zorlamadı. "Bu bizim düğün gecemiz gibi değildi," dedi onun yerine. "Endişelendim ama... çok güzeldi."

Hiçbir şey söylemedi. Bir şeylerin farklı olup olamayacağını merak etmenin bir anlamı yoktu.

Bir yerden bir kahkaha geldi, o kahkaha ve "Cassandra Ana!" diye şarkı söyleyen bir çağrı ve başka bir ses, belki de Newell, hoparlörü hareket ettiriyordu.

"Aman Tanrım," dedi Cassandra. "Onun burada olduğunu tamamen unutmuşum." En azından bunun için kendisiyle gurur duyuyordu.

Birbirlerinin toparlanmasına ve giyinmesine YARDIM ETTİLER. Cassandra hareketleri yerine getirdi ve yerine getirecek hareketleri olduğu için minnettardı. Yapacak mantıklı ve pratik bir şeylerin olması ne kadar rahatlatıcıydı. Dünya garip ama bir o kadar da normal geliyordu. Vücudu yabancı ama bir o kadar da doğaldı. Ve bir erkekle birlikte giyinmek tamamen yeni ve asırlık bir duyguydu.

Yine de bu yeni aşinalığın ortasında bir yerlerde gariplik filizlendi ve büyüdü.

Mektuplar, tabii ki.

Hâlâ masanın üzerinde duruyorlardı ve çok fazla yer kaplıyorlardı. Onları aldı ve uzattı.

"değil," dedi. "Onu sevdiğini zaten biliyordum."

Mektupları aldı, inceledi. "Bir aşk ilişkisi değildi ama arkadaşlık." Yukarı baktı. "Bunları ona öldükten sonra yazdım. Onu özledim."

Adamın kara gözleri ısırapla, eski bir kederle, yeni bir öfkeyle doluydu ve kadın hırsızlığın tüm dehşetini geç de olsa kavradı.

"Ve onları çaldılar! Yemin ederim Joshua, eğer onları vurmazsan, ben vuracağım."

Parmağını kızın yanağında gezdirdi. "Zahmet etme. Buna değmezler. Onları kolayca bitiririz."

Kravatını berbat etmişti ve adam yardım istemeden kravatını düzeltmek için aynanın karşısına geçti, o da yardım teklif etmedi. Onun yerine, sanki aklındaki tek şey kravatını bağlamakmış gibi yansımasına bakmasını izledi. İnsanlar ne kadar da meraklıydı: Böyle bir şey yaşayabilirlerdi -dünyayı parçalayıp dans ettiren o sevişme- ve sonra hiçbir şey olmamış gibi ev rutinlerine geri dönebilirlerdi.

Yine de ne olup bittiğinden emin değildi. Daha sonra ne olduğunu kesinlikle bilmiyordu. Kapının dışındaki dünya onun dikkatini çekmek istiyordu ve o yalnız kalmak istiyordu.

"Onunla nasıl tanıştınız? Rachel."

"Babası John Watkins'ti, babanızın bana ayakçı olarak iş bulduğu imalathanelerin sahibiydi," dedi, kumaşı verimli bir şekilde boynuna dolayarak. "Kendi yolumda ilerledim ve on dokuz yaşına geldiğimde kıdemli bir katip olmuştum ve Watkins beni işin başına geçmem için yetiştiriyordu. Halefiyet planı yoktu çünkü Rachel onun tek çocuğuydu, yirmi yedi yaşındaydı ve bekârdı ve bana kadar uygun birini bulamamıştı. İş yönetmek istiyordu ama Watkins onu ciddiye almıyordu ve ona kur yapan erkeklerin de ciddiye almadığını düşünüyordu. Fabrikaları benimle birlikte yönetmesine izin verirsem benimle evlenmeyi teklif etti."

"Peki sen yaptın mı? Onları çalıştırmasına izin mi verdin?"

"Bunu yapmamak aptallık olurdu. Bu işte mükemmeldi, işin her santimini biliyordu. Watkins onun ne kadar çok şey sunabileceğini hiç fark etmedi. İyi gittiğimiz zamanlarda bile, her şeyin benim yüzümden olduğunu düşünüyordu." Kusurlu düğümü bitirdi, okşadı ve omuz silkti. "Bu beni hâlâ şaşırtıyor," diye ekledi ona dönerek. "Erkekler bazı bebeklerin doğumları, sınıfları, cinsiyetleri ya da tenleri nedeniyle değersiz olduklarına karar verdiklerinde ne kadar çok şey heba oluyor? Bir ulus olarak, insanlar olarak, sırf bizim gibi olmadıkları için insanları yok sayarak ne kadar çok şey kaybediyoruz?"

"Sana olanlar gibi."

"Ne saçmalıyorsun sen şimdi?"

"Demek istediğim, bir lordunuz ve bir gecede dünya sizin hiçbir değeriniz olmadığına karar verdi, ama siz onların yanıldığını kanıtladınız. Vazgeçebilir ya da acı çekebilirdin. Ama öğrendin ve şimdi dünyayı başkaları için de daha adil bir yer haline getirmek istiyorsun."

"Benim... Ama ben sadece..." Sinirli bir ses çıkardı ve ellerini saçlarında gezdirdi. "Gitsem iyi olacak."

"Sen..." Durakladı. "Sanırım akşam planlarımı iptal etmem gerekecek, akşamı Lucy ve Emily ile geçireceğim ve onlar hakkında ne yapacağıma karar vereceğim. Akşam yemeğinde bize katılır mısın? Yani..."

"Akşam yemeğini bilmem," dedi. "Ama bu gece sana geleceğim. Eğer beni kabul edersen. Bir kez yeterli değil."

JOSHUA günün geri kalanını yenilenmiş bir enerjiyle geçirdi, sonunda gece oldu ve ona gitme vakti geldi. Onunla düzgün bir şekilde, aralarında hiçbir kumaş olmadan sevişti - aralarında mum ışığından başka hiçbir şey yoktu.

Mumlar söndüğünde ve onu kendine doğru tuttuğunda, tenleri o kadar yakındı ki kenarlarını bulamıyordu, onun nefes alışını dinledi ve karanlığa bakarak, "Rachel ve benim bir oğlumuz oldu," dedi.

Kadın adamın kollarından kurtuldu. Yüz ifadesini görmek için çok karanlıktı, bu yüzden ona gece söylemişti.

"Bilmiyordum," dedi. "Babam hiç söylemedi. *Sen de* hiç söylemedin." "Bu konu hiç gündeme gelmedi."

"Ah, belki de çocuk sahibi olma arzumu dile getirdiğimde? 'Benim zaten bir çocuğum vardı ve onu kaybettim' demiş olabilirsiniz."

Onu kendine doğru çekti. Kadın ona ağırlığını verdi ve daha fazla tartışmadı.

"Beş yaşındayken..." Karanlıkta gözlerini kapattı. "Bir gün iyiydi, sonra hastalandı ve sonra da gitti. Farklı yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Sadece o şeylerden biri. Dünyanın bize gülmeyi sevdiği yollardan biri, bize asla kontrolün bizde olmadığını hatırlatmak için."

"Çok özür dilerim."

"Senin sempatini istemiyorum."

"Çok kötü. Nasıl olsa sende var."

Kalbi çok hızlı atıyordu ve aniden çok sıcaklamıştı ama kadın fark ettiyse bile tek kelime etmedi. Göğsünü okşayarak onu yatıştırdı ve kısa sürede sakinleşti.

"Adı neydi?" diye sordu usulca.

"Samuel."

Kadının eline odaklandı, sıcak basınç göğüs kafesinin üzerinde kayıyor, tanıdık bir şekilde karnının üzerinde duruyordu.

"Nasıl biriydi?"

Elinde resimler vardı, kelimeler yoktu. Kadın hareket etti, saçları adamın saçlarını okşadı, ağzı adamın köprücük kemiğinin hemen üzerinde bir nokta buldu.

"Küçük bir kasırgaydı," dedi. "Koşabilse, atlayabilse ya da zıplayabilse bile yürümezdi. Her şey hakkında her şeyi bilmek isterdi. Onun sorularına cevap vermek zorunda kalana kadar ne kadar çok şey bilmediğimi hiç fark etmemiştim."

sorular." Karanlığa baktı, geçmişin görüntülerini görüyor ve onları kaybetmekten korkuyordu. "Bram Hindistan'dan bu kaplan derisi halıyı göndermişti: onun şaka anlayışı. Rachel bunun korkunç olduğunu düşünüyordu, ben de tabii ki onu kızdırmak için yere seriyordum. Samuel onu çok severdi. Onunla uzun sohbetler ederdi ve onu üzerinde kaplanın kafasına sarılmış uyurken bulurduk. Ona küçük kaplanımız derdik."

Adam durduğunda, kadın ona başka bir şey sormadı ama sabırla tekrar konuşmasını bekledi.

"O öldükten sonra Rachel... Yapacak bir şeye ihtiyacı vardı. Robert Owen'ın ardından tüm çalışanlarımız için konutlarımız vardı ama o Birmingham'daki herkes için düzgün konutlar sağlamayı, metruk binaları onarmayı takıntı haline getirdi. Bu binalardan biri çöktü."

"Aman Tanrım. Joshua."

"Hepsini yerle bir ettim. Yeniden inşa ettim. İkisini de geri getirmedi."

Burada, karanlıkta, onunlayken, dünya geri çekildi ve ona her şeyi anlatabileceğini hissetti. Kadın onun saçlarını okşadı ve o da kendisini rahatlatmasına izin verdi.

Ve uykuya dalarken, içindeki boşluğun belki de kaybettiği sevdikleriyle hiçbir ilgisi olmadığı gibi tuhaf bir düşünceye kapıldı.

BÖLÜM 19

Joshua sonraki üç gece de ona geldi, kötü sözler ve alaycı ellerle çarşafların altından çırlıçıplak kayarak. Joshua'nın kendisine verdiği tutkulu tepkiye ve kendisinin de ona verdiği ateşli tepkiye, sevişmelerinin onu kendi bedeninde daha önce hiç olmadığı kadar evinde hissettirmesine hayret etti.

Daha sonra sessizce sohbet ettiler. Adam işlerinden, ortaklarından ve fikirlerinden; kadın ise arkadaşlarından, bahçesinden ve Sunne Park'ın meşhur domuzlarından bahsetti. Aralarındaki kırılğan anlaşmayı bozmaktan korktuğu için ailelerinden, geçmişlerinden ya da geleceklerinden hiç bahsetmedi; adam da bahsetmedi.

Hepsinden önemlisi, çocuklardan hiç bahsetmediler ve kız bundan bahsetmeye cesaret edemese de, gizliden gizliye hamile olup olmadığını merak ediyordu, çünkü her gece iki ya da üç kez sevişiyorlardı, bazen erkek üstte, bir keresinde onu ters çevirdi ve diğer zamanlarda onu üstüne çekti. Buna "rantipole binmek" diyordu ve tembel olduğu için onunla alay ediyordu ve neden tüm işi kendisinin yapmak zorunda olduğunu bilmek istiyordu ve ona daha hızlı binmesi için ısrar ediyordu, güldüğü zaman bunu zor buluyordu.

"Bana karşı açgözlü ol," diye fısıldadı ona. "Açgözlü, bencil ve kaba ol. İsteddiğini yap, istediğini al ve Tanrı aşkına hoşuna gitmeyen bir şey yaparsam bana söyle."

Birbirlerine sarılarak uyurlardı, ama adam erken uyanırdı ve kadın yalnız uyanırdı. Gün boyunca kendi yollarına gidiyorlardı ama tuhaf anlarda - genellikle de son derece uygunsuz anlarda- sevişmelerine dair bir anı zihninde canlanıyor, içini ısıtıyor ve kendini tanıyamadığını düşünüyordu. Bunun bir yalan olduğunu da biliyordu.

Bu onu bir şekilde daha güçlü hissettirdi. Şişmiş ev halkıyla başa çıkmak ve onların sosyal savaşını yürütmek için daha eşit hissediyordu.

Ve kız kardeşlerinin bitmek bilmeyen şikâyetlerine katlanmaya. Londra'nın ne kadar sıkıcı, Cassandra'nın ne kadar bencil olduğu ve Lucy'nin, gelişlerinin dördüncü gününde üç kız kardeş salonda otururken, "Londra'ya kadar gelip Vauxhall Bahçeleri'ne bile gidememek çok aptalca," diye homurdanması gibi.

Lucy bir derginin sayfalarını karıştırmayı bıraktı ve dergiyi odanın öbür ucuna fırlattı. Görünüşe göre bunu eğlendirici bulmuştu, çünkü hemen bir tane daha fırlattı.

"Ya da tiyatroya," diye araya girdi Emily, sesi her geçen gün Lucy'ninkine daha çok benziyordu. "Tiyatroya gitmemek aptallık olur."

"Londra'da olman hiç gerekmiyor," diye bininci kez belirtti Cassandra, memnuniyet verici sayıdaki davetiyeleri sıralayıp hangisinin en çok işine yarayacağına karar verirken. "Dışarı çıkmaya izin vermek, yaramazlık yaptığın için seni ödüllendirmek gibi olur."

"Yani *sen* sürekli dışarı çıkarken biz bulaşıkçı gibi kilit altında kalmalıyız," dedi Lucy.

"Hiç de değil," dedi Cassandra. "Bir bulaşıkçı hizmetçisini asla kilit altında tutmam." "Bizi burada istememenize şaşmamalı. Kasabanın tadını çıkarmak istiyorsun. bize."

Eğlenmek mi? Bu sosyal koşuşturma ve kendini popüler yapma çabası yorucu.

Ama sosyal kampanyası işe yarıyor gibi görünüyordu. Yaklaşan duruşma ona yüzlerce saat dedikodu kazandırırken, toplum ve basın hangi tarafın doğruyu söylediğini tartışıyor ve Bolderwood destekçileri ile DeWitt destekçileri arasında savaş hatları ortaya çıkıyordu.

Bolderwood kampı saf bir eş ve kötü bir baştan çıkarıcı hikâyesi anlatıyordu; asil koca karısını aptallığı için affetmeye istekliydi ama baştan çıkarıcıyı işlediği suç için cezalandırmaya kararlıydı. Güzel ve ikna edici bir hikâyeydi ama kendisini seferin generali olarak atayan Arabella, DeWitt ordusunun daha güçlü olduğunu, çünkü Cassandra'nın çok sevildiğini, ailesinin ona hayran olduğunu ve herkesin Lord Bolderwood'un kaçışını onaylamadığını bildirdi. Dahası, beyefendiler Joshua'nın iyi tarafında kalmak istiyorlardı, çünkü Joshua onların sanayi ve onun vaat ettiği yeni parayla bağlantısıydı ve Joshua ona katıldığında

Bay ve Bayan DeWitt'in birbirlerini çok sevdikleri konusunda fikir birliği vardı.

Ne yazık ki büyükanneleri Lucy'yi alma konusundaki fikrini değiştirmemişti ama Lord Bolderwood'u yüksek sesle kötüleyerek ve kendi müttefiklerini bir araya getirerek Cassandra'yı desteklemişti. Düşes özel olarak, Bay DeWitt'in anlaşmazlığı mahkeme dışında çözmesi gerektiğini söylemişti; Cassandra kibarca ama kesin bir dille, iddialar yanlış olduğu için kocasının bunu yapmayacağını söylemişti.

Cassandra'nın asıl amacının Lucy'nin sosyeteye girişini kolaylaştırmak olduğunu şimdi kız kardeşine anlatmak boşa nefes tüketmek olurdu. Cassandra'nın anlayamadığı nedenlerden dolayı Lucy, Cassandra'nın kötü biri olduğuna karar vermişti.

Cassandra, "Evli bir kadın olduğum için özgürce dışarı çıkabiliyorum," dedi. "Eğer sana uslu durman konusunda güvenebilseydim, Lucy, sen de ilk çıkışını yapabilir ve evlenebilirdin."

"Evli kadın, ayağım!" Lucy alay etti. "Siz ikiniz birbirinizle konuşuyor musunuz?"

"Benim evliliğim hakkında yorum yapmadan önce neden kendi evliliğini yapmıyorsun?"

Emily, "Joshua'yı seviyorum," diye gönüllü oldu. Güzel," dedi
Cassandra. "Ben de öyle."

şimdi ondan bu kadar hoşlanıyor olması şaşırtıcıydı. Çocuk yapmayı ilk önerdiğinde her şey çok basit görünmüştü: Onunla yatacaktı, tatsız olacaktı ama çocuk sahibi olacaktı ve sonra ayrı hayatlarına döneceklerdi. Ayrılmaları hâlâ kaçınılmazdı ama onu özleyeceğinden korkuyordu. Belki Sunne Park'ta onu ziyaret ederdi. Belki de her bahar Londra'da buluşurlar ve o da kendi kocasıyla tutkulu bir ilişki yaşardı.

Ama adam ona istediğini veriyordu; daha fazlasını istemeye hakkı yoktu. Ayrıлма zamanları geldiğinde, tek kelime etmeyeceğine yemin etti.

"Bay Newell Drury Lane'de bir memur tanıyor," dedi Emily aniden. "Beni sahne arkasına götürmeyi teklif etti, böylece aktörler, aktrisler ve oyun yazarlarıyla tanışabilir ve birilerine oyunlarımı gösterebilirmişim."

Cassandra ona baktı. "Aktrislerle tanışmak mı? Lütfen itibarınızı yerle bir etmeden önce birkaç yıl bekleyin. şimdilik amatör tiyatroya devam edin ve bir düşesin torunu olduğunuzu unutmayın."

"Bu da bize hiç iyi gelmiyor," dedi Lucy ve bir başka dergiyi yere fırlattı. "Nerede bu değerli düşes?"

Cassandra bir cevap bulamadan uşak kapıda belirdi. "Bir ziyaretçi var, madam," dedi. "Majesteleri, Sherbourne Düşesi."

"GÜNAYDIN, CASSANDRA, SEVGİLİM," dedi büyükanneleri, gök mavisi elbisesi ve ona uygun türbanıyla şık bir şekilde içeri girerken. Güzelce ayakta duran Lucy ve Emily'yi görmezden geldi ve hemen bir konuşmaya başladı.

"İstedığınızı elde ettiniz: Tebrikler," dedi düşes hoş bir gülümsemeyle. "Sherbourne, kocanızı benimkinin üzerine koyarak, sizin için kendi çıkarlarımdan vazgeçmem gerektiğini söylüyor, çünkü sadece Bay DeWitt'e yaptığı yatırımlar sayesinde bunları ödeyebiliyor. Paraya yapılan bu kaba vurgudan tiksiniyorum ama yaşadığımız zamanlar böyle."

"Anlamıyorum, Büyükanne."

"Oh, cahil numarası yapma, canım. Neden bahsettiğimi biliyorsun: Kocan benden senin emirlerini yerine getirmemi istedi yoksa Sherbourne'un elektriği kesilecek. Sandığımdan daha kurnazmışsın ve iyi bir oyun olduğunu kabul ediyorum ama bana karşı böyle hilelere başvurmamamı tercih ederim."

Anladıkça içinden tatlı bir zevk yayıldı: Joshua ona yardım etmek için gizlice araya girmişti ve şimdi, öyle görünüyordu ki, büyükannesi her şeye rağmen Lucy'yi alacaktı.

Cassandra da bu iş bittiğinde Sunne Park'a döneceğine söz vermişti.

Zevk kaybolmuş, yerini içi boş bir hayal kırıklığı almıştı. Joshua ona yardım ederek onun ve kız kardeşlerinin daha çabuk gitmesini ve kendi hayatının normale dönmesini sağlamıştı.

Evet. Böyle anlaşmışlardı. Onun istediği de buydu. İsteddiği şeyi değiştirmeye devam ederse onu suçlayamazdı.

Düşes, "Programım zaten daha az yoğun," diye devam etti. "Sherbourne şimdilik Sör Arthur'la çok fazla vakit geçirdiğimi söylüyor. Nerede o zaman?" Gözleri Emily'ye takıldı. "O değil, o çok genç."

"Ben on dört yaşındayım!" Emily itiraz etti. "Sus, Em," dedi Cassandra.

"On bir yaşından bir gün bile büyük görünmüyorsun ve okul odasında olman gerekiyor. Gerçekten, Cassandra, yapmalısın..." Düşes parmaklarını açarak

yenilgi jesti. "Beni ilgilendirmez. Eğer ilgilenirsem, onun için de her şeyi bırakmamı beklersiniz. Yine de çocuğu gönder."

Emily şaşırılmış görünüyordu ve Cassandra sessizce büyükannelerine lanet okudu. Ama bu Lucy'nin anıydı. Her seferinde bir kız kardeş.

"Emily, canım," dedi. "Belki büyükannenle başka bir zaman konuşabilirsin."

"Neden kalamıyorum?" Emily incinmiş bir halde etrafına bakındı. "Lucy! Onlara kalabileceğimi söyle."

Ama Lucy gözlerini düşese dikmiş ziyafet çekiyordu ve hiçbir şey söylemedi.

"Tamam." Emily kapıya doğru yürüdü. "Ben çocuk *odasında bebeklerimle* oynuyor olacağım. Kafalarını koparın!" diye bağırdı ve dışarı çıktı.

Cassandra onun peşinden gitme isteğine direndi. Lucy'yi düşesle yalnız bırakmaya cesaret edemiyordu.

"Sen Lucy olmalısın. Görüyorum ki gerçekten de çok güzelsiniz." Lucy alışılmadık bir ağırbaşlılıkla derin ve zarif bir reverans yaptı. "Bu bakışlarla, saçma sapan konuşsanız bile erkekler fark etmez. Klasik dünyaya biraz ilgi duyduğunuzu ummak çok mu fazla olur?"

"Eski Yunan ve Roma eşyaları mı?" Lucy gözlerini devirerek söyledi. "Çok sıkıcı."

Düşesin ağzı gerildi ve Cassandra bir iç çekişi bastırdı. Neden, ah neden, Lucy bir şeyleri kırmak zorundaydı? Lucy'ye büyükannelerinin hayranlığından söz etmişti.

Ama Lucy bitirmemişti.

"Tüm o Yunan tapınakları, Roma heykelleri ve benzerleri," dedi. "Hepsi çok yavan, sıkıcı ve beyaz. Her binanın, her heykelin ve her giysinin aynı renk olduğu bir dünyada yaşadığınızı hayal edin. Kabus gibi olurdu."

"Devam edin," dedi düşes, başını ilgiyle eğerek.

Cassandra ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı. Lucy'nin gerçek bir fikir mi ifade ettiğini yoksa kurnazlık mı yaptığını anlayamadı ve bir kez daha küçük kız kardeşini hiç tanımadığını fark etti.

Lucy tüm masumiyetiyle gülümsedi. "Her zaman parlak renklere boyanmalarının harika olacağını düşünmüştümdür. Ama tabii ki herkes bunun kaba olduğunu söyleyecektir, değil mi?"

"Herkes' anlamadığı şeyler hakkında konuşmamalı," dedi Majesteleri, gözleri parlak ve keskin. "Sevgili dostum Sir Arthur Kenyon, eskilerin tapınaklarını ve heykellerini parlak renklerle boyadıklarını

ama yüzyıllar içinde boyaları dökülmüş. Diğerleri onun saçmalıklarla dolu olduğunu söylüyor ama zaman onun haklı olduğunu gösterecek."

Düşes, Cassandra'nın gözleriyle kısa bir süre göz göze gelen ve hiçbir şey belli etmeyen Lucy'ye gülümsedi.

Düşes, "Sizi gelecek haftaki balomda takdim edeceğim," diye duyurdu. Cassandra'ya döndü, ağzı bir karış açıldı. "Eğer bu sizin taleplerinizi karşılıyorsa, madam?"

Cassandra onun ses tonuna aldırmadan, "Minnettarız, Büyükanne," dedi. "Lord Bolderwood'la olan bu mesele bittiğinde Sunne Park'a döneceğim. Lucy sizinle kalabilir mi?"

"Eğer baloda iyi davranırsa, evet, sezon boyunca onunla ilgileneceğim. Lord Bolderwood konusundaki görüşümü biliyorsun ama baban gibi sen de tavsiyelerimi reddediyorsun. Sanırım ihtiyacın olduğunda yine yardımına koşacaksın."

Cassandra, büyükannesiyle daha önce hiç konuşmadığı kadar sert bir sesle, "Koşarak gelmeyeceğim ve senin tavsiyeni istemeyeceğim, o yüzden bu konuda endişelenmene gerek yok," dedi. Belki de yorgundu. Belki de Joshua'nın onu tahmin ettiğinden daha fazla etkilemesine izin vermişti. Özür dilemek için ağzını açtı ama büyükannesi çoktan Lucy'ye dönmüştü.

"O zaman seninle ilgileneceğim. Gel Lucy, canım. Seni zamanında hazırlayabilmek için Londra'nın altını üstüne getirmemiz gerekecek. İyi günler, Cassandra."

Düşes, Lucy'nin peşinden dışarı fırladı. Lucy kapıda dönüp dilini çıkardı, sonra da dışarı fırladı.

CASSANDRA, EMILY'yi Lucy ile paylaştığı üst kattaki salonda, kucağında Shakespeare'in bir cildi, Bay Newell ile sessiz bir sohbet içinde buldu. Cassandra içeri girdiğinde Emily sustu, somurtkan bir ifadeyle kitabına baktı. Bay Newell beceriksizce etrafta dolanıyordu.

"Emily," dedi Cassandra. "Biliyorum."

"A, Apple içindir. B, Ball'un. C ise Can't Hear You."

"Emily, lütfen dinle."

"Şimdi olmaz. Okumayı öğreniyorum. Çünkü ben sadece bir *çocuğum*.

Çocukken

okul odası."

"Lucy'nin için düşesi mutlu etmeliyiz. Size kaba davrandığı için üzgünüm."

"D, Kapı içindir. E çıkış içindir. F, kendi çıkış yolunu bul, şimdi, canım."

"Sıra Lucy'de ve birkaç yıl içinde-"

"Benden de kurtulacaksın, tıpkı Lucy'den kurtulmaya çalıştığın gibi. İkimizin de gitmesini istiyorsun, böylece Sunne Park'a tek başına hükmedebileceksin."

Cassandra Emily'nin kucağındaki kitabı tokatladı. Emily'nin çenesi yukarı kalktı. "İkisini birden yapamazsın," diye tersledi Cassandra. "Bir gün ikinizi de içeri kilitlediğimi söylüyorsun, ertesi gün ikinizi de dışarı atıyorum."

"G, gitmek . H ise cehennemin." "Emily!"

"Sorun yok, Bayan DeWitt." Emily kitabı çekip aldı ve ayaklarını sürüyerek geri döndü. "Ben çocuk odasında kilitli kalacağım, Lucy düşesle birlikte balo elbisesi almaya gidecek, Lucy de Isaac'le birlikte tanıklarla konuşmaya gidecek ve Lucy, Lucy, Lucy."

"Miranda'yla eskiden ben de öyleydim, hep dikkatleri üzerime çekerdim. Ama sen-"

"Umurumda değil. Ben senin gibi değilim."

Sonra Emily'nin sözlerinin tam anlamını kavradı. "Ne demek istiyorsun, Lucy tanıklarla konuşmak için Isaac ile dışarı mı çıktı?"

"I, I Don't Care. J, Köprüden Atlamak içindir."

Cassandra iç çekti. "Em. Dinle. Belki daha sonra bir yere gidebiliriz, belki Astley's Amphitheatre'a."

"Bay Newell beni alabilir. Çok meşgulsün, her zaman çok meşgulsün, evi idare ediyorsun, Lucy ile kavga ediyorsun ya da arkadaşlarınla geziyorsun. K, Killjoy'un K'si. L ise Beni Rahat Bırak'ın."

"Eğer yetişkin gibi muamele görmek istiyorsan Emily, öyle davranmaya başla."

"Hayır'ın N'si, şu anda seninle konuşmak istemiyorum."

Cassandra pes ederek, "M'yi unuttun," dedi. Başka ne söyleyeceği ya da neyi yanlış yaptığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Tartışmalarında sık sık takındığı "lütfen şimdi bir sandalyeye dönmeme izin verin" ifadesini takınan Bay Newell'a baktı. "Dışarıda biraz konuşabilir miyiz?" dedi.

Koridora ıkan Cassandra salonun kapısını kapattı. Hemen ardından bir kitabın kapıya çarpmasına benzeyen bir ses geldi.

"Özür dilerim Bayan DeWitt," dedi Bay Newell. "Bayan Lucy'nin Bay Isaac'le ıkkmaması gerektiğini biliyorum, ama ısrar etti ve o... inatçı olabiliyor." Cassandra i çekti. Isaac'le konuşması gerekecekti. Belki de Joshua'yla birlikteydi, çünkü en azından Joshua şu anda onunla konuşuyordu ve o da Joshua'yla birlikte olmayı çok istiyordu. Gece vaktinin daha çabuk gelmesi için. Karanlıkta, o sıcakık yatakta, bedenleri birbirine sarılmış halde olmak ve

Dünyanın geri kalanı unutuldu.

"Bu senin suçun değil, benim suçum," dedi. "Sen benim sekreterimsin, onların mürebbiyesi değil. Ama Lucy büyükannemizle kalacağı ve kimseyi uzaklaştıramayacağı için Emily'ye bir mürebbiye tutabilirim. Birkaç ilan verebilir ve ajanslarla konuşabilirseniz, diğer hanımlara da birini tavsiye edip edemeyeceklerini soracağım."

"Elbette," dedi. "Bugün başlayacağım."

"Zavallı Bay Newell. Sizi kendi ailenizden çok uzun süre ayırarak aile meselelerimize bulaştırdım."

"Bayan Newell anlayışla karşılar. Yaz aylarında deniz kenarında bir tatil yapma umudu var... ama belki de bunu söylemek için uygun bir zaman değildir."

"Bunu söylemek için mükemmel bir zaman. Çünkü yardımınıza çok ihtiyacım var ve her türlü dileğinizi yerine getirebilirim. Ailenizi bir aylığına deniz kenarına götürün, Bay DeWitt de size bir ikramiye versin."

Bay Newell gülümsedi. "Teşekkür ederim, Bayan DeWitt. Tiyatrodaki arkadaşşımdan söz ettiğim için de özür dilerim. Ama Emily tiyatroyu çok seviyor ve çok esprili oyunlar yazıyor. Belki bir aktris değil ama tiyatrodan anlayan biri de iyi bir mürebbiye olabilir. Sadece bir öneri."

Yapılması gereken doğru şey neydi? Ne yaparsa yapsın, sonunda hep yanlış yapıyordu. Joshua saygınlığın önemli olmadığını, Emily için saygınlığı satın alacağını . Cassandra, Emily acı çekip kaybolmadan önce küçük kız kardeşine mutluluk satın almakla daha çok ilgileniyordu.

"İyi bir öneri," diye kabul etti. "Emily aslında oyuncu olmak istemediğı sürece sorun yok. Yaşına göre çok genç ve endişeli ve..."

"Söylememde bir sakınca yoksa Bayan DeWitt, sanırım Emily herkesi kaybetmekten korkuyor."

Ah sevgili Em, ben de bundan korkuyorum. Cassandra boğazındaki yumruyu yuttu. Emily ile nasıl konuşacağını neden bilmiyordu? Her gün onlarca insanla konuşuyordu ama kendi kız kardeşiyle konuşamıyordu. Ama babam öldüğünden beri Cassandra çok meşguldü; malikâneyi ve evi idare ediyor, bahçeyi düzenliyor, domuzlara isim veriyor ve daha binlerce şey yapıyordu.

Meşgul mü? Tanrım, şimdi sesi Joshua ya da büyükannesi gibi çıkıyordu. Ama meşguldü. Ve ne kadar meşgul olursa o kadar iyiydi, böylece babasını, annesini, Charlie'yi ve tüm kaybettiklerini düşünmeyecekti. Belki de Lucy ve Emily'nin ona kızmasının nedeni buydu.

Bay Newell'ın kolunu okşadı. "Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağım ve sizi üzdüğüm için özür dilerim," dedi. "Bu sabah şimdiye kadar iki kız kardeşi, bir büyükanneyi ve bir sekreteri üzdüm. Şimdi Isaac'i azarlayacağım, bu da onu üzecek ve Joshua oradaysa, şüphesiz onu da , ardından iyi geçirilmiş bir gün için kendimi tebrik edebilirim."

BÖLÜM 20

Joshua masasında oturmuş, anlamsız rakamlar gözlerinin önünde dans ediyor ve bugün yine evin dışında iş yapmadığı için kendine lanet okuyordu. Alışılmadık bir şekilde asi olan zihni Cassandra'nın da evde olduğunun farkındaydı ve onu yatağa atıp atamayacağı gibi ilginç bir soruya dönüp duruyordu.

Tam da denemesi gerektiği yoksa hiçbir şey yapamayacağı sonucuna varmıştı ki -ki bu durumda karısını çekiştirmek gerçekten de bir verimlilik meselesiydi- kadın kapıyı açıp içeri girdi.

"Şehre kaçıp durmana şaşmamalı," dedi sandalyesine yaslanıp parmaklarını saçlarının arasından geçirerek. Adam bir kolunu onun beline doladı. "Bu gürültüde kendi düşüncelerini duyabilmen bile bir mucize. Ve işte buradayım, seni yine bölüyorum."

"Senin için bir şeyler bulabilirim." Elini anlamlı bir şekilde kızın poposunda gezdirdi. Kız kıkırdadı ve gönülsüzce onu tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Şimdi olmaz," dedi. "Isaac'i bulmam gerek."

"Isaac'i bulmana gerek yok. Kapıyı kilitlemen ve masama geçmen gerekiyor ki sana istediğimi yapabileyim."

"Sus. Susmayacağım."

"Tamam. Kapıyı kilitlemeyin ama hizmetçiler sizi eteklerinizle gördüğünde bana şikayet etmeyin-"

"Sus." Kadın eliyle adamın ağzını kapattı ve adam sırtarak kadının parmaklarını ısırdı. "Böyle uygunsuz tekliflerde bulunmamalısın."

"Benim teklifim gayet makuldü," diye itiraz etti. "Güpegündüz kapılar kilitli değilken sevişmeyi teklif eden sendin."

"Ben asla... Ah, sen korkunçsun," dedi ama yine de onu öptü, sonra çekildi ve masaya oturdu. "Isaac Lucy'yi tanıklarla tanışması için dışarı çıkardı."

"Ve? Muhtemelen sadece onu beladan uzak tutmaya çalışıyordu."

"Onu yalancılarla tanışması, tehdit ve rüşvet alması için Londra'nın zorlu bölgelerine götürerek mi? Bu onu nasıl beladan uzak tutacak?"

"Ah, iyi bir noktaya değindin. Onunla konuşacağım. Sana gelince, madem sözümü kestin..."

Onu yana kaydırды, masaya yasladı ve öptü. "Joshua. Bunu burada yapamayız, dışarı çıkmalıyım. Bunu yapmak zorunda kalacaksın. bekleyin."

"Hayır. Bekleyemem. Seni konsantre olamayacak kadar çok istiyorum, bu yüzden beni eksik bırakırsan, işlerim başarısız olur ve o zaman ne param ne de işim olur."

"Ama sizin... için bolca zamanınız olacaktı..."

"Ne? Ne?"

"Bilirsin işte."

"Söyle." Başını eğdi, bir elini kızın kalçasından yukarı kaydırды ve kulağına fısıldadı. "Kötü ol ve söyle, belki gitmene izin veririm."

"Yine benimle alay ediyorsun. Terbiyeli ol."

"Eğer uslu durmamı istiyorsanız, beni teşvik edecek şey nedir?"

Bu kelimeyi söylediği anda, bozgun gecesinde verdiği sözü hatırladı ve onun da bunu hatırladığını yüzünde gördü. Şimdi bir ömür önceymiş gibi görünüyordu, ama anı aralarında yükseldi ve tatlı merhamet, hiçbir işi bitiremeyecekti. Ondandır bunu bir daha asla istememişti ve istemeye de niyeti yoktu. Ama yine de onu kızdırabilirdi; şimdi kızdırmasına aldırmıyor gibi görünüyordu.

"Bana borçlusun," diye hatırlattı ona. "Borcunuzu ödeme zamanı, Bayan. DeWitt."

Kızarması derinleşti. "Belki . Daha sonra."

Tatlı merhamet. Bırak sonra şimdi olsun.

"Yine de," diye ekledi, "bu bebek yapmaz."

Ve whoosh. Arzusu akıp gitti ve ardında acı bir hayal kırıklığı bıraktı. Çünkü onun için her şey hâlâ bebeklerle ilgiliydi. Ona olan arzusunda bir yanlışıklık yoktu ama sonunda, o onu ne kadar neşeyle terk ederse, o da onu o kadar neşeyle terk edecekti.

Güzel. Böyle anlaşmışlardı. Yaygara koparmayacaktı.
Mükemmel.

"Elbette." Ayağa kalktı ve uzaklaştı, kıyafetini ve yüzünü düzeltmek için ona sırtını döndü. "Bu saçmalık sona ermeden ve Warwickshire'a geri dönmeden önce alabileceğin tüm tohuma ihtiyacın var."

Ona bir bakış atma riskini göze aldı ve küçük, kibar gülümsemesine kaşlarını çatı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ve ona soramazdı, çünkü bazı şeyleri bilmek istemiyordu.

"Isaac'le konuşacağım," dedi ve kapıya yöneldi. Kapıda durdu ve bir şeyler daha söylemek için geri döndü ama ne olduğunu bilmiyordu, o yüzden gitti.

Joshua, Isaac'i aramaya çıkarken kendi kendine, artık Cassandra'nın hem ulaşı hem de aygırı olması NE KADAR KIZDIRICI, diye homurdandı. Karısı için bu kadar yararlı olduğunu görmek güzeldi.

Kardeşini ahırda, görünüşe göre seyislerden birinin talimatıyla bir ata eyer vururken buldu.

"Ne halt ediyorsun sen?" Joshua ona sordu.

"Atları yeniden öğreniyorum," dedi Isaac. "En son ata bindiğimde dokuz yaşındaydım ve şimdi yarısını unuttum, üstelik bacağım da sakat. Senin için sakıncası yok, değil mi?"

"Misafirim ol." Eriyip giden damada bir bakış attı. "Cassandra Lucy'yi şahitleri ziyarete götürmenden hoşlanmadı."

"Neden?"

"Çünkü Lucy kibar bir hanımefendidir ve kibar hanımefendiler dans ve suluboyada başarılı olmalıdır, rüşvet ve tehditte değil."

"Yazık, çünkü işte çok iyi," dedi Isaac. "İşe yarayan her şeyi kullanın demiştiniz ve onu mutlu etmek için her şeyi söylerlerdi."

"Lanet , onunla birlikteyken *senin* için gerek yok, değil mi?"

"Asla korkma." Isaac güldü. "Kendimi koruma duygum bunun için çok güçlüdür. Ama onunla bir şeyler yapmak zorundaydım. Gözlerinde sanki evi yakmayı planlıyormuş gibi bir bakış var."

"Bakışını biliyorum. Ama dinle. Isaac. Toplum: Kuralları vardır. Hem de sürü."

Aptalca kurallar, ama onları yanlış anlarsanız her şeyi altüst edebilirsiniz."

"Her şey" derken "Cassandra "yı kastediyordu. O gelmeden önce aptal kuralları hiç umursamamıştı.

Konuyu değiştirerek, "Buchanan'ın yerini bulabildiniz mi?" diye sordu.

Isaac parladı. "Evet. Mankafa itiraf etti. Belgelerinizi çaldığını çünkü Lord B.'nin ona kazançtan pay vermeyi teklif ettiğini söyledi." Ağzı buruştu. "Ve doğru anladıysam Leydi B.'den de bir parça. Sana zina davası açan bir adam için... ama belki de kocası izlerse zina değildir." Isaac uzun, alçak bir ıslık çaldı. "Donanmada bazı şeyler gördüm, ama sana söylüyorum, süslü insanların yaptıklarının yanında hiçbir şey."

Joshua homurdandı. "Lord ve Leydi B. istedikleri kişiyle istediklerini yapabilirler ama keşke beni bu işe karıştırmasalar."

"Ve beni de bu işin dışında bırakabilirsiniz," diye seslendi üçüncü bir adam.

At başını kaldırıp kişnedi ve Isaac ile Joshua döndüklerinde babaları Treyford Kontu'nun ahıra doğru yürüdüğünü ve elindeki bastonu kılıç gibi salladığını gördüler.

"Burada ne işin var senin?" Joshua dedi ki.

Treyford, "Karınızın benim karıma yazmasını engellemenizi talep ediyorum," dedi. "Başınız nasıl bir belada olursa olsun, bu beni ilgilendirmez."

"İşini yap, seni bencil herif," diye tersledi Joshua. "Ve eğer benim karım senin karına yazıyorsa, senin karın da cevap yazma nezaketini göstermeli."

"Bu o mu?" Isaac
söyledi. "Bu o."

Treyford parladı at Isaac. "Her kim sen vardır, olsundışarı
oğlumla yaptığım konuşma."

Isaac'in başı geriye gitti. "Ben de senin oğlunum. Isaac."

Babaları bir an için şaşırılmış gibi göründü ama hemen toparlandı. "Defol git buradan. Etrafta dolaşan başka birine ihtiyacım yok."

," dedi Isaac. "Bizi her gördüğünde kendi utancını ."

"İyi dedin kardeşim," dedi Joshua, öfkesi azalırken. Lord Hothead'in rengi yükseldiğinde morali daha da düzeldi.

"Bu bir hataydı," diye tersledi Treyford. "Ve ikiniz de iyi yetiştiniz, bu yüzden neden şikayet etmeniz gerektiğini anlamıyorum."

"Üç," dedi Isaac.

"Üç ne?"

"Annemizle yapmadığın evlilikten üç oğlun var," diye açıkladı Joshua. "Çocuklarını bile takip edemezken, eşlerini takip etmekte zorlanmana şaşmamalı."

"Belki de ona yardımcı olması için bir sekreter tutmalısınız," diye önerdi Isaac. "Konta Kaç Çocuğu ve Kaç Karısı Olduğunu Hatırlatmakla Görevli Sekreter."

"Mükemmel bir fikir. Her sabah kahvaltıda adam içeri girecek ve 'Bu sana evli olduğunu ve bir daha evlenmemen gerektiğini hatırlatan günlük hatırlatma' diyecek."

"Ve şu kadar çocuğunuz var ve lütfen daha fazla istenmeyen çocuk yapmayın."

"Çok zekisiniz, değil mi?" Treyford dedi ki. "Üç kişi olduğunuzu biliyorum ve diğeriniz de Hindistan'da, kendi işini kendi görüyor ve o da şikâyetçi değil."

"Peki ya Miriam?" diye sordu Isaac. Treyford yine boş boş baktı. "Onun kim olduğunu bile , değil mi?" Isaac'ın rengi attı ve sopasını havada döndürdü. Görünüşe göre ailede öfke vardı. "Kız kardeşimiz, senin kızın. Şu anda on sekiz yaşında ve hiçbirimiz onu sokakta tanıyamayız. Tabii hayattaysa."

Treyford kendi sopasını döndürdü. "Onu götürmek annesinin kararıydı. Benim bununla hiçbir ilgim yok."

"Annemiz ve kız kardeşimiz ?" "Isaac, bırak dinlensin," dedi Joshua.

Çok geç.

"Ben nereden bileyim?" diye söyleniyordu Kont. "Deborah üzgündü, kızını aldı ve gitti. Parası ve tüm mücevherleri vardı. Ben ne yapabilirdim ki? Hata yapılmıştı ve en önemli şey unvanı korumaktı."

"Hata yapıldı," diye tekrarladı Isaac, yüzü tiksintiyle çarpılmıştı.

Para, lanet olası para. Joshua'nın içinde babasından fark ettiğinden ve kesinlikle istediğinden daha fazlası vardı.

"Asla değişmeyeceksin, değil mi?" Joshua sessizce söyledi. "Yaptığın şeyin ne olduğunu asla anlayamayacaksın."

"Beni mi yargılıyorsun? Beni, öz babanı ve Bolderwood'la olan bu iğrenç meseleden dolayı seni."

"Bir sürü yalan," dedi Joshua. "Tanıklar yalan ifade vermeleri için para aldıklarını itiraf ettiler, eski bir sekreter kişisel mektuplarımı çaldığını itiraf etti ve önümüzdeki birkaç gün içinde tüm sözde buluşmalar için mazeret temin edeceğim. Ondan sonra Bolderwood mahkemeden ve şehirden gülerek ayrılacak. Ve herkes onun bir yalancı olduğunu bilecek, ayrıca öz babamın beni savunmak için konuşmayacağını da bilecekler."

"Neden ki? Bunu hak etmiyorsun."

"Ama karım biliyor. O yüzden neden hayatında bir kez olsun düzgün bir şey yapmıyor ve dünyaya nerede durduğunu göstermiyorsun?"

Treyford ona kaşlarını çatı, etrafta volta attı, sonra geri geldi ve bastonuyla Joshua'nın göğsünü dürttü. "Eğer senin adına konuşursam, tüm çevreme Bolderwood'un senden para koparmak için yalan söylediğini anlattırsam, sen ve karın kontes ve benden uzak duracaksınız. İkinizle de hiçbir şey yapmak istemiyoruz."

"Benim için zevk."

"Ve ait olduğun yere, Birmingham'a geri dön. İyi günler." Kont bu sözlerle uzaklaştı.

Isaac onun ardından bakakaldı. "Bizi bir çuvala kedi yavruları gibi boğmayı tercih ederdi, değil mi?" dedi. "Aile için çok fazla. Annemle Miriam'ı bulduğumda yeniden bir ailemiz olacak."

Joshua irkildi. Zavallı, umutlu Isaac. "Boş ver onları," dedi. "Ailemiz yıllar önce sona erdi. Annemiz yok, kız kardeşimiz yok-"

"Kardeşim de yok."

Uzun bir süre ikisi de konuşmadı, sonra Isaac ata döndü. "Sanırım ben de gideceğim. Kendi odamı tutacağım. Bir at alır ve Britanya'yı gezerim."

Tamam. Bırak yine gitsin. Isaac daha önce gitmişti, yine gidecekti ve Joshua hayatının yarısında kardeşleri olmadan mutlu bir şekilde yaşamıştı, bu yüzden artık onlara ihtiyacı yoktu. Cassandra ve kız kardeşleri Warwickshire'a geri dönecek, Isaac istediği yere gidecek ve Joshua da ait olduğu yere, Birmingham'a geri dönebilecekti.

"Nasıl isterseniz," dedi. "Şimdi yapacak işlerim var. Çok ama çok fazla iş."

JOSHUA, Newell'dan Cassandra'nın o gece evde kalacağını öğrendiğinde, ilk kez akşam yemeğinde onlara katıldı. Isaac ata binmeyi yeniden öğrenme hikâyeleriyle hepsini eğlendirdi, Lucy düşesle alışveriş hikâyeleriyle onları eğlendirdi ve Emily tiyatro hikâyeleri anlattı. Cassandra çok az konuştu, masanın diğer ucunda ondan uzakta oturuyordu, gözleri buluştuğunda hafifçe gülümsedi.

Yemekten sonra, Cassandra'nın ona attığı bakışı görmezden gelerek işine geri döndü. Ama onların müziği ve kahkahaları çalışma odasını istila etmiş, neşeyle huzurunu bozmuştu. Warwickshire da böyle bir yer olmalıydı. Oraya ne deniyordu?

Sunne Park. Aptalca bir isim.

Gürültüleri kesildikten çok sonra yatak odasına gitti ve soyundu. Cassandra'nın kedisinin kötü bakışları altında sabahlığını giydi. Kedi onun yatağında uyumaya alışmıştı, tıpkı Cassandra'yla uyumaya alıştığı gibi. Ve şimdi bunu tekrar yapacaktı: O kapıdan geçip Cassandra'nın onu beklediği yere gidecek, ona sarılacak, onu sevecek, tüm dünyası ona ve birbirlerine hissettirdiklerine daralana kadar kendini onun içinde unutacaktı.

Bunu yaptı çünkü onunla birlikte olmak istiyordu. Kadın da çocuk istediği için yaptı. Ve istediğini elde ettiğinde, gidecekti.

Cassandra kapıya vurup içeri girdiğinde bile kıpırdamadan kanepeye yuvarlandı, üzerinde çirkin fiyonklu aptal yatak ceketini vardı.

"İyi misin?" diye sordu. "Sadece düşünüyorum."

"Bunu yapıyorum. Ateşe bakıp düşünüyordum. Bunun bir faydası olmadığını öğrendim.

hep

si." Homurdandı. Kadın bekledi.

"Seni bırakayım mı?" diye sordu sonunda.

"Hayır."

Adam sözünü geri almayı düşündüğünde, kadın çoktan masaya oturmuştu. onun tarafında.

"Bana ne olduğunu söyleyecek misin?" dedi. "Bütün akşam sessizdin."

"Hiçbir sorun yok."

"Yatağa geliyor musun?"

"Gelebilirim..."

Kendi yatağına doğru bir el salladı. Gülümsemesi durakladı.

"Benden bıktın mı?"

"Hayır. Hayır. Ben sadece..."

Sadece ona nispet yapmak istiyordu, aşağılık, bencil bir piçti. Kafasının karışması için bir sebep yok. Her şey çok basitti: Şimdilik birbirlerinin tadını çıkarıyorlardı ve sonra normal hayatlarına geri döneceklerdi. Adam Birmingham'ın gürültüsü ve endüstrisi içinde; kadın ise ailesinin gürültüsü ve sıcaklığı içinde.

Ayaklarını altına sıkıştırdı, ona yaslandı ve parmaklarını saçlarına doladı. Ona çok alışmıştı.

"Size daha önce teşekkür etmeyi unuttum," dedi. "Düşese müdahale ettiğin için. Her ne kadar bu konuda mutsuz olsa da."

"Treyford da sizin müdahalenizden memnun değil. Hâlâ bizimle hiçbir şey yapmak istemiyor. Tüm sevecenliğiniz bunu düzeltemez. O asla değişmeyecek ve sizin sinir bozucu olduğunuzu düşünüyor."

"Dürüst olmak gerekirse Lord Treyford'un ne düşündüğü pek umurumda değil." "Bayan DeWitt! Şok oldum!"

Ona meydan okurcasına baktı. "Sen haklıydın ve ben hatalıydım. Onun ve Leydi Treyford'un seni savunmak için tek kelime etmemesinden öğreniyorum. Siz ondan yüz bin kat daha iyisiniz ve o bunun için hiçbir şey iddia edemez."

Sırıtmaktan kendini alamadı. "Diyorum ki, Bayan DeWitt. Sanırım benden hoşlanmaya başlıyorsunuz."

"Hala zamanın yarısında seni boğazlamak istiyorum." "Hepsi cazibemin bir parçası."

Çıkardığı ses -çok sevdiği domuzlardan biri gibi küçük bir hırıltı- çok sevimliydi. Bunu ona söylemedi ve kendini tuttuğu için tebrik etti. Ayrıca ona ne kadar güzel olduğunu, onun neşesinin tadını çıkarmayı ne kadar arzuladığını ya da dünyanın onunla nasıl daha güzel olduğunu da söylemedi.

"Düşes Lucy'yi balosuna getirecek," dedi daha sessiz bir sesle. "Ve eğer Lucy uslu durursa, sezon boyunca onunla kalabilir. Böylece Lucy sorunu şimdilik çözülmüş olacak."

"Ve birkaç gün içinde, mazeretlerimi güvence altına aldıktan sonra, Bolderwood sorunu da çözülmüş olacak," dedi. "O zaman her şey bitmiş olacak."

"Evet. Her şey bitecek."

Buna söyleyecek bir şey bulamadı, bu yüzden söylediği şey hiçbir şeydi. Yer değiştirdi, rahatlamak istercesine elini göğsüne koydu ve başını onun omzuna yasladı. Bu şekilde bile onu sarmaladı. Hatta

Ona doğru eğildiğinde, dudaklarını çenesinin üzerinden boğazına doğru kaydırırken, uzak durabileceğini düşünmesinin boşuna olduğunu anladı.

Hem neden yapsın ki? Sadece bu küçük dokunuş bile onu onun için hazır hale getirmişti. Aleti ona hizmet etmekten, istediği tüm tohumu vermekten çok mutluydu. Bu yeterli olmalıydı. Yeterliydi. Zaten ondan başka bir şey istemiyordu.

Gözlerini kapadı, başının geriye düşmesine izin verdi, dünyasının onun keşfedici okşamalarına, yumuşaklığının ona baskı yapmasına daralmasına izin verdi. Kadının özü, sıcak ve hoş kokulu bir sis gibi etrafını sarıyor gibiydi. Cüppesini araladı, akşam havasını içeri aldı ve eli ereksiyonuna çarpına kadar aşağıya doğru zarif bir iz bırakırken dokunuşuyla onu kovaladı.

"Bana neden üzgün olduğunu söylemeyecek misin?"

diye fısıldadı. "Üzgün değilim."

"Benim sevgili, hassas kocam."

"Hassas mı?" Öfkeyle gözlerini açtı ve kızın alaycı elini görmezden gelmeye çalıştı. "Ben hassas değilim. Ben asla hassas değilim. Ben güçlü, sert ve vahşiyim ve... Oh." Harika kadın parmaklarını onun şaftının etrafında sıkıca kıvırdı. "Ve sert," diye bitirdi sert bir nefesle.

"Çok sert. Ve *çok* hassas." Tutuşu hem sert hem de nazikti, gözleri dikkatliydi. "Bunu yapmamdan hoşlanıyor musun?"

"Şimdi de benimle alay ediyorsun."

Sıkıca tutundu, adamın boyunu okşadı, tekrar yaptı.

"Ah canım. Dalga geçilmesinden hoşlanmıyor musun?" Gözleri muzipçe parlıyordu. "Durayım mı?"

Soluk soluğa ve inleyerek güldü, bu da onu güldürdü. Onun yanında dizlerinin üzerine kayd, gitmesine asla izin vermedi ve adam yüzünü bir ayçiçeğinin güneşe dönmesi gibi çaresizce ona çevirdi. Kadın onu yavaş ve duygulu bir şekilde öptü, alt dudağını kendi dudağının arasına aldı ve diliyle onu okşadı.

"Beni Sunne Park'ta ziyaret etmelisin," diye fısıldadı ağzının içine.

Arzusunun sisi içinde düşündü: *Evet*, ve sonra düşündü,
Neden beni orada istiyor?

"Ne için?" diyebildi.

"Görmenizi isterim. Çok güzel eski bir ev ve bahçeleri muhteşem. Birmingham'dan bir gün bile uzak değil. Biraz iş getirebilirsin. Babamın çalışma odasını alabilirsin. Sana gizli çardağımı gösteririm."

"Senin gizli çardağını gördüm," dedi. "Teknemi her gece oraya yanaştırıyorum."

Kadın onu sıktı ve adam irkildi ama yine de sırtıttı. Tüm vücudu sırtıyordu.

"Seni hâlâ boğabilirim," diye uyardı.

"Neredeyse dört gözle bekliyorum."

Ama bu, bu daha da iyiydi. Gözlerini kapadı, kadının eli sikini okşuyor, ağzı çenesini ısıyor ve boğazından aşağı kayıyordu. Sonra göğsünden aşağı iniyor, vücudu daha fazla hava istedikçe göğüs kafesi fazla mesai yapıyor, dili meme uçlarının üzerinde geziniyor, saçları onu kızdırıyor, burnu ona çarpıyor, ağzı aşağı, aşağı, karnına doğru kayıyordu.

Kendisiyle savaştı ve gözlerini açıp kızın yüzünü ellerinin arasına aldığı anda kazanıp kazanmadığını bilmiyordu.

"Cassandra, aşkım, zorunda . Takılıyordum."

Şakacı gülümsemesi adamın kanını yeni bir sıcaklık seviyesine çıkardı. "Ama sana borçluyum."

Hayır, borç olarak değil. Ya özgürce verilmeli ya da hiç verilmemeliydi. O sadece bebek istiyordu; bu bebek yapmıyordu. Bunu kendisi için istemesi gerekiyordu. Kendisi için isterse, ayrılmak istemezdi.

"Bana hoşuna gittiğini söylemiştin," dedi.

Başını adamın elinden kurtardı ve ağzını tekrar adamın tenine dayayarak, durdurmakta çaresiz kaldığı öpücükler arasında ona mırıldandı.

"Bunu benim için yapıyorsun ve bu iyi hissettiriyor ve ben de seni iyi hissettirmek istiyorum. Ve bana neden üzgün olduğunu söylemiyorsun, bu yüzden seni daha iyi hissettirmenin başka bir yolunu bulmalıyım, çünkü ben üzgün olduğumda, sen beni daha iyi hissettiriyorsun ve bunu birbirimiz için yapmamız hoşuma gidiyor."

Evet, evet, ama... Onun kendini mecbur hissetmesine dayanamazdı.

"Ayrıca merak ediyorum," diye ekledi. "Denemek istiyorum ve cesaretimi toplamam bu kadar uzun sürdü. Yani açıkçası, beni şimdi reddetmen çok acımasızca olur."

Kadın kazandı. O teslim oldu.

"Kaba olmak istemem," dedi. "Karım bana kibar olmayı öğretiyor, biliyorsun."

"Ve kocam bana kötü olmayı öğretiyor."

Parmaklarını kızın saçlarına geçirerek, ağırlaşmış gözlerle kızın onu ağzına almasını izledi. Önce ısırmakla denedi ve

Onu öldürecek yalamalar ve öpücükler. Sıkışmış, işkence görmüş göğsünün içinden kendi nefes alış verişini duydu, düzensiz ve sığ.

"Bilmiyorum..." Başını kaldırıp ona baktı. "Bana ne yapacağımı söyle. Eğer söylemezsen, bilemeyeceğim."

Her nasılsa, elini şaftın etrafına sarmayı ve ona onu nasıl alacağını söylemeyi başardı ve kısa süre sonra neyi sevdiğini buldu. Oh, tatlı merhamet, bu iyi hissettirdi. Çünkü o da hassastı ve bunu doğru yapmayı önemsiyordu ve bu oydu, değil mi? İnsanları görmek, onları önemsemek ve vermek, her zaman kanlı bir şekilde vermek, her zaman dünyayı düzeltmek istemek. Onu durdurmalıydı ama onun kendisiyle ilgilenmesinden hoşlanıyordu ve bundan zevk aldığına inanacak kadar bencildi, çünkü onunla ilgilenmekten hoşlanıyordu ve birbirleri için bunu yapmaları hoşuna gidiyordu ve o da bundan hoşlanıyordu ve düşünemiyordu, sadece bunun muhteşem bir his olduğunu biliyordu ve o onun karısıydı ve onun ağzına boşalmamalıydı, ama oh tatlı merhamet onun ağzı harikaydı ve o harikaydı ve-

Onu serbest bıraktı. Soğuk hava ıslak sikine çarptı. Bir çığlık attı.

Parmaklarını onun saçlarından kurtararak nefes almak ve sabretmek için savaştı. Gözlerini açtığı anda onu ateş ışığıyla yıkanmış ve hırıltılı bir şekilde nefes alırken gördü.

"İyi misin?" diye sordu bir solukta.

"Evet. Ben... Oldukça... Yani... de öyle değil mi?"

"Bilemiyorum."

Kadın güldü ve adam onun yanağını okşayarak yumuşak gözlerine ve dolgun dudaklarına hayran kaldı.

"Beni Sunne Park'ta ziyaret edeceğini söyle."

"Bana bunu yapmaya devam edersen, sana dünyayı vaat edeceğim." "Ben dünyayı istemedim."

Başını eğdi ama faydası olmadı. Onu çoktan yenmişti.

Kafası karışmış itirazlarına aldırmadan onu yukarı çekti ve sinir bozucu geceliklerini yukarı itti. Kız anladığında, hevesle ona sarıldı ve onu içine doğru yönlendirdi, neredeyse onu kıracak tiz bir inlemeyle üzerine çöktü.

Yüzünü onun boynuna gömdü ve adam kalçalarını kavradı, kalçalarını itti, onun tadını çıkarmak istiyordu ama onun içinde derinlere inmek istiyordu, daha derinlere, daha derinlere, şimdi çaresizdi, asla yeterince derin olamayacağından korkuyordu. Kontrolünü kaybetmemek için kendini zorladı, henüz değil, ama sonra dudaklarını kulağına dayadı ve "İçimde hissetmeni seviyorum" diye fısıldadı ve kontrolünü kaybetti, ikisini de sarsan bir titremeyle sert bir şekilde boşaldı.

Yine de kendi titremesi yoktu.

Kollarını ona doladı, vücutları birlikte nefes alıyordu. Kendini muhteşem ve suçlu hissetti.

"Sen gelmedin," dedi. "Yani ben kazandım."

Güldü ve onu içine çekti. "Şu anda bir kedi yavrusu kadar zayıfım, ama gücümü geri kazandığımda seni o yatağa taşıyacağım ve seni acımasızca tatmin edeceğim, o zaman kimin kazandığını göreceğiz."

BÖLÜM 21

Joshua, Leydi Bolderwood'la yaptığı iddia edilen yedi "buluşmadan" beşinde nerede olduğunu hatırlayabiliyordu. Bu yüzden o, Sör Gordon ve Isaac Londra'yı baştan başa dolaşarak o sırada birlikte olduğu kişilerden yeminli ve doğrulanmış ifadeler aldılar: Üç bilim adamı - Bir çift bankacı - Kız yetimhanesi müdürü - Erkek yetimhanesi müdürü - Bayan O'Dea.

Bir macera sayılmazdı ama Londra'nın en yoğun zamanlarıydı ve üçüncü günde hâlâ dördüncü görüşmedeydiler.

"Bu, Bolderwood'un tabutuna çakılacak son çivi olacak," dedi Sir Gordon, oğlanlar yurdunun ağır kapılarına yaklaşırlarken. Sör Gordon başından beri mükemmeldi: Cassandra'dan iyi bir öneri daha.

Sör Gordon kapının tokmağını kaldırdı ve sertçe vurdu.

"Bolderwood'un davasını o kadar etkili bir şekilde parçalara ayırdık ki, mahkemenin davayı dinlemeyi bile reddedeceğini umuyorum" dedi. "Gelecek haftaya kadar bu iş bitmiş olacak." Gelecek haftaya kadar her şey bitmiş olacaktı. Mahkeme davası. Sherbourne Düşesi'nin Top. Joshua'nın kal içinde Londra'da. Onun ilişki ile

Cassandra.

Sonra hayat normale dönecekti. Hayat o kadar olmuştu ki Joshua normalin neye benzediğini hatırlamakta güçlük çekiyordu. Son zamanlarda neredeyse hiç iş yapmamıştı ama Das onun yerine her şeyi idare ediyor gibi görünüyordu ve diğer sekreterlerin de onsuz kararlar aldıklarını söylüyordu. Belki de her şeye rağmen Cassandra'yı ziyaret edecekti. Sunne Park neredeyse Birmingham yolundaydı. Onunla ve Emily ile birlikte seyahat edebilir, orada birkaç gün kalabilir, güllerine hayran olabilir, domuzlarıyla tanışabilir ve yoluna devam edebilirdi.

Kapı açıldığında evi işleten Bay Clopstow siyah takım elbisesinin içinde ciddiyetle göz kırpyordu. Clopstow'un ağzı Joshua'yı görünce açık kaldı ve çenesini boynuna doğru çekti.

"Korkarım notumuzu almadınız, Bay DeWitt," dedi Clopstow. "Ziyaret için iyi bir zaman değil."

"Ziyaretimin sakıncalı olması çok kötü," dedi Joshua. "Ziyaretçi defterini çıkarın ki Sör Gordon o gün her ne idiye burada bulunduğumu doğrulayabilsin. Ayrıntılar Sör Gordon'da var." Onun yanından geçip karanlık koridora baktı. "Genç Martin nerede? Onunla konuşmak istiyorum. Bir haftadır depoya gitmedim."

Clopstow gözlerini biraz daha kırıştırdı. "Efendim, olay geçtikten sonra ayrıntıları size bildirmek niyetindeydik."

Soğuk bir esinti koridordan çıkıp paltosunun altına girdi. "Ne geçtikten sonra?"

"Martin'in ölen çocuklardan biri olduğunu söylemekten üzüntü duyuyorum efendim."

Soğuk omuzlarına yayıldı, boynunu sertleştirdi ve nabzını bozdu. "Öldü mü? Ne demek öldü? Onu bir hafta önce gördüm. Son derece sağlıklıydı. Tamamen sağlıklı küçük çocuklar nasıl ölür?"

Omzuna bir el indi. Isaac. Sarsılarak uzaklaştı. Üzgün değildi. Haklı olduğu bir nokta vardı. Elbette Clopstow'un da haklı olduğu bir nokta vardı, o da sağlıklı küçük çocukların her gün ölüyor olmasıydı. Bu onların başlıca tasarımı kusuruydu.

Clopstow ellerini ovuşturarak, "Mahallede humma salgını varmış," diye geveledi. "Ve bütün çocuklar buradayken..."

Martin. Kırmızı saçları ve zeki zekasıyla parlak gözlü Martin. Martıların nasıl uçtuğunu öğrenmek için onları gözlemleyen Martin. DaVinci'yi okuyabilmek için İtalyanca öğrenen. Kendi uçurtmasını tasarlayan ve Joshua onu sıcak hava balonunu görmeye götürdüğünde sevinç gözyaşları döken.

Martin ölmüş olamaz. Uçan bir makine icat edecekti. Şimdi kim uçan bir makine icat eder ki?

"Kaç kişi?" Sesi boğuk geliyordu. Belki de evin tozundan. Çok fazla toz. Ciğerlerinde, küçük çocuk ciğerlerinde.

"Altı kişi öldü, efendim. En kötüsünün geçtiğine inanıyoruz."

Altı küçük çocuk, fark edilmeden öldü. Tüm bunların anlamı neydi ki zaten? En azından Clopstow, Samuel öldüğünde insanların ona anlattığı saçmalıkları anlatmamıştı. Gerçi bu aynı şey değildi. Samuel onun oğluydu ve bunlar da eğitim ve iş verdiği yetimlerdi. Onlar için yas tutmuyordu, kişisel olarak değil, çünkü onlara bağlı değildi, kişisel olarak değil, çünkü sadece bir aptal kalkıp ölecek küçük çocuklara bağlıydı.

"Ne tür bir beceriksizlik buna yol açtı?" Öfkesini hoş karşıladı, çünkü ürpertisini kovuyordu. "Yetkin ve terbiyeli olduğunu sanıyordum Clopstow, ama yarım düzine çocuğun ölmesine göz yumacak kadar ahmaksın."

"Efendim, elimizden yaptık."

"Belli ki yeterli değil."

Döndü ve o lanet kapıdan, o lanet evden uzaklaştı. Sör Gordon'un Clopstow'la birlikte eve girdiğini görmek için arkasına baktı, Isaac onun arkasından geldi ve Joshua volta atarken bastonuna yaslandı.

Adım atmak kolay değildi. Nisan bugün Kasım ayını çok iyi taklit ediyordu ve botları kalın, soğuk çamura batıyordu. Yırtık pırtık bir grup çocuk, sanki yarı aç, yarı donmuş ve yarı yarıya ölmüş değillermiş gibi birbirlerine iyi huylu şakalar yaparak koşturuyordu.

"Hiç kolay olmuyor, değil mi?" Isaac sessizce söyledi. "İlk arkadaşımı bir savaşta, diğerini de ondan birkaç ay sonra hastalıktan kaybettiğimde on bir yaşındaydım. Çok fazla arkadaşım yoktu."

"saçmaladığımı bilmiyorum," diye tersledi Joshua. "Ve saçını kesmelisin."

"Çocuğa bağlandın."

"Attan düşüp kafana bir darbe mi aldın?" Durmak zorundaydı. Onu durduracak birine ihtiyacı vardı. Cassandra onu durduracaktı. "Bağlanmadım," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Güzel. Çünkü bağlı olsaydınız, kederli ve üzgün olabilirdiniz."

"Yas tutmuyorum ve üzgün değilim. Kanayan beceriksizlikleri yüzünden kızgıyım. Bunu önleyebilmeleri gerekirdi. Neden biz bunu engelleyemiyoruz?"

Duvarı tekmeledi. Ayak parmağına acı saplandı. Aptal duvar. Aptal botlar. Etrafta ölmeye giden aptal çocuklar. Aptal o. Aptal, aptal, aptal.

Çenesi ağrıyordu. Ayak parmağı zonkluyordu. Midesi çalkalandı. Keşke Cassandra burada olsaydı. Acıyı durduramazdı ama katlanılmasını kolaylaştırırdı.

Cassandra, şu anda bile çocuğu olabilir.

Duvara yaslandı ve bir seyyar satıcının el arabasını çamurun içinden geçirmesini izledi.

Ne halt ediyordu, onunla yatıyor muydu? Geceler boyu onunla sevişmiş, bunun ne anlama geldiğini kendine söylemekten özenle kaçınmıştı. Ve eğer aklına gelirse, diye düşündü, *her zaman olmuyor*, ya da *hasar tamamlandı*, ya da *benim için hiçbir şey ifade etmiyor*, *Birmingham'a geri dönüyorum*.

Kendi zihnine ne akıllıca oyunlar oynadı.

Ve şimdi zihni intikamını almış ve ona oyunlar oynamıştı. Ona Cassandra'nın şişmiş karnı ve mutlu gülümsemesiyle çekilmiş bir fotoğrafını gösterdi. Kucağında pembe, ciyaklayan bir bebekle sevgiyle parlayan Cassandra'nın.

Samuel'in. Küçük bedeni soğuk, hareketsiz ve doğal olmayan bir şekilde beyazdı. Joshua saatlerce onu izlemişti, kendi bedeni de durgunlaşıyor ve soğuyordu ama asla yeterince durgun ya da soğuk olmuyordu.

Nasıl unutmış olabilir? Ama unutmamıştı, değil mi? Şehvetine engel olmasınlar diye bu düşünceleri görmezden gelmişti. Ne kadar zekiydi. Ne kadar da zekiydi.

Arkasından kapı açılıp kapandı ve Sör Gordon elinde yeni bir kâğıt parçasıyla yanlarına geldi.

"Beklendiği gibi, adınız o sırada ziyaretçi defterinde görünüyordu," dedi sessizce.

Joshua ikisine de bakmadan kendini duvardan kaldırdı. "Pekâlâ. Hadi gidelim."

"Belki de Bayan O'Dea'yı ziyaretimiz başka bir güne kalabilir," diye önerdi Sir Gordon, hâlâ insanların sempati ifade etmek için kullandıkları o rahatsız edici sessiz tonuyla. Sör Gordon'un dört ya da beş yetişkin çocuğu vardı ve muhtemelen en az bir çocuğunu kaybetmişti. Kimse bundan bahsetmese de herkes öyle ya da böyle kaybetmişti. Lord Charles, Sherbourne Düşesi'nin oğluydu ve hâlâ her gün kalkıp şık bir türban takıyordu. Peki Joshua neden kendini bu kadar yalnız hissediyordu?

"Evet," dedi uyuşmuş bir halde, arabaya doğru ilerlerken. "Bu başka bir gün bekleyebilir."

Eve ya da işe dönmek yerine, Joshua Isaac'i bir düzine kahvehane, salon ve tavernanın etrafında sürükledi, ta ki Isaac şikâyet edene ve Joshua'nın ertelemek için nedeni kalmayana kadar. Kendini boşlukta ve morarmış hissediyordu ve böyle hissetmekten nefret ediyordu; Cassandra'yla birlikte olmak istiyordu ve ona bakmaya dayanamamaktan korkuyordu.

Yine de eve vardıklarında Bayan DeWitt ve kız kardeşlerinin salonda olduğunu öğrenince Isaac'i merdivenlerden yukarı kadar takip etti.

"Bir gül bahçesine mi yoksa bir savaş alanına mı girdiğimizi sanıyorsun?" Isaac ona fısıldadı. "Bu üçüyle hangisinin olacağını asla bilemiyorum. Sonra her şey göz açıp kapayıncaya kadar değişiyor ve ben nedenini asla anlayamıyorum."

Bir yumuşama, en azından öyle görünüyordu: Üç kız kardeş ve Newell kâğıt oynuyorlardı. Eğer Joshua yanılmıyorsa, Cassandra ve Lucy ortaklı ve Lucy'nin dirseğinin yanında bir bardak şeri vardı. Eğer bir savaş olmuşsa, Cassandra ya kaybetmiş ya da savaşmamayı tercih etmişti.

Kadın adamın gözleriyle buluştu ve gülümsedi, adamın içindeki boşluğa sızan bir gülümsemeydi bu. Odanın karşısına geçti ve maşayla ateşe vurdu.

"Lucy bugün de büyükannesiyile harika vakit geçirdi," dedi Cassandra kimseye özel bir şey söylemeden.

"Eski saray elbiselerinden birini denememe izin verdi," dedi Lucy. "Yaklaşık iki yüz yıl önce kraliçenin nedimesi olduğu zamanlardan kalma. Bir baldırdan daha ağırdı ve kapılardan yan yürümek zorunda kaldım. Kapılardan yanlamasına geçme konusunda son derece yetenekli olduğum ortaya çıktı."

Isaac içkilerin başındaydı. "Neden kapılardan yanlamasına geçmek istiyorsun?" diye sordu. "Neden hepimiz gibi geriye doğru gitmiyorsun?"

Lucy güldü. "Elbisenin tarzı böyle, şapşal. Yan tarafında kocaman var."

"Ah." Isaac, elbiseler hakkında konuşacak bir şey bulamayınca kendine bir içki doldurdu. Elbiseler hakkında hiç konuşmamış olan Joshua da büfede ona katıldı ve tatlı ve kuruyemiş kaselerini inceledi.

Lucy, "Etekler kadar büyük ki, altına birkaç çocuk saklanabilir," diye devam etti. "Sanırım yetişkin bir adamı bile altına saklayabilirim." Tüm şımarık masumiyetiyle bir tepki bekledi. Joshua ona baktı Rehberlik için Cassandra. Isaac, Newell ve Emily'nin de rehberlik için Cassandra'ya baktıklarını fark etti. Cassandra nefes aldı, nefes verdi ve bir kart oynadı.

"Sıra sizde Bay Newell," dedi sakince.

Newell kartını oynadı. Cassandra kendi elini düşündü. Isaac bir içki doldurdu. Joshua bir parça limon şekerini çiğnedi. Emily omuzlarını büktü ve fısıldadı, "Sıra sende, Lu."

Lucy kartlarına bakmadı bile.

"Bugün saatlerce reverans ve vals çalıştım," dedi Lucy neşeyle. "Zavallı bacaklarım *çok* yorgun. Bir losyon onları rahatlatırdı, eğer

bunu yüzüne vuracak birini bul."

Isaac öksürdü ve içkisini geri attı. Joshua sevdiği bir tanesini bulmak için fındıkları karıştırdı. Kimse tek kelime etmedi.

Ta ki Lucy tekrar konuşmaya başlayana ve Cassandra onun sözünü kesene kadar.

"Çocukların evine yaptığınız ziyaret nasıldı?" Cassandra sordu. "Martin'i gördün mü? Uçmayı öğrendi mi?"

Joshua arkasına dönmedi çünkü hâlâ uygun bir ceviz bulamamıştı ve eğer uygun bir cevizi yoksa ölü çocuklarla ilgili sorulara cevap veremezdi.

Isaac sessizliği doldurmak için araya girdi ve bir içki daha doldururken konuştu. "Şu anda dört mazeretimiz var ve Sir G. bunları doğruladı. Yarın Joshua'nın ziyaret ettiği kadının ifadesini alacağız ve sonra her şey bitecek."

Oh cehennem. Oh lanet, lanet cehennem.

Isaac'in sözleri bir mezardaki yankı gibi odanın içinde sekti ve ardında soğuk, hareketsiz bir sessizlik bıraktı.

Neredeyse gıcırdayacak kadar yavaş hareket eden Joshua arkasını döndü.

Cassandra kartlarını dikkatle inceliyor, ölüm kalım kararıyla karşı karşıyaymış gibi parmağını dudaklarına götürüyordu. Newell'in yüzünde acı dolu gülümseme vardı ve Donanma'nın kendisini barometre olarak işe alabileceği kadar atmosfere duyarlı olan Emily paramparça olmaya hazır görünüyordu.

Sadece Lucy mutlu görünüyordu.

"Joshua'nın ziyaret ettiği kadın mı?" diye tekrarladı. "Hangi kadın?" "Ben 'kadın' mı dedim?" Isaac aceleyle söyledi. "Ben 'vombat' demek istemiştım.

Yeni Güney Galler kolonisinde bulunan porsuk benzeri garip bir hayvan. Royal Society'de bir örneği var, biliyor muydunuz? Ölü tabii, ama Kraliyet Cemiyeti'ndeki çoğu şey ölüdür. Yani, vombat. Sadece bir vombat. Söylediklerime aldırma. Ben sadece sarhoş bir denizciyim." Brendisini yudumladı. "Gördün mü? Sarhoş denizci." Bir tane daha doldurdu ve yuttu.

"Bize bu kadından bahset," dedi Lucy. "Kulağa çok ilgi çekici geliyor. Joshua, bu kadın-"

"Lucy! Yeter!" Cassandra, Lightwell kardeşler arasındaki bir kavgaya dayanacak kadar sağlam olmayan iskambil masasını tokatladı, çünkü masa sallandı, titredi ve Lucy'nin şarabı devrildi. Newell dökülenleri temizlemek için acele etti; gözleri birbirlerine kilitlenmiş olan Cassandra ve Lucy fark etmediler bile. "Hayatınızda bir an için olsun, ilgi odağı olma ihtiyacınızı bastırarak kadar başkalarına saygı gösterebilir misiniz?"

İki kız kardeş tıslayan kediler gibi birbirlerine baktılar. Newell'in şeri silip süpürmesi dışında kimse kıpırdamadı.

Sonra Cassandra sandalyesine geri oturdu, kartlarını gözden geçirdi ve "Sıra sende Lucy," dedi.

Lucy gözlerini devirdi ve arkasına yaslandı. "Evlilik seni değiştirdi, Cassandra Ana." Yığının üzerine bir kart attı. "Artık hiç eğlenceli değilsin."

"Ben hiç eğlenceli biri olmadım. Sen ve Miranda her zaman eğlenceli olan, sorun çıkaran ve dikkat çeken kişilerdiniz."

"Yani kıskanıyorsun."

"Ben kıskanç değilim."

Bütün bu süre boyunca ona bakmamıştı. Şimdi de ona bakmıyordu.

Joshua bir cevizi elden ele savururken Cassandra ona bakmamaya devam etti.

Lucy bir skandal yaratmaya çalışmadan, Isaac Joshua'nın ziyaret ettiği kadınlar hakkında konuşmadan, kimse ölü oğlanlar ya da babalarının metresleri hakkında garip sorular sormadan sessizce oynamaya devam ettiler.

Son kart da desteye düşer düşmez Lucy ayağa kalktı ve eteklerini silkeledi. "Dinlenmeye ihtiyacım var," dedi. "Oyunun merkezi olmak çok zor bir iş.

dikkat." Cassandra'ya ters ters baktı. "Baloda muhteşem olacağım, göreceksin ve Büyükanнемle yaşamaya başladığım gün hayatımın en güzel günü olacak."

"Benimki de. Gitmiş olmanı kutlamak için kendi balomu düzenleyeceğim."

Lucy başını savurdu ve dışarı çıktı.

Cassandra ayağa kalktı, ıslıl ıslıl gülümsedi ve Joshua hariç herkese baktı. "Ben de yatacağım," dedi ve kapıya doğru yöneldi.

Arkasından Emily ayağa fırladı, paniklemiş ve yalnız görünüyordu. Kızın on dört yaşında olduğuna inanmak imkânsızdı. Kapı aralığında Cassandra geri döndü ve elini uzattı. Emily hızla ona doğru koştu ve birlikte çıktılar. En azından bir kardeşlik ilişkisi kurtarılmıştı.

Newell bir an garip bir şekilde durdu, sonra kapıya doğru yöneldi. "Ben de çekiliyorum," dedi.

"Newell," dedi Joshua ceketini çıkarırken. "Anladığım kadarıyla alışılmadık derecede çok sayıda çocuğunuz var."

"Altı, efendim. O kadar da nadir değil."

"Seni onlardan uzaklaştırdık. Eğer eve gitmek istersen..."

"Bayan DeWitt bu konuyu gündeme getirdi," dedi Newell. Tabii ki söylemişti. "Bana ihtiyacınız olursa daha uzun kalabilirim."

"Yakında bitecek. Ama şimdilik resmi Rahibe Sürüsü sensin." "Ah, 'Rahibe Sürüsü', efendim?"

"Çoban gibi, ama kız kardeşler için. Onları besleyin ve sulayın, bahçede kaldıklarından emin olun ve tilkilerin yaklaşmasına izin vermeyin."

"Oh. Ah. Teşekkür , efendim. Sanırım."

Newell, kendisine daha fazla imkânsız iş verilmeden önce akıllıca davranarak kapıdan kaçtı.

BÖLÜM 22

Isaac içkisini kâğıt masasına götürdü ve orada oturup kâğıtları karıştırdı.

"Bayan O'Dea'dan bahsetmemeliydim, değil mi?" dedi.

Joshua homurdandı. "Eğer ayağını ağzından uzak tutmayı öğrenemezsen, diğer bacağını da kıracaksın."

Fındık kasesini ve fındık kıracağına kaptığı gibi Isaac'e katıldı. Cassandra'nın olduğu yere oturdu, Cassandra ona bakmadan ısıltı ısıltı gülümsüyordu. Kendini biraz hasta, biraz sıcak, biraz soğuk hissediyordu ve parmakları kravatının düğümünü buldu. Elbette kadının sevgilisi olduğunu düşünmüştü ve gerçeğin daha kötü olduğunu hiç hayal etmemişti.

Annem ve babam birbirlerini çok seviyorlardı... Babamın bağlılığı ve sadakati... Sadakat, ilişkilerinin ve ailemizin temel taşlarından biriydi.

Isaac, "Onlara söyleyeceğim doğru şeyi asla bilemiyorum," dedi. "Donanmada büyüdüm. Çok fazla kadın yok. Biliyorsun biz-"

"Bana detayları anlatma." "Ayrıntılar bağışlandı."

Kravatını kenara atan Joshua, ceviz kıracağının içine bir ceviz yerleştirdi. Isaac küçümseyici bir ses çıkarınca başını kaldırdı.

"Ne? Ne?"

"Fındıkkıran!" Isaac alay etti. "Çıplak ellerinle kıramaz mısın?"

"Donanmada yaptığın şey bu mu? Fındık kırmak mı?" "Detayları öğrenmek istemediğini sanıyordum."

Joshua cevizi Isaac'e doğru fırlattı, o da havadan kolayca kaptı. Arsız bir sırtışla cevizi ellerinin topuklarının arasına yerleştirdi, parmaklarını birleştirdi ve sıktı. Bir an sonra kabuk çatladı.

"Eminim bunu yapamazsın, ağabey," diye böbürlendi, çekirdeğin kabuğunu soyarken. "Bir kalemi iterek yumuşadım."

"Ha." Joshua bir ceviz daha aldı. "Bilmeni isterim ki küçük kardeşim, ben de sandık taşıdım ve demir ocağında çalıştım."

"Üniformalarımızın tokaları sizin fabrikanız tarafından yapılmıştı," dedi Isaac. "Rütbe işaretini hatırlıyorum. Orada, dünyanın öbür ucunda, kardeşimin yaptığı tokayı takıyordum. Acaba Bram'da ya da annemle Miriam'da sizin yaptığınız bir şey var mı?"

Joshua cevap vermek yerine ellerinin topukları arasındaki cevize odaklandı. Elinde yine kendi fabrikası tarafından yapılmış mükemmel bir ceviz kıracağı varken bunu yapmak aptalca ve verimsiz bir iş gibi görünüyordu ama küçük kardeşi on dört yılını halat çekerek, kürek çekerek ya da denizciler her ne yapıyorsa onunla geçirmiş olsa bile onun gerisinde kalmak istemiyordu. Neyse ki onu kırmayı başardı ve derisindeki kırmızı girintiler acımıyormuş gibi yapmak için sırttı.

Alaycı bir homurtuyla Isaac karıştırmaya devam etti. Joshua çekirdek parçalarını koparıp ağzına attı.

"Ona Bayan O'Dea'nın kim olduğunu söyle," dedi Isaac kartları dağıtırken. "Bu onu üzecektir. Bu bir ihanet."

"Kadının seninle hiçbir ilgisi yok."

"Mesele bu değil. Cassandra gerçeği öğrenirse yıkılır."

Ama Bayan O'Dea'nın sevgilisi olduğunu düşünmesini de istemiyordu. Daha önce, yabancı oldukları zamanlarda umursamamıştı ama paylaşılan çıplaklık işleri değiştirmeye meyilliydi. Tanrı biliyor ya, şu anda başka bir kadına bakmayı hayal bile edemiyordu ve onun başka bir erkeğe baktığı düşüncesi...

Keşke bunu Cassandra'ya daha önce söyleseydi.

Isaac tüm desteyi dağıttıktan sonra ellerini kaldırdılar. Joshua hangi oyunu oynadıklarını bilmiyordu ama yine de kartları sıraladı.

Isaac bir kart bıraktı. "Onu koruduğunu düşünüyor olabilirsin ama öyle ya da böyle canı yanacak," dedi. "Bence gerçeği kabul edecek kadar güçlü."

"Ne zaman karım konusunda uzman oldun?"

Joshua'nın hâlâ hangi oyunu oynadıklarına dair hiçbir fikri yoktu. Rastgele bir kart attı. Isaac itiraz etmedi, demek ki bir şeyleri doğru yapmış olmalıydı.

"Lucy, Cassandra'nın bütün gün çalıştığını söylüyor," diye devam etti Isaac. "Mülkü, evi idare ediyor, komşuları ziyaret ediyor, duyduğuma göre cemaatteki herkesle ilgileniyormuş. Ne kendine ne de onlara ayıracak vakti varmış. Görünüşe göre hep meşgul."

Cassandra hakkında bunu bilmiyordu. Ama yine de ona söylemişti. Bazı şeyleri bildiği halde bunları nasıl bilmezdi? Zihni ne oyunlar oynuyordu.

"Bunu yapmasına gerek yok," dedi Joshua. "Başkalarını işe alacak kadar parası var."

"Belki de ihtiyacı olan şey bu değildir."

"Belki de anlamadığın şeyler hakkında çenenin kapatılmasını."

Isaac bir kart daha attı. Joshua kalıpları görmekte iyiydi ama tüm bu kartların ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden rastgele bir tane daha seçti.

"Annelerinin sorunu ne ki zaten?" Isaac sordu. "Leydi Charles."

"O iyi."

"Neyle?"

Joshua bunu da bilmiyordu. Bilmek de istemiyordu. Etrafta dolaşp insanlara anneleri hakkında sorular soruyordu ve kim bilir neler oluyordu. Ama bilmeliydi. Şimdi orada olmalı, ona Bayan O'Dea'yı anlatmalı, kalbini kırmalıydı. Kız üzülecekti, o da onu teselli edecekti ve kız sevişmeyi bekleyecekti. Bu gece onunla sevişmeye dayanamazdı ve uzak kalmaya da dayanamazdı.

Bencil korkak. Kendisinden nefret ediyordu ama kalbi bugün çoktan kırılmıştı ve bu ikisi için de yeterliydi.

Isaac cevap için baskı yapmadı ve elleri boşalana kadar rastgele kartlar atmaya devam ettiler ve Isaac tekrar karıştırdı. Heyecan verici bir oyun değildi, ama ruh haline mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Joshua aniden, "Annemle Miriam'ı buldum," dedi.

Isaac'in elleri sarsıldı ve kartlar etrafa saçıldı. "Sen ne? Neredeler?"

"Bulunmak istemiyorlar. Birkaç yıl önce onları aradım. Rachel öldükten sonra."

"Ve?"

"Müfettiş annemden bir mesaj iletti. Kendisinin ve Miriam'ın iyi olduğunu ve hiçbirimizle temas kurmak istemediğini söyledi."

"Neden yapsın ki? Biz ne olacağız? Ben sadece... Kahretsin." Isaac sandalyesini öyle bir geriye itti ki masa sarsıldı. Topallayarak büfeye gitti ve bir içki daha aldı. Joshua şimdi düşününce Isaac'ın çok içtiğini fark etti ve bir şey söylemesi gerekip gerekmediğini merak etti. Cassandra bilirdi.

"Miriam on sekiz yaşında ve ben onu, hatta kendi annemi bile tanıyamam," dedi Isaac. "Ne piç ama."

"Kim? Ben mi sen mi?"

Isaac kısa ve neşesiz bir kahkaha atarak başını salladı. "Neden bana söylemedin?"

"Umutlu görünüyordun. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemedim." Isaac boş boş bakıyordu. "Hâlâ Cassandra'ya Bayan O'Dea'dan bahsetmem gerektiğini düşünüyor musun?"

"Senin hakkında kötü düşünmesini istemiyor musun?"

Ve işte oldu. Joshua, Cassandra'nın kalbini kıracak ve babasıyla ilgili anılarını lekeleyecekti çünkü onun hakkında kötü düşünmesine katlanamıyordu.

"Pekâlâ. Bu kadar o zaman," dedi Isaac uzun bir sessizlikten sonra. "Lord B. ile olan bu mesele neredeyse bitti ve aranacak bir aile yok... Sanırım yola devam etme zamanı geldi."

"Ne yapacaksın?"

"Artık bilmiyorum."

"Kal o zaman. Bir sürü oda var ve eğer iş ya da başka bir şey istersen..." Ne diyeceğini bilemedi. "Cassandra senin etrafta olmandan hoşlanıyor."

Saçmalıktı ama Isaac anlamış görünüyordu. Başını salladı, hatta belki de gülümsedi ve konu kapandı.

Joshua çok ağır olan bacaklarının üzerinde durmak için kendini zorladı. Çok fazla anı ve rüya peşini bırakmıyordu ve midesinin çukurunda içi boş bir korku çalkalanıyordu. Bütün gece burada oturabilirdi ama Cassandra odasında yalnızdı ve onun hakkında kötü şeyler düşünüyordu.

Sandalyesini geriye itti. "Karımla bir konuşma yapmalıyım."

CASSANDRA RAHATLAMAYA ÇALIŞTI, ama yatak ceketini bacaklarına dolandı ve gecelik başının üzerinde büküldü ve yatak çok büyüktü ve

Boş. Buna tekrar alışsa iyi olacaktı çünkü bu gece yalnız uyuyacaktı. Hâlâ Joshua'nın yatağını tercih eden Bay Twit'le bile.

Başka bir hain.

Burası bir eşin yeri değil. Ha! Kendi sözleri kulaklarında alaycı bir şekilde çınladı. Ne kadar kendini beğenmiş, saf bir aptaldı. Gerçek bir eş olmadığında böyle saçma sapan konuşmak kolaydı. Bir şeylerin değiştiğine inanmakla hata etmişti. Onun için her şey değişmişti; ama onun için hiçbir şey değişmemişti.

Sadece Joshua'nın kendi odasına girdiğini duyduğunda kıpırdamadan yattı, kulakları her seste gerildi ve bağlantı kapısı hafifçe açıldığında uyuyormuş gibi yaptı. Adam yatağın kenarına oturduğunda şilte çöktü. Adam hiçbir şey söylemedi ve kadın nefes almaya cesaret edemedi.

Muhtemelen bu yüzden onun uyanık olduğunu biliyordu.

"Yarın New York'a gidecek bir gemim var," dedi sessizce. "İstersen Lucy'yi ona bindirebiliriz."

İçinden isteksiz bir kahkaha yükseldi ve sırt üstü yere yığıldı. "İngiltere'nin Amerikalılarla olan son savaşı daha yeni bitti. Onu oraya gönderin, biz de bir başkasını başlatalım."

Odasından gelen zayıf ışıktaki adamın şeklini seçebiliyordu ama yüz ifadesini seçemiyordu. Adam ona dokunmak için hiçbir harekette bulunmamıştı ve onda kendisini korkutan, alışılmadık bir enerji eksikliği hissetti. Ellerini karnına bastırdı, sanki içindeki korkuyu masaj yaparak uzaklaştırabilirmiş gibi.

"Aldırmadığımı söylediğimi biliyorum." Sesi karanlıkta küçük geliyordu. "Ve bunu söylediğimde doğrudur. O zamanlar yabancıydık. Ama umursuyorum. Umursamak istemiyorum ama umursuyorum."

Yatağın üzerinde kaydı ama hiçbir şey söylemedi.

"Hiçbir zaman sadık olacağına söz vermedin." Dilinin bu kelimeye takılmasından nefret ediyordu, bunu duymasından, artık bilmesinden nefret ediyordu. "Ama dürüst olacağına söz verdin."

"Neredeyse bir yıldır dokunduğum tek kadın sensin. Hayatımı öylesine altüst ettin ki başka hiç kimseye yerim kalmadı."

Onun karanlık şeklini inceledi. "Başka bir kadını ziyaret ediyorsun."

"Onun adı Bayan O'Dea. Onun benimle hiçbir ilgisi yok. O..." Ayağa fırladı, ama odanın içinde huzursuzca dolaşmasına rağmen, kadın bir düzlük hissetti, yaşadığı tuhaf kasvetin bir yansımasıydı bu.

gözlerinde daha önce fark etmişti. Onu rahatlatmak istiyordu ve bunun için ikisinden de nefret ediyordu.

Yatağın ayak ucunda durdu, ziyarete gelen bir kıyamet meleği gibiydi.

"O metresiydi..." Durakladı ve tereddütle devam etti. "Bir arkadaşım... O... Görünüşe göre o... ah... ölmeden önce ona benim bilgilerimi vermiş ve geçen ay, hasta olduğunu ve paraya ihtiyacı olduğunu söylemek için yazdı. Ben de onu aradım."

Tereddüt etmişti. Joshua asla tereddüt etmezdi.

"Çok iyi bir arkadaş olmalı," diye cüret etti. Adamın tek yanıtı volta atmaya devam etmek oldu.

"Bana hikâyenin tamamını anlatmıyorsun." Kendini yastıklara doğru çekti. "Dahası da var. O kim? Adam kimdi?"

Gözleriyle onun sinsi gölgesini takip etti. Sessizlik büyüdükçe büyüdü; o kadar kalınlaştı ki omuzlarını sıktı, boğazını tıkadı ve tüm havasını tüketti.

"Hayır," diye fısıldadı. "Yalan söylüyorsun."

İki adımda yatağa geri döndü. Yastıklara kıvrıldı ve konuşmadığı zaman yalan söylemiş olamayacağını fark etti.

Ama onun hep aynı şeyi söylediğini duymuştu. Baba.

Charlie'nin yirmi birinci yaş gününün gecesinde birbirleriyle flört eden anne ve baba, düşünlerinden sadece sekiz ay sonra Charlie'nin nasıl "erken doğduğu" hakkında şakalaşüyor, o kadar müstehcenleşiyorlardı ki Miranda ve Charlie dizlerinin üzerine çöküp durmaları için yalvarıyorlardı ama anne ve baba sadece gülüyor ve odanın içinde vals yapıyordu.

Anne ve baba, onun dünyasındaki tek kesin şeydi. Çok sağlam, çok güçlüydüler. Aileleri onların etrafında kurulmuştu ve onun ailesi de bu yüzden güçlüydü. Bu yüzden her zaman dayanacaktı. Bu yüzden uğruna savaşmaya değerdi.

"Hayır," dedi yine. "Babamın hiç metresi olmadı. Diğer erkeklerin var ama babamın yok. O anneme sadıktı. Her zaman. Birbirlerine bağlıydılar. Neden yalan söylüyorsun? Kendini gizlemeye çalışıyorsun, değil mi? Bu yüzden yalan söylüyorsun."

"Gerçek bu, Cassandra."

"Ne yaptığın umurumda değil." Sesi ne kadar da tiz çıkıyordu! Bundan nefret ediyordu, ondan nefret ediyordu, hepsinden nefret ediyordu. "Ama babam hakkında yalan söylemeye nasıl cüret edersin? Ailemiz... O asla..." Nefesi kesildi ve sözlerini de beraberinde götürdü. "O asla yapmaz."

Dudakları titreyerek yastıklara yaslandı. Kısa bir süreliğine, sanki onu tutabilecekmiş gibi ona doğru yaklaştı; ondan nefret ediyordu ve ona yakın durmasını arzuluyordu.

Ama arkasına yaslandı ve ona hiç dokunmadı.

"Özür dilerim," dedi. "Sana söylemek istememiştim."

Anne babasının sadakati ve bağlılığıyla ilk kez övündüğünde nasıl da alay etmişti. O zaman zaten biliyordu. Belki o da biliyordu ve kendine bilmiyormuş gibi davranıyordu.

Sanki dünyasını bir arada tutabilecekmiş gibi kendine sarıldı ama dünya çoktan dağılmıştı.

Ve hala parçalanmaya devam ediyordu, daha hızlı ve daha hızlı, babam metresiyle, annem samimiyetiyle, Miranda sessizliğiyle, Lucy büyükannesiyile, Emily tiyatrosuyla ve Joshua işiyle, çözülüyor, çözülüyor, hepsi birbirinden daha da uzaklaşıyordu ve sonunda geriye kimse kalmayacaktı, sadece karanlıkta tek başına oturan aptal, saf Cassandra.

Onları bir arada tutmaya çalışarak ne büyük bir aptallık etmişti. Başından beri boşunaydı.

"Onunla tanışmak istiyorum," dedi. "Beni ona götüreceksin?"

Onu terk edecekti ama henüz değil, bugün değil. Onun ağırlığının üzerinde olmasını, uçup gitmesini engellemesini istiyordu.

"Eğer istediğin buysa," dedi.

"Öyle."

"Çok iyi."

"Hayır, pek sayılmaz." "Çok iyi."

"Hayır. Evet. Gerçekten."

"Gerçekten." "Pekala."

Başka bir sessizlik. Bu da büyüdü, aralarındaki mesafeyi genişletti ve onları birbirlerinden uzaklaştırdı. Orada otururken bile gittikçe uzaklaşıyordu.

"Sen... sen yatağa geliyor musun?" diye sordu.

Ayağa kalktı. "Uyumalısın."

Yine ondan kaçıyordu. Kadın yine onu neden ya da nasıl durduracağını bilmiyordu. İki kişilik gizli dünyalarını bir haftadır örüyorlardı ve parçalanması için sadece bir saat yetmişti.

Onları bir arada tutmak da nafile olacaktı.

"Başka bir şey daha var," dedi. "Bu gece kendinde değilsin."

"Yorgunum."

O hiç yorulmazdı. Söyleyecek bir şey aradı. "Martin'i gördün mü? Onu bugün göreceğini söylemiştin." "O öldü."

Adamın düz tonu iliklerine kadar ürpermesine neden oldu. Parlak bir hayat gitmişti, ofise dalan küçük çocuk, öpüşüyor olabilecekleri için dehşete düşmüştü. Ve rıhtımdaki Joshua, o çocukla gülüşüyor, ona zaman tanıyor ve umursamadığında ısrar ediyordu. Ah, sevgili aptal.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Ne oldu?"

"Hastalık. Önemli değil. Londra çocuklarla dolu. Altı çocuğun az ya da çok olmasının ne önemi var?"

"Onu sevdiğini söylemekte bir sakınca yok."

"İşte yine başladın," diye tersledi, bir eliyle kapıyı tutarak. "Ben yatmaya gidiyorum."

Dizlerinin üzerine çökmek için giysileriyle mücadele etti. "Verecek o kadar çok sevgin var ki. Bunu inkar etmemelisin. Sevgi her zaman kaybetme riskiyle birlikte gelir, ama yine de sevmeliyiz."

"Tanrı aşkına, Cassandra. Siz kendinizden bahsediyorsunuz, benden değil." "Eğer biz..."

Kelimeler boğazında düğümlendi ama o yine de onları duydu.

"Eğer bir çocuğumuz olursa, bu senin çocuğun olur, benim değil," dedi sert, mesafeli ve ürpertici bir sesle. "Hiçbir şey yapmak istemiyorum. Hayatımın o kısmı sona erdi."

Ve bu sefer gerçekten uzaklaşıyordu.

Tekrar.

"Buradan ayrılmayacaksın," diye emrederek yataktan fırladı. Adam onu görmezden geldi. "Bir daha gitme, Joshua. Bir daha değil, bu sefer değil."

Kapı yüzüne çarptı. Anahtarın gıcirtısı, kapının klik sesi

Kilit

le. Lanet olsun ona.

Koridora, diğer kapıya doğru koştu ama adamın döndüğünü duydu.

Anahtar onda da vardı. Tahtaya vurdu, aileyi, hizmetçileri ya da cehennemdeki tüm şeytanları uyandırıp uyandırmadığını umursamadan onun adını haykırdı. Sonra

-Bağlantı kapısının açılma sesi. Kapı kapanıp tekrar kilitlenmeden önce Bay Twit'in yarıktan içeri fırladığını görmek için tam zamanında odasına geri döndü.

"Lanet olsun sana Joshua," diye seslendi kapıdan. "Yürüyüp gitmeye devam edemezsin."

Sessizlik.

Bay Twit, tahliye edilmesinin onur kırıcılığından , halının üzerine uzandı ve bir bacağına temizlemeye başladı.

"Sen ve ben, Bay Twit," dedi.

Kedi ona şüpheli bir bakış attı ve tüylerini yalamaya geri döndü.

Ve işte yine karanlıkta tek başınaydı. Elini karnına götürdü, gözlerini kapattı ve sessiz bir dua etti.

BÖLÜM 23

Ertesi gün Cassandra'ya Bay DeWitt'in, Bayan DeWitt hâlâ Bayan O'Dea'yı ziyaret etmek istiyorsa arabanın on beş dakika içinde hazır olmasını emrettiğini bildiren Bay Newell'dı. Cassandra içini çekti ve Bay Newell'a Bay DeWitt'e teşekkür etmesini ve Bayan DeWitt'in hâlâ Bayan O'Dea'yı ziyaret etmek istediğini ve arabanın hazır olacağını bildirmesini söyledi.

Joshua her zamanki enerjik haliyle merdivenlerden inip arabaya atlarken güneş küpesinde parlıyordu. Yine tıraş olmamıştı ve kız o kıllı yüzü ellerinin arasına alıp gülene kadar öpmek istedi.

Onun yerine, "Bugün işin nasıl?" dedi. "Kibar beni sıkamak zorunda mısın?"

"Seni kaba ve büyük konuşmalarla sıkmamı mı tercih edersin?" "Sessizliği tercih ederim."

Bunun üzerine arkasına yaslandı ve şapkasını gözlerinin üzerine eğdi. Araba varacakları yere ulaşana ve basit ama saygın bir evin kapısında yan yana durana kadar bir daha konuşmadılar.

Kadın kapıyı çalarken, "Bu da senin aptalca fikirlerinden biriydi," dedi. "Zeki bir kadın olarak en aptalca fikirleri sen buluyorsun."

"Bilmek zorundayım. İstemiyorsan içeri gelmek zorunda değilsin." "Tabii ki geleceğim."

Rahatladığını gizlemek için gülümsedi. Er ya da geç onu terk edecekti ama bu bugün olmayacaktı.

Kapıyı açan hizmetçi Joshua'yı tanıdı ve onları temiz, seyrek bir oturma odasına götürdü; burada bir kadın, içinde iki ötücü kuşun cıvıladığı bir kafesin asılı olduğu pencerenin önünde dikiş dikiyordu. Muhtemelen otuzlu yaşlarının ortalarındaydı ve sade kahverengi bir ev elbisesi giymişti. Kumral bukleleri dışarı fırlamıştı.

Dantel şapkasının altından, yüzü ince ve renksizdi ve onları selamlamak için dikişini bir kenara bıraktığında, soluk mavi gözleri ortaya çıktı.

Cassandra, Bayan O'Dea'nın görünüşü karşısında korkunç bir hayal kırıklığına uğradığını biliyordu. Utanç verici bir şekilde, boyalı bir kelebekle karşılaşmayı umduğunu fark etti, böylece babasının sadece kostümden etkilendiğini kendine söyleyebildi. Ama babasının eski metresi, bir lordun geçici heveslerini eğlendirmek için rol yapan bir aktris değildi. Bir şekilde bu, babamın ihanetini daha da kötüleştiriyordu. Bayan. O'Dea karşılandı onlar her ikisi de Kibarca, ama onu DENETİM .

Cassandra açık sözlüydü.

"Charles sizden sevgiyle söz etti, Bayan DeWitt," dedi.

Cassandra'nın son kalan umudu da duman gibi dağıldı. Ama hâlâ kibarlığını koruyor ve duygularını saklamak için bir ömür boyu eğitim alıyordu.

"İtiraf etmeliyim ki Bayan O'Dea, babam sizden hiç bahsetmedi."

"Doğru olduğu gibi. Yaşları ne olursa olsun, çocukların ebeveynleri hakkında bilmemesi gereken şeyler vardır."

"Yine de bilmem gerektiğini düşündüğüm çok şey var."

Bayan O'Dea onun gözlerine sabit bir şekilde baktı. Annesinin eski canlılığından çok uzak, ciddi bir havası vardı. Cassandra onu popüler bir lordun metresi olarak değil, bir papazın karısı olarak hayal edebiliyordu.

Babasının metresi! Tanrım, ne yapıyordu? Mantıklı, uslu Cassandra ne zaman rahmetli babasının metresini ziyaret eden biri olmuştu?

Ancak Bayan O'Dea oturacak bir yer gösterip içecek ikram ettiğinde Cassandra oturdu ve kibarca çayı reddetti. Bayan O'Dea da otururken Joshua pencereye doğru ilerledi ve parmaklarını kafesin içinden geçirerek kuşlara baktı. Cassandra'dan birkaç metre uzakta ve binlerce kilometre uzaktaydı.

Cassandra, "Korkarım bu konuşma biraz nezaketsiz olacak," dedi. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama varlığınızı öğrenmek benim için bir şok oldu. Ben her zaman babamın anneme sadık olduğuna inandım."

Bayan O'Dea'nın ağzı gerildi ama başını nezaketle eğdi. ". Bana kadar öyleydi. Bana yirmi yıldan uzun bir süredir karısından başka bir kadın tanımadığını söyledi."

"Bana onun seni sevdiğini söylemek istemezsin."

Sözler kaba idi ve Cassandra hemen utandı, ama Bayan O'Dea aldırımıyor gibiydi.

"Bana ihtiyacı vardı," dedi. "Annen onu terk ettikten sonra tanıştık." "Annem onu hiç terk etmedi!"

Pencerenin yanında, Joshua sertçe döndü, ama kadın onu görmezden geldi.

"Charles, Emmaline'in onu terk ettiğini söyledi," dedi Bayan O'Dea, bariz bir şaşkınlıkla kaşlarını çatarak.

"Neden böyle bir şey söylesin ki? O asla...Oh. Oh."

Joshua'nın bakışlarının onu delip geçtiğini hissedebiliyordu ve Bayan O'Dea'nın sorgulayan bakışlarının ardından gözlerini duvara dikti. Duvar da babam olmayan bir adamın çerçeveli siluet portresi asılıydı.

Bir bakıma annem babamı terk etmişti, değil mi? Hepsini terk etmişti. Cassandra bunun babasına böyle hissettirmiş olabileceğini hiç fark etmemişti. İki hafta önce bunu anlayamazdı; onu affedemezdi.

Ama şimdi, sevdiğinin yakınında ama ulaşılması imkânsız olmasının ne kadar yoğun bir yalnızlık olduğunu biliyordu.

"Charlie öldükten sonra," dedi Cassandra.

"Evet." Bayan O'Dea eteğini dizlerinin üzerinde düzeltti. "Charlie hakkında konuşmak istedi. Her şey böyle başladı."

"Charlie'yi tanıyor muydun?"

"Kocam Charlie'yi Oxford'dan tanıyordu. Kocam bir profesördü." Bayan O'Dea, Cassandra'nın bakışlarını siluete doğru takip etti ve başını salladı. "Öğrencileri odalarımıza davet ederdi ve gece geç saatlere kadar her şey hakkında konuşurduk. Charlie'yi severdik."

"Herkes Charlie'yi severdi," dedi Cassandra.

Yine de birisi kaburgalarının arasına bir bıçak sokmuş ve böylece Joshua gibi babam da bir oğlunu kaybetmişti. Ama Joshua'nın aksine, babam öfkelenmemiş ya da dünyaya karşı kapılarını kilitlememişti. Hayır: Babam gülümsedi. Gülümsedi, gülümsedi ve gülümsemeye devam etti.

Cassandra'nın yaptığı gibi.

"Baban Charlie hakkında konuşmak istiyordu, bu yüzden Charlie'nin arkadaşlarını aramaya geldi," diye devam etti Bayan O'Dea. "Kimsenin onun hakkında konuşmayacağını söyledi. Arkadaşları konuyu değiştiriyor ve ondan kaçıyorlardı. Biz de konuştuk. Başlarda sadece konuşuyorduk. Ama o zamanlar yeni dul kalmıştım ve ben de kocamı özliyordum."

Küçük oda yüz binlerce kalp acısının yankılarıyla doldu. Bunu nasıl yapıyorlardı, bu zayıf, gururlu insanlar? Her gün nasıl ayağa kalkıyorlardı? Başka şeyler düşünerek, kendilerine yalan söyleyerek ve bulabildikleri her yerde sevgi, neşe ve rahatlık bularak.

Bayan O'Dea şaşkınlıkla ona gülümsedi. "Sizden de bahsetti Bayan DeWitt. Cassandra'sından. Onun dayanağı olduğunuzu söylediler. Ama çok gençmişsiniz ve çok fazla şey doğurmuşsunuz ve artık size yük olmak istemiyormuş."

Gözleri yaşardı. "Ama yeterli değildi, değil mi? Onu kurtarmak için asla yeterli olmadı."

Sonra Joshua bir şekilde hemen arkasındaydı, elleri omuzlarındaydı, kendisine vermesine izin vermediği şeyi ona veriyordu.

"'Onu kurtarmak' mı? Bu bir kazaydı." Ama Bayan O'Dea'nın sesi emin değil gibiydi. Belki de gerçeği zaten biliyordu, derinlerde bir yerde. Belki de babamın yaptığı şeyi neden yaptığının anahtarı ondaydı.

Cassandra da "Kendini vurdu." dedi.

Joshua, "Cassandra, hayır!" dediğinde kelimeler daha ağzından çıkmamıştı. Elleri Cassandra'nın omuzlarında sağlam ve emindi ama Bayan O'Dea'ya, "Bunu kimseye söylemeyeceksin," diye eklerken sesi alışılmadık derecede tehditkârdı. Kimse bilmemeli."

Bayan O'Dea başını salladı ama aklı başka yerdeydi, gözleri sadece kendisinin görebileceği bir yere odaklanmıştı.

"Hiç Londra sisini deneyimledin mi?" diye sordu. "Charles kafasının içinde böyle olduğunu söylemişti. Kafasını dolduran, kalbini ve midesini boğan kalın, soğuk, çorba gibi bir sis. Sanki bir daha asla göremeyecekmiş ya da gün ışığını hissedemeyecekmiş gibi hissettiğini söyledi."

O halde cevap buydu. Cassandra hâlâ tam olarak anlamamıştı ama muhtemelen alabileceği en iyi cevap buydu.

Charlie ölmüştü ve hem babam hem de annem, her biri kendi yolunda, parçalandılar ve aileleri de parçalandı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Joshua kendi yöntemleriyle onu uyarmaya çalışmıştı. İki ailesi olmuştu ve ikisi de dağılmıştı, bu yüzden üçüncü bir aile istemiyordu. Ona değer veriyordu ama onu da terk edecekti ve bir çocuk bile onları bir arada tutamayacaktı. Zeki, becerikli Joshua: Hiçbir şeyin bir arada kalamayacağını ve bunu denemenin bile zaman kaybı olduğunu biliyordu.

Umutsuz ve beyhude bir çabaydı ve her zaman da öyle olmuştu. Hayatına geri dönecek ve başladığı yere geri dönecekti.

Cassandra ayağa kalktı. Joshua'nın elleri kayıp . Kibarlığı bir pelerin gibi etrafına sardı. "Bu kesinti için özür dilerim Bayan O'Dea. Hem kendime hem de babama gösterdiğiniz nezaket için teşekkür ederim. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen kocamı ya da beni aramaktan çekinmeyin."

Bayan O'Dea da ayağa kalktı ve birinden diğerine baktı. "En azından ikinizi bir arada görmek harika. Charles'ı mutlu eden tek şey sizin eşleşmenizdi." Cassandra Joshua'ya bakmaya cesaret edemedi. Onun kendisine bakmadığını hissedebiliyordu. Bayan O'Dea her şeyden habersiz gülümsedi. "Birbirinizi mutlu edeceğinizi ve birbirinize gerçekten ihtiyacınız olanı vereceğinizi söyledi. En azından bunun gerçekleştiğini görmekten memnun olurdu."

Cassandra'nın yanıldığı bir başka yol daha vardı. Babası ondan Joshua'yla evlenmesini istediğinde bunu bir yük olarak değil, bir armağan olarak düşünmüştü. Babam hiçbir zaman Cassandra'nın ailesi için mutluluğu feda etmesini değil, kendisi için mutluluğu bulmasını istemişti.

Oh, baba, diye düşündü. Sevgili, sevgili baba. Hem çok haklıydın, hem de çok hatalıydın.

Arabaları trafiğe geri döndüğünde LORD CHARLES'ın yanlış yönlendirilmiş çöpçatanlık umutları hâlâ Joshua'nın zihninde dönüp duruyordu. Bayan O'Dea'nın barut fıçısını patlatmasından bu yana ilk kez Cassandra'ya baktı.

Ona bütün gün nasıl bakabileceğini anlatmalıydı. Ona mutluluk getirdiğini. Onu daha güçlü ve sakin kıldığını ve kendisinin her türlü aptal olduğunu.

Lord Charles iyi niyetliydi, zavallı, kırık adam, bir sisin içinde kaybolmuş ve bu sırada gülümsüyordu.

"Eğer ciddi değilsen bana gülümseme," diye tersledi. "Her şeyi lanet bir gülümsemenin altına saklamak zorunda değilsin."

Gülümseme kayboldu. "Sana gülümsedim çünkü sana bakmak beni gülümsetiyor. Seni boğazlamak, tokatlamak, öpmek ya da bunların hepsini aynı anda yapmak istememe neden olduğu zamanlar hariç. Sana gülümseyebilir ve yine de başkalarına üzülebilirim, çünkü aynı anda birden fazla şey hissedebiliyorum ve eğer bunu anlamak senin için çok fazlaysa, sana söyleyeyim, hiç umurumda değil." Bir asker gibi eldivenlerini ve omuzlarını düzeltti ve en kibar yüz ifadesiyle ona eziyet etti. "Görünüşe göre Leydi Morecambe'ye yeni porselenler seçmesi için yardım edecek zamanım olacak. Delft ve Wedgwood arasında kararsız kaldı. Beni Bond Sokağı'na bırakma nezaketini gösterirseniz sevinirim."

Kibarca havadan sudan konuşmak. Bu zalimce ve alışılmadık bir cezaydı ve o da bunu biliyordu. Alternatifi neydi? Kaba büyük konuşma. Pekala o zaman.

"Bana annenden bahset," dedi. "Gitti, gitmedi, hasta, hasta değil. Bir annen var mı yok mu?"

"Var ve yok." Kadının bakışı onu tartışmaya davet eder gibiydi, bu yüzden sessiz kaldı. "Charlie ölürken doktor anneme uyumasına yardımcı olacak bir şey verdi. O zamandan beri kullanıyor. Neyin gerçek olduğundan her zaman emin olamıyor."

Çenesini kaldırdı ve pencereden dışarı baktı, ama adam onun gözlerindeki parıltıyı görmeden önce değil. Sonunda anlamıştı: Leydi Charles bir afyon bağımlısıydı ve kendi dünyasına çekilmişti.

"Bunca zamandır mı?" dedi.

"Açık ve kapalı. Zihnini meşgul edecek bir şey olduğunda daha az zaman geçirdiğini fark ettim. Eskiden bitkilere ve likörlere ilgi duyardı, bu yüzden geçen sonbaharda Bayan Greenway'le birlikte içki imalathanesini yeni ekipmanlar ve tarif kitaplarıyla donattık. Şimdi çoğu sabah orada çalışıyor ve bize tattırmak için yeni likörler tasarlıyor. Portakal ve adaçayı şarabı... ilginç diyebiliriz. En azından günün yarısında dünyada."

Aklında teyzesinin porselen seçiminden başka bir şey yokmuş gibi sakın görünüyordu, ama yine de ailesini düzeltmek için kendini ters yüz ediyordu ve hiçbiri bunu bilmiyor ya da umursamıyor gibiydi.

Aralarında en kötüsü oydu, çünkü biliyordu ve önemsiyordu ama yine de onu defalarca incitti. Yine de bir şekilde kendini durduramıyordu, çünkü onunla birlikte olmak ne zaman doğru gelmeye başlasa, başka bir parçası bunun çok ama çok yanlış olduğunda ısrar ediyordu.

Sonra yüzü yumuşak ve nazikti, genellikle mum ışığında gördüğü yüz. Arabanın kapısını kendini dışarı atma isteğiyle bacakları titredi.

"Babamın istediği şey," dedi sessizce. "Bizim için."

"Hayır. Sırf baban istedi diye romantik fikirlere kapılma."

"Çöpçatanlığı hakkında hiçbir şey bilmediğimi söyleyecektim. Seninle sadece mirası güvence altına almak için evlendiğimi sanıyordum."

"Ben de ona tekrar evlenmek istemediğimi ve sadece sözde bir evliliği kabul edeceğimi söyledim."

"İşte bu yüzden ayrı hayatlarımıza dönmeyi kabul ettik."

"Kesinlikle," diye tersledi, ona hiç olmadığı kadar sinirlenmişti. "Yatak arkadaşlığımızın son derece tatmin edici olması hiçbir şey ifade etmiyor-" Durdu. "Senin için tatmin edici mi?"

"Şikayetim yok ama bunu tartışmaya da gerek duymuyorum. Tanrım, babam ne düşünüyordu? En uygunsuz şeyleri tartışan bir adamla evlenebileceğimi."

"Kendi ihtiyaçlarını ifade etmekten çok neyin uygun olduğunu önemseyen bir kadınla evli olduğum için."

"Kendini ifade etmeye o kadar adanmış bir adam ki, başkalarını üzüp üzmediğini umursamıyor."

"Bashkalarını üzmemek için kendini perişan edecek kadar endişeli bir kadın."

"Sadece kayıplardan kaçmayı öğrenmiş bir adam."

"Kendine ait olan için savaşmayı hiç öğrenmemiş bir kadın."

Araba bir çukura girdi ve burunları neredeyse birbirine çarpıyordu. Hep birlikte, vagon boyunca birbirlerine doğru eğildiklerini fark ettiler. Hep birlikte kendilerini kabaklara doğru geri attılar.

"Yine saçma sapan konuşuyorsun," dedi.

"Sen de öyle. Neredeyse bitmek üzere, değil mi?"

"Oldukça."

Adam kıza kaşlarını çattı. Kız da ona ters ters baktı. Kollarını kavuşturdu, böylece onu kucağına çekip eteklerini yukarı itmeyecek ve kendisi ona yapışırken onun da kendisine yapışmasını sağlamayacaktı.

"Sunne Park'ı ziyaret edeceğini söylemiştin," dedi sessizliğin içinde. "Seni hamile bırakmam için bana ihtiyacın olduğunda mı?"

"Sizi sıkıntıya sokmak istemem. Belki de bir sevgili edinirim. Seni zahmetten kurtarırım."

Hem de nasıl. "Dayanıklılığı olan birini bulsan iyi olur. Kibar olmayı unuttuğunuzda yatakta çok zorlanıyorsunuz."

"Belki de uzmanlığınızı uygun birini işe almak için kullanabilirsiniz. Ona Karımı Gebe Bırakmaktan Sorumlu Sekreter diyebilirsiniz çünkü bunu kendim yapamayacak kadar bencil ve meşgulüm."

"Bu aptalca bir iş unvanı."

"Hepsi aptalca iş unvanları!" diye bağırdı.

Şaşkınlıkla geri çekildi. Sekreterlerinin iş unvanlarında ne gibi bir sorun vardı? Peki bunların rahmiyle ne ilgisi var? Ve nerede

Arkadaşlıkları bitmiş miydi ve neden onu istemiyordu ve neden nefes almak bu kadar zordu?

Patlamasından sonra kendini toparladı.

"Biliyor musun Joshua, Sunne Park'ın huzur ve sessizliğine sensiz dönmekten memnun olacağım."

"Ve Birmingham'a dönmekten memnuniyet duyacağım. Birmingham dünyanın en gürültülü yeridir ve yine de size katlanmaktan daha huzurludur."

"Birbirimize sadece üç gün daha katlanmamız gerekiyor. Eğer Lucy baloda büyükannemi memnun ederse, Lucy onunla yaşayacak ve Emily ile ben de buradan ayrılacağız. Sen de baloda *düzgün* davranarak buna yardımcı olacaksın." Ona acı acı baktı. "Benden kurtulmanın seni uslu durmaya *teşvik edeceğine* inanıyorum."

"Tek istediğim senden kurtulmak," diye yalan söyledi. "Benim davranışım *kusursuz*."

BÖLÜM 24

Cassandra, Joshua'yla paylaştığı ilk kahvaltıdaki iddiasını pişmanlıkla hatırladı: aynı evde yaşayıp birbirlerini hiç görmeyebileceklerini söylemişti.

Ne kadar da akıllılar! Tam olarak bunu yapmışlardı! Arabadaki tartışmalarından sonraki üç gün boyunca Joshua'yı hiç görmemişti. Bazen onun geceleri odasında dolaşırken sesini duyuyordu, kendisi de büyük yatağında tek başına uzanmış, uykunun unutkanlığını özlüyordu. Bir keresinde hizmetçiye seslenirken sesini duymuştu; kalbi daha hızlı atıyor, nefesi kesiliyordu ama sonra duyduğu tek şey bir kapının çarpma sesiydi.

Sadece Bay Newell sayesinde Joshua'nın büyükannesinin balosunda kendisine ve Lucy'ye katılacağını teyit edebilmişti.

Balo için giyinirken, hizmetçisinin hızlı becerisi için minnettardı, çünkü Cassandra işe yaramazdı, vücudu korku ve heyecanla gergindi, zihni beyhude bir azarı tekrarlıyordu. Ruth onu merdivenlere doğru itip Lucy'ye yardım etmek için uzaklaşırken, kendi kendine, *bu sadece başka bir balo ve o da sadece başka bir adam*, dedi. *Her zaman bitecekti ve şimdi bitti.*

Yine de merdivenin yarısında durup trabzana tutunmak zorunda kaldı, çünkü bacakları çalışmayı durdurdu ve dünya koridordaki uzun boylu, siyah saçlı adam dışında her şeyden boşaldı.

Elbette volta atıyor ve beyaz gece eldivenlerini kalçasına . Siyah gece ceketi geniş omuzlarını sarıyordu ve yalnız avuç içleri bu omuzlarda, göğsünde, uyluklarında kaymak, gücünü, ipeğin arasından teninin sıcaklığını hissetmek için can atıyordu.

Joshua o anda başını ona doğru çevirdi ve hareketsiz kaldı, adımlarının ortasında, fiskesinin ortasında, karanlık, okunamayan gözlerle onu izliyordu.

Ayaklarını çözen Cassandra her adımına dikkatle konsantre oldu, çünkü dizleri ne yapacağını hatırlamakta zorlanıyordu. Tanrım, ilk aşkının sancılarını çeken serseri bir sosyete kızı gibi davranıyordu! Yine de hiçbir sosyete kızı çıplak, ağrıyan bedenini bir erkeğe bastırmak için duyduğu bu yakıcı arzuyu, onunla birlikte iki kişilik gizli dünyalarında kaybolmak için duyduğu bu içi boş özlemi ya da aralarındaki aşılmaz, görünmez duvardan duyduğu bu ürpertici korkuyu bilemezdi.

Onu özlemişti. Tam önünde durduğunda bile onu özlüyordu.
Onu.

"Kafandaki de ne öyle?" dedi. "Zavallı bir pembe Londra'da tüylerinin yarısı yokken kanat çırpıp kuş?" "Burası bana çok güzel göründüğümü söylediğin kısım." "Neden söyleyeyim ki? Az önce bunu kendin yaptın."

O hınzır, alaycı gülümseme onu hâlâ etkiliyordu. Kendi gülümsemesiyle savaştı ve parmaklarını yelpazesine doladı, böylece onu boğazlamayacaktı, çünkü kravatu parçalanamayacak kadar zarif bir şekilde bağlanmıştı. Adam yeni tıraş olmuştu ve ah, yanağını onunkine sürtüp baharatlı kokusunu içine çekmeyi nasıl da arzuluyordu. Küpesi gitmişti ve nihayet, nihayet, modaya uygun ve gurur verici bir saç kesimine boyun eğmişti.

"Güzelce temizliyorsun," dedi.

"Amacım memnun etmek."

"bir şey yapmıyorsun."

Yine de onu memnun etti, çok dinamik, yakışıklı ve güçlü görünüyordu.

Kusursuz görünüyordu.

Kavgaları sırasında, *benden kurtulmanın seni uslu durmaya teşvik edeceğine inanıyorum*, demişti.

Tek istediğim senden kurtulmak. Davranışlarım kusursuz olacak.

Adamın yüzünde şaşkınlığa benzer bir ifade belirirken, kadın acısını yuttu -zaferin acı verebileceğini kim bilebilirdi ki? Uşak akşam pelerinini getirdiğinde minnettar oldu, çünkü bu ona saklanmak için bir neden vermişti. Ama kadife pelerini omuzlarına yerleştiren Joshua'ydı, elleri öylece kalmıştı. Boğazındaki tokayı bağlayan Joshua'ydı. Parmak eklemleri tenine değdiğinde nefesini tuttu ve artık öpmesine izin verilmeyen dolgun dudakları inceledi.

Adam başını kaldırdığında her şey durdu. Onun gözlerinin sıcak kahvesinde boğuldu, ağzı o kadar yakındı ki nefesleri birbirine karıştı, göğsü kendisinininkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Mum ışığı titredi ve onun şaşkın, kaybolmuş, arayış içinde görüldüğünü hayal etti. Umut, sarsılan kalbini mızrakladı.

Sonra dönüp eldivenlerini kaptı ve kalçasına vurmaya devam etti.

"Bu balo bu gece mi olacak?" dedi. "Yoksa Bayan Lucy zamanında gelebilirsin diye yarına mı alacaklar?"

Cassandra pelerinini ve karmakarışık düşüncelerini düzeltti. "Giriş yapmak için bekliyor." İçini çekti. "Büyükanneemin evinde giyinmiş olsaydı daha iyi olurdu ama düşes beni tam olarak affetmedi."

Derken yukarıda ayak sesleri duyuldu ve Emily yüzü heyecandan parlayarak merdivenlerden koşarak indi.

"Geliyor, geliyor!" diye bağırdı ve yukarı bakmak için merdivenlerin dibinde döndü. Çalışanlar, Bay Newell ve Isaac de etrafta kümelenmiş, merdiveni izliyorlardı. Lucy'yi herkes severdi, çünkü Cassandra dışında herkesle iyi geçinirdi.

Lucy sahanlıkta görüldüğünde ve aşağıdan gelen sessiz hayranlığın tadını çıkarmak için durakladığında, Cassandra her şeyi unuttu. Kavgalarını, kızgınlıklarını, acılarını ve kayıplarını unuttu. Yalnızca, beyaz balo elbisesi içinde ıslıl ıslıl parlayan, parlak siyah saçlarında inciler ve dudaklarında mutlulukla kıvrılan bir gülümseme olan sevgili küçük kız kardeşini gördü. Lucy, ruhu ve zekâsıyla canlı, merdivenlerden aşağı süzülüyor, onlarsız yeni hayatına doğru durmaksızın ilerliyordu.

Cassandra her ayrıntıyı hafızasına kazımaya çalıştı; bu geceden sonra Lucy'yi bir daha ne zaman göreceğini bilmiyordu. Gözyaşlarına karşı dudaklarını birbirine bastırdı ve bu gecenin Lucy'nin yeniden mutluluğu bulmasının başlangıcı olmasını umdu, dua etti.

"O çok güzel," diye fısıldadı. Joshua'ya baktı ama Joshua Lucy'ye değil ona bakıyordu. Nedenini bilmediği yüksek ve titrek bir kahkaha attı. "Toplum hayretler içinde kalacak."

"Toplum asla iyileşemeyecek."

Göğsü neredeyse omzuna değecek ve bacakları eteklerini okşayacak kadar yaklaştı. Adamın yakınlığı teninin altından kayarak vücudunu sarıyor, dokunuşuna duyduğu ihtiyaçla içini ısıtıyordu. Adamın sıcaklığı, kokusu onu sarmaladı ve elbisesi o kadar dar geldi ki nefes alabilmesi mucizeydi.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı. Nefesinin okşayışı omurgasından aşağı ürperti gönderdi. Adamın elinin kalçasına değdiğini düşündü ama emin olamadı.

Yakınlarda hizmetçiler ve Emily Lucy ile uğraşıyor, ona bir prenses gibi pelerin, eldiven ve yelpaze getiriyorlardı. Cassandra başını çevirdi, omzunun üzerinden Joshua'yı bir an gördü ve ağlamak için tuhaf bir dürtüyle savaştı. Bunlar sadece kelimelerdi, kolayca ve çok geç söylenmişlerdi. Kibar davranıyordu -kibarlığı onda sevdiği şeylerden biriydi- ama şu anda ondan istediği şey kibarlık değildi.

"Bana daha önce hiç iltifat etmemiştin," diyebildi.

"Ne?" Sesi kızgındı. Oyunculuk. Oynuyordu. Onunla yine dalga geçiyordu. "Saçların, elbisen ya da gözlerin hakkında saçma sapan şeyler söylediğimden eminim."

Yarı dönmüştü, artık tanıdık bir zeminde durdukları için daha sakindi. "Muhtemelen gözlerimin ne renk olduğunu bile bilmiyorsundur."

"Tabii ki bilmiyorum," diye neşeyle itiraf etti.

Evet, tanıdık bir yere döndük ve hayal kırıklığına uğramak için bir neden yok. Umursamak için ne kadar aptalca bir şey. Sanki göz renginin hiç önemi yokmuş gibi!

"Gözleriniz imkansız," diye açıkladı. "Yeşilimsi, kahverengimsi, yeşilimsi kahverengi ya da kahverengimsi yeşil olabiliyorlar. Güneş ışığında altın gibi bile görünüyorlar. Ağladığında yeşile dönüyorlar. Şehvet duyduğunuzda kahverengiye dönüşürler. Güldüğünüzde daha açık renk olurlar. ise koyulaşırlar. Gözlerin sürekli değişirken hangi renk olduğunu nereden bilebilirim ki?"

Oh. Oh. Tanıdık zemin tekrar kayboldu ve ayaklarının altında hiçbir şey yoktu ve tek söyleyebildiği "Fark ettin" oldu.

Sessizlikte, kendi gözleri ağır ve gölgeliydi. Onun ne düşündüğünü tahmin edemiyordu ve soracak cesareti de yoktu.

"Böyle saçma sapan konuşmana gerek yok," dedi hızlıca, yelpazesini elinde çevirerek. "Ben görünüşümden memnunum ve her zaman da öyle oldum. Sadece kendimi kız kardeşlerimle kıyasladığımda aptallaşıyorum."

"İşte karşılaştırma: Lucy bir elmas gibi güzel. Sen bir gül gibi güzelsin." Onun süslü başlığına baktı. "Başından pembe tüyler çıkan bir gül yani."

Sonunda kadın güldü, çünkü adam saçmalıyordu ve kadın da aptalca davranıyordu. Gülleri seven oydu; o ise güllerin anlamsız bir zaman kaybı olduğunu düşünüyordu. Onun demir cevheri, bir fabrika ya da bir yığın iş gibi güzel olduğunu söyleseydi, o zaman memnun olabilirdi. Bunun yerine, kendini daha önce hiç olmadığı kadar yalnız hissediyordu.

Serin bir esinti onları okşadı: Kapıyı bir uşak açmıştı. Cassandra, Joshua'nın gözleriyle karşılaştı ve kendi kendine ne için geldiğini ve her şeyin tam da olması gerektiği gibi olduğunu hatırlattı. Ona hiçbir söz vermemiş ve hiçbir yalan söylememişti.

Eğer kalbi kırılıyorsa, bu kendisinden başka kimsenin suçu değildi.

"Affedersiniz aşk kuşları," diye seslendi Lucy kapı aralığından. "Bu balo bu gece mi? Yoksa siz sevişmeyi bitirebilesiniz diye yarına ertelemelerini isteyelim mi?"

Onlar gelene kadar İLK DANS başlamıştı. Cassandra Lucy'yi düğ ve düşesin yanına bıraktı ve kendi yoluna gitti. Elbette öyle yapmıştır, diye düşündü Joshua, pembe tüylerinin salınışını izlerken. Artık yaptıkları buydu ve birkaç beceriksiz, gecikmiş iltifat bunu değiştirmeyecekti. Joshua kendi bedeniyle çeliştiğini hissetti. Kravatını, paltosunu, gülünç pantolonunu suçlamak istiyordu ama suçun bunlarda olmadığını biliyordu. Her şeyi yanlış yapma konusunda bir yetenek geliştirmiş gibiydi.

Balo salonunda amaçsızca dolaşılıyor, kaşlarını çatarak insanların dağılmasına neden oluyordu. Arada sırada ona bir göz attı. Dammerton'un ona yaklaştığını gördü; gülümsediğini gördü. Birisi Joshua'nın görüşünü engelledi ve görüş açıldığında Dük onun dans kartına yazıyordu.

Lanet olası Dammerton, karısıyla flört ediyor, onu dansa kaldırıyordu. Joshua dans etmeyi sevdiğini biliyordu ve bu konuda da iyiydi. Dans etmek ona hep zaman kaybı gibi gelmişti ama şimdi keşke öğrenseydim diyordu. Bundan hoşlanabilirdi. Ya da hoşlanmazdı. Dans etmek de bebek yapmıyordu.

Ondan uzak durmakla ne kadar aptallık etmişti. Sör Gordon Bolderwood'un davasını düşürene kadar sadece birkaç günleri daha vardı: Zamanını somurtarak mı harcayacaktı? Onun kesme çiçekler hakkındaki felsefesini hatırladı: Uzun süre dayanmazlardı ama çiçek açtıkları sürece tadını çıkarmak gerekirdi.

Dans sona erdi ve konuklar aniden müzikten yoksun kalan bir odanın yankılanan sohbeti içinde öğütüldüler.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu omzunun yanından tanıdık bir hırıltı.

Joshua babasıyla bir kez daha kavga etmenin sıkıcılığından neredeyse inleyecekti. "İyi akşamlar, baba."

"Bizden uzak duracağına söz vermiştin," dedi Treyford.

"Bu balo eşimin büyükannesi tarafından düzenleniyor ve eşimin kız kardeşi de ilk kez sahneye çıkıyor. Burada olacağımı biliyordun, o yüzden uzak durmalıydın."

"Londra'da hiç bulunmamalısın."

Isaac haklıydı: Treyford ondan nefret çünkü utancını hatırlatıyordu. Bu da demek oluyordu ki, palavralarının altında adam utanıyordu.

Joshua cevap vermek için ağzını açtı ama kalabalığı yeni ve heyecanlı bir sessizlik kaplayınca durdu.

Yetmişine merdiven dayamış ama dinç ve uyanık olan Sherbourne Dükü boş dans pistinin ortasına , Lucy de yanında, parmaklarını onunkilere dayamıştı. Ölçülemeyecek kadar zarif ve kelimelere sığmayacak kadar güzel olan genç kadının görüntüsü konuklarda hayranlık uyandırdı. Joshua yüzünde geniş bir gülümseme hissetti, göğsü hak etmediği bir gururla kabardı. Cassandra'yı bulmak için kalabalığı taradı -bu Lucy'nin olduğu kadar onun da anıydı- ama arayan gözleri onu bulamadı. Gülümsemesi soldu, gururu söndü, gözleri onu aradı. Ne kadar bencil bir aptaldı; onun yanında olmalıydı.

Dük Lucy'yi serbest bıraktı, sessizlik için ellerini kaldırdı ve ardından sadece deneyimli bir hatibin yapabileceği gibi sessizliği sağladı.

"Lordlarım, hanımefendiler ve beyefendiler. Size torunum Bayan Lucy Lightwell'i takdim etmekten büyük onur ve mutluluk duyuyorum."

Orkestra yavaş bir valsin zengin tınlarını çalarken, kalabalık kibarca alkışladı, birbirlerine mırıldandı, yeni geleni yiyip bitirdi. Dük eğildi, Lucy reverans yaptı ve birlikte pistte dans ettiler.

Joshua yine sonuçsuz bir şekilde Cassandra'yı aradı, garip bir panik uzuvlarını sarmıştı ve Treyford tekrar konuştuğunda onu aramaya devam etmek üzereydi.

"Kız bu mu?" Treyford gözlerini Lucy'ye dikmiş, yüzünde dalgın ve uzaklara dalan bir ifade vardı. "Biraz Susan'a benziyor."

Leydi Susan Lightwell, Sherbourne Dükü ve Düşesi'nin en küçük kızı, Treyford'un ilk karısı ve Lucy ile Cassandra'nın teyzesiydi. Belki de Treyford otuz küsur yıl öncesine, kendisinin on sekiz, Leydi Susan'ın on altı yaşında olduğu, çiftin kaçarak evlendiği ve sonra- Ne?

Joshua başka bir şey bilmiyordu. Çiftin neden kaçtıklarını ya da neden ayrıldıklarını bilmiyordu; bir Protestan ailesinin kızı olan Leydi Susan'ın

İngiliz dükü, on altı yıl daha İrlandalı bir Katolik manastırında kalmıştı; ya da Treyford, Joshua'nın annesiyle evlendiğinde Leydi Susan'ın öldüğüne gerçekten inanmış mıydı? Joshua'nın bilmemesinin nedeni hiç sormamış olmasıydı. Merak edemeyecek kadar kızgındı.

Cassandra onun kızgın olduğunu görmüştü ve bunu inkâr etmişti ama Cassandra haklıydı. Tekrar.

Başka çiftler de vals grubuna katıldı ve sonunda Lucy'yi gurur ve hüznün karışımı bir duyguyla izleyen ve uzun boylu, mağrur arkadaşı Leydi Hardbury'yle ara sıra yorumlaşan karısını gördü.

Sanki ona seslenmiş gibi döndü. Gözleri buluştu.

Orkestra gürlledi ve sonra kayboldu ve odada sadece o vardı.

Sonra biri onu itti ve gözlerini kaçırdı. Çarpışma geri döndü, uyumsuz müzik, havasız hava, kravatının gerginliği.

Şimdi ona gidecekti. Babasına baktı, geçmişten dönmüştü ve her zamanki kaşlarını çatmıştı, Joshua'nın öfkesini her zaman tetikleyen kaşlarını çatmıştı ve şimdi-

Hiçbir şey.

Joshua babasının yüzünü sanki ilk kez görüyormuş gibi inceledi ve- Hiçbir şey. Öfke yok, hiddet yok. Kayıtsızlık-Hoşnutsuzluk-Hiç yaşanmamış olana duyulan özlem-Kaybettiği zamana duyulan kızgınlık. Şu anda babası için hissettiği tek şey buydu.

Joshua artık kızgın değildi.

"Size verdiğim gereksiz sıkıntı için özür dilerim efendim," dedi. Kontun çatık kaşları yerini şaşkınlığa bıraktı. "Ne yaptınız?"

"Bu, yaptıklarına göz yumduğum ya da affettiğim anlamına gelmiyor. Esas olarak artık umursamadığım anlamına geliyor."

Treyford şaşkın şaşkın baktı. Ama hemen toparlandı. "Bu pek de özür sayılmaz."

"Özründen daha iyi." "Ne özü?"

"Kesinlikle." Joshua sol eldivenini çekiştirerek çıkardı, parmağındaki mühür yüzüğü çevirdi ve babasına uzattı. "Sanırım bu varisinize ait."

Babasının gözleri kısıldı ve sanki bunun bir oyun olmasından korkuyormuş gibi elini çekingen bir şekilde uzattı. Joshua yüzüğü onun avucuna bıraktı.

Yüzük olmadan elini çıplak hissetti ve boş masaj yaptı. O yüzüğü on iki yaşından beri takıyordu, büyüdükçe parmağından parmağına geçiriyordu ve şimdi yoktu. Hiçbir zaman onun olmamıştı; onu çok uzun süre elinde tutmuştu. Treyford yüzüğü elinde çevirerek kaşlarını çatarak inceledi, sonra da saklamak üzere kendi küçük parmağına geçirdi.

Joshua eldivenini tekrar giydi ve bir kez daha elini uzattı. Treyford bu kez elini sıkmakta tereddüt etmedi. Eğildi. Babası da eğildi. Sonra Joshua döndü ve karısına doğru yöneldi.

BÖLÜM 25

Başlarda Cassandra'nın gözü sadece dansı mükemmel ve davranışları örnek olan Lucy'deydi ve her dans adımıyla Cassandra'nın endişeleri biraz daha azalıyordu. Kulak misafiri olduğu fısıltılar bir yol göstericiyse, London çoktan vurulmuştu.

Ama sonra gözleri koyu renk palto denizini taradı, hızla üzerlerinde gezindi, çünkü içlerindeki adamlar ılık ve donuktu. Sadece bir tanesi dinamik ve canlıydı ve gözleri buluştuğunda müzik soldu ve odadaki tek adam o oldu.

Kalbinin bir atışı için -iki atışı, üç- tek kadın oydu.

Eğer odadaki tek çift olsalardı, neden, zemini geçip onu kollarının arasına alırdı ve vals yaparlardı-

Waltz? Joshua mı? Mümkün değil. Hem onun vals yapmaya ne ihtiyacı vardı ki? Oturmak için doğru zamanı ve ayakta durmak için doğru zamanı bilen ve hiçbir şey söylemezken doğru şeyleri söyleyebilen bir adama ne ihtiyacı vardı?

Bunların hiçbirinin önemi yoktu. İhtiyacı olan *bu* adamdı: güçlü ve gerçek, şefkatli ve savunmasız. Değerlerine göre yaşadı, duyguları tarafından hırpalandı, bir şeyleri daha iyi hale getirdi ve verecek o kadar çok sevgisi vardı ki ne yapacağını bilemedi ve bunu saklamaya çalışırken kendini delirtti.

Özleminin yoğunluğundan neredeyse titriyordu. Keşke ona söyleyebilseydi: "Sensin. Sadece sensin. Beni bırakma. Sana ihtiyacım var."

O da güler ve şöyle derdi: "Yine konyak içmişsiniz, Bayan. DeWitt?" ve sonra kadar hızlı koşardı.

Biri onu itti. Dönmek zorunda kaldı ve ona doğru baktığında çiftler görüşünü engelledi.

"Böyle bir görünüşle kız kardeşin ailenin utancından kurtulabilir." Sinsi kadın sesi Cassandra'nın omurgasında gezindi. "Sonra tekrar, o

bir fahiŖe olabilir." Leydi
Bolderwood.

Cassandra inanamayarak güzel buklelere, abartılı elbiseye ve pis pis sırtıtmaya baktı. Leydi Bolderwood'un hakaret etmesine ŖaŖırmamıŖtı. Hatta bir hafta boyunca birbirlerini görmezden geldikleri halde Cassandra'ya hitap etmesine bile ŖaŖırmamıŖtı.

Ama kadının dŖesin balosuna katılması bile büyük bir sürprizdi. Diğerkleri de onu izliyordu. Cassandra çenesini kaldırdı ve tek kelime etmeden,

Leydi Bolderwood'a sırtını verdi: doğrudan kesildi.

Üç avuç ötede büyükannesini gördü ve hemen ona doğru yürüdü.

DŖes, "İŖte buradasın Cassandra, canım," dedi. "Lucy'yi baŖarılı ilan edelim mi?"

"Leydi Bolderwood neden burada?" Cassandra sordu.

DŖes bir kaŖını kaldırdı. "Davetiyeler sizin küçük dramalarınız Ŗehre gelmeden çok önce dađıtılmıŖtı."

"Büyükanne, onun davetini iptal etmeliydin. Bu kız kardeŖimin ilk çıkışı!"

"Ve benim topum. Senin emirlerini yerine getirmek için yaŖamıyorum, Cassandra."

"Biz bir aileyiz," dedi Cassandra. "Desteginize gvenebileceğimi dŖnmŖtm."

DŖesin dudakları gerildi. "Tavsiyelerimi görmezden geliyorsunuz, kocamı manipüle ediyorsunuz, kendi çıkarlarınız uğruna beni rafa kaldırmaya zorluyorsunuz ve sonra da kendi balomda bana böyle hitap etme kstahlığında bulunuyorsunuz?"

Cassandra suçlamaların ağırlığı altında eziliyordu. Böyle söyleyince kulağa berbat geliyordu. Büyükannesinin ona kızmasına ŖaŖmamalı.

AlıŖkanlık onu özür dilemeye hazır hale getirmiŖti ama yine de -Hayır, diye karar verdi. Kimseyi manipüle etmemiŖ ya da zorlamamıŖtı. Kendi kararlarını ve fikirlerini verme hakkına sahipti ve kız kardeŖini desteklemekten asla utanmayacaktı.

Ama büyükannesine tam olarak bunu söyleyemeden müzik sona erdi ve vals bir alkıŖ tufanıyla kapandı. Kalabalık çalkalanmaya baŖladı ve orkestra parlak, hızlı bir makaraya baŖladı, ama çok hevesliydiler, çok erkendi ve aniden tekrar durdular, beklenmedik bir sessizlik yarattılar ve Leydi Bolderwood'un sesi yükseldi.

"...ama yaŖlı dŖesin içinde hala hayat var. En azından Sr Arthur Kenyon'ın içinde. Gerçekten de, çoğu öğleden sonra onun içinde olduğunu duydum."

HAM DARBE sessizliğin içinde yükseldi ve bir havai fişek gibi patladı. Bir milyon skandala uğramış yüz onlara doğru döndü. Düşesin nefesi kesildi. Eli boğazına gitti ve aşağılanmanın çirkin rengi yanaklarını benek benek yaptı. Ağzı açıldı, kapandı, çalıştı ve etrafına baktı, geniş gözlü ve paniklemişti. Titremeler dışa doğru dalgalandı ve gururlu düşes bayılmaya hazır görünüyordu.

Cassandra hızlı adımlarla büyükannesinin önüne dikildi ve büyükannesinin arkadaşlarına bir insan duvarı yapmak için kendisine katılmalarını işaret etti.

"Tüh," diye kıkırdadı Leydi Bolderwood. "Bu kadar yüksek sesle konuşmamalıydım. Yine de herkes zaten bilmiyormuş gibi değil."

Çok fazla. Cassandra'nın başı döndü, dirsekleri havada asılı kaldı ve öfkenin onu güçlü bir konyak gibi etkilediği belli belirsiz aklına geldi. Boyu iki katına çıkmış gibiydi ve zihni berrak ve keskindi. Yavaşça döndü, seyircileri belli belirsiz fark etti, Joshua ona doğru yürüyordu ama hepsini görmezden geliyordu. O artık vahşi bir şahindi ve avı da sinsî gözlü bir kemirgendi. Bacaklarının hareket ettiğinin farkında bile değildi ve konuştuğunda kendi sesini tanııyordu.

"Seni iğrenç, aşağılık engerek!" Cassandra, Leydi Bolderwood'un sırttan yüzüne tısladı. "Diğer her şeyi de kirletecek kadar pisleştin mi?"

Leydi Bolderwood başını salladı. "Çok safsınız Bayan DeWitt."

"Kocanızla yatak odanızda oynadığınız oyunlar görüşünüzü çarpıttı Leydi Bolderwood ve artık neyin gerçek olup neyin olmadığını ayırt edemiyorsunuz." Bir adım daha yaklaştı. Vikontes geri adım atınca Cassandra tekrar yaklaştı. "Alay etmeye ve yargılamaya nasıl cüret edersin, seni kötü niyetli, aşağılık asp? Kendi yozlaşmışlığının bir başkasının onurunu kirletmesine nasıl izin verirsin? *Büyükannemi* aşağılamaya nasıl *cüret* edersin?"

Harry tökezleyerek yanlarına gelirken Leydi Bolderwood yüzünü buruşturdu.

Güçlü bir varlık onun yanını ısıttı: Joshua.

"Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin?" Leydi Bolderwood hırladı. "Ben bir vikontesim ve senden daha iyiyim."

"Benim daha iyi olmam mı?" Cassandra alay etti. "Karnının üzerinde çamurda sürünen en aşağılık, en pis solucandan daha iyi değilsin."

"Onunla böyle konuşma," diye araya girdi Harry. "DeWitt, karını kontrol et."

Joshua onun beline sert bir el bastırdı. "Hiç şansı yok," dedi neşeyle. "Kontrolünü kaybettiğinde muhteşem oluyor."

"Gidin," dedi Cassandra. "İkiniz de. Şimdi."

"Siz bir hiçsiniz Bayan DeWitt," diye alay etti engerek yılanı. "Bizi buradan gönderemezsiniz."

"Ama yapabilirim."

Sherbourne Dükü.

Büyükbabası uzun boylu bir adam değildi, ama çağın en kıdemli adamlarından biri olarak uzun boylu olmasına da gerek yoktu. Harry, en azından, hürmeten başını eğecek kadar akıllıydı.

Onlara Arabella ve Lord Hardbury, Dammerton Dükü ve... Treyford Kontu da mı katılıyordu? Aman Tanrım. Arabella onunla göz göze geldi ve göz kırptı. İşte DeWitt ordusunun öncüleri.

Dük burnunun ucuyla Harry'ye baktı. "Burada hoş karşılanmıyorsun, Bolderwood. Yıllar önce oğluma Cassandra'ya yaptığın muamele için seni çağırması gerektiğini söylemişim, ama Charles kan dökmekten bıktığını ve Cassandra'nın iyi bir adamla evlenmesinin önünü açtığın için memnun olduğunu söyledi. Şu ana kadar ne demek istediğini anlamamıştım. Beni iğrendiriyorsun." Genç adama soğuk soğuk baktı. "Sana kendim seslenemeyecek kadar yaşlı olduğumu düşünme."

"Ben de öyle," dedi Treyford ve bir düzine kafanın şaşkınlıkla dönmesine neden oldu. "Eskiden iyi bir düelloyu severdim. Sabahları barut kokusuyla ilgili bir şey."

Cassandra kafasını çarpıp çarpmadığını ve bunun bir rüya olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

Dammerton Dükü, "Düello olmasın lütfen," diye söylendi. "Pazartesi günü mahkeme, Bolderwood'un Bay DeWitt'in özel mektuplarını nasıl çaldığını, yalan ifade vermeleri için tanıklara nasıl rüşvet verdiğini ve yalancı şahitlik yapmaya nasıl hazırlandığını dinlediğinde yüzünü görmek çok daha iyi bir spor olacak. Tüm bunlar, Bay DeWitt'in parasını dolandırmak için zayıf bir komplo, çünkü Bolderwood kendi borçlarını ödeyemeyecek kadar beceriksiz."

Bolderwood köşeye sıkışmış bir tilki gibi çılgınca etrafına bakındı ve geriye kalan tek müttefiki olan karısına . Joshua'yı gördü ve saldırmaya hazırlandı - Joshua bir kaşını kaldırdı ve sustu.

Ama bir aristokratın her zaman sahip olduğu tek şey soğukkanlılığıydı ve Harry'ninki onu hayal kırıklığına uğratmadı.

"Gel Phyllis," dedi. "Bu balodan sıkıldım. Daha eğlenceli bir şeyler arayalım."

Leydi Bolderwood, Cassandra'ya keskin bir bakış atarak kocasının koluna girdi ve düşman kalabalığın arasından geçip gittiler.

Cassandra alkışlayamadı ama büyükannesini kontrol etmek için döndüğünde ellerini bir kez çırpı. Düşes hareketsiz ve dimdik duruyordu, gözleri Dük'ünkilerle kilitlenmişti, çift kırk yılı aşkın bir evlilikten sonra mümkün olabilecek türden sessiz bir sohbe dalmıştı. Sonra Majesteleri başını eğdi ve arkasında iki arkadaşı ve kocası olduğu halde balo salonunu terk etti.

Dramanın sona ermesiyle birlikte seyirciler dağıldı.

Joshua kolunu hâlâ onun beline dolamıştı. "Aferin Bayan DeWitt! Çok etkilendim."

İçinden kıkırdamalar yükseldi. "Sanırım baban benim onurum için düello teklif etti. Neler oluyor burada?"

"Kimseye söyleme ama büyükannenin punçun içine bir şey koyduğundan şüpheleniyorum."

"Bu, bu gece neden her şeyin alt üst olduğunu açıklıyor. Bu, birlikte çıktığımız ilk gecenin tam tersi." Ona doğru yumuşamaya başladı, sonra nerede olduklarını hatırladı. "Babanla tartıştığın ve benim seni sakinleştirmeye çalıştığım zaman."

"Bütün zamanını kadınların ağızlarını açtıklarını hayal ederek geçirdiğin rutini mi kastediyorsun-?"

"!" diye itiraz etti. "Yani, bütün zaman boyunca değil."

Kahkahası onu hiçbir ateşin ısıtamayacağı kadar ısıtıyordu ve tek istediği ondan daha fazlasıydı. Kendi dünyalarına çekilmek ve diğer herkesi unutmak.

Diğer herkes aynı odadayken ve onlara küçük bakışlar atarken bu zordu.

"Lucy bu gece bir melek gibi," dedi. "Sürekli bir şeyleri yakmasını bekliyorum ama evimizden ayrıldığımızdan beri tek bir yanlış adım atmadı. Şimdiden herkes ona bayılıyor ve çok başarılı olacak eğer..." Onun gözlerini aradı. "Sence uzun sürecek mi?"

"Bence onun için endişelenmeyi bırakmalısın. Bırak bir kez olsun endişelenmeyi o yapsın. Bilge bir kadın bana yapabiliyorken her şeyin tadını çıkarmamız gerektiğini söylemişti."

Cassandra kendini tuhaf hissediyordu, çünkü cevap vermek için ağzını açtığında, içinde bir yerlerde her şeyi düzeltecek doğru kelimelerin yattığından emindi.

Keşke onları bulabilseydi.

Ama yapmadı. Çünkü önce müzik başladı ve sonra müzik durdu.

Ve sonra kahkaha geldi.

Lucy'nin kahkahası, kalabalığın üzerine yıldız yağmuru gibi yağıyordu, baş döndürmek için hesaplanmış bir kahkaha, düşünen insanları otomatlara çeviren bir cazibe.

Cassandra'nın çok iyi bildiği bir gülüş.

"Olamaz," diye mırıldandı. "Şimdi ne yaptı?"

Joshua, kalabalıkta ilerledikçe LUCY'NİN YAPTIĞI ŞEYİN, şampanya kadehleriyle dolu gümüş bir tepsi taşıyan bir uşağa el koymak olduğunu gördü. Çoğu doluydu, birkaçı boştu; Lucy'nin renginden kadehlerin ona boşaltıldığından şüphelenmişti. Ayrıca, gözlerini onun her hareketine dikmiş, büyülenmiş genç erkeklerden oluşan küçük bir grup da toplamıştı.

Lucy tepsiden dolu bir bardak seçti ve kadeh kaldırır gibi kaldırdı.

"Bu bardağı kim yakalarsa," diye duyurdu, "o adam bir vals yapacak."

Şampanyayı birkaç yudumda içti ardından kadehi havaya fırlattı. Bir mücadele başladı ve erkekler Eton ve Harrow'un kriket sahalarında geliştirdikleri becerilerini sergileyerek yükseğe sıçradılar. Gururlu bir galip "yaşasın!" diyerek bardağı yakaladı. Rakipleri onun sırtını sportmence tokatladı ve hepsi de bir sopayı yakalamaya hevesli, nefes nefese kalmış yavru köpekler gibi Lucy'ye döndü.

"Onu öldüreceğim," diye mırıldandı Cassandra. "Bu sefer onu gerçekten öldüreceğim."

Yeterince adil. Joshua bile bunun kötü olduğunu görebiliyordu. Direnişçilerin arasından Lucy'ye doğru ilerledi.

Lucy bir bardak daha kaldırdı. "Bu bardağı kim yakalarsa, o adam bir öpücük alacak."

Bu duyuruyu bir tezahürat karşıladı. İçkiyi boşalttı ve bardağı uçurdu. Mücadeleler Joshua'nın ilerleyişini durdurdu, ta ki bir galip gelene kadar.

kadehi yeni bir tezahürat eşliğinde kaldırdı. "Bir öpücük! Bir öpücük! Bir öpücük!" Lucy tekrar güldü ve kararsız eliyle bir dolu bardak daha kaldırdı,

şampanyanın ağzından akması.

"Bu bardağı kim yakalarsa, o adamla evleneceğim!"

Yavru köpekler uludu.

Joshua gözlerini Lucy'nin elinden, bardağı kaldıran elinden, uçmaması gereken bardaktan, neredeyse dudaklarına değecek olan bardaktan, neredeyse onu kavrayacak olan bardaktan ayırmadan yaklaştı. Amacını tahmin etmişti.

Ve Lucy kolunu zarif bir hareketle sallayarak hâlâ dolu olan bardağı havaya fırlattı.

Uç uca yuvarlandı, ciyaklayan kadınların ve bağırان erkeklerin üzerine bir şampanya yağmuru yağdırdı, ama yine de yukarıya, uzanan, kavrayan parmakların üzerinden yukarıya doğru yükseldi, doğruca devasa avizeye yöneldi. Dehşet içinde, avizenin demir bir kola çarptığını ve cam parçalarının tenine ve gözlerine yağdığını hayal etti. Ama Lucy'nin şeytanının şansına cam iki dalın arasında tehlikeli bir şekilde durdu. Birkaç mum söndü. Avize sallandı. Cam kaydı, kalabalığın nefesi kesildi, cam tekrar sıkıştı.

Genç adamlar altında itişip kakıştılar. Ortada, Joshua'yı rahatlatan bir şekilde, uzun boylu, sert ve güvenli bir şekilde evlenmiş olan Lord Hardbury'nin kaşlarını çatmış ve sıçramaya hazır olduğunu gördü.

Ancak genç bir adam girişimci olduğunu kanıtladı: Ayakkabılarından birini çıkardı ve sertçe avizeye fırlattı. Avize sallandı. Bardak kaydı. Onu bir başka ayakkabı izledi ve bardak yerinden kaydı. Genç adamlar kollarını açmış, Hardbury'nin bile dengesini bozacak şekilde güreşiyor, itişip kakışıyor ve bir parmak ormanı oluşturuyorlardı. Bardak bu parmaklara çarptı, zıpladı, daha da zıpladı, zıpladı, zıpladı ve şimdi en iyi umut düşüp parçalanmasıydı.

Ta ki bir el diğerlerinin arasından sıyrılana kadar; uzun boylu, siyah saçlı bir beyefendinin siyah koluna yapışmış eldivenli büyük bir el, bardağı havadan çekip alana kadar.

Sonra el ve bardak kalabalığın içinde kayboldu.

Herkes dondu kaldı. Sessizlik çöktü. Joshua adamın yüzünü göremiyordu. Bir an sonra, adamı hiç göremedi.

"O!" Lucy işaret ederek bağırdı. "O adamla evleneceğim! Kenara çekil, London. O adam benim!"

İtaatkâr bir şekilde, yavaşça, skandala uğramış, içleri gıdıklanmış kalabalık, mırıldanarak, ayaklarını sürüyerek, boyunlarını bükerek ayrıldı.

Bir uşak.

Herkesin nefesi kesildi.

Uşak kısa boyluydu. Kırmızı bir elbise giymişti ve yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı.

"Ben yapmadım," diye kekeledi uşak, bardağı sanki zehirlenmiş gibi kendisinden uzak tutarak. "Lütfen. Özür dilerim. Ben yapmadım."

"Kimdi o zaman?" diye bağırdı biri.

"Sanırım bir İskoç beyefendisiydi."

Kafalar döndü ama uzun boylu, çevik parmaklı İskoç akıllıca kaçmayı başarmıştı.

"Bir İskoçyalı!" Lucy ağladı. "Bir İskoçla evleneceğim."

Bayanların çoğu uygun bir şekilde skandala uğramış görünüyordu. Beyefendilerin çoğu da belli belirsiz şaşkın görünüyordu. Ama Lucy'nin ateşli hayranlarından oluşan yeni çevresi, bir dörtlü vahşi genç delikanlı, alkışladı ve tezahürat yaptı.

Muhtemelen Lucy'nin kollarını iki yana açıp başını geriye doğru eğmesinin ve şarkı söylemeye başlamasının nedeni de buydu.

"*Eski tanışıklıklar unutulmalı-*" Tonu bozuktu ve melodiden çok feryat ediyordu; genellikle melek gibi şarkı söylerdi ama genellikle sarhoş değildi. "*Ve asla benimkine getir-*"

Ellerini bir İtalyan soprano gibi açarak son korkunç notayı yalpalayarak söyledi, havası tükendikçe sesi giderek hasta bir inek gibi çıkıyordu. Sesler, bir sonraki adımda ne yapacağını bilmeyen kalabalığın sessizliğinde kayboldu.

Sonra genç delikanlılar kollarını birbirlerinin omuzlarına dolayarak böğürerek karşılık verdiler:

"*Eski tanışıklıklar unutulmalı, Ve eski günler.*" Joshua Lucy'nin dirseğini kavradı.

"Gitme zamanı," dedi.

"Sadece ihtiyacım var-

"

"Odana kilitlenene kadar gözümün önünden ayrılmayacaksın."

"Kendinden memnun musun, Lucy'ciğim?" Cassandra da onlara katılmıştı. Yanaklarını boyayan renk ve ses tonundaki cırtlaklık dışında korkutucu derecede sakin görünüyordu. Bu iyiye işaret değildi. Joshua onu en son böyle gördüğünde bir sandalyeyi devirmişti. "Yeterince dikkat çektin mi? Bizi yeterince mahvettin mi yoksa aklında başka bir şey mi var?"

"Ah Cassandra Ana, ne kadar eğlenceli değil mi?" Lucy nasıl olduysa bir kadeh şampanya daha doldurmuştu. "Daha fazla içmelisin."

Bardağı dudaklarına götürdü, melek gibi gülümsedi ve bileğinin bir hareketiyle içindekileri doğruca Cassandra'ya fırlattı.

Cassandra'nın nefesi kesildi, geri adım attı. Hızlıydı ama yeterince hızlı değildi: Şampanya yüzünü ıskaladı ve tam bedenine isabet etti. Beyaz, ipek elbisesinin bedeni, ince kumaşı tenine bastırdı ve-

Joshua paltosunu çıkarırken neredeyse bir yerini burkacaktı; dikişlerin yırtıldığını duydu. Lucy gülüyordu, London paltosunu göğsüne sıkıca saran karısına sararken onu izliyordu.

Saçındaki pembe tüyler titriyordu ama onun dışında sakın ve ağırbaşlı görünüyordu. Bir kez olsun tedirgin görünen, cezalandırılmaktan korkan Lucy'ydı.

Yine de Cassandra sadece gülümsedi. "Haklısın. Daha fazla içmeliyim," dedi.
dedi.

Bir eliyle ceketini tutarken, diğer eliyle de son dolu bardağı aldı.
Aptal uşağın tepsisinden şampanya.

"Sevgili kız kardeşim Lucy'nin unutulmaz çıkışına kadeh kaldırıyorum."

Bir yudum aldı, Lucy kahkaha attı ve Cassandra içkiyi ona doğru fırlattı.
yüz.

BÖLÜM 26

Lucy vahşi bir çığlık atarak saldırdı. Cassandra'nın kafasındaki pembe tüyleri kopardı ve muzaffer bir edayla salladı. Bir eli paltosunda, diğer eli saçlarında olan Cassandra, Joshua Lucy'yi omzunun üzerinden atıp en yakın kapıya doğru yürümeden önce karşılık vermeye fırsat bulamadı.

Sonra Arabella Cassandra'nın sağ kolunu, Lord Hardbury de sol kolunu tuttu ve onu dışarı çıkarıp birkaç blok ötedeki evine götürmek üzere arabalarına bindirdiler. Cassandra yüzünü Joshua'nın paltosuna gömdü ve onu içine çekti, akli hâlâ balonun karmaşasında ve arkalarında bıraktıkları sosyal enkazdaydı.

Tökezleyerek ön kapıdan içeri girdiğinde Joshua ve Lucy ortalıkta görünmüyordu. Arabella onunla kalmayı teklif etti ama Cassandra yalnız kalmak istedi.

Bu benlik her kim olursa olsun.

Uyuşuk bir halde dış giysilerini girişe bıraktı ve üst kattan gelen sesleri dinleyerek merdivenlerden odasına çıktı. Soyunmasına yardım edecek bir hizmetçiye ihtiyacı vardı ama çağırarak iradesi yoktu. Kolunu duvara dayayıp alnını koluna yaslamaktan ve dünyanın sonunun gelmesini beklemekten başka bir şey yapacak iradesi yoktu.

Joshua'nın içeri girip kapıyı kilitletiğini duymak yerine hissetti. Hareket etmedi ama tüm duyuları onun varlığını takip etti.

Dans eden kalbinin üç salınımından sonra, adam onu katı sıcaklığıyla sardı. Kolları güçlü ve emin bir şekilde belini sarıyor, göğsü sırtına karşı güvenli ve sağlam bir duvar oluştuyordu. Ona bu şekilde sarılmak ne kadar güzeldi. Eğer biri ona saldırırsa, onu koruyacaktı. Bacakları tutmazsa, düşmeden önce onu yakalayacaktı.

Dudakları çenesinin üzerinde gezindi. "Bu gece kendini aştın tatlım," diye mırıldandı.

"Gülüyor musun?"

"Sadece içimden."

Adam onu yarı okşar, yarı gıdıklarcasına tekrar burnuna soktu ve kadın daha fazlası için boynunu eğdi. Kokusu duyularını doldurdu ve okşamaları vücudunda dalgalandı, ılık su gibi teninin üzerinde çağladı.

"Bütün gece duvara karşı durmayı mı planlıyorsun?" diye sordu.

"Sanırım hayatımın sonuna kadar."

Ah, onun yumuşak kıkırdamasını nasıl da seviyordu. Bu sadece ona, birlikte geçirdikleri samimi anlara aitti.

Adam uzaklaştığında kadın yüzünü duvara dönerek onun yokluğunun yasını tuttu ama adam fazla uzaklaşmadı: Saçındaki tokaları çekiştirdi ve düşmelerine izin verdi. Parmakları saçlarını taradı, ağırlığını kaldırdı, omuzlarına ve sırtına dökülmesine izin verdi, sanki dünyada tüm zamanı varmış ve bukleleriyle oynamaktan başka yapacak daha iyi bir şeyi yokmuş gibi durgun bir şekilde.

"Ruth nerede?" diyebildi.

"Lucy ile. Bu gece leydinizin hizmetçisi olacağım."

Saçlarını bir omzunun üzerinden topladı ve çevik parmaklarıyla elbisesinin düğmelerini açtı. Kollarını, adamın kolları omuzlarının üzerinden geçirmesine yetecek kadar indirdi. Parmaklarıyla elbiseyi vücudundan aşağıya doğru takip etti, elleri belini, kalçalarını, bacaklarını, yere kadar sıyırdı. Her dokunuş vücuduna yeni bir canlılık katıyordu, sanki bir masaldaki oyuncak bebektir ve sihirbaz onu hayata döndürüyordu. Bebek gibi, bir ayağını kaldırdı ve sonra diğerini, böylece elbiseyi çekip çıkarabildi.

Hâlâ ona bakmamıştı. İçini bir umut kapladı ama bu umut, ona bakarsa her şeyin sona ereceği ve adamın onu tekrar terk edeceği korkusuyla karıştı. Kolunu duvarın üzerine koydu ve alnını tekrar duvara yasladı.

Çevik parmaklarıyla birkaç kez çekiştirdi ve korsesi de . "İyi bir hanımefendi hizmetçisi oldum, değil mi?" dedi.

Bir kez daha, vücudu onu sarmaladı. Boğazını kemiren dudakları, vücudunun kabul etmeye istekli olduğu yeni zevk davetiyeleri gönderdi.

"Leydimin hizmetçisi bunu asla yapmazdı," diye fısıldadı.

O da buna göğüslerini avuçlayarak ve başparmaklarıyla meme uçlarıyla alay ederek karşılık verdi.

Ona doğru geri yaslandı. "Bunu da hiç yapmadı."

"Eğer ne yapardın?"

"Muhtemelen ona zam yapardım."

Bir başka samimi kıkırdama. Onun gülüşünü bedeninde hissetmeyi ne kadar da seviyordu. Sırtını dikleştirip başını adamın omzuna yasladı ve onun baştan çıkarmalarının tadını çıkardı.

"Şimdi bana tüm gece kıyafetlerimi giydirecek misin?" diye sordu. "Pijamamı, yatak ceketimi ve gecelik şapkamı?"

"Sana geceliğini giydireceğim ve başka hiçbir şey giydirmeyeceğim." "Oh, çok kötüsün."

"Ben mi kötüyüm? Gecelikten başka bir şey giymeden etrafta koşturacak olan sensin."

Arzu ve neşe içinden geçiyordu. Ve onun alaycılığı! Keşke bu an sonsuza dek kucaklayıp saklayabileceği somut bir şey olsaydı. Onun arzusu, onun nezaketi: Bunların yeterli olup olmadığını bilmiyordu. Ama şimdi ona ihtiyacı vardı ve o da oradaydı ve bu yeterli olacaktı.

"Seni her yerde hissetmek istiyorum," diye fısıldadı. "Dünyamın senden başka bir şey olmamasını istiyorum."

Bir anda okşamaları durdu ve kadın düşündü: *İşte, şimdi yaptım, şimdi gidecek.* Ama adam uzaklaşmadı. Derin, ürpertici bir nefes aldı ve dudaklarını onun omzuna dayadı.

"Joshua?"

"Ben buradayım."

Adam bu kez daha az yavaştı, çünkü onun elbisesini çekiştiriyordu ve kadın da onun elbisesini başından geçirmesine yardım etti. Ona geri döndüğünde, o da kıyafetlerini çıkarmıştı ve sıcak teni onunkiyle birleşti, ereksiyonunun umut verici uzunluğu ona baskı yaptı. Adam onun iç bacaklarını sıktı ve kadın inledi.

"Duvara tutun tatlım," diye homurdandı kulağına. "Bırak seninle ben ilgileneyim."

"Burada yapabilir misin?"

"İstediğiniz her şeyi yapabilirim. Yaratıcı problem çözücü, hatırladın mı?"

Adam hiçbir uyarıda bulunmadan parmaklarını en ihtiyaç duyduğu yerinde hızlandırdı ve kız duvara yaslanıp ona doğru geri itildi ve adam onu öylesine acımasız bir şiddetle okşarken dik durmaya çalıştı ki nefesi kesildi ve yumruklarıyla duvarı dövdü. Kalçalarını geri çekti, içine daldı, onu tamamen doldurdu ve gitmesine izin vermedi ve o hiçbir şey değildi, his ve aşk ve o, kadın ve erkek ve zevk ve umuttan başka bir şey değildi.

Mutluluk onun üzerinde dalgalandığında, uzuvlarını erittiğinde, o güçlü kollar onu tuttu ve düşmesine izin vermedi. Onu tuttu ve içine doğru itti, talepkâr ve güçlü, dinamik ve kaba ve kadın tuttu, tuttu ve sonsuza dek tutunabilmeyi ve asla gitmesine izin vermemeyi diledi.

Cassandra'yı yatağına taşıdıktan sonra Joshua onun yanına tırmandı, çünkü burada sadece yarısını bırakıp gitmek gülünç olurdu. Cassandra ona doğru sokuldu, elleri onu tutmak istercesine göğsüne yayıldı ve Joshua bu rahatlığa teslim oldu.

Sonra sıcak hava püskürterek güldü ve adamın teninde küçük girdaplar çizdi. "Ne?" diye sordu.

"Leydi B.'nin yüzü. Hayatımda hiç bu kadar sinirlenmemiştim." "Yatak odasındaki oyunlarını nereden biliyordun?" "Eskisi kadar saf değilim."

"Tek kelime bile etmedin."

"Böyle şeyler hakkında konuşulmaz," dedi kibarca.

"Belli ki var," diye karşılık verdi. "Sakın bana bu sonuca tek başına ulaştığını söyleme."

Yakalanınca kız kıpırdandı ve adam kızın yumuşaklığının tadını çıkardı.

"İtiraf etmeliyim ki Arabella ve ben bunu tartıştık. Bir kez. Ama sorun değil," diye ekledi aceleyle. "Biz evli kadınlarız."

"Yemin ederim, bu kuralları ilerledikçe uyduruyorsunuz."

Parmak uçları meme uçlarının etrafında dikkatsizce daireler çizdi.

"Sanırım Lord ve Leydi Bolderwood için her şey bitti."

"Kendilerini gözlerinde fazla büyüttüler."

"Lucy için de öyle. Onun sezonu sona erdi."

"İyi tarafından bakarsak, eğer o İskoç'un izini bulabilirsek, onu Highlands'e götürebiliriz. Amerikalı olmaması ne yazık. Ya da bir Brezilyalı. Brezilya neredeyse yeterince uzak olabilir."

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi. "Nerede yanlış yaptım?"

Dudaklarını kızın saçlarına bastırdı ve onu içine çekti. "Sen elinden geleni yaptın. O on dokuz yaşında ve kendi seçimlerini yapabilecek yaşta. Ve bir sebepten dolayı, kendini mahvetmeyi seçti."

"Sanırım yarın doğruca Sunne Park'a dönebiliriz."

İşte böyle, bu onların son gecesiydi. Kıpırdamadan yattı ve onun nefes alışını dinledi. Parmakları alay etmeyi bırakmıştı ve o da çok hareketsizdi.

Birkaç gecenin daha zararı olmazdı. Adamın hayatı Birmingham'da, kadının ki ise malikânesinde geçiyordu ama yine de birkaç gece daha geçirebilirlerdi.

"Artık buradasın," dedi, sesi aptalca ve gergin çıkıyordu. "Aceleyle geri dönmene gerek yok. Tabii burada hâlâ yüzünü gösterebiliyorsan."

"Beni görmemeleri için gözlerimi kapalı tutacağım."

Oh tatlı merhamet, onun saf zevki!

"İnsanları uyuşturucudan uzaklaştırma konusunda uzmanlaşmış bir doktor duydum," dedi sessizce. "Belki onunla tanışmak istersiniz."

Kendini kaldırdı ve ona baktı ama loş ışık yüz ifadesini maskeleydi.

"Annen hakkında konuşmak için," diye açıkladı.

Parmak uçları adamın göğsüne bastırdı ve dudaklarını adamın yanağına değdirdi. Oyalandı. "Teşekkür ederim. Evet." Ona doğru geri çekildi. "Yakında Birmingham'a dönecek misin?"

"Yakında. Benim hayatım orada." Parmaklarını kızın saçlarına doladı ve kalbi çok hızlı çarpmaya başladı. Bunu hissedecekti. O bunu bilirdi. "Hep birlikte seyahat edebiliriz," diye önerdi. "Yolculuğuma Sunne Park'ta ara verebilirim. Her zaman bahsettiğin şu ünlü domuzlarla tanışırım."

"Bu güzel olurdu."

Kalbi sakinleşti. Sessizlik ve karanlık onun varlığıyla karıştı ve onu memnuniyetle yıkadı. Kadın onun üzerinden kayarak arkasını döndü ve adam onun etrafında kıvrıldı.

Ev neredeyse gece için sakinleşmişti; Isaac'ın odasına doğru giden düzensiz ayak sesleri dışında hiçbir ses yoktu. Cassandra yumuşaktı ve nefes alış veriş düzenliydi ve sadece onun uyuduğunu düşündüğü için konuştu.

"Hamile misin?" diye fısıldadı gecenin içine.

Kıpırdadı. Sormaması gerekirdi. "Bunu söylemek için çok erken." "Ne zaman öğreneceksin? Bilmek istiyorum."

"Sus. Sabırlı olmalıyız."

Kendini kaslarını gererken yakaladı ve gevşemelerini diledi. "Bana verimsiz bir sistem gibi geliyor."

"Ama yine de bebekler doğmaya devam ediyor."

"Bu insan yaratıcılığıdır." "Oh, siz buna böyle mi diyorsunuz?"

Onun da sesinin gergin çıktığını düşündü ama artık neyin gerçek olduğunu anlamakta zorlanıyordu.

"Birmingham'daki evime dönene kadar kalabilirim," dedi. "Eğer istediğin buysa."

Hiçbir şey söylemedi ve hiçbir şey söylemedi, ta ki hiçbir şeyi onu neredeyse ezecek kadar ağırlaşana kadar.

Seni istiyorum, demesini istedi. *Seni istiyorum, çocuklu ya da çocuksuz*. Ama bu sadece kibrinin, bencilliğinin konuşmasıydı. Hayatı Birmingham'daydı ve şu anda istediği her şey oradaydı. Sadece bazen kafası karışıyordu, çünkü Cassandra çok iyi hissettiriyordu ve onu önemsemekte utanılacak bir şey yoktu ve tuhaf bir gece geçirmişlerdi ve geldiğinden beri her şey altüst olmuştu.

Ama artık söz vermişti. "Çocuk hakkında demek istiyorum," diye açıkladı. "Evet."

"O zaman anlaştık."

Hareketsizdi. Sertti. Kadın hareket etmedi ama yine de aralarında bir boşluk açıldı ve adam neyi yanlış yaptığını ya da nasıl yanlış anladığını bilmiyordu.

Ama sonra kollarında döndü ve kendini onun üzerine attı, elleri ve ağzı şaşırtıcı bir açlık ve tutkuyla ona saldırdı. Arzusu alevlenip diğer her şeyi yakıp kül ederken merak edecek zamanı yoktu. Kadın adamın üstüne tırmandı ve adam onu karşıladı. Nefes nefese ona sarıldı ve açgözlülükle, açgözlülükle, alabildiği kadarını aldı. Tutkusunun çocuk özleminden kaynaklandığını biliyordu, bunu biliyordu, ama duyumlara odaklanırsa, bunun onun kendisine duyduğu özlem olduğuna neredeyse inanabilirdi, çünkü yeterince özlem duyarsa ve onu yeterince severse, o zaman ona tutunmak güvenli olurdu, çünkü asla ayrı düşmezlerdi.

BÖLÜM 27

Ertesi gün Cassandra geç ve yalnız uyandı. Sıcak yatağında memnuniyetle gerindi, ta ki hayatının enkazını hatırlayana kadar. Kahvaltıda kız kardeşleriyle karşılaşma düşüncesi onu baygın hissettirdi ve belki de Joshua bunu tahmin etmişti, çünkü bir demlik çay, bir dilim kek ve bir gül göndermişti ve bunun kendi fikri olup olmadığını ya da hizmetçilere sadece sevdiği şeyi göndermelerini söyleyip söylemediğini merak etti ve bunun önemli olmadığına karar verdi, çünkü sonunda zaten gidecekti.

Çay ve keke baktı, onun sözlerini hatırladı ve midesinin bulandığını hissetti. *Bu pişmanlık beni hasta ediyor,* diye düşündü. Lucy ve Bolderwood'larla her şey bittiğinde onlarla da her şeyin bitmiş olacağını kabul ettiğinde kendine ihanet ettiğini hiç düşünmemişti. *Kabul etmişti.* Hatta bunu *istemmişti.*

Kendi durumu gayet açıktı: Hamile olduğunu teyit eder etmez onu terk edecekti. Çocuğu görmezden gelmeye niyetliydi. Bu bir çeşit zaferdi: En azından bir bebeği olacaktı. Evet, gerçekten de bir zafer. Neredeyse hiç hamile kalmamayı dileyecekti, çünkü o zaman adam onu asla terk edemeyecekti.

Ama işler öyle yürümedi. Öyle ya da böyle, o gidecekti. Alabildiğini almalı ve bunun için mutlu olmalıydı.

Salondan müzik sesi yükseldiğinde kafasında mektuplar yazıyordu. Önce sadece oturup dinledi, sonra cesur olmaya karar verip aşağıya indi.

Rahat bir ortamdı: Lucy piyanonun başında, Isaac onun yanında, Emily bir kitabı karıştırıyor, boş yorumlar yapıyor ve Bay Newell bir gazeteyi inceliyordu.

Teker teker kapı aralığında onu fark ettiler, yaptıkları işi bıraktılar ve döndüler. Kimsenin bir sonraki repliği bilmediği bir oyundaki oyuncular gibi hepsi ona baktı. Hepsi bekliyordu. Onu bekliyorlardı. Küçük ailesinde bundan sonra ne olacağı ona bağlıydı.

Cassandra Lucy'ye döndü. Oda o kadar büyümüştü ki, dört değil de dört bin kişilik soluksuz bir seyirci kitlesinin önünde sahnede olabilirdi.

"Çaldığın müzik ne Lucy?" diye sordu dostça. "Bu melodiyi bildiğimi sanmıyorum."

Üç kafa Lucy'ye bakmak için döndü, çünkü bir sonraki satır onundu.

Lucy tuşlara vurdu ve müzik sayfasını gereksiz yere düzelitti. "Isaac dün bir sürü şarkı aldı ve ben de onları deniyorum," dedi. "Şu ana kadar en sevdiğim bu."

"Ah canım, Isaac." Cassandra neşeli ve cana yakın olmaya çalıştı. "Umarım bunlar denizci şarkıları değildir."

Biraz mahcup görünüyordu. "Bana iyi *görünüyorlar*, ama dürüst olmak gerekirse, bunu söylemekte zorlanıyorum. Belki de daha iyi arkadaşlıklar kurdukça neyin doğru olduğunu öğrenirim."

"Daha iyi bir arkadaş mı? Bunu buralarda bulamazsın," dedi Cassandra kuru bir sesle.

Farkında olmadan Lucy'nin gözleriyle karşılaştı ve komplocu bir gülümsemenin parıltısını gördüğünü sandı.

"Bayan DeWitt?" Bay Newell elini havada salladı. "Tüm şarkıları kontrol ettim Bayan DeWitt. Sizi temin ederim ki uygunsuz değiller."

"Bay Newell, siz Tanrı'nın bir lütfusunuz."

Bir duraklama daha. Önlerinde binlerce farklı gelecek uzanıyordu.

Cassandra dedi ki, "Pekala Lucy. Bu şarkıyı bir de senden dinleyelim."

Lucy'ye baktı, Lucy ona baktı, herkes ikisine baktı ve sonra Lucy, "Bunun adı 'Tarlakuşunun Rüyası'" dedi.

Lucy güzel melodiyi çalmaya ve sarhoş olmayan saf mezzo alto sesiyle güzel sözleri söylemeye başladı. Isaac sayfaları çevirmeye hazırlandı, diğerleri okumalarına geri döndü ve Cassandra yazı masasına oturdu. Kimse bundan sonra ne yapacaklarını sormadı, sorsalardı Cassandra birkaç gün daha Londra'da kalacaklarını, sonra Sunne Park'a döneceklerini ve hiçbir şey olmamış gibi yollarına devam edeceklerini söylerdi.

CASSANDRA büyükannelerine mektup yazmak için yedinci denemesini yapıyordu ki uşak Leydi Hardbury'yi anons etti.

Arabella mavi-beyaz bir tören elbisesi içinde zarif bir şekilde içeri girdi. Durakladı ve burnunun ucuyla onlara buyurgan bir şekilde baktı, ama alaycı bir gülümseme dudaklarını büktüğünde kendi etkisini mahvetti.

"Ne büyük bir hayal kırıklığı," diye söylendi. "Daha fazla kan ve çürük umuyordum. Hatta bir cesedin saklanması yardım etmeye bile hazırdım; Hardbury ve ben cesedin kime ait olacağı konusunda bahse girmiştik."

"Çok medeni davranıyoruz," dedi Lucy. "Güzel şarkılar söylüyor ve güzel şeyler söylüyoruz."

"Ve şimdi güzel elbiselerinizi giyebilirsiniz, böylece Hyde Park'ta güzel bir gezinti yapabiliriz."

Emily, Cassandra'ya yalvaran bir bakış fırlatarak, "Ah, *gelebilir* miyiz?" dedi. "Yürüyüş için çok güzel bir gün."

"Tüm toplumun önünde bir yürüyüş mü?" Bu düşünce onu da baygın hissettirdi. "Onlarla yüzleşmem, Arabella. Beni kesecekler."

"Saçmalama," dedi Arabella. "Sana pay vermek için aval aval bakmakla ve işaret etmekle meşgul olacaklar."

Cassandra kendine rağmen güldü. "Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyordu?"

Emily, "Kılık değiştirerek gidebiliriz," diye önerdi.

Arabella, "Endişelenmeyi bırak Cassandra, korktuğun kadar kötü olmayacak," dedi. "Lord ve Leydi Bolderwood'un dün gece Kıta'ya kaçtıklarını ve herkesin onların utanç verici bir şekilde davrandıkları konusunda hemfikir olduğunu öğrenmekten mutlu olacaksın. Ayrıca, çok seviliyorsunuz, bu da diğerlerinin sizin günahlarınızı görmezden gelmesini kolaylaştırıyor. İşin en güzel yanı da -ki bundan son derece gurur duyuyorum- Hardbury, Dammerton, Sir Gordon Bell ve ben bardak fırlatmanın Warwickshire'da şans getirmesi için yapılan eski bir gelenek olduğunu ve son derece saygın insanların bunu her zaman yaptığını söyledik. Düşünebiliyor musunuz? Çoğu buna inanmaya istekli görünüyor ve hatta bazıları bunu zaten *bildiklerini* iddia ediyor." Başını hafifçe salladı. "Doğru insanlar söylerse toplumun başka hangi saçmalıklara merak ediyorum. Oh, ve en az altı beyefendi Lucy'ye kur yapmak istiyor ve onlar

Sherbourne Dükü'nden mi yoksa Bay DeWitt'ten mi izin alacaklarından emin olamadıkları için tereddüt ediyorlar."

"Altı mı?" Lucy belli belirsiz konuştu. Pek memnun görünmüyordu. "Ah."

"Ve bu akşam Hardbury ve bana tiyatrodaki eşlik edeceksin, orada en güzel mücevherlerini takacaksın ve şampanyayı yudumlarken herkese göz kırpacaksın."

"Şampanya mı? Dün gecedan sonra mı?" Cassandra dedi ki. "Lucy ve ben şampanya *içiyor*."

"Aynen öyle. Bu şekilde daha eğlenceli olacak ve eğlenmeyi ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Oh, lütfen, yapabilir miyiz?" Emily tekrar söyledi. "Ama sanırım dışarı çıkmak için çok genç olduğumu söyleyeceksiniz."

Herkes tekrar Cassandra'ya baktı ve onun kararını bekledi. Bunu yapıp yapamayacağına bakmaksızın gerçekten de ailenin reisi olmuştu. Neyin doğru olduğunu anlamaya çalışıyordu ama hiçbir fikri yoktu ve yine de doğru olanı yapmaktan yorulmuştu. Doğru olanı yapmak kimseyi mutlu etmemişti.

"Çok gençsin, bu yüzden seni giydirmemiz gerekecek," dedi Cassandra. "Soran olursa, senin York'tan on yedi yaşındaki üçüncü kuzenimiz Georgiana olduğunu söyleriz."

Emily sevinçle ellerini çırttı. "Ya da Rosalind. Bana Rosalind denmesini tercih ederim. Ve ben casusluk yapan bir Fransız göçmeniyim-"

"Hayır." Cassandra susturucu bir el kaldırdı. "Kuralları esnetmeye hazırım ama ihanet konusunda sınırı çiziyorum."

PAZAR ÖĞLEDEN SONRA olduğu için Hyde Park en dolu günlerini yaşıyordu. Bu da, diye düşündü Cassandra, yine baygınlık hissiyle, on binlerce insanın ona bakacağı anlamına geliyordu. Ama iyi tarafı, saklanması da kolaylaştırıyordu.

Arabella haksız değildi. Kimse Cassandra'ya kesik atmadı, ama önce başkalarının ne yapacağını görmek için acele de etmediler. Ama spekülâtif bakışların yanı sıra samimi baş selamları da aldı.

Lucy, Emily ve Isaac birbirlerinden uzakta ama görüş mesafesi içinde kaldılar. Lucy de özellikle erkeklerden spekülâtif bakışlar alıyordu ama Isaac'in kaşlarını çatması ve bastonuyla tehditkâr bir tavır takınması hepsini uzak tutuyordu.

Yaklaşan hanımların hepsi de dostça davranmadı. Eski bir Bolderwood destekçisi olan Bayan Peale neredeyse kavgacı bir tavır sergiledi.

"Bardak fırlatmanın bir Warwickshire geleneği olduğuna dair bu saçma hikaye de neyin nesi?" dedi Bayan Peale. "Böyle bir şeyi hiç duymadım."

Arabella'nın bakışı soğuktu. "Ve? Bu gelenek sizin bilginiz ya da onayınız olmadan yüzyıllardır mutlu bir şekilde devam ediyor."

"Ama Bayan Lightwell o adamın kendisiyle evlenmesini istediğini söyledi!"

"Gerçekten mi! Sözde eğitilmiş sınıflar arasındaki cehaletin derinliği," diye mırıldandı Arabella. "Bir kez daha açıklamak ne kadar sıkıcı." Sabırsızca içini çekti. "Genç kadın bardağı fırlatır *ve gelecek için* bir dilek tutar. Ama her dilek ancak bardak yakalanırsa gerçekleşir. Bayan Lightwell evlenmeyi diledi, o adamın kendisiyle evlenmesini değil. Aman Tanrım, Bayan Peale, Hampshire kendi gelenekleriniz olmadığı için mi bu kadar sıkıcı? Yoksa *siz* onları anlayamayacak kadar aptal mısınız?"

"Elbette gelenekleri anlıyorum leydim," diye itiraz etti Bayan Peale, öfkeden titreyerek. "Ama bana öyle geliyor ki Bayan Lightwell... Yani, öyle görünüyordu..."

Arabella'nın kaşları kalktı.

"Demek istediğim, o..." Arabella'nın kaşları daha da yukarı kalktı. "Herkes onun..."

"Güzel," diye bitirdi Arabella. "Bayan Lightwell alışılmadık derecede güzel. Böyle bir güzelliğin laneti, bazı kadınlarda küçük kıskançlıklar uyandırması ve kindar dedikodulara yol açmasıdır. Benim böyle kadınlara ayıracak vaktim yok. Sizce de öyle değil mi Bayan Peale?"

Bu noktada Bayan Peale görünüşe göre Arabella'nın kim olduğunu hatırladı ve düşününce gerçekten de aynı fikirde olduğunu fark etti.

"Korkunç bir şey, küçük kıskançlık, kindar dedikodu," dedi. "Ben değil! Ha ha. Uçan gözlüklere dilek dilemek de ne hoş bir gelenek. Belki benim Frances'im de mezuniyet töreninde bunu yapabilir."

Arabella gözlerini büyüttü. "Bu *harika* olurdu."

Cassandra her nasılsa onların duyamayacağından emin olana kadar konuşmamayı başardı. "Arabella, sen çok kötüsün. Kasıtlı olarak gerçeği çarpıtıyorsun."

Arabella'nın yüzü neşeye aydınlandı. "Hardbury bana bir yayınevi aldı. Onu yaramazlık için kullanmamam gerektiğini söylüyor, ama onu doldurmak çok cazip.

saçma sapan şeyler söyleyin ve insanların ne kadar inandığını görün." Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Bunun neden yanlış olduğunu anlamıyorum. Erkekler bunu yüzyıllardır yapıyor, tek fark bunun saçmalık olduğunu kabul etmemeleri."

"Bir yayınevine sahip olma fikri çok ürkütücü."

"Öyle değil mi?" Arabella memnuniyetle gülümsedi. "Lucy konusunda ne yapmayı düşünüyorsun? Ona bin sterlin verip Brezilya'ya giden bir gemiye mi bindireceksin?"

"Bu her ne kadar cazip olsa da, kendi kararlarını kendisinin vermesi gerektiği konusunda Joshua'ya katılıyorum. Ne istediğini ya da neden kendini mahvetmeye kararlı olduğunu hala anlamış değilim ama yapabileceğimiz tek şey kendini gerçek bir tehlikeye atmasını engellemeye çalışmak. Şimdilik, sanırım Emily ve benimle birlikte Sunne Park'a dönecek."

"Ya Bay DeWitt?"

"Birmingham'daki hayatına geri dönecek."

Kendi kısık sesini duydu ve Arabella'nın bakışlarından kaçındı.

"İnsanların söylediği pek çok şeyden biri," dedi Arabella uzun bir aradan sonra, "Bay ve Bayan DeWitt'in birbirlerine çok bağlı oldukları."

"Belli ki öyle değil," dedi Cassandra hızla. "Ya da eğer öyleyse, birbirimize uzaktan bağlanmak üzereyiz." Kısa bir süre durdu, bacakları aniden çalışmaz oldu, ciğerleri aniden havasız kaldı. "Sanki... Tüm hayatım beş notalık basit bir melodiydi ve o bunu bir senfoniye dönüştürdü. Onu tanımak bana bunu yaptı ve şimdi dünyayı başka bir şekilde deneyimlemeyi hayal edemiyorum. Ve düşününce..." Etraflarında dönen güzel insanlara bakarak acı acı bağımlı salladı. "Birkaç hafta önce bu parkta dolaşıyorduk ve ben bu diğer beyefendilerden herhangi evlenebilmeyi diliyordum ve şimdi, o ayrılmamıza kadar günleri sayarken, ben ona sahip olamayacaksam hiç kimseye sahip olmamayı tercih ederim."

"Seni önemsiyor, Cassandra." Arabella onun koluna bir el koydu. "Dün gece sizi birlikte gören hiç kimse bundan şüphe edemez."

"Önemsemediğini biliyorum ama sadece benim için değil," dedi sessizce. "Herkesi ve her şeyi önemsiyor. O kadar çok önemsiyor ki kendini incitiyor ve bu yüzden önemsemediğini inkar ediyor ve bu yüzden kendini öyle bir karmaşanın içine sokuyor ki! Onu sevdiğimi ve kalmasını istediğimi söylesem, bunun bebek istediğim ya da görevimi yaptığım için olduğunu söyleyecektir. Yalnız kalmakta ısrar ediyor ve ben onu sevmek için buradayken neden yalnız kalsın ki?"

Arabella içini çekti. "Dürüstlüğü sevdiğini iddia eden bir adam için kendine çok fazla yalan söylüyor."

"Belki de hepsi yalan değildir. Beni önemsiyor ve yine de ayrı yaşamayı tercih ediyor olabilir, çünkü daha çok önemsedığı pek çok şey var." Serpentine'in kahverengi sularına baktı. "Daha önce yalnızdım ve bunun korkunç olduğunu düşünüyordum. Ama hem onunla olmak hem de onunla olmamak, bu dünyadaki en yalnız, en korkunç şey."

Hafif bir esinti suyun yüzeyini dalgalandırdı. Bir ördek süzülerek geçti, ardından bir dizi ördek yavrusu geldi. Cassandra onları sayamadan sazlıkların arasında kayboldular.

"Keşke cevaplarım olsaydı," dedi Arabella. "Ama kendi deneyimlerim bana hayattaki en önemli şeylerin öğretilmeyeceğini gösterdi; onları kendi başımıza öğrenmeliyiz."

"Bazen doğru kelimeler olduğunu düşünüyorum, keşke onları bulabilseydim. Acıyı paylaşırsak küçüleceğini, sevinci paylaşırsak büyüyeceğini ona kanıtlamak için. Ama o bilmek istemiyor. Beni terk edecek, Arabella. Beni terk edecek ve ben onu nasıl durduracağımı bilmiyorum."

CASSANDRA ıstırabını daha fazla gizleyebilirdi ama Arabella ona Londra'nın izlediğini nazikçe hatırlattı, o da duygularını bir kenara bırakıp gülümseyerek mühürledi.

Hızlı bir bakış, Lucy'nin hâlâ Isaac ve Emily tarafından korunduğunu doğruladı ve mucizeler mucizesi, henüz tek bir isyan, düello veya kavgaya neden olmamıştı.

Bir başka bakışta Sherbourne Dükü ve Düşesi kol kola yürüyordu; Dük tüm dünyaya karısının yanında olduğunu ve kaçmak zorunda kalan nahoş bir kadının çıkardığı kötü niyetli dedikoduları umursamadığını söylüyordu.

Cassandra ve Arabella zımni bir anlaşmayla, görülmeyi umarak farkında değilmiş gibi davranarak yaklaştılar. Hassas bir dans: Cassandra düşese yaklaşamazdı ama düşesin ona yaklaşmasını ummalıydı.

Bunun alternatifi doğrudan kesilmesi idi ki bu da onu sonsuza dek mahvedecekti.

Düşes Cassandra'yı gördü. Ona doğru baktı. Gözleriyle tanıştı. Onları tuttu.

Cassandra kararı bekleyen bir mahkûm gibi bekledi.

Sonra düşes kocasına bir şeyler söyledi, o da onun bakışlarını takip ederek Cassandra'ya nezaketle başını salladı ve karısının kolunu bıraktı. Cassandra'ya doğru birkaç adım attı ve durdu. Cassandra Arabella'yı bıraktı ve aradaki mesafeyi kapattı, böylece düelloocular gibi karşılaştılar, ikincileri de onları izliyordu.

"İyi dinlenmiş görünüyorsun Cassandra, canım."

"Bahar havası sana iyi geliyor, Büyükanne."

"Bir dönüş yapmak kişinin sağlığı için faydalıdır."

"Genç görünmenizi sağlayan şeyin bu olduğunu söyleyebilirim."

Aslında büyükannesi yorgun görünüyordu. Cassandra onun da öyle olduğunu biliyordu. Ama mesele bu değildi.

"Özür dilemeliyim," dedi Cassandra. "Bütün sabah kelimeleri bulmakta zorlandım. Kız kardeşim ve ben..."

Düşesin ağzı gerildi. Uzaklara doğru baktı. "Ben de özür dilemeliyim," dedi sessiz bir vakarla. "Lord ve Leydi Bolderwood'un baloya katılmasına asla izin vermemeliydim ve bunun tek nedeni de... Nedenini biliyorsunuz. Ama yine de beni savunmak için konuştunuz. Bu... takdire şayan ve zarif bir davranıştı. Ve ben... size teşekkür ederim."

Düşes gururluydu. Cassandra bu sözlerin ona pahalıya mal olduğunu biliyordu. "Biz bir aileyiz," dedi Cassandra.

"Evet."

Büyükannesi iç çekti. Dammerton Dükü'yle sohbet etmekte olan kocasına baktı ve tekrar Cassandra'ya döndü.

"Sherbourne ve ben kırk yılı aşkın bir süredir evliyiz," dedi. "Bu oldukça sıra dışı bir durum ve ben kendimi kutsanmış olarak görüyorum. Dün gece kocam da bana aynı şeyi hissettiğini söyledi. Siz gençler bizim gibi bir hayatı paylaşmış olmanın ne demek olduğunu hayal bile edemezsiniz. İnsan bir başkasının evliliğinin işleyişini asla anlayamaz; hatta bazen kendi evliliğinin işleyişini bile anlayamaz." Yürümeye başladı ve Cassandra da ona ayak uydurdu. "Sherbourne sana sırtımızı dönmememiz gerektiğini söylüyor, sen benim yanımda dururken değil. Dün gece, büyükanne ve büyükbaba olarak devreye girme görevimiz olduğunu gösterdi, çünkü açıkça başa çıkamıyorsun. Lucy'nin rehberliğe ve sağlam bir ele ihtiyacı olduğunu söylüyor ki ben bunu senden daha iyi sağlayabilirim. Onu şimdi yanıma alamam, anlıyorsunuzdur, ama belki sonbaharda, çok fazla yükümlülüğüm olmadığında bizimle kalabilir."

"Teşekkür ederim, Büyükanne. Lucy kötü ya da kaba biri değil, o sadece..." Ne? Gerçek şu ki, Cassandra'nın Lucy'nin aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Benim Susan'ım da hayat doluydu," dedi Grace. "Treyford'la kaçtığında sadece on altı yaşındaydı. Kötü bir eşleşme değildi ama ben... Ben ona artık onunla bir şey yapmak istemediğimi söyledim ve o da bana hayatta olduğunu söylemek için bir daha geri dönmedi. Ve baban da..." Burnundan keskin bir nefes aldı. "Charles ve ben sık sık tartışırdık, çünkü benim tavsiyemi hiç istemezdi. Belki de hayatın trajedilerinden biri de budur: Aldığımız tavsiyeler ne olursa olsun hepimiz hata yapmaya mahkûmuz ve hepimiz sevdiklerimizin tavsiyelerimizi görmezden gelmesini izlemeye mahkûmuz. Pişmanlıklarım var, Cassandra. İnsan benim yaşıma onlarsız gelemmez. Ama hayat devam ediyor ve biz de devam etmeliyiz."

"Peki ya senin ilgi alanların, Büyükanne?"

Bakışları keskindi. "Sherbourne, Sör Arthur ile çalışmama devam etmeme izin veriyor, eğer kastettiğiniz buysa."

"Leydi Hardbury bir yayıneviyle ilgilenmeye başladı," dedi Cassandra. "Az önce bana Sir Arthur'un büyük eski kayalarla ilgili teorilerini, yani klasik tapınakların ve heykellerin bir zamanlar resmedildiğine dair inancını yayınlama arzusundan bahsediyordu."

Elbette çürük bir yalandı ama Arabella'nın hak ettiği de buydu.

Düşesin gözlerinde bir parıltı belirdi. "Bu büyük ölçüde kamu yararına olur. Sör Arthur'a bundan bahsedeceğim. Düşüncelerini en iyi nasıl düzenleyebileceğine dair bazı fikirlerim var." Sonra da hızlı ve hoş bir gülümsemeyle başını sallayarak veda etti. "Her neyse, Cassandra, canım, seni tutmayayım. Benim çok yoğun bir programım var, senin de öyle olduğunu sanıyorum. Kız hakkında sana yazacağım."

Büyükanne ve büyükbabaları kulak kesilir kesilmez Lucy fırladı. bitti.

"Eee?" Lucy sordu. "Botany Bay'e mi nakledileceğim?"

"Bunu düşündük," diye yanıtladı Cassandra. "Ama Vali Macquarie'nin Kolonide düzen daha yeni sağlandı, sizi göndererek başka bir isyanı kışkırtmaktan çekiniyoruz. Sonbaharda sizi bir yere davet edebilir ve şimdilik bu Londra gezisini başarısızlıkla sonuçlandırmak zorundayız, çünkü size bir koca bulamadık."

"Yine de sana bir tane bulduk."

Cassandra kısa bir an için Lucy'nin tüm bu oyunu Cassandra ve Joshua'yı bir araya getirmek için tasarlamış olabileceği ihtimalini düşündü ama sonra bunu aklından çıkardı. Lucy onu yönlendiren şeytan her neyse onunla birlikte an be an yaşıyordu ve strateji hakkında pek az şey biliyordu.

Ayrıca, eğer planı buysa, Cassandra kadar başarısız olmuştu.

vard

1. "Joshua'dan hoşlanıyorum," diye etti Lucy. "Emily de öyle. Bizimle birlikte yaşayacak mı?

Sunne Park?"

"Birmingham'daki hayatına geri dönecek."

Lucy'nin ağzı melodramatik bir şok gösterisiyle açık kaldı. "Anne Cassandra! Hiçbir şeyi doğru yapamaz mısın?"

Cassandra'yı iç çekmesi için yalnız bırakarak Isaac ve Emily'nin yanına döndü. "Görünüşe göre değil," dedi kimseye.

Sonra, sonunda büyükannesinin tavsiyesine uyarak gülümsedi ve üzerinde.

BÖLÜM 28

Joshua ve Cassandra'nın kız kardeşlerini ve kedisini bir arabaya doldurup Isaac, hizmetçiler ve Londra'daki dükkânların yarısının eşyalarıyla birlikte eve dönüş yolculuğuna başlamaları neredeyse iki hafta sürmüştü.

Bu iki hafta boyunca sosyetedен uzak durmuşlar, dedikoducuları tatminsiz, Lucy'nin müstakbel taliplerini de kalbi kırık bırakmışlardı. Bunun yerine Londra'da görülmeye değer her yeri ziyaret ettiler ve Joshua'nın memnuniyetle fark ettiği üzere Cassandra, Bayan Sampson'ın talimatıyla kız kardeşlerinin yetimhanelerde vakit geçirmeleri konusunda da ısrar etti.

İşlerini ihmal etmeye devam etmesine rağmen, Joshua'nın aklına kasabada onlara eşlik etmesi gerektiği geldi ve bunun tek nedeni Cassandra'nın yanında olmadığı zaman kendini tuhaf hissetmesi değildi.

"Sizinle gelmemek sorumsuzluk olur," dedi. "Lucy'nin Londra'da başıboş dolaşmasına izin verirsek, bir de bakmışız, yeni bir Büyük Yangın ya da Devrim olmuş."

Cassandra ve Joshua, Leydi Charles'a yardım etmek için tavsiyelerde bulunan doktorla ve Joshua'nın büyüleyici bulduğu, hastalıkların suyla taşındığı ve şehirlerde daha temiz suyun hayat kurtarabileceği şeklindeki yeni ve küçümsenen teoriyi öneren başka bir doktorla yemek yediler.

Ayrıca keyifli bir akşam yemeği için Das ve karısına katıldılar ve Cassandra iki adamdan işveren ve çalışan olarak değil de arkadaş olarak bahsettiğinde Joshua itiraz etmek için bir neden bulamadı. Daha sonra Das, işin dizginlerini geçici olarak devralmak üzere merkeze döndü ve Joshua belki de Das'ın sekreterler için yeni iş unvanları tasarlayabileceğini, zira *birilerinin* mevcut unvanları "aptalca" ilan ettiğini söyledi. Newell Birmingham'da ailesinin yanına döndü ve buradan mürebbiye arayışına devam etti.

Ve Mayıs ayında güneşli bir öğleden sonra, araba konvoyu Sunne Park'ın kapılarından içeri girdi.

Lord Charles da Cassandra gibi malikânesinden her zaman gurur ve sevgiyle söz etmişti ve araba yolun etrafında dönüp öğleden sonra güneşi kırmızı tuğlalı malikânenin üzerine düştüğünde Joshua bunu anlamıştı.

"Eee?" Cassandra, arabadan inmesine yardım ettikten sonra onun koluna sarıldı. "Muhteşem değil mi?"

Joshua buna "görkemli" demez, "karmakarışık" derdi. Evin çeşitli şekillerde çatıları ve farklı eğimlerde çatıları, bol miktarda biberlik bacaları ve pervazlı pencereleri vardı. Etrafında bir hendek -bir hendek!- ve pembe ve beyaz çiçeklerin cümbüşüyle süslenmiş bir sıra meyve ağacı vardı.

Karakter ve yaşam doluydu ve büyüklüğüne rağmen hoş bir havası vardı. İnsan böyle bir yeri evi gibi görmeye alıştıırılabilirdi. Ilık bahar havası onu yıkadı ve içini umuda benzer şüpheli bir şeyle doldurdu.

Saçmalık. Güneş ışığının etkisinden başka bir şey değildi, ciğerlerine çok fazla temiz hava girmişti, bu tür şeyler. Gün çok parlaktı ve güzel kokulu kır havası hayatla uğulduyordu ve bu tür şeyler yerlere hülyalı bir his verme eğilimindeydi.

Ve bu günlerde bazen kafası karışmaya meyilliydi.

Hak etmediği halde yasal olarak bu evin sahibi olduğunu düşünmek tuhaftı. Bu ev ona, karısıyla birlikte, kendi mutluluk umudu tükendiğinde onları mutlu etmeyi uman bir adam tarafından bahşedilmiş bir hediye idi. *Lord Charles, seni aptal, diye düşündü. Cesurca bir girişimdi ama yanlış anladınız. Burası benim evim değil ve ben o adam değilim.*

Gerçek şu ki, tüm bunlar çok hoş ve pastoraldi ama hiçbiri uzun sürmeyecekti. Birmingham'da bir hayat kurmuştu, Birmingham'da *kendini* kurmuştu. Orada inşa ettiği şey onun kim olduğuydu ve en azından bu ondan asla alınamazdı. En azından bu asla yıkılamazdı.

Cassandra beklentiyle ona bakıyor, memnun olmasını istiyordu ve o da memnundu. Gülünç derecede. Ama bu da gerçek gibi gelmiyordu.

"Bir hendeği var!" dedi. "İstilacı orduları ne zaman bekliyorsunuz?"

Kadın ona sert bir bakış attı. "Görünüşe göre bugün."

"Bayan DeWitt! Az önce bana istilacı bir kalabalık mı dediniz?"

Güldü ve onu köprünün üzerinden geçirdi, yüzü heyecandan parlıyordu.

"Bunun savunmadan çok drenajla ilgisi var" dedi. "Daha yeni yerlerde bunun yerine harika süs gölleri var. Ama balık tutmayı seviyorsanız iyi stoklanmış ve Lucy'yi atacak bir yer olması hoşuma gidiyor."

Girişi işaretleyen taş kemerde Joshua yazıyı okumak için durakladı: 1533 yılı ve "*Güneş her gün yenidir.*"

"Bu Herakleitos'tan," dedi Cassandra.

Bu isim Eton'daki okul kitaplarından bir anıyı canlandırdı. Bütün gün oturup, iki bin yıl sonra İngiliz okul çocuklarına işkence etmekten başka bir amacı olmayan, apaçık ortada olan şeyleri söylemekten başka yapacak bir şeyi olmayan Yunanlılardan biri.

"Arkadaş 'güneş'i heceleyemedi," dedi. "Bütün o fazladan harflerin olması verimsiz."

"Tudor zamanında inşa edilmiş. O zamanlar heceleme yoktu. Haydi."

Kâhya ve hizmetçiyle selamlaşmak için içeri girmesine izin verdi, topuklu ayakkabıları kaldırım taşlarında çınlarken gerçek dışılık hissi daha da güçleniyordu. Cassandra ve Bayan Greenway'in Leydi Charles ve ev işleriyle ilgili konuşmalarını yarım yamalak dinlerken gözleri tabloların ve panellerin üzerinden parlak trabzanlı merdivene doğru kaydı.

Bannister. Çocuklar. Cassandra diyor ki: *Onları şimdi hayal edebiliyorum, çocuklarımızı, Sunne Park'ta koşarken, trabzanlardan aşağı , güllerin arasından geçerken.* Siyah saçlı, parlak gözlü çocuklar ve o da şimdi onları hayal edebiliyordu. Kadın onu büyük salondan, resmi bir yemek odasından, şık bir misafir odasından geçirip kitaplarla kaplı geniş bir odaya götürürken, gözlerini kırıştırdı ve onları uzak tutmak için anlamsız yorumlar yapmaya başladı.

Gelmemeliydi. Asla ama asla gelmemeliydi. "Burası babamın çalışma odası," dedi Cassandra.

Yine de kullanılmakta olan bir oda havası vardı. "*Babanızın* çalışma odası mı?"

"Kullanıyordum. Yani, elverişliydi. Mülke bakmaya başladığımda. Ama gerçekten sizin. Yani, senin evin. Yatak odalarını da konuşmalıyız. Annem hala ana süitle bağlantılı olan süiti kullanıyor, yani sen-"

"Mercy, hayır. Ona bağlı olarak uyuyamam. Sen nerede uyuyorsun?"

"Her zaman kullandığım odada. Eğer babamın odasını istemiyorsan, nerede...?" "Sen seç. Birmingham'a gitmeden önce burada fazla kalmayacağım."

"Elbette." Birbirlerine değil, çalışma odasına bakarak durdular. "Ne kadar kalmayı düşünüyorsun?" diye sordu sonunda, parmağını kapı pervazında gezdirerek.

Ah, bu soruyu biliyordu. Bir beyefendinin kır evine gittiğinde, ev sahibinin karısı bu soruyu sorar ve daha sonra tartışıklarını duyardı. "Seni burada istemiyorum" un kibarcası. Hiç umursamadı. Zaten her zaman gidecek başka bir yeri vardı.

Ama bu Cassandra'ydı ve onun yanında olmasından hoşlanmıyor gibi görünmüyordu. Belki gerçekten "kalmanı istiyorum" demek istemişti, belki de sadece ev işlerini halledebilmek için onun planlarını öğrenmesi gerekiyordu ve nasıl oluyordu da her gün konuştukları halde Cassandra hâlâ onun ne dediğini ve nasıl soracağını bilmiyordu?

Yeterince basit bir soruydu. Genelde basit sorulara cevap veremeyecek kadar aptal değildi ama tek yapabildiği sessiz kalmaktı.

Bu yüzden onun yerine cevap verdi. "Ben... gebe kalana kadar kalacağını söylemiştin. Anlaşmamız böyleydi."

"Doğru. Pekala. Eğer anlaşmamız buysa." Ahşap panellere ve kalın halılara rağmen bu cümle kaba ve yüksek sesle çıkmıştı. "Hala bilmek için çok mu erken?"

"Evet."

"Doğru. Pekala. Bana gösterecek başka neyin var?"

Ona evin geri kalanını gezdirdi ama üst katları atladı ve üst katlarda kreş ve okul odası gibi şeyler bulunduğundan, bu atlamadan memnundu.

Evin bittiğinde Cassandra ona bahçeyi göstermeyi teklif etti.

"Yani, bugün hepsini değil," diye ekledi aceleyle. "Ama belki benim özel bahçemi görmek istersiniz..."

Joshua onun özel bahçesi hakkında müstehcen bir şaka yapmak üzereydi ama kız birdenbire çok utangaç göründü ve bunun yerine "Neden olmasın?" dedi.

Hala utangaç görünen kadın, kalabalık yataklar onun için muhteşem olsa da, yorum yapmadan onu ana çiçek bahçesine doğru koşturdu.

şehrin gözleri. Renk cümbüşü içinde çiçek açmışlar, arılar, kelebekler ve kuşlarla vızıldayıp durmuşlardı.

Esinti saçlarını ve gömleğini karıştırdı -tabii ki Cassandra'nın giysilerini üzerinde tutmakta zorlanmasına takılmasından hoşlanarak ceketini ve kravatını çıkarmıştı- ve sadece üç ya da dört kez hapşırıldı.

"Bütün bunları sen mi yapıyorsun?" diye sordu.

"Bir asırdan daha uzun bir süre önce başladı," dedi. "Ben sadece eklemeler yapıyorum ve her emrimi yerine getiren küçük bir bahçıvan ordusuna sahibim. Bakın, Keçi Sakalı çiçek açmış!"

"Ne?"

Uzun, dikenli yaprakları olan mor bir çiçeği işaret etti. "Keçi Sakalı."

"Bu nasıl bir çiçek ismi böyle?"

"Mükemmel bir isim," dedi sert bir sesle, yürümeye devam ederek. "Pek çok çiçeğin böyle isimleri vardır. Kazayağı, Şişman Tavuk, Meşgul Lizzie var. Şeytan Kundurası, Hapşırıkotu, Memeotu-"

Bir kahkaha patlattı. "Şimdi de bunları uyduruyorsun."

Ama kadın gülmüyordu. Onu bir çitin etrafından dolaştırıp geniş bir salon büyüklüğündeki تنها bir bahçeye götürdü ve parmakları birbirine dolanmış bir halde gergin bir şekilde durdu.

Bunun önemli olduğunu fark etti. Böylece bahçenin ortasına doğru yürüdü ve etrafına iyice baktı. Bahçe yüksek çitlerle gizlenmişti ve taştan bir patika, rengârenk çiçek tarhlarından oluşan adacıklar arasından geçerek işlemeli bir oturağı olan küçük bir köşke ulaşıyordu. Bir başka yol da bir çeşmeye çıkıyordu: Çeşmenin üzerinde, büyük bir deniz kabuğunun içinde duran ve bir testiden su döken, kıvrımlı, çoğunlukla çıplak bir kadın heykeli vardı.

"Yani," diye devam etti, "sadece küçük bir bahçe ve diğerlerine kıyasla fazla bir şey değil, ama..."

"Ne zamandır sende?"

"Annem çocukken hepimize bir bahçe arsası verdi, ama bunu seven tek kişi bendim," dedi. "Bu yüzden zamanla hepsini ekledim ve kendi özel bahçem haline getirdim. Sanırım on yaşımdayken başladım ve ona eklemeler yapmaya devam ettim."

Yol boyunca ilerledi, geçerken elini çiçeklerin üzerinde gezdirdi, kuşların cıvıltısını ve çeşmenin şırıltısını içine çekti. Cömertçe ekilmiş ve özenle yetiştirilmiş olan yataklar o kadar çeşitli, renkli ve hayat doluydu ki bütün gün onlara bakabilirdi.

Çitler dünyayı dışarıda tutuyor, hatta zamanı bile dışarıda tutuyor ve dünyada yalnız oldukları fikriyle alay ediyordu.

"Bu sen misin?" diye sordu heykeli incelerken. "Oldukça uygunsuz, sence de öyle değil mi?"

Onun karnına vurdu. "Çocukça davranmayı bırak. O çok güzel." Parmaklarını suyun akışının altında oynatırken gözlerine mesafeli bir bakış girdi. "Suluk Arethusa'dan esinlenilmiş. Annem onu benim için Leamington Spa'dan almıştı. Hiç ilgi görmediğimden yakınıyordum, bu yüzden annem beni özel bir geziye götürdü, sadece o ve ben, ve bunu aldığımda bana aşkın sonsuz bir kaynak gibi olduğunu söyledi, suyun aktığı ve aktığı ve aktığı. Asla tükenmeyecek, dedi ve ne kadar sevgiye ihtiyacın olursa olsun, her zaman daha fazlası olacak."

Joshua birdenbire anladı.

Cassandra'nın kız kardeşleri o kadar güzel ve canlıydı ki, güzel, esprili ve sevilen biri olmasına rağmen kendini sade ve sıkıcı hissediyordu. Bu yüzden bahçede rekabet etmek zorunda kalmayacağı kendine ait bir alan yaratmıştı. Şimdi bile, fiilen evin reisi olduğunda, kendisine ait olana sahip çıkmıyordu. Burada ve sadece burada, kendini tamamen kendi gibi hissediyordu.

Rüya benzeri hisler kayboldu. Düşünceleri her zamanki gibi keskin ve berraktı ve geldiği için şiddetle, vahşice mutluydu.

"Beğendin mi?" diye sordu utangaçça.

Onu kollarının arasına aldı. "Hem de çok. Tıpkı senin gibi."

"Peki ya ev? Evini seviyor musun?"

"Senin" sözünü duymazdan gelerek bahçeye yeni gözlerle baktı. "Sanırım birini anlamak için onu kendi evinde görmemiz gerekiyor," dedi.

"Belki Birmingham'daki evinizi görseydim, sizi anlayabilirdim. İşinize olan bağlılığınızı, metale olan sevginizi."

Bir ev görmeyecekti. Boş bir ev görecekti, uyuduğu ve kıyafetlerini değiştirdiği bir yer. Onun gerçek evi, kimsenin ondan alamayacağı tek şey olan çalışmalarını sakladığı kafasının içindeki alandı.

Ona kendisinden önemli bir parça göstermişti; karşılığında ona bir şey borçluydu.

"Hiçbir zaman özel bir metal sevgim olmadı," dedi. "Bu sadece benim indiğim yer. Ama demircinin simyasına, bir adamın demiri kendi isteğine göre bükebilmesine hayranlık duymaya başladım. Isı ve basınçla, bir kişi demiri

şeylerin doğası. Bir parça cevher ya da bir parça hurda dövülerek güçlü, faydalı ya da güzel bir şeye dönüştürülebilir. Güçlü, sağlam, kalıcı bir şeye. Bu fikir hoşuma gidiyor."

"Ve burası da Birmingham," dedi.

"Evet."

Ondan uzaklaştı ve ahıra girip koltuğa yaslandı. Başlığını çıkarıp yanına koydu, sonra gözlerini kapatıp yüzünü yukarı çevirdi. Öğleden sonra ışığı yumuşak tenini ve saçlarındaki kızıllığı okşuyordu ve adam bu görüntüyü sonsuza dek saklayabilmeyi diledi.

Sonra gözlerini açıp gülümsedi ve adam da ona koltukta eşlik etti.

"Burası *senin* evin," dedi.

"O *senin*."

"Yasanın ne dediğini unut. Bu evi sen *hak ettin*." Ailesine karşı duyduğu ani öfke adamın içine doldu. "Onu seviyorsun. Sen işletiyorsun. İşe yaramasını sağlıyorsun. Ailen bunu göremeyecek kadar aptal ama sana ihtiyaçları var. Ve sen de bunu göremiyorsun. Kız kardeşlerin seni Londra'ya kadar takip etti."

"Londra'ya yaramazlık yapmaya gittiler."

"Hayır, gittiler çünkü sensiz nasıl yaşayacaklarını bilmiyorlar. Bu ailenin merkezinde sen varsın. Onları bir arada tutuyorsun. Sen bu ailenin başı ve kalbisin ve bu ev *senin*. Sahip çıkın. Alanınızdan vazgeçmeyi bırakın. Sizin olan şey için savaşın. Anneni o odadan kov ve o çalışma odasının *senin* olduğunu iddia et."

Ona baktı, gözleri irkilmiş, kaybolmuş ve arıyordu. Sıkıntılı görünüyordu ve adam onu asla üzmemiştir. Elini kızın yanağına götürdü ve kız "Öp beni" diye haykırdığında daha adını bile söylememiştir.

Onu öptü. Tatlı ve duygulu bir şekilde birbirlerini keşfettiler ve evet, kızın tadı hâlâ çiçek gibiydi ama adam onun tadını bu şekilde yeterince iyi alamıyordu, bu yüzden açgözlülükle onu çekti. Kız onun üzerine tırmandı ve saçlarını bükmeye, yüzüne ve boğazına yumuşak öpücükler yağdırmaya başladı. Hangisinin eteklerini kaldırdığını ve düşlerini açtığını asla bilemeyecekti, ama kısa süre sonra tekrar onun içindeydi. Kuşlar cıvıladı, çeşme aktı, karısı alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve sonra "Bahse girerim bunu Birmingham'da yapamazsın" dedi.

Ne gülecek ne de konuşacak nefesi vardı, bu yüzden nefesini ondan aldı ve dişlerini omzuna geçirene ve boşalana kadar onun üzerine daha sert düşerken içine daha derin girdi.

Daha sonra, kadının farkındalığının geri döndüğü anı hissetti, çünkü kadın yer değiştirdi ve yüzünü onun boynuna gömdü.

"Özür dilerim," dedi. "Bana ne oldu bilmiyorum."

"Her şey kuşlar ve arılar için. Benden özür dileme. Bahçede güzelce ırzıma geçilmesinden hoşlanırım."

"Eskiden çok ama şimdi... Bu senin hatan." Sırıttı. "Ve kendimle çok gurur duyuyorum."

Kendilerini toparladıktan sonra bile, tembelce sıcak ve memnun hissediyordu, bu yüzden onu kendisine yaslanması için cesaretlendirdi ve gözlerini kapattı.

"Gitmeliyiz," dedi. Kıpırdamadı. "Yapacak işlerimiz var." "Henüz değil.

Hava hâlâ yeterince sıcak ve burada seninle olmak huzur verici. Hadi gidelim.

biraz daha kal."

Yapacak işleri vardı. Hem de çok. Ama güneş ılıktı, arılar vızıldıyordu, kadının ağırlığı rahatlatıcıydı, kolları ve gözleri ağırlaşmıştı. Birdenbire hayatında hiç olmadığı kadar yorgun düşmüştü ve on dört yıldır ilk kez bir anlığına durup dinlenmesinin bir zararı olmazdı.

BÖLÜM 29

Çok işi olduğunu iddia eden bir adam için, diye düşündü Cassandra sonraki günlerde birkaç kez, Joshua pek bir şey yapmıyor gibi görünüyordu, yine de her zamankinden daha fazla enerjiyle etrafta dolanıyor, fikirler üretiyor ve en ufak bir şeyde heyecanlanıyordu. Her gün evin bir bölümünü ayağa kaldırıyordu ama yine de hepsi ona hayrandı.

Mandıraya daldı ve mandıra hizmetçilerini korkuttu, ta ki onlar onun sadece ne yaptıklarını ve bu sütü tereyağı ve peynire dönüştürme işinin nasıl işlediğini öğrenmek istediğini anlayana kadar. Çamaşır yıkama gününde de çamaşırcıları sorguya çekti; zavallılar cevapları kekeleyerek verirken kızardılar ve kıkırdadılar, çünkü tüm zaman boyunca onun çekmecelerini tutuyorlardı. Bir gününü domuzlardan etkilenecek geçirdi, kiracılarla tanışmak için dışarı çıktı, onları başları dönene kadar sorguladı ve End Farm'daki Bay Ridley ile yeni bir tasarım kullanarak çürük bir köprüyü yeniden inşa etmek için bir plan yaptı. Hatta annemin içki imalathanesini işgal etti ve şaraplarını derecelendirerek onu memnun etti. Birmingham'dan her gün ulaklar ve mektuplar geliyordu, Bay Das da yeni bir sekreter göndermişti ama Joshua konsantre olamadığından yakınıyordu, gerçi Cassandra ne demek istediğini anlamamıştı, çünkü o dikkatini dağıtacak şeyleri arıyordu, dikkatini dağıtacak şeyler onu aramıyordu.

Günler geçti. Bir hafta. İki hafta. Akşam yemeğinde ve yemekten sonra da aileye katıldı ve her geceyi onunla geçirdi. Seviştiler ve sessizce sohbet ettiler ve kadın kalbinde umutla uykuya daldı.

Sadece yalnız uyanmak için.

Güneş her gün yenidir: Bu sözler onunla nasıl da alay ediyordu! Eskiden bu yazıyı bir iyimserlik mesajı olarak görürdü -her an yeniden başlayabileceğini hatırlatan bir mesaj- ama şimdi bunun beyhude bir mesaj olduğunu anlıyordu. Günler geçtikçe kocası daha da yaklaşıyordu.

Yeni güneş doğduğunda her şey yeniden başladı ve onu elinde tutmaya bir gün önce olduğundan daha yakın değildi.

Çünkü sürekli gidiyordu.

Kadın, eskisinden daha az çalıştığını söylemeye cüret ettiğinde, adam elini sallayarak "Das başa çıkıyor. Birmingham'da işime geri döneceğim." Kadın yaz ortası festivalinden bahsettiğinde, "Evet, ama o zamana kadar Birmingham'a dönmüş olacağım" dedi. Uzun yürüyüşlerinde kendisine eşlik etmesi için bir çift köpek almasını önerdiğinde, ilgilenmiş gibi göründü ve sonra "Ne anlamı var ki? Onları yanımda Birmingham'a götüremem."

Birmingham, Birmingham, Birmingham. Kocasını çağıran o gürültülü, kirli, hızlı tempolu şehirden nasıl da nefret ediyordu. Şimdi anlamasına rağmen nefret ediyordu: Birmingham onun hayatını ve kendisini şekillendirdiği yerd. Kendisini istenmeyen gayrimeşru bir çocuktan zengin ve güçlü bir sanayiciye dönüştürdüğü yerd. Bir taşra beyefendisi olmak kendine ihanet etmek olurdu. Birmingham bir yer değildi: Onun kimliği, kalbi ve zihniydi.

Onunla kalmasını sağlamaya çalışmak, güneşin doğmasını engellemeye çalışmak gibi olurdu.

Ve bu yüzden ona yalan söyledi.

Eksik aylık kürleri ya da mide bulantısı, yorgunluk ve ağrıyan göğüsleri hakkında hiçbir şey söylemedi ve o da fark etmemiş gibi görünüyordu. Kendi kendine bunun bir yalan olmadığını söyledi, gerçekten değil: Emin olmak için henüz çok erkendi. Annesiyle, ebeyle ve bir arkadaşıyla konuştuktan sonra bile bundan ona söz etmemişti. Bir zamanlar çocuğu olursa kocasından kurtulabileceğine inanmıştı! Şimdi suçluluk duygusu korkuyla karışmıştı ve dili bağlanmıştı, çünkü o bu sözleri söyler söylemez adam ayağa fırlayacak ve "Mükemmel. Buradaki işim bitti."

Yine de ona bir söz vermişti ve bunu ona söylemek zorundaydı. Bu ne kadar zalimceydi: Özlemini çektiği çocuğa sahip olmak, sevdiği kocayı kaybetmek anlamına geliyordu. Hayatında hiç bu kadar parçalanmış hissetmemişti.

Ama belki, sadece belki, eğer ondan kendisiyle kalmasını isterse, belki, sadece belki, kalırdı. Belki bu çocuk onları bir arada tutabilirdi.

Eğer bir çocuğumuz olursa, o senin çocuğun olur, benim değil. Hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Belki de değildir.

Karanlık anlarında, o gittiğinde her şeyin daha iyi olacağını düşünüyordu. En azından o zaman bu korkudan kurtulacaktı, ki bu daha da kötüydü.

Mide bulantısı ve yorgunluk, çünkü korku umutla savaşıyor ve mücadeleleri onu pençeliyordu. En azından o zaman kalbi her gün biraz daha kırılmak yerine bir kerede kırılmış olacaktı.

Ebe ile konuşmasından yaklaşık bir hafta sonra, GÜNEŞLİ BİR SABAH, Cassandra zemin kattaki salonunun cumbalı penceresinde oturmuş, sırrını dikiyor ve kendi kendisiyle tartışıyordu ki, başını kaldırdığında Joshua'nın bahçeden geçip bir omzuna asılı paltosuyla penceresine doğru yürüdüğünü gördü.

Çarpan kalbi ve titreyen elleri dışında her yeri sustu.

Bugün, karar verdi. Bugün.

Elbette, birkaç gün boyunca her sabah bu kararı vermişti ve her akşam onu gördüğünde, kelimeler gelmiyordu.

Ama yapmalıyım, diye düşündü, gözleri onu görmeye doyamıyordu, sonuncusu olmasından korkuyordu. *Eğer onu tutamazsam, o zaman bunu tutmalıyım:* Yüzü güneşe doğru eğikti, dudaklarında bir gülümseme oynasıyordu, kolay ve güçlü adımlarla ilerlerken bir enerji kasırgası gibiydi.

Birdenbire dayanamadı, ama saklanamadan, onu sadece bir metre yukarındaki büyük, açık pencerede otururken gördü.

"Ah, güzel prenses!" diye seslendi, durdu ve şapkasını çıkardı. "Meşgul müsün?"

"Önemli bir şey değil."

Beceriksizce dikişlerini çalışma sepetine tıktırdı ve gülümsemeye zorladı.

"Sen orada kal, ben içeri geliyorum," dedi ve arkasını döndü.

"Kapıya kadar giderek neden zaman kaybetmeniz gerektiğini anlamıyorum," diye karşılık verdi. "Pencereden tırmanmak daha etkili olacaktır."

Sırıttı. Bu onu sırtırken gördüğü son an olabilirdi. "Bayan. DeWitt, sen bir dahisin."

Tek bir hamlede pervaza sıçradı ve orada gün ışığıyla çerçevelenmiş bir şekilde dengede durdu. O gittikten sonra hatırlamak için tutunacak bir erkeklik ve güç imgesi.

"Aman Tanrım," dedi.

"Seni etkiledim mi? Seni etkilediğimi söyle. Seni etkilemeye bayılıyorum."

"Son derece etkilendim."

Pencere kenarındaki koltuktan kayarak indi, aklı çalışma çantasında ve masanın üzerindeki kâğıtlardaydı, adamın aşağı atlayıp ceketini bir sandalyenin üzerine atmasını izledi.

"Bay Ridley ile çok heyecan verici bir sohbet gerçekleştirdik," dedi ve dönüp yüzünü ona döndü. "Birlikte son derece parlak bir iş çıkardık. Köprümüz Warwickshire tarihindeki tüm köprülerden daha sağlam ve dayanıklı olacak. Bayan King'le de tanıştım, onu tanıyor musunuz?"

"O bir ebe."

"İşte o. Ona Londra'da tanıştığımız, hastalıkların suyla taşındığını düşünen adamdan bahsettim ve süslü doktorlar ne derse desin ona doğru geldiğini söyledi. Gerçekten de, süslü doktorların kadın vücudu gibi hakkında hiçbir şey bilmedikleri şeyleri anlatmalarından bıktığını söylüyor - size söylüyorum, çok kızardım."

"Sen öyle bir şey yapmadın."

"Bence bu doktoru çağırıp neye ihtiyacı olduğunu öğrenmeliyim, çünkü haklıysa tüm bu insanların hayatını kurtarabiliriz. Sen ne düşünüyorsun?"

Adam onu çılgınca, doğaçlama bir valsle etrafında döndürdü. Kadın kollarını onun boynuna doladı ve sıkıca tutundu. Belki ona söylemeden önce bir kez daha sevişebilirlerdi. Son bir kez.

"Bence sen dünyayı daha iyi bir yer haline getiriyorsun," dedi ve onu öptü.

Sadece basit bir öpücük olması gerekiyordu ama o bunu daha uzun bir şeye dönüştürdü ve ayrıldıklarında kız nefessiz kalmıştı. Adam onun dudaklarına gülümsedi.

"Önce beni öpmen hoşuma gidiyor," dedi.

"Pencerelerden atlaman hoşuma gidiyor."

"Senin öpücüklerinden birini alabilmek için dünyadaki tüm pencerelerden atlayabilirim."

O zaman o da gülümsüyordu. Ona değer veriyordu. Onun için önemliydi. Burada eğleniyordu. Onu arayıp bulmuştu. Sunne Park'ı evi, onu da karısı olarak görmeyi öğreniyordu.

Gereksiz yere endişeleniyordu. Her şey yoluna girecekti. "Tanıştığımız o ilk günü hatırlıyor musun? Yani Hyde'daki o günü.

Park," dedi Cassandra. "Senin hakkında ne düşündüğümü biliyor musun?" "Son derece kaba olduğumu ve tıraş olmam gerektiğini mi?"

"O da var. Ama o kadar çok enerjin vardı ki, yıldırım çarptığını ve yıldırımın hala içinde zıpladığını hayal ettim. Ve işin en güzel yanı, seninle birlikteyken o şimşek benim de içimde çakıyor."

Cassandra'nın hızla çarpan kalbinin birçok atışı için sustu ve sonra poposunu avuçlayıp onu kendine doğru çekti. "Pekâlâ Cassandra, eğer beni içinde istiyorsan..."

"Oh! Sen!"

Masum numarası yaptı. "Ne? Şok edici şeyler söyleyen sen olduğun halde neden ben suçlanıyorum?"

Onun dokunuşu ve alayları arzusunu ateşledi, zaten hamile olduğu düşünüldüğünde bu güç onu şaşırttı. Yine de bu arzu çıldırtıcıydı, çünkü onun ne yaptığını biliyordu: Bunu saklanmak için kullanıyordu.

Çoktan kaçmaya başlamıştı.

"Sana göstermem gereken bir şey var," diye fısıldadı, isteksizce kendini onun kollarından çekerek.

"Bayan DeWitt! Hem de güpegündüz." "Sus!"

Onu ev planlarını bıraktığı masaya götürdü. Planları düzeltirken elleri beceriksizce hareket ediyordu ve ağzı kuru ve şaşkındı. İlk tanıştıklarında onun ne düşündüğünü umursamadığını ve canı ne isterse onu söylediğini düşünmek!

Bir şekilde konuşmak için dilini çözdü.

"Ailedeki değişiklikleri yansıtmak için evde birkaç değişiklik öneriyorum." Tek parmağıyla işaret etti ve adamın parmağının titrediğini fark etmemesini umdu. "Şuradaki kanadı pek kullanmıyoruz. Birkaç odayı annem için bir daireye dönüştürmeyi düşündüm. Mutfak bahçesine ve içki imalathanesine yakın, böylece ot yetiştirebilir ve kendine ait bir bahçe parçası olabilir. Evimiz yok ama bu şekilde kendi mahremiyetine ve alanına sahip olabilir ama aynı zamanda bizim bir parçamız olabilir."

Hiçbir şey söylemedi, kağıdı inceliyordu, dudakları düşünceli bir şekilde büzülmüştü.

"Ve burada, şey, artık mülkle daha az ilgileniyorum, bu yüzden babamın çalışma odası - yani, ana çalışma odası - kullanılmıyor, yani... Yani..."

Söylemesine gerek yoktu. Kadının yazdığı etiketi okuyabiliyordu: "Bay DeWitt'in çalışma odası", yanındaki oda da "Bayan DeWitt'in çalışma odası" olarak belirlenmişti ve yan yana çalışacakları fikri hoşuna gitmişti.

Ona baktı. Adam

hiçbir şey

söylemedi.

Birinci kattaki yatak odalarının planlarını ortaya çıkarmak için en üstteki sayfayı kaydirdi.

"Annem kendi dairesine yerleştğine göre biz de ana süitlere geçebiliriz."

Elini planların üzerinde gezdirdi: "Bay DeWitt'in yatak odası" ve yanında "Bayan DeWitt'in yatak odası". Artık hiç ayrı yatmıyorlardı; kendi odasını sadece yıkanmak ve giyinmek için kullanıyordu. Parmaklarını eteklerinin içine soktu. Yine de hiçbir şey söylemedi. Korkunç bir şekilde durgunlaşmıştı.

"Elbette, onları kendimize ait kılmak için kapsamlı bir şekilde yeniden dekore edeceğim, bu nedenle hangi renkleri tercih ettiğinizi bana bildirmelisiniz ya da bırakın ben seçeyim ve..."

Parmağıyla mürekkebe dokunduğunda kadının sözleri kayboldu.

"Neden?" dedi, o kadar sessizdi ki zar zor duydu. "Bunu neden yaptın?"

Sorusunu anlayamadı ve profili hiçbir ipucu vermedi. "Buraya sahip çıkmam gerektiğini söyledin, ben de öyle yapıyorum. Ama evliliğimiz size bu evi de verdi, ne dersiniz deyin ve kendinizi rahat hissetmelisiniz. "

"Her zaman saygılı bir eş."

"Doğru olanı yapmaya çalışıyorum."

Ve biz haklıyız, diye bağırarak istedi. . Birlikte, burada, Birmingham'da ya da herhangi bir yerde, ben seni tanıdığım için daha güçlü ve mutluyum, sen de beni tanıdığın için daha sakın ve mutlusun.

Sonra Londra'daki sözlerini hatırladı, ondan dürüst olmasını istediğini söylemişti, itaatkâr ve kibar değil. Dürüst olmak zordu, çünkü dürüstlüğünden hoşlanmazsa saklanacak bir yeri yoktu.

Ayrıca, bundan çok daha büyük bir yalanı besliyordu.

Bekledi, adamın "Hayır, ben böyle istiyorum" ya da "Evet, bu işe yarar" gibi bir şey söyleyeceğini ve Birmingham'ın gideceğini umuyordu.

Bunun yerine hiçbir şey söylemedi. Sayfaları aldı ve masaya yaslandı, ne gördüğünü bilmesede onlara baktı.

"Seni burada istiyorum," dedi kararsızca, onun profiline doğru. "Hayatının Birmingham'da olduğunu biliyorum ve eğer istersen seninle oraya seve seve giderim. Ama burası senin de evin."

Her santimi kopmak üzere olan bir ip gibi gergindi. Nefesi ve derisi yoktu ve hâlâ ona gerisini anlatmak zorundaydı.

Ama sonra üçüncü sayfaya geçti. Açıklayacak kadar cesur olmadığı kat: üst katlar, kreş ve okul odası. Ve

Arkadaşı ve komşusu Juno Bell'in çizdiği küçük hayvan ve çiçek eskizlerini duvarları boyamak için fikir olarak kullandı.

Planları indirdi ve odanın diğer ucuna, belki de hiçbir şeye ya da içinden atladığı pencereye baktı. Anlamıştı; elbette anlamıştı.

Elleri nemli, ağzı kuru bir şekilde bekledi.

Adamın kaşları çatıldı ve kadın adamın bakışlarının bir şeye odaklandığını fark etti: kumaş yığınlarıyla dolu çalışma sepetine. Gözleri sertleşti. Her ne hissediyorsa, bu neşe değildi.

O senin çocuğun, benim değil, demişti. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum. Kalbi düştü ve paramparça oldu.

Görmüştü, anlamıştı ve şimdi gidecekti.

BÖLÜM 30

Joshua neye baktığını fark edene kadar saatlerdir gözlerini kırpmadan önüne bakıyordu. Cassandra'nın çalışma sepetindeki beyaz kumaşın kıvrımlarındaki gölgeler kendilerini şekillere dönüştürmeye başlamıştı. Gözlerinin önünde dans eden şekiller, Cassandra'nın çocuk odasının duvarlarına çizmek istediği küçük hayvanlar gibi.

Ama bugünlerde bir şeye bakıp da onu görmemek tam ona göre idi. Burnunun dibindeki her şeyi fark etmeme konusunda ne kadar da ustalaşmıştı.

Sayfaları, onu evine getirmek için yaptığı planları bir kenara bıraktı. Belki de çocuğu için bir baba istiyordu. Belki de sadece doğru olduğuna inandığı şeyi yapıyordu. Çok çekiciydi ama gerçek değildi. Onun gerçek hayatı Birmingham'daydı.

Alaycı kumaş parçalarıyla dolu çalışma sepetine doğru ilerlerken zemin fırtınaya tutulmuş bir gemi kadar dengesizdi. İlk parçayı çıkardı ve neredeyse kendine gülecekti. Bu sadece onun gece içkisiydi ve yaptıkları şakalar, ah, onu nasıl da kızdırırdı ve-

Bu bir gece şapkasıydı ama onun değildi. Bir elini yumruk yaptı ve küçük boneyi yerleştirdi. İğneler ve iğneler oraya buraya batıyordu, çünkü yapmayı bitirmemişti. Uzun sürmeyecekti; bone çok küçüktü.

"Senin için çok küçük," dedi ve ne zaman bu kadar aptallaştığını merak etti. Bütün o kır havası ve ev mutluluğu beynini uyuşturmuştu. Anlaşılmaz olmanın rahatlığı, karar vermekten kurtulmanın özgürlüğü vardı.

Kız cevap vermedi ama adam onun arkasında bir yerlerde gezindiğini hissedebiliyordu. Her hareketi havayı karıştırıyordu, hava o kadar durgun, yoğun ve sıcaktı ki.

Küçük boneyi pencere kenarındaki koltuğun üzerine koydu ve küçük sarı kurdelelerini fiyonkla bağladı. Samuel'in de buna benzer bir bonesi vardı ve pembe kafasındaki koyu renkli tüyleri örtüyordu. Yüzünü buruşturup ağladığında fırfırlar öfkeyle sallanırdı.

Joshua tekrar çalışma sepetine uzandı. Başka bir kumaş parçası. O da bitmemişti. Küçük beyaz bir elbise ya da kombinezon ya da adı her neyse. Samuel de bunları giyerdi, tombul bebek bacakları bunların içinde tekmelerdi. Ta ki dört yaşına geldiğinde Rachel onu ilk kez etekten çıkarıp pantolon giydirene kadar. Sanki bacaklarını yeniden keşfediyormuş gibi koşup tepinerek ve zıplayarak kendisiyle ne kadar gurur duymuştu.

Bu da Joshua tarafından koltuğun üzerine, kaputun altına yerleştirildi. Bu da henüz bitmemişti: Kadın onu bir sürü küçük çiçekle işliyordu. *Zaman kaybı, bebeğin umurunda olmaz*, demek istedi ona. Ama bunu neden yaptığını biliyordu: O da sabırsızdı ve bu bekleyişi kolaylaştırıyordu. *Bebek sadece kalbini kıracak*, demek istedi ama onu dinlemedi. Adamın görmek istemediği gibi o da dinlemek istemiyordu.

Ve sepete geri döndü, bu kez yün: yarısı örülmüş başka bir kaput. Biraz aritmetik yaptı -Rachel'dan bu hesabı yapabilecek kadar öğrenmişti- ve bebeğin kışın doğacağını hesapladı, yani evet, sıcak bir şapkaya ihtiyaçları vardı. Ve uçları hâlâ iğnelere takılı, sıcak, yün çoraplar. Minik çoraplar, o değerli bacakları ısıtmak için. Bebek gibi sadece bir kısmı yapılmıştı.

Onları elbisenin altına yerleştirdi.

Bir bebek. Yarı yapılmış bir gölge bebek.

Ona söylemek istediği şey buydu, ancak kasıtlı aptallığının ardında zaten biliyordu. Bir takvime bakabilir ve günleri sayabilirdi. Geçtiğimiz ay boyunca neden hiç yalnız birkaç geceye ihtiyaç duymadığını merak edebilirdi. Ya da Londra'da hiç dinlenmezken şimdi neden çoğu öğleden sonra dinlendiğini. Ya da neden onu tuhaf saatlerde yemek yerken ve bazen hiç yemek yemezken gördüğünü. Bunlardan herhangi birini merak edebilirdi ama etmemişti, çünkü bilmek istememişti. Her şeyi bilmek isteyen adam bunu bilmek istemiyordu.

"Erkek için Charles'ı düşünmüştüm," dedi kendisinin olamayacak kadar ince bir sesle. "Belki kız için Charlotte ya da başka bir şey. Eğer kabul edersen."

"Yani emin misin?"

"Henüz erken ama işaretler var ve-"

"Emin misin yoksa emin değil misin?" Sesi kendi kulaklarına sert geliyordu.

"Eminim," dedi yarım bir sesle. Yutkundu, öksürdü ve tekrar denedi. "Eminim."

Bu onundu. Olabilirdi. Hepsi. Kalbini kabartan ve ona huzur veren bu güzel kadın. Bu bebek. Bu ev. Bu aile. Hepsi gümüş bir tepside önüne serilmişti. Sahip olmak onun, tutmak onun, sevmek onun, kaybetmek onun.

Tek yapması gereken onu almaktı. dönecek, üç adım atacak, onu kollarına çekecek ve evet diyecekti.

Hareket etmedi.

"İstedığınızı aldınız," dedi.

"Bir koca istiyorum." Sesi her zamankinden daha sert, keskin ve titriyordu. Onunla yüzleşmek için döndü. O koca olabilirdi. Kalabilirdi. Tek yapması gereken onu kollarının arasına alıp evet demektir. "Bütün bir koca. Beni sürekli terk eden biri değil."

Ama ayakları hareket etmedi. Kolları hareket etmedi. "Ben senin kocam" demek için ağzını açtı ama ağzından çıkan tek şey "Birmingham'a gitmem gerek" oldu.

Ve o zaman gördü: Onu kaybettiği anı gördü.

Sevgi dolu, sıcak, misafirperver, kararlı Cassandra, ona kalbini yeniden nasıl kullanacağını öğretmiş, günlerine neşe ve planlarına umut getirmişti: Gözlerinin önünde ona sırtını döndü. Kendi içine çekildi, uzaklaştı.

Onu şimşek gibi hissetmişti. O da onu kışın yanan bir ateş gibi hissetmişti. Ve şimdi o sıcak karşılama gitmişti.

"O zaman git," dedi. "Git ve gitmiş olarak kal. Seni burada tutmayacağım."

Onu itti, gölge bebeği topladı, kumaşı sepete geri iterken hareketleri kaba ve beceriksizdi. Doğrulup adama baktığında, o değişken gözlerin ardında bir yabancı yatıyordu.

"Haklısın: Sen benim kocam değilsin. Biz sadece evliyiz. Eğer gideceksen, şimdi gitsen iyi olur. Zaten geldiğinden beri bir ayağın dışarıda."

Onu gönderiyordu. Elbette gönderiyordu. Ona hiç ihtiyacı olmamıştı; sadece bir çocuk istemişti. O planlar, evet, itaatkâr eş. Ne kadar ikiyüzlüydü: hep terk etmekle suçluyordu, oysa

onu da terk ediyordu. Bebek doğduktan sonra ona ayıracak zamanı olmayacaktı ve aralarındaki her şey dağılacaktı. Acımasız olmak istemiyordu ama onu hiçbir zaman gerçekten sevmemişti. Sevilmesi bu kadar zor olduğu için bu onun kendi suçuydu.

Önemli değil. İstediklerini almışlardı. Anlaştıkları şey buydu. Ayrı hayatlar: adam Birmingham'daki işiyle, kadın da bebeğiyle. Bu aptalca bir aradan başka bir şey değildi. Gerçek hayat çağırmıştı. Fabrikasında, yoktan var ettiği hayatında beş dakika geçirdikten sonra kendini yeniden tanıyacak ve bu saçmalığı unutacaktı.

"Bana daha fazla ihtiyacınız yoksa, o zaman, madam," dedi.

"Senden istediğim şey senin veremeyeceğin bir şey. Git. Birmingham'daki evine git."

Omuzları dik ve soğuk bir şekilde arkasını döndü. Yanına gidebilir, kollarını ona dolayabilir, birleştirilmeleri gerektiği gibi onları tekrar birleştirebilirdi.

Ama yapmadı.

Ceketini aldı ve gitti. Gitti, gitti ve Birmingham'daki evine varana kadar gitmeye devam etti.

Joshua hiçbir uyarıda bulunmadan paldır küldür evine girdiğinde, ev sahibi çok sinirlenmiş görünüyordu ve bunun mobilyaların üzerindeki toz örtüleri ve odalardaki dağınıklıkla bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordu.

"Burada olacağınızı bilmiyorduk Bay DeWitt," dedi Bayan White. "Temizlemek ve hasar olmadığından emin olmak için her şeyi depodan çıkardık. Gördüğünüz gibi fareler vardı. Şimdi hepsi gitti -fare yakalayıcı geldi- ama yine de bahar temizliği yapmanın en iyisi olduğunu düşündüm."

Sıçanlar. Kız kardeşlerden daha kötüsü .

Git ve gitmiş olarak kal. Seni burada tutmayacağım.

"Devam et," dedi. "Odamı hazırlayın ve yemek hazırlayın. Bu gece yalnız kalmak istiyorum."

Hizmetçi çaresizce etrafına bakındı, dağınıklığın hak ettiğinden daha fazla utanmıştı. Daha yakından bakınca nedeni anlaşıldı.

Bunlar Yeşu'nun eşyaları değildi.

Rachel ve Samuel'in tüm giysilerini, kitaplarını, oyuncaklarını aldırılmıştı ama işte sakladığı şeyler bunlardı. Rachel'ın lanet saati

koleksiyonu, bir düzine şey, merhametli bir şekilde sessiz. Onun saatlere olan hayranlığını hiç anlamamıştı, sürekli tik tak tik tak yapmalarını. Bir de korkunç kaplan derisi halı vardı. Blazes onu neden sakladığını biliyordu.

Dağınıklık çok fazla yer kaplıyor ve onu kıpır kıpır yapıyordu.

Sen benim kocam değilsin. Sadece evliyiz.

"Yakında tekrar seyahat edecek misiniz, efendim?" Bayan White sordu.

"Tam kadromuz yok ama sabaha kadar onları buraya getirebilirim."

Elini salladığında saatler ve dağınıklık değil, çiçekler ve arılarla dolu, içinde bir çeşme ve bir kadın bulunan özel bir bahçe gördü.

Senden istediğim şey senin veremeyeceğin bir şey. Git. Birmingham'daki evine git.

"Geri dönmem gerek-" Tam zamanında durdu. Eğer sözünü bitirseydi, kadın onun aklını kaçırdığını düşünecekti. Çünkü "Birmingham" demek üzereydi. Bu o kadar uzun zamandır onun nakaratı olmuştu ki beyninin bildiği tek şey buydu.

Aradığı şey burada değildi. Çünkü-

Tabii ki kullanmazdı. Bu evi sadece giyinmek ve uyumak için kullanıyordu. "Boş ," dedi. "Fazla bir şeye ihtiyacım yok. Zamanımın çoğunu

işte."

SOKAKLARDA, yürüyerek fabrikaya doğru ilerlerken herkesin ne kadar hızlı yürüdüğüne şaşırdı. Elbette hızlı yürüyorlardı - burası Birmingham'dı; yavaş olan oydu. Adımlarını hızlandırdı ve her şeyi, gürültüyü, telaşı, çabanın, zaferin ve kaybın dalgasını içine çekti. Fabrikaların dumanı, kanalların pis kokusu, kanal işçilerinin bağırışları ve şarkı söyleyen bazı fabrika işçileri. Evet, Birmingham, paranın kral, sıkı çalışmanın kraliçe olduğu yer.

Karargâha ulaştığında tekrar makul bir hızda yürüyordu, başı çınlamaya alışmıştı ve öksürmeyi büyük ölçüde bırakmıştı. Evet, Birmingham. Her yerde herkes çalışıyor, üretiyor, işe yaramaz şeyleri işe yarar hale getiriyordu.

Das, dosyaların düzgün bir şekilde istiflendiği ve her şeyin düzenli görüldüğü masadan kalkarak onu gördüğünde sadece hafifçe şaşırmış görünüyordu. Ve tabii ki Das'ı sorguladığında her şeyin yolunda olduğunu öğrendi. Das'ın konuşmasına izin verirken, kendisi ofiste volta atıyor ve bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

ilginçti, ama adamın söylediklerinin çoğu anlamsızdı, Das genellikle odaklanmış ve net olduğu için bu garipti.

Ben bir koca istiyorum. Bütün bir koca. Beni sürekli terk eden değil.

Her şey tuhaf geliyordu, sadece Das'ın anlamsız sözleri değil. Buraya döndüğünde her şeyin bir araya gelmesi gerekiyordu. Ama Das her şeyi kontrol altına almıştı ve sekreterler kararları kendileri vermeye başlamışlardı ve görünüşe göre iyi kararlar veriyorlardı. Gerçi artık sekreter değillerdi, değil mi? Yöneticiydiler ve Das'ın önerdiği yeni unvanlar da bunlardı. Joshua kendini gereksiz hale getirmişti. Ona da ihtiyaçları yoktu.

Seni burada istiyorum. Burası senin de evin.

Hayır. Hayır. Onun evi burasıydı, Birmingham'da. Burası onun kim olduğuydu. O sadece...unutmuştu.

"Eh, artık döndüm," dedi Das'ı cümlesinin ortasında keserek, onun kalkık kaşlarını görmezden gelerek. "Her şey iyi görünüyor. Ama biliyorsunuz, değişiklikler yapmamız gerekiyor."

"Bir şey daha var o zaman." Das zaten düzgün olan bir dosyayı düzeltti. "Size büyük saygı duyduğumu biliyorsunuz Bay DeWitt ve bana sağladığınız fırsatlar için minnettarım."

Olamaz. Lanet olsun. Olamaz.

"Geçtiğimiz yıllarda çok şey öğrendim ve keyif aldım.

Dümende geçirdiğim son haftalar kariyerimin en iyi haftaları oldu."

Hayır. Kesinlikle hayır. Das da değil.

"Bu deneyim, kendi yürütme konusundaki kararlılığımı pekiştirdi. Sonsuza kadar sekreteriniz olmak niyetinde değilim."

"Şimdi mi? mi gidiyorsun?"

Das şaşkın görünüyordu. "Hayır," dedi yavaşça. "Ama eğer değişiklik yapıyorsanız, bunun farkında olmalısınız."

"Doğru. Değişiklikler. Farkındayım."

JOSHUA KISA SÜRE SONRA AYRILDI. Onsuz da hayatlarına devam edeceklerdi. Tıpkı Sunne Park'ta olduğu gibi.

Aradığı şey orada da yoktu.

Bacaklarının onu nereye götürdüğünden emin olmadan sokaklara yöneldi. Yıllar ve boyunca Birmingham sokaklarında dolaşırken, yoldan geçenleri durdurup "Birmingham'a gitmem gerek" dediğini hayal ediyordu.

ve ona zaten orada olduğunu söylediklerinde anlamazdı. Ona Birmingham'ın Kayıp Adamı derlerdi. Onu kanallar boyunca, depolar ve fabrikalar arasında, High St. ve Moor St. ve Mercer St. boyunca tökezleyerek geçerken gördüklerinde, "Eskiden biriydi" derlerdi. "Eskiden önemli biriydi ama sonra karısı onu evden kovdu, arkadaşı terk etti, işi bozuldu ve sahip olduğu her şeyi kaybetti."

Lanet olsun. Aklını kaybederek başlıyordu.

Tuhaf imgelemden sıyrıldı ve dağınıklıkla dolu bir ev bulmak için eve doğru yola koyuldu, yatağı hazırlanmış, yemek hazırlanmış ve personel gitmişti.

Hayatının Birmingham'da geçtiğini biliyorum ve istersen seninle oraya mutlulukla giderim. Ama burası senin de evin.

Rachel'in saatlerinden birini aldı. Eve geldiği gün, Rachel ağır bir hamileyken ve canı iyice sıkılmışken, onu yemek odasında dirseklerine kadar çarklara, vidalara ve kim bilir nelere batmış, üç saati parçalara ayırmış ve henüz bir araya getirememiş halde bulmuştu.

Ve Samuel'in kaplan postundan halısı, kocaman ağır kafası ve sararmış pençeleriyle. Küçük çocuk kaplanın başını kucaklayıp ona hikâyelerini anlatırken, kaşlarını çatarak ona bakıp "Baba, kaplanlar dans eder mi?" diye soruyordu.

Sonra Joshua kaplanın büyük cam gözlerine baktı ve güldü.

Ağlamak isteyene kadar güldü, ama ağlayamadı, bu yüzden biraz daha güldü.

Haklıydı: Birmingham'a geri dönmesi gerekiyordu. Hayatının artık burada olmadığını görebilmek için geri dönmesi gerekiyordu. Her şeyin ne kadar tamamen değiştiğini, artık eskisi gibi bir adam olmadığını anlamak için. Cassandra'nın hayatını nasıl altüst ettiğini ve kalbini nasıl ele geçirdiğini anlamak için.

Samuel, oğlum. Ve Rachel, arkadaşım. Birmingham, geçmişim.

Cassandra, aşkım.

Bunu geri alamazdı. Bildiklerini bilse bile, hayatının ya da geçmişinin Samuel'in olmadığı hiçbir versiyonunu kabul etmeyecekti. Acıyı engellemeye çalışmıştı ama tek yaptığı sevgiyi ve neşeyi de engellemek olmuştu.

Cassandra başından beri ona bunu anlatmaya çalışıyordu.

Cevabı Birmingham'da, Sunne Park'ta, Londra'da ya da dünyanın herhangi bir yerinde asla bulamayacaktı. Cevap metalde, gülde, bebek bonesinde ya da kaplan derisi bir halıda yatmıyordu.

Cevap kadında, adamda ve ikisinin gizli dünyasında yatıyordu.

Zeki bir adama göre çok aptal olabiliyordu.

Kaplan derisini bıraktı ve heyecandan kaynaklanan bir enerjiyle, korku ya da öfkeden değil, neşe ve sevgiden güç alan yeni bir heyecanla evden çıktı ve Das'ı bulmaya gitti. Yapacak işleri vardı.

BÖLÜM 31

Üçüncü gün Cassandra Joshua'nın geri gelmeyeceğini kabullenmişti.

İlk gün kolay geçmişti; öfke ona kararlılık vermiş, adamın gidişi ise rahatlatmıştı.

İkinci gün korkunçtu; her seste seğiriyor, o olduğunu umuyor ve olmadığı her seferinde acı çekiyordu.

Üçüncü gün, işe yaramaz haldeydi. Vücudu uyuşuk, zihni telaşlıydı. Daha önce onu hiç rahatsız etmemiş olmasına rağmen yağmuru suçladı; ama Lucy ve Emily, Joshua'nın ortadan kaybolması ve yakında bir mürebbiyenin geleceği haberiyle havaya girmişlerdi, bu yüzden yağmur hafiflediğinde huzur bulmak için bahçesine kaçtı.

Huzur yok. Burada değil, onun için değil. Kalp kırıklığına yenik düşmemeye yemin etmişti ama görünen o ki kalp kırıklığı fiziksel bir şeydi. Bacakları yorgun, ortası ağır ve ağrılıydı ve bugün merhametli bir şekilde mide bulantısı yaşamamış olmasına rağmen, kalbinin olması gereken yerde bir boşluk vardı.

Yağmur yeniden başladı. Hafifçe, ama onu buraya, aptallığına, çiçeklerine, çeşmesine ve pişmanlığına hapsetmeye yetecek kadar.

Güzel. Zaten hareket edemezdi. Hareket etmemesi çok önemli görünüyordu.

Gözlerini kapadı ve çatıya düşen yumuşak yağmuru dinledi. Çalılardan, havaya kızgın kuşların cıvıltıları geliyordu. Bu noktada, Joshua ile sevişmişlerdi; Joshua'nın söyleyecek sözü yoktu ve onu bedeniyle sarmaya çalışmıştı.

Alanınızdan vazgeçmeyi bırakın. Sizin olan için savaşın.

Belki de onun için daha fazla mücadele etmeliydi ama başından beri umutsuzdu.

"Cassandra."

Adını söyleme şeklini nasıl da seviyordu, sesi yağmurun üzerinde sert ve boğuktu, orta hecede sanki bir nakarat söylüyormuş gibi yumuşak bir eğim vardı.

"Cassandra."

Sanki o da önemliymiş, sanki o da onu seviyormuş gibi bir aciliyet hissi. Sanki her an onu kollarının arasına alıp sıkıca sarılacak ve asla bırakmayacakmış gibi.

"Cassandra?"

Kafası da karışık. Hatta endişeli. Onun olmasından hoşlanmıyordu. Bir rüya bile kalbini yaralayabilirdi, bu yüzden onu yok etmek için gözlerini açtı.

Bu bir rüya değildi.

Joshua, arkasından yağın yağmurla birlikte çardakların kenarında durmuş, sıcak kahve gözleriyle onu izliyordu. Kendini ona, onun tüm dinamik uzunluğuna bakmaya bıraktı. Onun, ama onun değil ve çok gerçek. Yağmur damlacıkları saçlarına ve paltosunun yününe yapışmıştı ve sevgili yüzü nazikti ve ona hiçbir şey söylemiyordu.

Geri döndü!

Geri mi döndü?

Korkunç şeytan onu terk etti ve sonra *geri gelmeye* cüret mi etti? Onun kalbini kırmaktan o kadar zevk almıştı ki, bunu tekrar yapmak mı istiyordu?

"Hayır," dedi. "Beni terk ettin, bu yüzden solda kalabilirsin."

Ona doğru bir adım attı. İki. Vücudu hareket etmek istedi ama hareket etmemeliydi. Bunun yerine titremeye başladı.

"Lütfen, Cassandra. Sana anlatacak çok şeyim var."

Ağırlaşan, ağrıyan ortasına sarıldı. "Gelip gidemezsin, gelip gidemezsin ve benimle böyle oynayamazsın."

"Öncelikle, çocuğumuzu sevdiğimi bilin," dedi. "Bebeğimizi istiyorum ve seviyorum."

"Hayır. Hayır!"

Heyecanı çok . Uyuşukluğun ve ağrının üstesinden geldi ve kendini ayağa kaldırdı.

Bacaklarının arasından ıslaklık fişkırdı. Karnına kramp girdi. Bacakları başarısız oldu

On

u. Düşmeden önce onu yakaladı.

Vücudundaki tüm kaslar kasıldı ve ona tutundu.

Yüzü solgundu ve artık nazik değildi. Gözleri onu tutuyordu: Bakışlarının gücüyle onu ayakta tutuyordu. Eğer şimdi gözlerini kaçırırsa, hepsi yere düşecekti.

"Kan var." Sesi çıkmadan konuştu. Kadın onun dudaklarının hareketini izledi. "Eteklerinde."

Kafası uçup gitmeye başladı. Sonra kolları ve gövdesi. Uçup gitti ve yağmurun içinde eridi. Çok hafif hissediyordu. Hiç ağırlığı yoktu. Hayır, kolları onun ağırlığını alıyordu. Bacakları artık işe yaramıyordu. Hareket edemiyordu. Konuşamıyordu. Nefes bile alamazken nasıl hareket edebilir ya da konuşabilirdi ki?

Ben de bebeğimizi istiyorum ve seviyorum. Bebeği sevmekten korkmuştu ve şimdi bebeği kaybetmişti ve canı o kadar yanacaktı ki ondan uzaklaşacaktı ve onu da kaybedecekti, hem de yeni baştan.

İkisini de kaybediyordu. Her şeyini kaybediyordu. Bunu durdurmak zorundaydı. Kanı durdurmak zorundaydı. Zamanı durdurmalıydı. Güneşin batmasını, yağmurun yağmasını ve çiçeklerin büyümesini durdurmalıydı.

"Bunu durduramam," dedi.

Eli ağrıyordu. Şaşkınlıkla ona baktı: kolunu kavrayan beyaz bir pençe. Onu ayakta tutan kolunu. Dünyada sahip olduğu tek şey olan ve onu yine terk edecek olan kol.

Onu kollarının arasına aldı ve o daha yönünü bulamadan, çiçeklerinden, çeşmesinden ve huzurundan uzaklaşarak yağmurun altında yürümeye başladı. Kız ona doğru kıvrıldı ve ellerini onun paltosunun içine soktu, bu sırada yağmur boynundan aşağıya soğuk damlalar halinde süzülüyordu.

"Yağmur yağıyor," dedi. "Yağmurda gidemeyiz. Islanırısın."

Ama tek yaptığı ona daha sıkı sarılmak ve daha hızlı yürümek oldu. Dümdüz önüne baktı, yağmur saçlarını düzleştiriyor, çenesinin üzerinden kayıyordu. Tüm bu olanları izlemek zorunda kalmamak için yüzünü onun boynuna gömdü.

Yağmurda yürümek iyi değildi. Islanırlardı. Ayağı kayabilir ve hepsi düşebilirdi. Ya da üşütebilirdi. Onun üşümesini istemezdi. Saçları dağılmış olmalıydı ve o sabah sadece yıkamıştı. Çünkü o sabah midesi bulanmamıştı. Çünkü bebek artık midesini bulandırmıyordu. Yağmurda gitmemeliydiler. Yağmur elbisesini mahvedebilirdi.

Boş ver. Kan zaten onu mahvetmişti.

Onu çok sıkı tuttu. Çok hızlı yürüyordu. Adamın yüzüne bakma riskini göze aldı; sert, sert ve öfkeliydi. Yüzünü tekrar onun boynuna gömdü. Onu bu şekilde hatırlamak istemiyordu. Hatırlamak istemiyordu

Onu gerçekten kaybettiği, onu ve bebeklerini, umudunu ve sevgisini kaybettiği, her şeyi bir anda, yeni baştan kaybettiği günkü yüz ifadesi.

ONU TAŞIDI. Kolları ağrıyordu. Bacakları ağrıyordu. Hiçbir yük bu kadar ağır ya da bu kadar değerli olmamıştı. Hiçbir yürüyüş bu kadar uzun olmamıştı.

Çok uzaktaydı. Hiç bu kadar uzak olmamıştı. Nasıl bu kadar uzağa gitmişti? Sonra başka bir kabus: yürüyor, yürüyor ve asla yaklaşıyor, paramparça karısı kollarında ağırlaşıyor, ona yapışıyor ve o, çaresiz, onun için ne yapacağını, ona nasıl yardım edeceğini bilmiyor, sadece yürüyor, yürüyor, yürüyor.

Sonra birden orada, mutfak bahçesindeydi, en yakın kapıdan mutfağa doğru ilerliyordu; sıcak, güzel kokulu ve aniden durgun bir yerdi.

"Doktoru çağırın," diye bağırdı gördüğü ilk yüze. "Hayır, ebeyi. Ebeyi çağırın." Yürümeyi bırakmadı. Onu sonsuza dek taşıyabilirdi. "Hayır, doktor. Ebe. İkisini de getirin. Bulabildiğiniz herkesi getirin."

Sonra Bayan Greenway geldi, metanetli ve kendinden emin bir şekilde durdu. Cassandra onun paltosunu çekiştirmeye devam etti, kimse görmesin diye gözleri kapalıydı. Bayan Greenway hafif bir eliyle Cassandra'nın yanağına dokundu. Bir hayır duası. Hizmetçi, Lord Charles'a yardım etmek için oradaydı. Cassandra'nın o gün ne yaptığını biliyordu. Cassandra'yı tanıyordu. Ne yapacağını bilirdi.

"Kanaması var," dedi. Ve sonra: "Ne yapacağımı bilmiyorum." Sesi çatlamıştı ama kadın anlamıştı. "Ebe" ve "kanama" "yı bir araya getirdi ve anladı.

"Onu odasına götürün ve yatağa yatırın, biz ona bakarız," dedi. "Bu kadınların işi. Biz ne yapacağımızı biliriz."

Döndü, rahatlamıştı. Cassandra ihtiyacı olan yardımı alacaktı ve bu ondan gelmeyecekti. Ona yardım etmek istiyordu. Bir şeyler yapmak istiyordu. Ama bu konuda ne biliyordu ki? Nasıl bu kadar işe yaramaz biri olarak büyümüştü?

Arkasından sakın ve acil komutlar yağıyordu: "Sally, Leydi Charles'ın banyosu için sıcak suyu getir ve onun yerine Bayan Cassandra için yukarı gönder. Mary, temiz çarşaf getir. Joseph, şimdi Bayan King'e git." Dahası da vardı ama gerisini duymadı çünkü merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Hâlâ onu kucaklıyor, yüzünü boynuna bastırıyor ve küçük bir ses çıkarıyordu, yaralı bir hayvan gibi inleyen bir ses.

Bu onun kalbinin kırılma sesiydi.

Odasına girdi ve onu kanlı etekleri ve her şeyiyle yatağa indirdi. Kadın gözlerini kapalı tutuyordu. Yarım botlarını çıkarıp elini ayağına doladı ve kanı görmezden gelemeydi. Bu tür kanlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Çenesine doğru ilerledi, pardösüsünün düğmelerini karıştırmak istedi ama kadın elini itti.

"Hayır." Gözlerini kapalı tuttu. "Sen değil. Sen olmazsın."

Bu sözler onu karnına inen bir tekme gibi sarstı. Bacakları neredeyse çöküyordu. Onları o kadar kırmıştı ki, şimdi bile, en büyük ihtiyacı içinde, onun gitmesini istiyordu.

Onun için çok kötü. Adam onun kocasıydı ve bir yere gitmiyordu.

"Soyunman gerek," dedi. "Kanın var..."

Sesi onu hayal kırıklığına uğrattı. Ne söyleyeceğini bilmiyordu; kan değildi ve ikisi de bunu biliyordu. Pelisse'sinin düğmelerini açmayı tekrar denedi ama düğmeler aşağıya doğru büzüştü, beceriksiz ve titreyen parmakları için çok küçük ve kaygandı.

Ve yine onun işe yaramaz ellerini itti. Bu kez ona : vahşi gözlerle ona baktı.

"Hayır." Sesi şimdi daha güçlüydü. Başını kaldırdı, onu itti. "Sen değil. Yapamazsın. Yapmamalısın. Hayır."

"Cassandra. Sana yardım etmem gerek. Bana ne yapacağımı söyle. Oh, tatlı merhamet, sadece bana ne yapacağımı söyle."

"Annemi istiyorum." Gözlerini kapadı, başını yastığa bıraktı. Yağlı gözyaşları göz kapaklarının altından kayarak yanaklarından aşağı süzüldü. "Annemi istiyorum."

İşe yaramaz, titreyen elleriyle kadının gözyaşlarını sildi, alnından öptü ve odadan çıktı. Üç adım attı, durdu, emin değildi. Onu yalnız bırakmak yanlıştı. Yalnız kalmamalıydı. Ama onu istemiyordu. Annesini istiyordu.

Ve bir şekilde Leydi Charles duymuş olmalı, çünkü bir an sonra o da oradaydı.

"Cassandra," dedi ona. Kadın öne çıktı. Durdu. Tereddüt etti. "Kanaması var," dedi. Ne aptalca bir kelime. Kanama, kendini kestiğinde olan şeydi. "Bebeğimiz. Bebek..."

"Ah, sevgili çocuk."

Kızının odasına doğru ilerledi ve sonra durdu. Ve bocaladı. O zaman görmüştü: kadının korkusunu. Oğlunu kaybetmenin acısı

çok fazla; bunun onu kırmasına izin vermişti. Bu yüzden kocasını ve ailesini terk etmiş ve acıdan arındığı bir dünyaya çekilmişti. Onu yargılayamazdı; farklı bir yöntem kullanmıştı ama o da aynısını yapmıştı.

Artık yok.

Kendi acısından yüz çevirmek Cassandra'dan yüz çevirmek demekti: Birmingham'da keşfettiği şey buydu. Ve sefil, işe yaramaz varlığının her zerresiyle bildiği tek şey, Cassandra'dan bir daha asla yüz çevirmeyeceğiydi.

Ellerini kayıvalidesinin üst kollarına doladı, onu sabit tuttu ve gözlerini inceledi. Kadın tamamen bilinçli ve hazırды. Özlemle yatak odasına, kendi başarısızlıklarından, utancından, suçluluk duygusundan ve kederinden saklandığı yere doğru baktı. Neler olduğunu biliyordu ve buna o da katlanamıyordu.

Boş ver onu. Cassandra buna katlanmak zorundaysa, hepsi katlanırdı o.

"Sana ihtiyacı var," dedi. "Sana şimdi ihtiyacı var."

Leydi Charles'ın ilaca ihtiyacı olabilir. Saklanmaya ihtiyacı olabilir. Bunu anlamıştı. Ama artık bunun bir çözüm olmadığını biliyordu. Çözüm gibi geliyordu ama değildi. Ve sevdiği kadın için başka hiçbir şey yapamıyorsa, bunu yapacaktı.

"Birkaç saat daha dayan," dedi. Kadının kollarını bıraktı ve elini tuttu. Hâlâ evlilik yüzüğünü takıyordu. "Sadece birkaç saat. Bunu yapabilirsin. Bunu onun için yapabilirsin çünkü buna ihtiyacı var ve biz onu seviyoruz."

"Onu hayal kırıklığına uğrattım."

"Bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey şu anda sana ihtiyacı olması. Annesinin. İkimiz de onu hayal kırıklığına uğrattık. Onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağız."

Bekledi. Bağırarak *istedi*, kızınız orada yalnız; beni istemiyor ama yalnız kalmamalı. Ama sabırlı olmalıydı. Cassandra onun sabırlı olmasını isterdi. Bekledi. Ve o beklerken, Leydi Charles derin bir nefes aldı. Bıraktı. Onun kendini altına aldığını gördü. Omuzları dikleşti, çenesi yükseldi. Dudaklarını birbirine bastırdı ve hızla başını salladı.

"Evet," dedi. "Evet."

Onun yanından geçip odaya girdi. Cassandra artık yalnız değildi.

"Anne?" diye duydu.

"Buradayım, Cassandra, canım. Buradayım."

Kapı tıkırdayarak kapandı.

Joshua duvara yaslandı ve ellerinin topuklarını yanan gözlerine bastırđı ve ayak seslerini duyduğunda bile orada tuttu. Bir el kısa süreliğine kolunu sıktı.

"O iyi olacak." Hizmetçi.

Ellerini indirdi, onun şefkatli ve endişeli yüzüne baktı. Arkasında, leğenler, çarşaflar ve kim bilir daha neler taşıyan bir hizmetçi konvoyu dolaşıyordu.

"Olur böyle şeyler," diye ekledi Bayan Greenway, kendinden emin ve sakin bir sesle. Onu rahatlatıyordu. Buna ihtiyacı olan o değildi. "Senin bildiğinden daha sık. Ama iyi olacak." Hizmetçilere döndü, kolunun altına sıkıştırdığı bir bohça çarşafı aldı ve iki eline buharlı su dolu leğeni aldı. Hizmetçilere, "Burada bekleyin," dedi. "Siz de Bay DeWitt."

"Söyle ona..."

Kadın durakladı. Ona kapıyı açmak için eğildi. Karısının eteklerine bir an göz attı, yüzünü görmesi yanında oturan annesinin bedeni tarafından engellenmişti. Başka tarafa baktı.

"Ona burada olduğumu söyle. Hiçbir yere gitmiyorum."

Sen değil, demişti. *Sadece git*, demişti. *Sen değil*, demişti.

"Ona söyleyeceksin. Bana söz verir misin?"

"Ben ona söylerim. Şimdi ona göz kulak olalım."

BÖLÜM 32

Joshua Sunne Park'ın bu kadar sakin olduğunu hiç görmemişti. Kâhya, Bayan Lucy, Bayan Emily ve Bay Isaac'ın az önce bir komşularını ziyaret etmek üzere evden ayrıldıklarını, bu yüzden de peşlerinden kıyafet gönderip uzak durmalarını söylemesini istedi. Boş evin içinde volta atarken hizmetçiler hayaletler gibi ondan uzaklaştı. Sonunda bir çift uşak onu, ateşin kükrediği, yiyecek ve içeceğin yanı sıra bir deste iskambil kâğıdı ve birkaç kitabın bulunduğu ana çalışma odasına götürdü. Ondan ne yapmasını istediklerini anladı ve kendi uysallığına hafifçe şaşırarak itaat etti.

Sen değil. Sadece git. Sen değil.

Yemek yiyemiyordu. İçmeyi düşündü ama kadının ona ihtiyacı olması ihtimaline karşı kafasının rahat olması gerekiyordu. Ateşin yanı çok sıcaktı. Ondan uzakta çok soğuktu. Bacakları düzgün çalışmıyordu ama tüm sandalyeler yanlış hissediyordu.

Dolaşırken masanın üzerinde tanıdık kâğıtlar gördü. Ona gösterdiği planlar, onu gönderdiği ve yeterince hızlı gidemediği o gün.

İyi planlardı ve şimdi onları değerlendirecekti. Ve bu planlara göre, hatırladığı kadarıyla, bu oda onun çalışma odası olacaktı. İşte oradaydı, tam orada. "Bay DeWitt'in çalışma odası."

Ama öyle değildi. Değiştirilmişti. Mürekkep biraz farklı bir renkteydi, çizginin biraz dışındaydı. Fazladan bir "s" eklenmişti.

"Bayan DeWitt'in çalışma odası."

Bir kalem darbesiyle onu hayatından çıkarmıştı.

Ve işte yeni bir sayfa, Newell ve kendisi için listeler, araştırılacak konular, alışveriş katalogları için talepler. Bayan Sampson'a burada yetimleri eğitmekle ilgili bir soru.

Çok meşguldü.

Ve o haklıydı. Ona hiç ihtiyacı olmamıştı. Her zaman doğru olanı yapmaya çalıştığı için onu görevine dahil etmeye çalışmıştı. Ama o tahttan çekildikten sonra, nihayet kendi konumuna, kendi alanına ve kendi evine sahip çıktı. Kendi hayatını.

Ona ihtiyaç duymayan bir hayat.

Onunla gurur duyuyordu. Ağlamak istiyordu. Ama çocuklarına çok fazla şey yüklemişti ve şimdi bunu kaybetmişti. Onun yas tuttuğu gibi o da yas tutacaktı. Ve bir gün, kederin her zaman yaptığı gibi, kederleri azalacak ve solacaktı ve kadın tekrar ona dönecekti. En azından bir şey için ona ihtiyacı olacaktı. Eğer bu onun tek şansıyla -eğer bir aygır olarak yeniden başlaması gerekiyorsa- bunu kabul edecekti. Elde edebileceği her şansı değerlendirirdi.

Sayfaları karıştırdı. Yatak odalarına. Hâlâ onun için ana yatak odasına bağlı olan metres odasını talep ediyordu. Hayır: Onun için değil. "Bay DeWitt'in odası"nın üzeri iki sert çizgiyle çizilmişti, birinin ucu kâğıdı yırtıyordu. Şimdi şöyle yazıyordu: "Boş."

Boş. Boş bir alan. Birmingham'daki evindeki boş odalar gibi. Boş rahmi. Kocasına ait olan yer. Boş. Ona gitmesini söylediğinde içinde oluşan his gibi.

Boş alan.

Ama ah! Ha ha! Boş bir alanla ilgili bir şey vardı: Boş bir alanın doldurulması gerekiyordu.

Kalem ve mürekkep aradı ve kötü el yazısına lanet etti. "Boş"un üstünü çizdi ve adını yeniden yazdı. Ve çalışma odasını: Etrafına bakındı. Büyük bir odaydı. Neden paylaşmasınlar ki? "Bay ve Bayan DeWitt'in çalışma odası." Belki de değildir. Belki de bütün gün ayaklarının altında olmasından hoşlanmazdı; ona sorardı. "Bebek için çocuk odası." Onu da değiştirdi: "Bebekler."

Kapı çalındı, ikinci kez çalındı. Mürekkep sıçrayarak kalemi düşürdü ve ebe Bayan King odaya girdi.

"O nasıl?" diye sordu.

"Karınız yorgun ve üzgün, ama iyi olacak."

"Onu terk ettim. Üç gün önce iyiydi ve ben onu terk ettim. Üzgündü ve bu... Bu... muydu?"

"Tesadüften başka bir şey değil," dedi hızlıca. "Ben de ona aynı şeyi söyledim."

Sen değil. Sadece git. Sen değil.

"Beni mi suçladı?"

"Kendini suçladı, zavallı kuzum. Ama bunu değiştirmek için ikinizin de yapabileceği farklı bir şey yok, gerçek bu ve aksini söylemeye çalışan aptal doktorları dinlemeyin. Bu işi uzun zamandır yapıyorum, annem, teyzelerim ve onların anneleri de daha önce yaptı ve size şunu söyleyeyim, eğer bir bebek gelmek isterse gelir ve kalp kırıklığı ya da savaşın ortasında olmanız umurunda olmaz. Ama bazen bebekler doğmak istemez ve bunun bir sonu vardır. Ama şimdi ondan uzak durmalısın."

"Ne?" Bu bir komploydu. "Asla."

"Yatağının dışında yani. Bir ay kadar. Zavallı kuzuya iyileşmesi için zaman verin."

"Ama yine de onunla *yatabilirim*?" Birmingham'da öğrendiği bir şey daha vardı: Yalnız uyumaktan nefret ediyordu.

"Evet, istersen uyuyabilirsin. Ama tek yapacağın bu olsun." "Onu görebilir miyim?"

Sen değil. Sadece git. Sen değil.

"şu anda uyuyor. Bırakın dinlensin."

YİNE YALNIZ, pencereye gitti. Işık azalıyordu ama hâlâ aynı gündü. Hâlâ aynı bahçeydi. Uyuyacaktı ve uyanacaktı, yalnız. Onun kendisine uzandığı gibi, o da ona uzanacak mıydı?

Onu ilk kez gördüğü bir an vardı. Onu gördüğü için mutluydu. *Sevinmişti.*

Ona bir şey vermeliydi, böylece uyandığında yalnız olmadığını bilecekti. Bir daha asla yalnız olmayacaktı. Ona hiç bir şey vermiş miydi? Londra'da vermemişti ve Das'la her şey ayarlandığında, Birmingham'dan ona bir hediye almayı düşünemeyecek kadar çabuk ayrılmıştı. Kocalar karıları için böyle yaparlardı, değil mi? Onlara hediyeler alırlardı. Ona sevdiği bir şey almalıydı. Neyi severdi ki? Onun nesi vardı ki, onu bu kadar çok seviyordu ve onun nelerden hoşlandığını bile bilmiyordu?

Pencerelerden atlaman hoşuma gidiyor.

Ondan hoşlanıyordu, *gerçekten*. Çiçekleri, müziği, domuzları, kedileri ve onunla sevişmeyi seviyordu. Yumuşak kumaşları, çilekli tartları ve annesinin yaptığı o berbat bitki şaraplarını severdi. Yeni insanlarla tanışmayı, kâğıt oyunlarında kazanmayı, defterleri denkleştirmeyi ve yanağını ovuşturmayı seviyordu.

onun ensesine karşı. Onunla dalga geçmesi, saçlarını okşaması ve göğüslerinin altını öpmesi hoşuna gidiyordu.

Ve onun sevdiği diğer her şeyi öğrenmek ve her zaman sahip olduğundan emin olmak için bir ömrü vardı.

Planlar! Ona gösterilecek bir hediye olabilirlerdi! Onları aldı ve kapıya doğru giderken durdu. Durdu. Hayır. O hastaydı. Onun planlar, para ve işler hakkında saçmalamasını istemiyordu. Şimdi değil, henüz değil. Bu bir hediye değildi.

Sonra pencereden dışarı, çiçekler!

Çiçeklerini alırdı. Gülleri ve... diğerlerini. Eşek Dirseği ya da her ne deniyorsa.

Hâlâ ıslak olan bahçeye koştu ve bir güle tutundu, gül onu ısırdı, parmağındaki kanı emdi ve tekrar denedi, koluna bir diken battı ve kendini kurtarmaya çalıştı, ama sonra diğer kolu da battı ve sonra sefil gülü koparamadı bile ve aklına çiçeklerin düşündüğünden daha karmaşık olabileceği geldi.

İçeri koştu -çünkü bunun için zamanı yoktu, karısı yalnız olduğunu düşünürken çiçeklerle tartışacak zamanı yoktu- ve bir bıçak buldu, güzel, keskin bir kalem bıçağı ve tekrar dışarı koştu ve sefer gül ona dayanamadı. Ha ha! İşte güllerin kudretli fatihi! Bir pembe gül, sonra başka bir gül, bu mor-mavi çiçek, bu sarı çiçek, bu beyaz çiçek, biraz daha pembe çiçek gerekiyordu ve sonra bir sürü çiçeği oldu ve bunlar hiç de güzel görünmüyordu. simetrik olarak ve Çiçekler içinde ve Ev, şunlar Çiçekler Ama bunun önemli olmadığına karar verdi, çünkü en azından elinde bir sürü çiçek vardı. Şimdi onları birbirine bağlamalıydı.

Girişten hızla geri döndü, "*Her güneş yeni bir güneştir*" yazısının altındaki oyma, ne kadar çok şey bilmediklerini gösteriyordu, çünkü her gün aynı güneş doğuyor ve batıyordu, sabit, emin ve sonsuzdu ve bazen insanın ona yeniden bakması gerekiyordu. Bu güzel bir düşünceydi ve Cassandra'ya bu düşüncesini anlatacaktı; ona anlatacak çok şeyi vardı. Ama önce, kaybedecek zaman yok-string!

İçeri girdi ama ip bulamadan bir kurdele buldu. Ne tesadüf! Cassandra'nın gözlerinin kahverengi değil de yeşil olduğu zamanki rengine benzemeyen güzel bir yeşil renkteydi ve evet, bu kurdelenin çiçekleri bağlamak için ideal olacağına karar verdi.

Ne yazık ki kurdele bir boneye bağılıydı, ama Joshua kurdeleye boneden daha çok ihtiyacı olduğuna karar verdi, bu yüzden kullanışlı kalem bıçağını çıkardı ve kurdeleyi bonesinden kesip çiçeklerini bağladı, yine de karısının yaptığı demetler kadar güzel görünmüyordu, ama artık kaybedecek zamanı yoktu, bu yüzden koşarak çıktı, ancak karısının odasının kapısının kapalı olduğunu ve annesinin yeni çıktığını gördü.

Konuşmak için ağzını açtı ama Leydi Charles parmaklarını dudaklarına bastırdı.

"Sus," diye fısıldadı. "O uyuyor. Şimdi dinlenmeye ihtiyacı var."

"Onu görmem gerek."

"Uyuyor." "O

benim karım."

Leydi Charles'ın gözleri adamın elindeki üzgün çiçek demetine kaydı. "Ama onu uyandırmayın. Henüz değil."

Sonra da gitti.

Bir kedi kadar sessiz, dışarıda hava hâlâ aydınlık olmasına rağmen artık karanlık olan odaya girdi. Kadın huzur içinde uyuyordu, mübarek geceliğiyle, ağzı açık, yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı. Olabildiğince sessizce içeri girdi, çiçekleri yatağının yanındaki masaya koydu ve sandalyeye oturdu. Ona dokunmak istedi ama uyandırmaya cesaret edemedi.

"Ben senin kocanın ve sen de benim karımsın ve bunun ne anlama geldiğini artık biliyorum," diye fısıldadı. "Bu iyi ya da kötü demek ve sen istesen de istemesen de hayatımı senin hayatını daha iyi hale getirmeye adayacağım."

Sonra kalktı, dışarı çıktı ve onu tekrar görene kadar akşamı, geceyi ve tüm uzun saatleri beklemek için merdivenlerden aşağı süzüldü.

BÖLÜM 33

Cassandra uyandı. Acı gitmişti. Kan gitmişti. Bir fener yanıyordu; onu karanlıkta bırakmamışlardı. Temiz bir kıyafet, temiz bir gecelik ve yatakta temiz çarşaflar içinde yalnızdı. Bay Twit onun yanına kıvrılmıştı. Hiçbir şey değişmemişti.

Sanki her şey bir rüyaymış gibi. Sanki en başta Lucy'nin balo salonunda tek başına şarkı söyleyip dans ettiğini hayal etmişti. Joshua'yı, baloyu, Bayan O'Dea'yı, sevişmeyi ve bebeği: hayal etmişti ve şimdi kalkıp hayatına devam edecekti. Her zamanki gibi. Sahip olduğu için kabulleneceği bir hayat.

Çiçeklerin kokusunu alıyordu, onların vaadini, ama yanlış kokuyorlardı. Eğer bu bir rüya olsaydı, sadece menekşelerin kokusunu alırdı, o uzun zaman önceki sabah baharın başlangıcından heyecan duyarak topladığı menekşelerin.

Menekşe yoktu. Onun yerine, yatağının yanında o güne kadar gördüğü en tuhaf çiçek demeti, çılgınca uyumsuz ve coşkulu bir çiçek karmaşası duruyordu. Joshua'nın onun için bir araya getireceği bir şeye benziyordu, eğer aklını kaçırıp çiçek toplamaya başlarsa. Bu manzara onu bir gülümseme gibi doldurdu: Joshua geri dönmüştü.

Bebek için, onun için değil. Söylediği ilk şey buydu. O bebeği sevmesine izin vermişti ve kaybından asla kurtulamayacaktı ve bu onu tekrar kaçmaya itecekti; belki de çoktan gitmişti. Ne yapabilirdi ki? Gitmesine izin vermeliydi.

Çiçekleri aldı. Kurdeleyle bağlanmışlardı. Emily'nin . Evet, onları Emily'nin seçmiş olması daha muhtemeldi. Joshua neden onun çiçeklerini toplasın ki?

Joshua'nın yapmış olması dışında. Yapabilirdi. Neden yapmamıştı? Şeytan!

Bırakalım
gitsin mi?
Bırakın
denesin!

Çiçekleri yere fırlattı ve kendini yataktan dışarı attı, biraz başı dönüyordu, yorgun ve ağrılıydı, bacaklarının arası nemliydi ama iyiydi. Şey, hayır, iyi değildi, kalbi bebeğinin bıraktığı boşlukla ağrıyordu ama iyi . Bir gün. Bu oldu, hepsi bunu söyledi. Bazen bebekler doğmaya hazır olmazlar.

Artık bu konuda yapabileceği tek şey yas tutmak, kalbinin ve bedeninin iyileşmesini beklemek ve diğer kadınların sözlerinde umut bulmaktı. Ama ona gelince? *Oh hayır, gerçekten, Bay DeWitt. Böyle olmayacak. Bu sefer olmaz.* Her zaman hayatın ona sunduğu şeylere ayak uydururdu. Metanet ve sabır sahibi olduğunu mu düşünüyordu? Hayır: Bu korkaklıktı. Artık değil. Hayatın karşısına çıkardığı her şeyi kabullenmeyecekti, bu sefer değil, savaşmadan değil.

Baş dönmesi geçtikten sonra Bay Twit'in şikayet hırıltısını yatıştırdı, gecelik başlığını çıkardı ve feneri karanlık, uyuyan koridora taşıdı.

Boş yatak odası içini korkuyla titretti ama kol ve bacaklarındaki güçsüzlüğe aldırmandan yoluna devam etti, merdivenlerden indi ve çalışma odasına girdi.

Ve işte oradaydı, ateşin başında nöbet tutuyor, kömürlere bakıyordu, tıpkı kendisinin de onca gece tek başına yaptığı gibi. Dönmedi; onun içeri girdiğini duymuşa bile benzemiyordu.

Gözleri onu içine çekti, her bir sevgili, lanetli santimini, bu çileden çıkarıcı, yoğun, büyüleyici adamı, onun içini dışına çıkaran ve onu yeni birine dönüştüren adamı.

Hayır, yeni biri değil. Her zaman içinde olduğu kişiye. Ve onu terk edeceğini mi düşündü?

Hiç şansın yok!

Küçük bir sarsıntıyla feneri yere bıraktı.

"Bir daha kaçmayacaksın," diye açıkladı.

Sarsıldı ve ayağa fırladı, odayı geçerek ona doğru ilerledi, kollarını uzattı, bir yandan da konuşuyordu. "Uyanmışsın. Sen nasılsın? Dinleniyor olman gerekirdi. Neden dinlenmiyorsun? Seni yukarı çıkarayım. Çok özür dilerim. İyi misin?"

"Bu olmaz. Bunu kabul edemem."

Yüzünü bir gölge kapladı. Kolları düştü. Yürümeyi bıraktı ama vücudu ona doğru sallanmaya devam etti. Bir keman teli kadar gergindi, gözleri

yumuşak ve karanlıktı ve yüzünde çılgınca dalgalanıyordu. "Lütfen," dedi nazikçe.

"İzin ver-"

"Hayır." Omuzları sarsıldı ama kadın fark etmedi bile. "Hayatım boyunca uslu ve kibar biriydim ve hiç sorun çıkarmadım. Artık yapmayacağım. Bunu kabul etmeyeceğim. Böyle olmayacak ve sen de kaçmayacaksın."

"Cassandra-"

"Dur." Ona avuçlarını gösterdi ve ters ters baktı. "Kibar davranmayacağım ve kibar *olmayacağım* ve sen de itiraz etmeyeceksin çünkü bana kaba olmayı öğreten sensin. Sen bir korkak ve aptalsın ve bir daha kaçmayacaksın, beni duyuyor musun? Acıttığımı biliyorum, çok acıtıyor, ama orada durup bir kadın gibi katlanacaksın! Evet, yapacağın şey bu. Bir koca istiyorum ve sen sahip olduğum ve istediğim tek kişisin, bu yüzden bana... lanet olası bir koca olacaksın."

"Cassandra-"

"Ve sakın bana küfretme deme! İstersem küfrederim! İyi olmaktan yoruldum. Senin için sorun yaratacağım Joshua DeWitt ve kafana vurup seni bağlamak zorunda kalırsam kocam olacaksın. Bana benim olan için savaşmamı söylemiştin. Sen benimsin ve bu sefer savaşacağım."

İleri doğru adım attı ama bir baş dönmesi dalgası onu vurdu ve dizleri çökmekle tehdit etti. Joshua bir anda fırladı, onu kucakladı ve kanepeye taşıdı. Sanki dünyadaki en değerli şeymiş gibi onu kanepenin üzerine yatırdı, sonra da ellerini tutarak yere çöktü.

"İyi misin?" diye fısıldadı. "Neye ihtiyacın var? Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Ben iyiyim, ben..."

Baş dönmesi kaybolmuş ve aklını da beraberinde götürmüştü, çünkü Joshua neden yerde diz çökmüştü? Ellerini onun ellerinde tutuyor, büyük, sıcak ve güçlü, parmaklarını okşuyor, sanki dünyası sona ermek üzereymiş gibi ona bakıyordu?

"Kalmamı mı istiyorsun?" dedi. "Gerçekten mi?" Belli ki o da aklını yitirmişti.

"Az önce söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın mı?"

Parmaklarını dudaklarına bastırırken gözleri onunkileri bırakmadı. Parmakları o kadar güçlü ve emindi ki, onun tüm bedenini ve ruhunu tutabilirdi ve gözleri kemiklerini eritebilirdi, o kadar sıcak, karanlık ve sıvıydılar ki.

Sıvı.

Gözlerinde yaş vardı.

"Beni istemedin. Beni uzağa gönderdin." Fısıltıyla konuşması zaten yırtılmış olan kalbini parçaladı. "Bugün erken saatlerde. Bizi o kadar kötü kırdım ki, en büyük ihtiyacın bile beni uzaklaştırdın."

"Ben asla..."

"'Sen değil' dedin. Sana yardım etmek istedim ama sen 'Sen değil' dedin."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerini kısa süreliğine sıkarak kapattı. Kendi gözyaşları da aktı. Yere kaydı ve ellerinden birini serbest bırakarak onun yanağına bastırdı.

"Neler olduğunu görmeni istemedim," dedi yumuşak bir sesle. "Bebeğimizi kaybediyordum ve bunu görmeni istemedim. Bu acıya dayanamayacağından korktum."

"Ama sen acıya katlanmak zorundaydın, o yüzden ben de katlanmalıydım. Güçlü ve cesur olmak zorundaydın ama yalnız olmak zorunda değildin." Şimdi daha kararlı konuşuyordu ve kızın iki elini de tekrar avuçlarının içine aldı. "Acı ne olursa olsun, yük ne olursa olsun, onları birlikte taşıyoruz." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Size evliliğin nasıl işlediğini açıklamama gerek var mı, Bayan DeWitt?"

"Beni seviyorsun," dedi ona. Ve kendini. İkisinin de basit zihinleri için basit bir gerçek, basitçe ifade edildi.

"Her şeyimle."

Hem kendi sözlerini hem de onunkileri duydu ve içinden nefes nefese, gözyaşlarıyla dolu bir kahkaha yükseldi, acısını geceye bıraktı.

"Bundan daha önce bahsetmeliydim," dedi pişmanlıkla. "Bunu anlamam biraz zaman aldı."

"Bir trajedi yaşandı." "Ondan önce."

Başını salladı, birleşmiş ellerine baktı. "Şimdi böyle söylüyorsun ama beni terk ettin ve sadece..."

Sözleri adamın ellerini görünce kesildi. Özellikle de sol elini. Daha spesifik olarak, yüzük parmağını çevreleyen altın bant. Adamın sol elini iki elinin arasına aldı ve yüzüğü dikkatle inceledi. Elbette onunkinden daha büyüktü ama aynı altındı ve kenarı boyunca aynı desenler kazınmıştı.

Tam olarak onunkine uyuyordu.

"Alyansını bulmuşsun," dedi.

"Onu hiç kaybetmedim. Ama daha önce benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Şimdi ise her şey demek: Sana olan sadakatim ve bağlılığım."

"Neredeydi?"

"Birmingham'da."

"O zaman..." Başparmağını yüzüğün üzerinde gezdirdi ve ona baktı. "Daha önce almıştın. Sen geri dönmeden önce. Bebeği kaybetmeden önce."

İçini garip bir rahatlama kapladı. Onu sevmesinin nedeni trajedi değildi. Sadece bebekleri için geri dönmemişti. Onun için geri dönmüştü. Bebeklerini, o çocuğun hayalini kaybetmişti ama onu da kaybetmemişti. "Birmingham'da senin benim için her şeyden daha önemli olduğunu anladım. Ben seninle evliyim. İki yıl önce ettiğimiz yeminleri, yüzükleri, isimlerimizi ya da evrak işlerini kastetmiyorum. Demek istediğim, seni asla terk edemem, çünkü kalbim, ruhum ve bedenim zaten seninle evli, bağlı ve çelik gibi fırında dövülmüş. Bir süredir öyle,

ama ben göremedim."

Kadının sol elini kendi eline doğru kaldırdı ve parmağındaki altın bandı öptü.

"Farklı koşullar altında olsaydık, şimdi sonsuz aşkımı itiraf edip dizlerimin üzerine çökerek sana evlenme teklif etme zamanı olurdu. Ama ben zaten dizlerimin üzerindeyim ve biz zaten evliyiz."

Titrek bir kahkaha . "Her zaman çok ."

"Seni terk ettiğim için özür dilerim. Seni incittiğim onca zaman için çok ama çok üzgünüm. Berbat bir koca olduğum için özür dilerim. Senin için burada olmadığım için çok üzgünüm. Ama daha iyi olacağıma ve hayatını daha iyi yapacağıma söz veriyorum. Ve belki, eğer seni yeterince seversem, her şeyimle, zamanla sen de beni seveceksin."

Adamın gözlerindeki ıstırap onu hayretler içinde bıraktı. "Joshua, seni aptal, tabii ki seni seviyorum."

"Ama sen her şeyi seviyorsun. Ve benimle sıkışıp kaldın, bu yüzden tabii ki... Yani, keşke... Ben..." Gözlerini kısa süreliğine kapadı ve tekrar açtı. "Sen sevmekte çok iyisin ama beni sevmek çok zor."

"Seni sevmek dünyadaki en kolay şey ve hiçbir şeyi seni sevdiğim kadar sevmiyorum." Elini göğsüne, kalbinin üzerine götürdü, onun tüm vahşi coşkusuyla attığını hissetti. "Sana olan aşkım, soluduğum hava kadar benim bir parçam, bu da ben bitene kadar asla bitmeyeceği anlamına geliyor. Bu yüzden sana asla gitmene izin vermeyeceğimi söyledim."

Gözleri sanki gerçeği arıyormuş gibi onunkileri aradı. Onun korkusundan vazgeçtiği ve sevilmesine izin verdiği anı gördü. Bunu bir gülümseme izledi, gün doğumu gibi yavaşça yüzüne yayıldı ve bir sırtışa dönüştü.

Alnını onunkine bastırđı. "Sanırım beni bağlamakla ilgili bir şeyler söylemiştin."

"Seni gerçekten ," diye uyardı. "Bayan DeWitt! Şok oldum!"

Gölmek zorunda kaldı, titreyerek ve merakla, sevinç kadar rahatlamayla ve o da kıkırdıyordu. Dudakları buluştuğunda hâlâ gülüyorlardı. Gülerken öpüşmek kolay değildi ve bunu çözmeden önce birkaç kez başlayıp durmaları gerekti. Ama çözdüler.

Sonra adam kalın halının üzerine geri yerleşti ve kadın ona doğru kıvrıldı; bedeni yorgun, kalbi kederli ve tüm varlığı sevinçle yıkanıyordu. Kalbi, onu sıkıca tutan kolları kadar güçlü ve gerçek bir şekilde kulağına çarpıyordu.

"Seni incittim çünkü korkuyordum," diye fısıldadı. "Beni terk edeceğinden, bir daha bir şeyi seversem onu kaybedeceğimden korktum ve bu yüzden başından beri seni uzak tutmaya çalıştım."

"*Seni* terk etmemden mi korktun? Ne kadar aptalız." Yüzünü onun göğsüne bastırđı. "Joshua?"

"Aşkım mı?"

"Artık korkmak istemiyorum."

"Benim fikrim şu: Ben sana tutunacağım, sen de bana tutunacaksın ve ne olursa olsun, ne kadar zor olursa olsun birbirimizi asla bırakmayacak ve birbirimize sırtımızı dönmeyeceğiz." Kısa bir süre için onu sıkıca kavradı. "Kötü şeyler olduğunda bile ve kötü şeyler olacak."

"Bugün kötü bir şey oldu."

"Evet." Şakağına bir öpücük kondurdu. "Ama iyi şeyler de olacak. Ve birbirimize sahip olacağız, sevinçlerimizi paylaşacak ve kalplerimiz kırıldığında birbirimize bakacağız."

"Kalpler böyle yapar," dedi. "Kırılırlar. Kalpler sever, kalpler kırılır ve sonra iyileşir. Her saat, her gün severiz, acı çekeriz ve iyileşiriz." Elini onun kalbinin üzerine bastırđı. "Kalplerimiz şu anda kırık."

"Belki bugün kaybettiğimiz ufaklık için bir şeyler yapabiliriz." Kadın soru sorarcasına ona baktı. "Bahçenize," diye devam etti. "Belki küçük bir heykel."

İçinden sevgi aktı ve kederinin acısına rağmen yeni, farklı bir huzur vaadi getirdi.

"Evet," dedi. "Yeni çiçeklerle birlikte. Verdiğimiz sevginin bir hatırlatıcısı."

"Ve her zaman, her zaman, verilecek daha çok sevgi vardır."

JOSHUA dinlenmesi gerektiğini söyledi ve Cassandra da aynı fikirde olduğunu fark etti. Onu kollarına aldı ve bir kez daha üst kata taşıyıp yatağına yatırdı.

"Bu çiçekler senden miydi?" diye sordu, yastıklara yaslanmış, onun soyunmasını izliyordu.

"Beğendin mi?"

Hayat ve enerji dolu, gelişigüzel çiçeklere gülümsedi. "Hem de çok. Nasıl oldu da Emily'nin kurdelesıyla bağlandılar?"

"Ah. Bu *Emily'nin* kurdelesi."

Aman Tanrım. "O kurdele, bir ihtimal, bir boneye mi bağlıydı?"

Adam sıırttı. Adam çıplak duruyordu ve kadın bu manzaranın tadını çıkarıyordu.

"Ona yeni bir tane alacağım," dedi. "Ve sana. Seni hediyelere boğacağım."

"Hediye yok, sadece..." bir düşünce geldi. Unutmuştu. "Birmingham'a ne dersin? Eviniz orada."

"Benim evim senin yanında."

Onun yanındaki yatağı girdi ve yorganı çekti. "Ama senin işin," dedi kadın.

"Das ve ben her şeyi hallettik. Şirketi ortak olarak satın alıyor ve bundan sonra o yönetecek. Ben de onu kızdıracak ve diken üstünde tutacak kadar işin içinde kalacağım. Ama şimdi henüz hazır olmayan, meyvelerini onlarca yıl , ancak getirebilecekleri faydalar açısından risk almaya değecek fikirleri desteklemek istiyorum. Elektrik enerjisi ve temiz su gibi. Bunu da sizinle birlikte yaşayarak ve ayaklarınızın altına basarak yapabilirim."

"Ama Birmingham'ı terk etmek? Birmingham senin kendini yarattığın yerdi. Sen busun."

"Ben . Beni gerçekte olduğum kişi yaptın. Bana sevmemin ve sevilmemin güvenli olduğu bir dünya gösterdin. "

Yüzünü ona dönmek için arkasını döndü. "Bana kendimi ifade etmemin ve savaşmamın güvenli olduğu bir dünya gösterdin. Görünüşe göre bu da artık bağırduğım anlamına geliyor."

"Bağırmana bayılıyorum. Peki ya şampanya ve sandalyeleri fırlatmaya başladığında? Oh." Melodramatik bir zevkle ürperdi. "Tüm o tutku ve duygular..."

Parmağını onun göğsünde gezdirdi. "Seni yanımda istiyorum ama yapamam... Bayan King iyileşmem gerektiğini söylüyor. Eşlik görevimi yapamam."

"Ama benim kocalık görevim senin hem kalbinin hem de bedeninin iyileşmesine izin vermek. Bekleyebilirim." Onun saçlarını nazıkçe okşadı. "Ben sonsuz sabırlı bir adamım."

"Sen biri değilsin."

"Ama ben yaratıcı bir sorun çözücüyüm. Sen iyileşirken, birbirimize yapmamızı istediğim her şeyi listeleyeceğim, sen de bir liste yapacaksın ve hazır olduğunda listelerimiz üzerinde çalışacağız. Aslında benim şimdiden bazı fikirlerim var."

"Ben de öyle."

Sırtını adamın göğsüne yaslayarak geri döndü ve adamın kolu beline dolandığında kendi koluyla onu sardı.

"Benim fikirlerim daha iyi olacak,"

dedi. "Bunu göreceğiz."

"Gerçekten de öyle olacak. Yaratıcılığımla sizi şaşırtmak istiyorum, Bayan.

DeWitt."

"Lütfen Bay DeWitt, çok heyecanlıyım."

Gözlerinin kapanmasına izin verdi, onların sevgisiyle sarmalandı, hayatın kalbini kırmaya devam etse de aynı zamanda neşe dolu olacağını .

Her zaman.

YAZARIN NOTU

Cassandra'nın Joshua'ya söylediği "Oyster Nan" şarkısı, Thomas d'Urfey tarafından düzenlenen ve 1719-1720 yıllarında yayınlanan "Wit and Mirth, Or, Pills to Purge Melancholy" adlı şarkı kitabında yer almaktadır.

Güzel bir şarkı değil.

Bu serideki diğer hikayeler yakında geliyor. Ayrıntılar için okumaya devam edin veya miavincy.com adresini ziyaret edin.

SIRADAKİ

Yayın tarihleri, gelecek kitaplar ve daha fazlası hakkında haberler [için miavincy .com/news](http://miavincy.com/news) adresinden kaydolun veya [miavincy com](http://miavincy.com) adresini ziyaret edin.

CANAVAR GIBİ BİR EARL.

Hayat bir canavar. Ve sonra evlenirsin.

Luxborough Kontu Rafe Landcross, huysuzluğunu ve jaguarla dövülmüş yüzünü orkidelerinin ve esrarının huzur ve sessizliğine geri götürmek istemektedir. Ama önce Bayan Thea Knight'ı kandırıp Hayatını mahvedenlerden intikam almayı planlayan, toplumdan dışlanmış Thea'nın kendine ait bir iki numarası olması dışında...

TEHLİKELİ BİR KADIN

Düşmanlarını yakınında tut derler. Ne kadar yakın olduğunu söylemiyorlar.

Gururlu varis Arabella Larke evlenmek ya da mirasını ve sevdiği her şeyi kaybetmek zorundadır. Fakat Arabella kendi kocasını seçmeye kararlıdır ve bunun için zaman kazanması gerekmektedir. Bulduğu çözüm mü? Hardbury Markisi Guy Roth ile sahte bir nişan, ezeli düşmanı ve onunla asla evlenmek istemeyeceğinden emin tek adam...

SKANDAL BİR DÜK

İsteddiği herkese sahip olabilir... onun dışında.

Dammerton Dükü Leopold Halton, skandallarla dolu geçmişinden arzulamaktadır ancak bir dizi popüler karikatür bu arzusunu gerçekleştirmeye devam etmektedir. Bilinmeyen karikatüristi durdurmak için sanatçı Juno'dan yardım ister.

Bell. Leo, Juno'yu yıllardır sevmektedir ama Juno'nun soyu, onu bir dükün dengi yapmaz... tıpkı Juno'nun, yok etmek istediğı karikatüristin ta kendisi olduğunu keşfetmesi gibi.

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[Ayrıca Mia Vincy .
tarafından](#)

[Contents](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Yazarın Notu](#)

[Sırada](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

